UN FINAL PE CARE MERITĂ SĂ ÎL AȘTEPȚI

FINALUL

Cartea a treia a trilogiei *Caraval*

STEPHANIE GARBER

STEPHANIE GARBER

FINALUL

Cartea a treia a trilogiei

— CARAVAL —

Original: *Finale* (2019)

Traducere din limba engleză:

ANDRA-ELENA AGAFIŢEI

prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2019 —

Pentru Sarah şi Jenny
Nu-mi trebuie bilete la Caraval pentru că amândouă aţi făcut deja ca multe dintre visurile mele să se îndeplinească.

Această casă nu e ceea ce pare
Cartierul Mirodeniilor
Districtul Templului
Câine foarte inteligent
Districtul de Satin
Tuneluri subterane care conduc afară din oraș
Schelet adevărat în dulap
Intrarea în Biblioteca Nemuritoare
Tuneluri subterane care conduc spre moarte și dezmembrare
Cercul Uuniversitar
Harta Întregului

Fiecare poveste are patru părţi: începutul, mijlocul, aproape-finalul şi finalul adevărat. Din nefericire, nu toată lumea are parte de un final adevărat. Majoritatea oamenilor renunţă în partea poveştii în care greutăţile sunt cele mai mari, când situaţia pare lipsită de speranţă, dar acela e momentul în care au cea mai mare nevoie de speranţă. Numai cei care perseverează pot să-şi găsească adevăratul final.

Înainte de început

Dormitorul lui Scarlett Dragna era un loc făurit din minuni şi magia fanteziilor. Dar pentru o persoană care uitase să-şi folosească imaginaţia, ar fi putut să semene, pur şi simplu, cu un haos al hainelor. Rochiile lungi rubinii erau împrăştiate pe covoarele ivorii, iar tunicile de un albastru-azuriu atârnau din colţurile patului cu baldachin de fier, legănându-se uşor după ce o rafală de vânt sărat se furişase pe ferestrele deschise. Surorile care stăteau pe pat nu părură să observe vântul sau persoana care intrase în cameră odată cu el. Această nouă siluetă se strecură înăuntru ca un hoţ, fără să scoată zgomote când se apropie de patul pe care se jucau fiicele sale.

Scarlett, odrasla cea mai mare, era ocupată cu netezitul cămăşii rozalii care-i stătea pe umeri ca o pelerină, în vreme ce sora mai mică, Donatella, îşi trecea peste faţă o fâşie de dantelă ca şi când ar fi fost un petic pentru ochi.

Vocile lor erau ascuţite, subţiri şi vesele, aşa cum numai vocile copiilor pot să fie. Glasurile în sine erau fermecate, topind lumina nemiloasă a soarelui de prânz în scântei caramel strălucitoare care le dansau în jurul capetelor ca nimburi din praf de stele.

Amândouă păreau doi îngeri, până când Tella anunţă:

— Sunt pirat, nu prinţesă!

Mama nu ştiu dacă să zâmbească sau să se încrunte. Odrasla cea mai mică îi semăna atât de mult! Tella avea aceeaşi inimă rebelă şi acelaşi spirit de aventură. Era un dar cu două tăişuri care mereu îi dăduse mamei lor multă speranţă, dar şi teamă că Tella ar fi putut să-i repete greşelile.

— Nu! zise Scarlett mai încăpăţânată decât de obicei. Dă-mi-o înapoi, e coroana mea! Nu pot să fiu regină fără o coroană.

În cele din urmă, mama se încruntă când se apropie de pat. În general, Scarlett era mai puţin dornică de luptă decât Tella, dar ambele fete strâmbară cu încăpăţânare din buze când apucară capetele unui colier de perle.

— Găseşte-ţi altă coroană; comoara piraţilor este a mea! Tella trase tare, iar perlele zburară în cealaltă parte a camerei.

Poc!

Poc!

Poc!

Cu dexteritate, mama prinse una între două degete delicate.

Mica sferă era la fel de roz ca obrajii fetelor ei, acum că amândouă îşi ridicaseră în sfârşit privirea ca să o vadă.

Lui Scarlett ochii i se umpleau deja de lacrimi; întotdeauna fusese mai sensibilă decât sora ei.

— Mi-a stricat coroana!

— Puterea unei regine adevărate nu stă în coroana ei, dragostea mea. E aici, spuse mama şi-şi atinse pieptul cu mâna, în dreptul inimii. Apoi se întoarse către Tella.

— Vrei să-mi spui că n-am nevoie de o comoară ca să fiu pirat? Sau că cea mai mare comoară e chiar aici? Tella îşi puse mâna micuţă pe piept, imitându-şi mama.

Dacă acel gest ar fi fost făcut de Scarlett, mama lor şi-ar fi imaginat că era sincer, dar ea vedea bucuria diabolică din ochii Tellei. Tella avea o scânteie care ar fi putut fie să cuprindă-n flăcări întreaga lume, fie să-i ofere lumina atât de necesară.

— De fapt, ţi-aş spune că ai în faţa ochilor cea mai mare comoară a ta. Nimic nu este mai preţios ca dragostea unei surori. Zicând asta, mama luă mâinile fetelor şi le strânse uşor.

Dacă ar fi fost un ceas în cameră, s-ar fi oprit. Din când în când, sunt minute care au mai multe secunde. Momente atât de preţioase încât universul se întinde ca să le mai facă loc, iar acesta era unul dintre ele. Oamenii nu au parte de astfel de pauze foarte des. Unii chiar deloc.

Fetiţele nu ştiau încă asta, pentru că poveştile lor nu începuseră – nu cu adevărat. Dar, curând, poveştile urmau să înceapă şi atunci surorilor aveau să le fie necesare toate momentele de tandreţe furate posibile.

ÎNCEPUTUL

1.
Donatella

Când Legend apăruse prima dată în visele Tellei, arăta ca şi când ar fi ieşit din una dintre poveştile pe care oamenii le spuneau despre el. Ca Dante, se îmbrăcase mereu în nuanţe la fel de negre ca trandafirul tatuat pe dosul palmei sale. Dar, în seara asta, ca Legend, purta un frac de un roşu seducător cu două rânduri de nasturi şi mărginit cu auriu, pus în valoare de o cravată asortată, şi jobenul caracteristic.

Sub borul pălăriei, buclele negre şi strălucitoare ascundeau discret ochii negri precum cărbunele care se luminară când o privi. Ochii îi scânteiau mai intens decât apele întunecate care înconjurau barca lor familiară. Nu era privirea searbădă şi rece pe care i-o aruncase Tellei în urmă cu două nopţi, imediat după ce o salvase de un pachet de cărţi şi apoi o abandonase plin de indiferenţă. În seara asta zâmbea ca un prinţ nelegiuit, scăpat din stele, gata să o ridice la ceruri.

Fără să vrea, Tella simţi fluturi în stomac. El tot era cel mai chipeş mincinos pe care-l văzuse vreodată, dar Tella nu intenţiona să-i permită lui Legend să o farmece aşa cum o făcuse în timpul Caravalului. Cu o palmă îi dădu jos jobenul de pe capul frumos, făcând mica ambarcaţiune să se legene sub ei.

El prinse pălăria cu uşurinţă, mişcându-şi degetele atât de repede încât ea ar fi crezut că-i anticipase răspunsul, dacă nu ar fi stat chiar în faţa ei, suficient de aproape ca Tella să-i vadă un muşchi zvâcnind de-a lungul maxilarului neted. Cei doi ar fi putut să fie într-un vis, unde marginile cerului scânteietor căpătau o nuanţă purpurie ca şi când coşmarurile ar fi stat la pândă în apropiere, dar Legend era la fel de precis ca tuşa unei peniţe şi vibrant ca o tăietură proaspătă.

— Credeam c-ai să te bucuri mai mult să mă vezi, spuse el.

Ea îi aruncă cea mai răutăcioasă privire. Durerea simţită ultima dată când îl văzuse era încă prea intensă ca să o ascundă.

— Ai plecat… m-ai lăsat pe scările alea când nici măcar nu puteam să mă mişc. Jacks m-a dus pe braţe înapoi la palat.

Legend strâmbă din buze.

— Deci n-ai de gând să mă ierţi pentru asta?

— Nu mi-ai spus că-ţi pare rău.

Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi iertat. *Voia* să-l ierte. Voia să creadă

că Legend nu era atât de diferit de Dante şi că ea nu era doar o jucărie cu care el îşi dorea să se joace. Voia să creadă că în noaptea aceea o părăsise pentru că se temuse. Dar în loc să fie plin de remuşcări pentru fapta lui, părea enervat că încă mai era supărată pe el.

Cerul se întunecă şi mai mult când norii purpurii tăiară în două semiluna, împărţind-o în două jumătăţi care pluteau în văzduh ca un zâmbet frânt.

— Trebuia să ajung undeva.

Răceala din vocea lui o făcu să-şi piardă speranţa.

Aerul se umplu de funingine în jurul lor când artificiile le explodară deasupra capetelor, sfărâmându-se în scânteieri roşii, amintindu-i de ceea ce văzuse în urmă cu două nopţi.

Tella se uită în sus ca să vadă scânteile dansând în forma palatului lui Elantine – acum, al lui *Legend.* De fapt, admira faptul că Legend convinsese Valenda că era adevăratul moştenitor al tronului din Imperiul Meridian. Dar, în acelaşi timp, îi aducea aminte că viaţa lui Legend era numai jocuri peste jocuri. Tella nici măcar nu ştia dacă el îşi dorea tronul pentru puterea sa, dacă voia prestigiu sau dacă îşi dorea, pur şi simplu, să dea cel mai mare spectacol pe care-l văzuse imperiul vreodată. Poate că nu avea să afle niciodată.

— Nu trebuia să fii atât de rece şi de crud când ai plecat, spuse ea.

Legend inspiră greoi şi, brusc, nişte valuri flămânde se loviră de barcă. Ambarcaţiunea se legănă pe un canal îngust, care dădea spre un ocean strălucitor.

— Ţi-am zis, Tella, în povestea ta nu sunt eroul.

Dar în loc să plece, acum se apropia de ea. Noaptea deveni mai caldă când o privi în ochi aşa cum îşi dorise ea să o facă ultima dată când se despărţiseră. El mirosea a farmece şi durere şi ceva din acest amestec o făcu să creadă că, în ciuda celor spuse, îşi dorea să fie eroul ei.

Sau poate că nu voia decât ca ea să-l dorească în continuare.

Caravalul poate că se terminase, dar Tella era aici, într-un vis cu Legend, plutind peste ape de praf de stele şi miez de noapte, în vreme ce artificiile continuau să cadă din văzduh, ca şi când cerurile ar fi vrut să-l încoroneze.

Tella încercă să renunţe la artificii – *era* visul ei, la urma urmei – dar Legend părea să fie cel care îl controla. Cu cât mai

mult se împotrivea visului, cu atât mai fermecat devenea. Aerul se îndulci şi culorile fură şi mai intense, când sirenele cu cosiţe de un turcoaz tropical şi cozi de un roz perlat săriră din apă şi-i făcură cu mâna lui Legend înainte să se scufunde din nou.

— Ce încrezut eşti! spuse ea. Nu ţi-am cerut niciodată să fii eroul meu.

În urmă cu două nopţi, ea şi Legend făcuseră sacrificii – fata se condamnase să fie prizonieră într-o Carte a Destinului, parţial ca să-l ţină în siguranţă, iar el eliberase Sorţile ca să o salveze. Acţiunile lui erau cel mai romantic lucru făcut vreodată de cineva pentru ea. Însă Tella nu îşi dorea o simplă idilă; îl voia pe el, cel adevărat.

Dar nici măcar nu era sigură că exista un Legend adevărat. Şi dacă ar fi existat se îndoia că i-ar fi lăsat pe oameni suficient de aproape încât să-l vadă.

Punându-şi din nou jobenul, chiar părea chipeş – aproape dureros de chipeş, dar, de asemenea, aducea mult mai mult cu Legend decât cu o persoană reală sau cu Dante, cel pe care ea îl cunoscuse şi de care se îndrăgostise.

Inima i se strânse. Nu-şi dorise niciodată să se îndrăgostească de cineva. Şi în acel moment îl urî pentru că o făcuse să simtă *atât* de multe pentru el.

Un ultim foc de artificii explodă pe cer, întregul peisaj de vis căpătând cea mai strălucitoare nuanţă de albastru pe care o văzuse ea vreodată. Semăna cu nuanţa dorinţelor împlinite şi a fanteziilor devenite realitate. Şi căzând, artificiile cântară o melodie atât de dulce, că până şi sirenele ar fi fost invidioase.

El încerca să o uimească, dar uimirea semăna mult cu idila – fantastică atâta vreme cât dura, însă niciodată nu ţinea mult. Şi Tella tot îşi dorea mai mult. Nu voia să devină încă o fată fără nume în multele poveşti spuse despre Legend, o fată care credea tot ce-i spunea el, doar pentru că se apleca peste o barcă şi o privea cu stele dansându-i în ochi.

— N-am venit aici să mă cert cu tine. Legend ridică o mână ca şi când ar fi vrut să o întindă spre ea, dar, apoi, îşi plecă degetele lungi peste marginea bărcii şi se jucă leneş cu apele nocturne. Voiam să văd dacă ai primit biletul meu şi să te întreb dacă vrei premiul care ţi se cuvine pentru că ai câştigat Caravalul.

Îşi aminti fiecare cuvânt din scrisoare. Făcându-i urări de

ziua ei şi oferindu-i premiul, îi dăduse speranţa că încă îi mai păsa. Spunea că avea să o aştepte să vină şi să îl primească, însă nu-i scrisese că îi părea rău pentru vreunul dintre modurile în care o rănise.

— Am citit mesajul, spuse Tella, dar nu mă interesează premiul. Am terminat-o cu jocurile!

El râse – încet şi dureros de familiar.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Faptul că pretinzi că jocurile noastre s-au terminat.

2.
Donatella

Legend arăta ca o furtună abia iscată. Părul îi era ciufulit de vânt, umerii drepţi îi erau acoperiţi de zăpadă, iar nasturii hainei erau făcuţi din gheaţă când se apropie printr-o pădure albastră de chiciură.

Tella purta o pelerină din blană albăstrie, pe care şi-o strânse mai bine pe umeri.

— Pare că încerci să mă păcăleşti.

Un rânjet şiret îi strâmbă buzele. Cu o noapte în urmă, i se păruse o iluzie, dar în noaptea asta semăna mai mult cu Dante, îmbrăcat în cunoscutele nuanţe de negru. Dar, cu toate că Dante era, de obicei, cald, Tella nu se putu abţine să nu-şi imagineze că temperatura rece a visului reflecta adevărata stare a lui Legend.

— Vreau doar să ştiu dacă-ţi doreşti să primeşti premiul pentru că ai câştigat Caravalul.

Tella ar fi putut să-şi petreacă trează o jumătate de zi întrebându-se ce era premiul, dar se forţă să-şi tempereze curiozitatea. Când Scarlett câştigase Caravalul, primise o dorinţă. Tellei i-ar fi prins bine o dorinţă, dar avea sentimentul că Legend îi pregătea şi mai mult de atât. Aşadar, ar fi spus „da”… dacă nu ar fi simţit cât de mult îşi dorea Legend răspunsul acela.

3.
Donatella

În fiecare noapte, Legend o vizita în vise ca un răufăcător dintr-o carte cu poveşti. Nopţi la rând. Fără să dea greş, vreme de aproape două luni, îşi făcea mereu apariţia şi dispărea întotdeauna după ce primea acelaşi răspuns la întrebarea lui. În seara aceasta, se aflau într-o versiune nepământeană a salonului din Biserica lui Legend. Nenumărate portrete ale lui Legend, închipuite de artişti, îi priveau de sus în timp ce un pianist spectral interpreta o melodie liniştită, iar vizitatorii fantomatici cu jobene colorate dansau.

Tella se aşeză pe un scaun în formă de scoică de culoarea ceţii din pădurea tropicală, iar Legend se întinse în faţa ei, pe un şezlong cu ciucuri la fel de verde precum cuburile de zahăr pe care le tot învârtea între degetele-i abile.

După acea primă noapte pe barcă, nu mai purtase jobenul sau fracul roşu, confirmându-i bănuiala, şi anume că obiectele făceau parte mai degrabă din costumaţia decât din personalitatea sa. Revenise la hainele de un negru rece – şi râdea, şi zâmbea uşor, întocmai ca Dante.

Dar spre deosebire de Dante, care găsise mereu scuze să o atingă, în vise Legend nu o atingea niciodată pe Tella. Dacă se plimbau cu un balon cu aer cald, era atât de mare încât nu exista pericolul ca ea să se lovească, din greşeală, de el. Dacă ieşeau la plimbare într-o grădină cu cascade, Legend mergea pe marginea aleii, unde braţele lor nu riscau să se atingă. Tella nu ştia dacă atingerea ar fi pus capăt întâlnirilor în vis sau dacă reţinerea lui era doar o altă cale din multe altele prin care păstra controlul, dar o frustra necontenit. Tella voia să fie cea care să deţină controlul.

Sorbi din întăritorul verde efervescent. I se părea că gustul era prea asemănător cu al jeleului de lemn dulce, însă îi plăcea cum Legend îi urmărea buzele ori de câte ori bea. Poate că evita să o atingă, dar, totuşi, asta nu-l împiedica să o privească.

În seara asta, însă, colţurile ochilor lui erau roşii, chiar mai mult decât în ultimele câteva nopţi. Zilele de Doliu pentru Împărăteasa Elantine se încheiau peste patruzeci şi opt de ore, ceea ce însemna că numărătoarea inversă până la încoronarea oficială a lui Legend urma să înceapă. În douăsprezece zile, avea să fie încoronat împărat. Ea se întreba dacă pregătirile îl

afectau. Uneori, el vorbea despre treburile palatului şi despre cât de frustrant era consiliul regal, dar, în seara asta, era tăcut. Şi i se părea că, adresându-i întrebări cu privire la această chestiune, i-ar fi acordat lui puncte la jocul pe care îl jucau, deoarece era cu siguranţă un joc, iar să-i dea lui Legend impresia că încă-i păsa era împotriva regulilor. La fel ca atingerile.

— Pari obosit, zise ea în schimb. Şi trebuie să te tunzi; părul îţi acoperă ochii pe jumătate.

Un colţ al gurii i se strâmbă şi îi vorbi zeflemitor:

— Dacă îmi stă atât de groaznic, de ce te tot holbezi la el?

— Doar pentru că nu te plac, nu înseamnă că nu eşti drăguţ.

— Dacă m-ai urî cu adevărat, nu ţi-aş părea atrăgător.

— N-am spus niciodată că am gusturi bune, zise ea şi bău ultima gură de tonic.

Continuând să joace pe degetele-i lungi cuburile de zahăr verde, se uită din nou la buzele ei. Nu mai avea tatuajele de pe degete, dar trandafirul negru îi rămăsese pe podul palmei. Ori de câte ori îl vedea, voia să-l întrebe de ce-l lăsase, dacă scăpase de celelalte tatuaje ale lui, ca frumoasele aripi de pe spate, şi dacă din motivul acesta nu mai mirosea a cerneală, în plus, era curioasă dacă el mai purta însemnul de la Templul Stelelor, a cărui semnificaţie era că le datora viaţa. Datoria pe care şi-o asumase pentru ea.

Dar dacă l-ar fi întrebat asta, cu siguranţă ar fi arătat că-i păsa.

Din fericire, admiratul nu era împotriva regulilor nescrise dintre ei. Dacă ar fi fost, amândoi ar fi pierdut demult la acest joc. De obicei, Tella încerca să fie un pic mai discretă, dar el nu era niciodată. Legend o privea nestânjenit.

Deşi în seara asta părea distras. Nu făcuse niciun comentariu cu privire la rochia ei – el controla locul în care se întâlneau, dar ea îşi alegea ţinuta. În această seară, rochia lungă era de un albastru bizar, cu bretele din flori de petale, un corsaj din panglici şi o fustă din fluturi ce dădeau din aripi, despre care Tellei îi plăcea să creadă că o făceau să semene cu o regină a pădurii.

Legend nici măcar nu observă când unul dintre fluturii ei i se oprise pe umăr. Se tot uita la pianistul fantomatic. Şi taverna chiar părea mai neinteresantă decât celelalte vise ale sale sau

doar i se părea Tellei?

Ar fi jurat că şezlongul pe care stătea întins fusese de un verde intens, aprins, dar se domolise într-o nuanţă palidă. Voia să-l întrebe dacă era ceva în neregulă, dar, pe de altă parte, i-ar fi dat impresia că-i păsa.

— N-ai de gând să-mi adresezi întrebarea în seara asta?

El o privi din nou.

— Ştii, într-o zi s-ar putea să nu te mai întreb şi să hotărăsc să nu-ţi dau premiul.

— Ar fi minunat! Ea oftă şi câţiva fluturi îşi luară zborul de pe fusta ei. Aş putea şi eu să dorm bine, într-un final.

Vocea lui profundă deveni şi mai gravă.

— Dacă nu te-aş mai vizita, mi-ai duce dorul.

— Atunci te crezi prea important.

El încetă să se mai joace cu zahărul cubic şi se uită în altă parte, preocupat din nou de muzicianul de pe scenă. Interpretase greşit o cheie, făcând melodia să sune discordant şi neplăcut. Prin încăpere, dansatorii fantomatici îi răspunseră împiedicându-se unii de picioarele altora. Apoi un hârâit îi făcu să îngheţe.

Pianistul căzu peste instrumentul său ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate.

Tellei îi bătu inima nebuneşte. Legend îi controla frustrant visele. Dar nu simţea că asta era fapta sa. Magia din aer nu mirosea ca a lui. Magia avea mereu un miros dulceag, dar parfumul acesteia era prea dulce, aproape putrezit.

Când se întoarse, Legend nu mai stătea întins, ci exact în faţa ei.

— Tella, spuse el cu o voce mai dură decât de obicei, trebuie să te trezeşti…

Ultimele lui cuvinte se transformară în fum şi apoi el se făcu scrum când restul visului ei izbucni în flăcări verzi şi otrăvitoare.

Când se trezi, Tella simţi gustul focului şi văzu că în palmă ţinea un fluture.

4.
Donatella

În seara următoare, Legend nu o mai vizită în vise.

5.
Donatella

Mirosurile intoxicante ale castelelor de faguri, ale plăcintelor cu scorţişoară, bucăţilor de caramel şi ale piersicilor plutiră prin fereastra deschisă a Tellei când se trezi, umplând micul dormitor al locuinţei cu zahăr şi vise. Însă ea nu simţea decât gustul coşmarului ei. Îi acoperea limba cu foc şi cenuşă, exact ca în ziua precedentă.

Ceva era în neregulă cu Legend. La început, Tella nu voise să creadă. Când ultimul vis împărtăşit izbucnise în flăcări, crezuse că putea fi încă unul dintre jocurile lui, dar seara trecută, când îl căutase în visele ei, nu găsise decât fum şi tăciuni.

Tella se ridică, aruncă într-o parte cearşafurile subţiri şi se îmbrăcă repede. Era împotriva regulilor să facă orice lucru de care dădea impresia că-i păsa, însă dacă s-ar fi dus la palat doar să spioneze, fără să-i vorbească, el nu ar fi aflat niciodată. Şi dacă el ar fi avut cu adevărat probleme, ei nu i-ar mai fi păsat de încălcarea regulilor.

— Tella, de ce te îmbraci aşa de frumos?

Ea tresări, inima bătându-i cu putere când îşi văzu mama intrând în camera ei. Însă era doar Scarlett. Cu excepţia şuviţei argintii din părul castaniu închis, era copia aproape fidelă a Palomei: erau aproximativ la fel de înalte şi aveau aceiaşi ochi căprui şi piele măslinie, uşor mai închisă la culoare decât a Tellei.

Peste umărul lui Scarlett, Tella se uită în camera de alături. Bineînţeles, mama lor era tot prizoniera unui somn fermecat, ca o păpuşă pe pătura decolorată de soare de pe patul lor de alamă.

Paloma nu se mişca. Nu vorbea. Nu deschidea ochii. Era mai puţin palidă decât atunci când sosise. Acum, pielea avea o strălucire, dar buzele tot aveau o nuanţă îngrijorătoare de roşu ca-n poveşti.

În fiecare zi, Tella îşi petrecea măcar o oră urmărind-o cu atenţie, în speranţa că avea să-şi fluture genele sau să facă o mişcare care să presupună mai mult decât înălţarea şi coborârea pieptului când respira. Bineînţeles, de îndată ce Paloma s-ar fi trezit, Jacks – Prinţul Sortit al Inimilor –, o avertizase că şi restul Sorţilor nemuritoare, pe care Legend le eliberase dintr-un pachet de Cărţi ale Destinului, s-ar fi trezit.

Erau treizeci şi două de Sorţi. Opt locuri sortite, opt obiecte sortite şi şaisprezece nemuritori sortiţi. Ca majoritatea celor din Imperiul Meridian, Tella crezuse cândva că fiinţele antice erau doar mituri, dar, după cum învăţase din interacţiunile ei cu Jacks, erau mai mult nişte zeităţi rele. Şi, uneori, în mod egoist, nu-i păsa dacă se trezeau, câtă vreme se trezea şi mama ei.

Paloma fusese închisă cu Sorţile în cărţi timp de şapte ani, iar Tella nu se luptase atât de mult s-o elibereze doar ca să-i vegheze somnul.

— Tella, eşti în regulă? întrebă Scarlett. Şi pentru ce te-ai gătit? repetă ea.

— E prima rochie pe care am pus mâna.

Din întâmplare, era şi cea mai nouă. O văzuse în vitrina unui magazin şi-şi cheltuise, practic, toţi banii de buzunar pentru o săptămână. Rochia avea nuanţa ei preferată de mov, cu un decolteu în formă de inimioară, o betelie galbenă lată şi o fustă până la gambe, din sute de pene. Şi poate că penele îi aduceau Tellei aminte de un vis-carusel pe care Legend îl crease pentru ea cu două luni în urmă, însă îşi spunea că o cumpărase pentru că rochia o făcea să arate de parcă ar fi coborât plutind de pe nori.

Tella îi zâmbi lui Scarlett cât mai inocent posibil.

— Nu vreau decât să mă duc un pic la Festivalul Soarelui.

Scarlett strâmbă din buze ca şi când nu ar fi fost sigură cum să reacţioneze, dar, în mod clar, era supărată. Rochia ei fermecată căpătase o nuanţă jalnică de mov – cea mai puţin preferată culoare a lui Scarlett – iar stilul era şi mai demodat decât majoritatea obiectelor de mobilier din locuinţa lor înghesuită. Dar, spre meritul ei, Scarlett îi vorbi cu blândeţe:

— Astăzi e rândul tău să o veghezi pe Paloma.

— Revin înainte să fii nevoită să pleci, spuse Tella. Ştiu cât de importantă este după-amiaza asta pentru tine, dar trebuie să ies.

Tella nu voia să mai lungească discuţia. Scarlett nu înţelegea relaţia ei cu Legend, care era evident complicată. Uneori, Legend i se părea Tellei un duşman, alteori un prieten, alteori un individ pe care-l iubise cândva şi, din când în când, un ins pe care încă îl iubea. Dar pentru Scarlett, Legend era un maestru al jocului, un mincinos şi un tânăr căruia îi plăcea să se joace

cu oamenii aşa cum făceau pariorii cu cărţile de joc. Scarlett nu ştia că Legend o vizita pe Tella în vise în fiecare noapte, ci doar că îi apărea în somn uneori. Şi credea că versiunea pe care o tot întâlnea Tella nu era adevăratul Legend, pentru că o vizita numai în vis.

Tella nu credea că Legend încă se mai prefăcea faţă de ea, dar ştia că erau lucruri pe care nu i le spunea. Cu toate că Legend îi adresa, într-adevăr, aceeaşi întrebare în fiecare noapte, aceasta începuse să i se pară doar un pretext ca să o vadă – un paravan în faţa adevăratului motiv pentru care îi apărea numai în vise. Din nefericire, Tella tot nu era sigură dacă o vizita pentru că îi păsa de ea sau pentru că juca un alt joc.

Scarlett s-ar fi supărat să afle că el apărea în visele ei noapte de noapte, dar Tella îi datora surorii ei adevărul. Scarlett aştepta de săptămâni bune ziua asta; trebuia să ştie de ce Tella pleca, brusc, în fugă.

— Trebuie să mă duc la palat, spuse Tella în grabă. Cred că i s-a întâmplat ceva lui Legend.

Rochia lui Scarlett căpătă o nuanţă şi mai închisă de mov.

— Nu crezi că am fi auzit zvonuri dacă i s-ar fi întâmplat ceva viitorului împărat?

— Nu ştiu; ştiu doar că nu m-a vizitat în vis noaptea trecută.

Scarlett îşi ţuguie buzele.

— Asta nu înseamnă că e în pericol. Este nemuritor.

— Ceva e în neregulă, insistă Tella. Nu s-a întâmplat niciodată să *nu* apară.

— Dar credeam că te vizita numai…

— S-ar putea ca eu să te fi minţit, o întrerupse Tella. Nu avea timp să i se facă morală. Îmi pare rău, Scar, dar ştiam că ai fi fost tristă dacă ai fi ştiut adevărul. Te rog să nu încerci să mă opreşti! Nu mă împotrivesc întâlnirii tale de astăzi cu Nicolas.

— Nicolas nu m-a rănit niciodată, zise Scarlett. Spre deosebire de Legend, a fost mereu drăguţ, iar eu aştept de luni bune să-l cunosc în sfârşit.

— Ştiu, şi îţi promit că mă întorc s-o veghez pe mama înainte să pleci la ora două.

Chiar în acel moment, ceasul bătu ora unsprezece, punându-i Tellei la dispoziţie exact trei ore. Trebuia să plece acum.

Tella o strânse pe Scarlett în braţe.

— Mulţumesc pentru înţelegere!

— N-am spus că înţeleg, zise Scarlett, îmbrăţişându-şi, totuşi, sora.

De îndată ce ea se retrase, Tella alese o pereche de papuci care se legau cu dantelă pe glezne şi traversă covorul decolorat spre camera mamei sale.

O sărută pe Paloma pe fruntea rece. Tella nu pleca de lângă mama ei prea des. De când se mutaseră din palat, încercase să-i rămână alături. Voia să fie prezentă la trezirea ei. Voia să fie primul chip pe care să-l vadă mama. Nu uitase cum o trădase Paloma la Templul Stelelor, dar, în loc să fie furioasă în continuare, alegea să creadă că există o explicaţie pe care avea s-o afle când mama ei s-ar fi trezit din somnul fermecat.

— Te iubesc şi-am să mă întorc în curând.

Tella se gândi să facă în aşa fel încât să fie arestată.

Nu voia să fie arestată, dar, probabil, era cea mai rapidă cale de a ajunge la palat. Prea mulţi vizitatori, din toate colţurile imperiului, veniseră în Valenda pentru Festivalul Soarelui. Se înghesuiau în trăsurile aeriene şi aglomerau străzile şi trotuarele, forţând-o pe Tella să aleagă un drum mai lung către palat şi să ocolească delta care ducea spre ocean.

Festivalul Soarelui avea loc anual, în prima zi din Sezonul Cald, dar anul acesta era deosebit de zgomotos, deoarece marca şi sfârşitul Zilelor de Doliu, şi numărătoarea inversă până la încoronarea lui Legend, care urma să se desfăşoare peste zece zile – deşi numai Scarlett, Tella şi artiştii lui îl cunoşteau drept Legend. Ceilalţi din imperiu îl cunoşteau ca *Dante Thiago Alejandro Marrero Santos.*

Numai gândul la numele *Dante* o mai durea un pic.

Acum, Dante i se părea un personaj de poveste în mai mare măsură decât Legend. Totuşi, numele o înţepa mereu ca un ghimpe, amintindu-i cum se îndrăgostise de o iluzie – şi cât de nesăbuită ar fi fost să aibă din nou încredere oarbă în el. Dar tot se simţea obligată să se ducă după el şi să ignore festivalul şi tot freamătul de pe străzi.

Acum că Zilele de Doliu se încheiau, steagurile negre care bântuiseră oraşul dispăruseră în cele din urmă. Rochiile posace fuseseră înlocuite cu ţinute de albastrul sărutat de cer, de portocaliul şofranului şi verdele mentă. Culori, culori peste tot,

însoţite de miresme şi mai îmbietoare – citrice confiate, îngheţată şi pudră de lămâie, însă ea nu îndrăzni să se oprească la niciuna dintre tarabele de pe stradă ca să cumpere dulciuri sau cidru importat.

Tella grăbi pasul şi…

Se opri brusc lângă o cabană pentru trăsuri. Mai mulţi oameni se împinseseră în spatele ei, lovindu-i umărul de o uşă de lemn crăpat, când zări o mână cu un trandafir negru tatuat. *Tatuajul lui Legend.*

Aerul dulce deveni amar.

Tella nu-i văzu chipul când el îşi croi drum prin mulţime, dar avea umerii largi ai lui Legend, părul brunet şi pielea bronzată – iar faptul că-l zări îi făcu stomacul să se agite în timp ce mâinile i se încleştară.

„Credeam că e în pericol!”

Îşi imaginase că era bolnav, rănit sau în vreo situaţie mortal de primejdioasă, dar el părea să fie… bine. Poate un pic mai mult decât bine: înalt şi masiv, şi mai *real* decât îi apăruse vreodată în vise. Cu siguranţă era Legend. Dar tot nu i se părea întru totul adevărat cât îl urmări mergând încrezător prin mulţime. I se părea că scena semăna mai mult cu o altă reprezentaţie.

Ca moştenitor al tronului, Legend nu ar fi trebuit să se furişeze îmbrăcat ca un om de rând, cu pantaloni maro jerpeliţi şi o cămaşă ţesută în casă. Ar fi trebuit să călărească un cal negru regal, cu o coroană de aur pe cap şi să fie însoţit de străjeri.

Însă nu era apărat de niciun străjer. De fapt, părea că Legend făcea tot posibilul să evite patrulele regale.

Ce punea la cale? Şi de ce dispăruse atât de dramatic din visele ei, dacă nu era nimic în neregulă?

Nu-şi încetini paşii siguri când intră în ruinele care mărgineau Districtul de Satin. Acestea erau pline de arcade degradate, ierburi prea înalte şi trepte ce păreau să fi fost construite pentru uriaşi, nu pentru oameni, iar Tella fu nevoită să alerge uşor doar ca să se asigure că nu-l pierdea din vedere. Pentru că, desigur, îl urmărea.

Merse pe lângă bolovanii enormi şi se grăbi spre pământul stâncos, având grijă să nu fie văzută de străjeri în timp ce Legend continua să urce.

Dulceaţa din aer ar fi trebuit să dispară cu cât se aventura mai departe de negustori, dar, când urcă, zahărul de pe limba ei deveni mai dens şi mai rece. Când Tella atinse uşor cu mâinile o poartă ruginită din fier care căzuse din balamale, pielea i se învineţi de frig.

Tot mai vedea soarele dogorind deasupra festivalului, dar căldura sa nu ajungea până în locul acesta. Pielea de pe braţe i se făcu din nou ca de găină când se întrebă încă o dată ce punea Legend la cale.

Aproape ajunsese în vârful ruinelor. În faţa ei se afla o coroană gigantică spartă din coloane de granit alb, devenit cenuşiu din cauza deceniilor de ploi şi paragină. Însă Tella mai că putea să-şi imagineze vechea structură, aşa cum fusese cu secole înainte. Vedea coloanele de un alb perlat, mai înalte decât catargele corăbiilor, susţinând panouri curbate de vitralii din care fâşii de lumină irizante se întindeau peste o mare arenă.

Dar nu-l mai vedea pe Legend. El dispăruse, ca şi căldura.

Tellei i se aburi răsuflarea când ascultă cu atenţie să audă urme de paşi sau timbrul grav al vocii lui. Poate el se întâlnea cu cineva? Dar nu auzi niciun alt sunet în afară de clănţănitul propriilor dinţi când se strecură pe lângă cea mai apropiată coloană şi…

Cerul se întunecă în clipa în care ruinele dispărură.

Tella îngheţă.

După o secundă, clipi şi apoi clipi şi mai des până când vederea i se obişnui cu noul peisaj. Pini. Nămeţi de zăpadă. Scânteieri din ochii animalelor. Şi un aer mai rece decât gheaţa şi blestemele.

Nu se mai afla într-una din multele ruine din Valenda, ci într-o pădure, în mijlocul Sezonului Rece. Tremură şi-şi strânse braţele goale la piept.

Lumina cădea din ce mai mare lună pe care o văzuse vreodată. În noaptea străină, strălucea albastru şi intens ca un safir, iar stelele argintii picurau ca dintr-o cascadă.

În timpul ultimului Caraval, Legend fermecase stelele să formeze noi constelaţii, dar el însuşi îi spusese Tellei că, în afara Caravalului, nu avea atât de multă putere. Iar peisajul nu semăna cu niciunul dintre visele în care îi apăruse el. Dacă ar fi fost un vis, s-ar fi îndreptat deja spre ea, zâmbindu-i ca un

înger căzut şi făcând-o să-şi strângă degetele în papuci, deşi ea s-ar fi prefăcut neimpresionată.

În plus, în visele ei nu era niciodată atât de frig. Uneori, simţea atingerea chiciurii prin păr sau un sărut de gheaţă pe ceafă, dar nu tremura niciodată. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut pur şi simplu să-şi imagineze o blană greoaie care i-ar fi apărut pe umeri. Însă acum nu avea decât bretelele subţiri.

Degetele de la picioare îi erau deja degerate pe jumătate, iar buclele blonde îngheţate i se lipeau de obraji, însă nu voia să dea înapoi. Voia să ştie de ce dispăruse Legend din visele ei, de ce o speriase atât de rău şi de ce se aflau acum într-o altă lume.

Ar fi putut să creadă că el apelase la vreun soi de portal ca să se întoarcă pe insula lui privată, nu într-o altă dimensiune, dar stelele care curgeau dintr-o fisură a lunii o făcură să-şi imagineze contrariul. În lumea ei, nu văzuse nimic asemănător.

Nu i-ar fi venit să creadă nimic din ce vedea, numai că era vorba despre Legend. Legend îi readucea pe oameni la viaţă. Legend fura împărăţii cu minciuni. Legend certa stelele. Dacă putea cineva să păşească printre lumi, el era acela.

În plus, îşi schimbase hainele ca prin magie. Când Tella îi zări din nou silueta întunecată printre ramurile pline de zăpadă, Legend nu mai semăna cu un om de rând, ci cu cel din visele ei timpurii, îmbrăcat cu un costum elegant croit, pus în valoare de o capă de un negru intens, un joben sofisticat şi cizme lustruite pe care omătul nu le atingea.

Tella se gândi să iasă din sânul sigur al pădurii ca să-l confrunte când el mai făcu câţiva paşi şi o întâlni pe cea mai uluitoare femeie pe care o văzuse ea vreodată.

6.
Donatella

Tella simţi un gol în stomac.

Femeia nu-i semăna deloc. Era mai în vârstă, nu cu mult, ci doar cu suficienţi ani încât să semene mai mult cu o femeie decât cu o fată. Era şi mai înaltă decât Tella, ca o statuie, cu un păr drept, roşcat care-i ajungea până la talia subţire, prinsă cu un corset de piele neagră. Şi rochia ei era neagră, mătăsoasă şi delicată, cu crăpături pe ambele părţi, care dezvăluiau picioare lungi în dresuri transparente, cu trandafiri brodaţi.

Poate că Tella nu s-ar fi gândit mult la dresuri, dar femeia avea şi pe braţe trandafiri negri tatuaţi care se potriveau cu trandafirul de pe podul palmei lui Legend.

O urî instantaneu.

Ar fi putut să-l urască şi pe el.

Trandafirii nu erau flori rare, însă ea se îndoia că aceste tatuaje pereche erau o simplă coincidenţă.

— Bine ai revenit, Legend!

Până şi vocea femeii era cu totul diferită de a Tellei, uşor răguşită şi cu un accent seducător pe care Tella nu putu să-l identifice. Femeia nu zâmbi, dar, când se uită la Legend, se linse pe buze, făcându-le să capete o nuanţă şi mai închisă de roşu care i se potrivea cu părul.

Tella rezistă impulsului de a lua un bulgăre de zăpadă şi de a i-l arunca în faţă.

Pe ea o vizita Legend în zilele în care o ţinea pe Tella închisă în visele lui? Legend încercase mereu să pară că, atunci când erau treji, era ocupat cu afacerile imperiului, dar ea nu ar fi trebuit să-l creadă.

— Mă bucur să te văd, Esmeralda!

Tonul vocii lui Legend îi răci sângele în vene. Când îi vorbea Tellei era profund şi grav, dar se simţea adesea în tonul lui ceva care o tachina. Vocea aceasta era mai pământească şi puţin crudă. Era o voce care nu ştia cum să se joace. O folosea la fel de uşor ca pe vocea cu care o necăjea în visele ei. Şi, pentru o fracţiune de secundă, Tella nu se putu abţine să nu se întrebe dacă acest Legend răutăcios era doar o prefăcătorie sau dacă acela care flirta cu ea în vis era adevăratul Legend.

— Ar trebui să plecăm din frig.

Femeia îl luă pe Legend de braţ.

Tella aşteptă că el să se retragă, să se arate un pic deranjat, însă Legend nu făcu decât să se apropie şi să o atingă cu uşurinţă chiar dacă, în ultimele două luni, nu o atinsese pe Tella.

Ea clocoti şi tremură când îi urmă, strecurându-se în spatele lor când ajunseră la o casă cu două etaje, încălzită de un foc a cărui lumină ieşi pe ferestre şi apoi se revărsă pe uşă când femeia o deschise şi ambii păşiră înăuntru.

Tella simţi pâlpâitul căldurii înainte ca uşa să se închidă, lăsând-o încă o dată învăluită în frig. Ar fi trebuit să plece, dar se pare că era masochistă, pentru că în loc să se întoarcă şi să se scutească de o tortură suplimentară, înfruntă trandafirii cu spini care înconjurau casa, sacrificându-şi penele neajutorate ale rochiei când se ghemui sub cea mai apropiată fereastră ca să tragă cu urechea.

Dacă Legend avea o relaţie cu altcineva, Tella voia să afle tot. Poate că din cauza acestei femei o părăsise în noaptea aceea, în faţa Templului Stelelor.

Frecându-şi mâinile ca să nu se transforme toată într-un sloi de gheaţă, Tella îşi înălţă capul suficient cât să arunce o privire pe fereastra îngheţată. Interiorul părea la fel de cald ca o scrisoare de dragoste scrisă de mână, cu un şemineu de piatră care ocupa un perete întreg şi o pădure de lumânări ce atârnau din tavan.

Ascunzătoarea părea menită întâlnirilor romantice, dar cât îi spionă, Tella nu-i văzu sărutându-se sau îmbrăţişându-se. Esmeralda stătea pe vatra şemineului aprins ca şi când ar fi fost tronul său, iar Legend rămăsese înaintea ei, ca un supus credincios.

Interesant.

Poate că tatuajele pereche nu însemnau ce credea Tella, dar ea tot era tulburată. Îşi imaginase mereu că Legend nu dădea socoteală nimănui altcuiva; indiferent cine ar fi fost femeia fascinantă, Tella nu o plăcea. Şi chiar nu-i plăcu felul în care Legend se îndreptă spre ea cu fruntea uşor plecată când spuse:

— Am nevoie de ajutorul tău, Esmeralda. Sorţile au scăpat din Cărţile Destinului în care le-ai închis.

Pe toţi zeii!

Tella se ghemui la loc, inspirând aer rece când se lovi cu spatele de zidul îngheţat al casei. Brusc, îşi dădu seama cine

era tânăra. Înainte ca Legend să elibereze Sorţile, ele fuseseră închise într-un pachet de Cărţi ale Destinului de aceeaşi vrăjitoare care-i dăruise lui puterile. Vrăjitoarea cu care vorbea el acum.

Nu era de mirare că o trata pe femeie ca pe o regină. Esmeralda era creatoarea lui. Când făcuse vraja care să le condamne pe Sorţi la a fi închise în cărţi, le luase jumătate din puteri şi i le dăruise lui Legend când o căutase, după mai multe secole. Tella nu ştia prea multe despre vrăjitoare, dar nu trebuia să fie atât de tânără, de înaltă şi de atrăgătoare.

— Nu am reuşit să distrug Sorţile. Îmi pare rău! Dar plătesc preţul, spuse Legend, vocea lui strecurându-se prin fereastra întredeschisă de deasupra. Magia mi-a slăbit şi mai mult de când au fost eliberate. Deocamdată, Sorţile încă sunt adormite, dar cred că şi-au recuperat deja o parte din puteri. Abia mai reuşesc să creez o simplă iluzie.

Tella rezistă impulsului de a se ridica şi a mai privi o dată pe furiş. Spunea adevărul? Dacă Sorţile reuşiseră cumva să-i fure magia, atunci aşa s-ar fi explicat de ce dispăruse atât de violent din visele ei cu două nopţi în urmă şi nu mai reuşise să apară în noaptea de dinainte. Totuşi, în pădure îl văzuse folosind o vrajă ca să-şi schimbe hainele şi nu păruse să întâmpine vreo problemă.

Bineînţeles, era o iluzie neînsemnată, iar ea nu se aflase suficient de aproape încât să-l atingă. Într-unul dintre visele anterioare, îi explicase cum funcţionau puterile lui. El îi spusese Tellei: „Magia îmbracă două forme. Cei care au puteri pot să manipuleze fie oamenii, fie lumea, dar eu pot să le fac pe ambele şi să creez vrăji veridice, care par mult mai reale decât iluziile obişnuite. Pot să fac să plouă, iar tu nu doar ai vedea ploaia, ci ai şi simţi-o udându-ţi hainele şi pielea. Dacă ai vrea, ai simţi-o până-n măduva oaselor."

Atunci, în visul ei începuse să plouă, iar când se trezise după câteva ore, îşi văzuse cămaşa subţire de noapte pătată de stropi de ploaie şi buclele ude – anunţând-o că visele nu erau doar închipuirile ei, ci întâlniri adevărate cu Legend şi că puterile lui de a crea iluzii le depăşeau cu mult.

Poate că Legend nu minţea când spunea că Sorţile îi luaseră o parte din magie, dar nu spunea tot adevărul. Probabil că mai putea să creeze iluzii, însă nu îndeajuns de puternice încât să-i

facă pe oameni să creadă că erau adevărate.

Tella îşi aminti de fluturele mort pe care-l găsise în palmă la trezire, în ziua precedentă. Acum că se gândi mai bine, îl văzuse, dar nu-l simţise. Aripile sale delicate nu-i atinseseră pielea şi, de îndată ce-l lăsase pe noptieră, dispăruse.

— Sorţile nu ar trebui să aibă niciun strop din magia ta, se răsti vrăjitoarea, asta dacă nu cumva *tu* le-ai eliberat din cărţi.

— N-aş face asta niciodată! Crezi că sunt nebun? Încerc să distrug pachetul de cărţi din ziua în care m-ai creat.

Legend rostea cuvintele tăios, ca şi când s-ar fi simţit jignit cu adevărat, dar Tella ştia că era o minciună. O minciună sfruntată în faţa femeii care îl crease. El vrusese să distrugă cărţile, dar, când i se oferise ocazia, nu o făcuse, în schimb, eliberase Sorţile ca să o salveze pe Tella.

— Tot vreau să opresc Sorţile, continuă Legend. Dar, ca să o fac, trebuie să împrumut magia ta.

— Nu poţi să le opreşti cu magie, zise vrăjitoarea. De aceea ţi-am spus să distrugi Cărţile Destinului. Ele sunt nemuritoare, ca tine. Dacă ucizi o Soartă, va muri, dar, apoi, va reveni pur şi simplu la viaţă.

— Dar trebuie să aibă o slăbiciune! Legend vorbi din nou pe tonul menit să dezlege mistere şi să fure. Îşi dorea magia Esmeraldei şi voia să afle slăbiciunea fatală a Sorţilor.

Tella ar fi trebuit să se simtă uşurată că el căuta o metodă să le distrugă – nici ea nu voia ca Sorţile să trăiască – dar, în sinea ei, un sentiment oribil prinse viaţă când auzi zgomotul hotărât al cizmelor lui Legend.

Tella şi-l imagină apropiindu-se de Esmeralda.

Îşi strânse mâinile îngheţate în pumni, luptându-se cu impulsul din ce în ce mai puternic de a arunca o privire pe fereastră, ca să vadă dacă făcea şi altceva în afară de a se apropia ca să obţină informaţiile pe care şi le dorea. O atingea pe vrăjitoare? Îi cuprindea mijlocul cu braţele sau o privea aşa cum se uita uneori la Tella?

Când Esmeralda vorbi din nou, o făcu pe un ton seducător.

— Sorţile care au fost închise au un dezavantaj. Nemurirea lor este legată de Soarta care le-a creat: Steaua Căzută. Dacă o ucizi, Sorţile pe care le-a creat vor rămâne veşnic tinere, ca artiştii tăi. Tot vor avea magie şi nu vor îmbătrâni niciodată, dar, spre deosebire de artiştii tăi, nu vor avea Caravalul care să

le readucă la viaţă, dacă mor. Dacă vrei să distrugi toate Sorţile, mai întâi trebuie să răpui Steaua Căzută.

— Cum fac asta? întrebă Legend.

— Cred că ştii deja. Voi doi aveţi aceeaşi slăbiciune.

Pauza care urmă fu atât de intensă şi imperturbabilă, încât Tella era sigură că aude fulgii căzând pe trandafirii din jurul ei. Vrăjitoarea îl comparase de două ori consecutiv pe Legend cu Steaua Căzută. Prima dată, când menţionase Sorţile Stelei Căzute şi artiştii lui Legend. Şi acum tocmai spusese că Legend avea aceeaşi slăbiciune ca Steaua Căzută.

Asta însemna că Legend era o Soartă?

Tella îşi aminti de ceea ce obişnuia să-i spună Anna, bunica ei, când îi povestea cum se născuse Legend. „Poate că unii ar spune că e un răufăcător. Alţii ar spune că magia lui îl face să semene mai mult cu un zeu."

La un moment dat, oamenii spuseseră că şi Sorţile erau zeităţi – crude, capricioase şi groaznice, acesta fiind motivul pentru care vrăjitoarea le întemniţase în cărţile de joc.

Tella se cutremură la gândul că Legend ar fi putut să fie ca ele. În timpul ultimului Caraval, interacţiunile ei cu Sorţile – Regina Nemuritoare, Slujitoarele ei şi Prinţul Inimilor – aproape o omorâseră. Nu voia ca Legend să se încadreze în aceeaşi categorie, dar nu putea să nege că el era nemuritor şi magic – şi că asta îl asemăna mai mult cu o Soartă decât cu un om.

Tella se strădui cu disperare să audă care era slăbiciunea, dar răspunsul lui Legend nu o dezvălui.

— Trebuie să existe o altă cale, spuse el.

— Dacă există, va trebui s-o găseşti de unul singur sau să rămâi aici, alături de mine. Sorţile nu ştiu că am venit în lumea aceasta. Dacă rămâi, va fi ca atunci când te-am învăţat cum să-ţi controlezi puterile. Ea toarse ca o pisică. *La propriu.*

Spinii negri îi sfâşiară Tellei penele îngheţate ale fustei când pierdu lupta în faţa cumpătării şi se ridică de unde se ghemuise ca să mai arunce o privire pe fereastră. Şi, de data asta, îşi dori să nu o fi făcut.

Legend era în genunchi în faţa vrăjitoarei, iar ea îşi trecea degetele prin părul lui brunet, mişcându-le posesiv dinspre scalp spre gât, ca şi când el i-ar fi aparţinut.

— Nu ştiam că eşti atât de sentimentală, spuse Legend.

— Numai în privinţa ta. Când îi ridică bărbia spre ea, îi strânse cravata cu degetele.

— Mi-aş dori să pot rămâne, Esmeralda, dar nu pot. Trebuie să mă întorc şi să distrug Sorţile şi, pentru asta, am nevoie de puterile tale, spuse şi se ridică exact în clipa în care vrăjitoarea păru să se întindă ca să-l sărute. Vreau doar să le împrumut.

— Nimeni nu vrea niciodată doar să împrumute nişte puteri. Vrăjitoarea îi vorbi din nou tăios, însă Tella nu ştia dacă o făcea din cauza cerinţei lui sau pentru că îi refuzase sărutul.

Probabil Legend îşi imaginase că refuzul său avea să o supere; el se apropie, îi luă mâna şi i-o sărută cast.

— Tu m-ai făcut cine sunt, Esmeralda. Dacă nu poţi să ai încredere în mine, nimeni altcineva nu poate.

— Nimeni altcineva *nu ar trebui* să aibă încredere în tine, zise ea, dar un zâmbet îi apăru în sfârşit pe buzele-i pline şi roşii – zâmbetul unei femei care-i spunea „da” unui bărbat căruia nu putea să-i reziste.

Tella cunoştea acel zâmbet pentru că şi ea i-l oferise înainte.

Vrăjitoarea îi dădea lui Legend puterile ei.

Tella ar fi trebuit să plece, să revină în lumea sa înainte ca Legend să o surprindă acolo şi să o vadă tremurând din cauza frigului şi a tuturor sentimentelor pe care-şi dorea să nu le mai fi avut pentru el. Însă ea rămase, încremenită.

Vrăjitoarea rosti cuvinte într-o limbă pe care Tella nu o mai auzise niciodată în timp ce Legend îi bău sângele direct din încheietura mâinii. Şi tot bău, şi-i tot luă puterile.

Legend se rumeni în obraji, iar pielea măslinie începu să strălucească, în timp ce frumuseţea sălbatică a vrăjitoarei păli. Părul roşcat căpătă o nuanţă portocalie; cerneala neagră a tatuajelor deveni gri. Când Legend îşi dezlipi buzele de încheietura ei, Esmeralda se ofili lângă el, ca şi când şi-ar fi pierdut oasele din membre.

— Lucrul acesta m-a obosit mai mult decât mă aşteptam, spuse ea încet. Poţi să mă duci în braţe până în dormitor?

— Îmi pare rău, zise Legend, dar nu părea să vorbească serios. Vocea îi era crudă, lipsită de acea senzualitate care să o îndulcească. Apoi mai spuse ceva, însă prea încet ca Tella să audă.

Vrăjitoarea îşi pierdu şi mai mult din colorit, pielea deja palidă devenind albă ca un pergament.

— Glumeşti…

— Mă ştii de glumeţ? întrebă el şi apoi o luă pe vrăjitoare şi-o urcă pe umăr cu uşurinţa unui tânăr care bifa un obiectiv îndeplinit de pe o listă.

Tella se clătină înapoi pe membrele-i pe jumătate îngheţate, lăsând în urma ei o grămăjoară de pene rupte. Ştia că el vorbise serios de fiecare dată când îi spusese că nu era eroul, dar o parte din ea tot spera că avea să-i demonstreze contrariul. Tella voia să creadă că Legend chiar ţinea la ea şi că ea era excepţia lui. Deşi nu putea să nu se teamă că această credinţă însemna că Legend era, de fapt, excepţia ei şi că faptul că-l dorea era slăbiciunea care putea să o distrugă, dacă nu o învingea.

Dacă Legend era dispus să o trădeze pe femeia care îl crease, atunci era dispus să trădeze pe oricine.

Tella se grăbi prin trandafiri, fugind din ascunzătoarea ei de sub fereastră înapoi în pădure. Ieşi împiedicându-se de pe cărarea principală şi intră în pădure, uitându-se în urmă numai după ce se ascunse în siguranţă în spatele unor pini.

Legend părăsi casa cu Esmeralda încă pe umărul lui. Şi în momentul acela el nu i se mai păru duşmanul sau prietenul ei sau băiatul pe care-l iubise cândva, ci îşi aminti fiecare poveste despre el pe care nu-şi dorise niciodată să o creadă.

7.
Scarlett

Sentimentele lui Scarlett erau un freamăt de culori care se roteau în jurul ei în ghirlande de turcoaz tulburat, portocaliu agitat şi cafeniu frustrat. De când plecase sora ei, se tot plimbase prin casă, ştiind cumva că Tella nu avea să se întoarcă la timp, dar şi sperând că avea să-i demonstreze contrariul.

Se opri şi se privi încă o dată în oglindă, ca să se asigure că rochia nu îi oglindea neliniştea. Dantela de un roz pal a rochiei părea mai lipsită de strălucire ca înainte, dar totul părea mai şters în oglinda aceea.

Apartamentul închiriat de Scarlett şi Tella era o adunare jalnică de obiecte învechite. Ambele fete fuseseră de acord să se mute de la palat. Scarlett îşi dorise să fie independentă, iar Tella spusese că îşi doreşte acelaşi lucru, dar cea dintâi îşi imaginase şi că sora ei vrusese să păstreze distanţa faţă de Legend după felul în care o părăsise la finalul Caravalului.

Tella o implorase să închirieze unul dintre apartamentele elegante din fantezistul District de Satin, dar Scarlett ştia că banii trebuiau să le ajungă mai mult de un sezon. Ca un compromis, închiriaseră un apartament cu încăperi mici în cea mai îndepărtată margine a Districtului de Satin, unde finisajul oglinzilor era mai mult galben decât auriu, scaunele erau tapiţate cu velur care zgâria, şi totul mirosea a cretă, ca porţelanul crăpat. Tella se plângea în mod regulat, dar faptul că trăiau într-un loc modest le permitea să mai tragă de bani. Cu cea mai mare parte a banilor furaţi de Tella de la tatăl lor se asiguraseră că pot locui în acel apartament până la sfârşitul anului. Scarlett nu ştia ce urmau să facă după aceea, dar nu asta era cea mai presantă grijă a ei.

Ceasul bătu ora trei.

Se uită pe fereastră. Tella tot nu se zărea printre petrecăreţi, dar trăsura terestră a lui Scarlett sosise în cele din urmă. Întrucât oamenii le preferau pe cele plutitoare, în Valenda nu erau multe trăsuri care să circule pe străzi. Însă fostul ei logodnic, contele Nicolas d’Arcy, sau Nicolas, cum începuse să-i spună, locuia pe o moşie la ţară, în afara cartierelor oraşului, la mare depărtare de orice cabană pentru trăsuri. Ştiind asta, Scarlett îşi asigurase transportul cu o săptămână în urmă. Ceea ce nu ştiuse era cât de aglomerat avea să fie la festival.

Oamenii îi strigau deja vizitiului ei să se mişte. El nu avea de gând să aştepte mult. Dacă ar fi plecat, Scarlett ar fi rămas cu ochii în soare şi ar fi ratat ocazia de a-l întâlni, în sfârşit, pe Nicolas.

Când intră în dormitorul în care dormea Paloma, îşi ţuguie buzele. „Doarme mereu. Doarme, doarme şi iar doarme."

Scarlett încerca să nu fie ursuză. Faptul că ştia că mama ei nu intenţionase să le abandoneze pentru totdeauna, că fusese prinsă într-o blestemată Carte a Destinului în ultimii şapte ani, o făcea pe Scarlett să o compătimească mai mult, însă tot nu putea să o ierte pentru că le lăsase pe ea şi pe sora sa cu tatăl lor ticălos. Nu ar fi putut s-o vadă niciodată pe Paloma aşa cum o vedea Tella.

De fapt, probabil că Tella s-ar fi înfuriat dacă s-ar fi întors şi ar fi găsit-o pe Paloma nesupravegheată. Mereu spunea că nu voia ca mama lor să se trezească şi să fie singură, dar Scarlett se îndoia că Paloma avea să se trezească astăzi. Şi, dacă Tella ar fi fost atât de îngrijorată, ar fi trebuit să se întoarcă la timp.

Scarlett deschise uşa principală spre apartamentul ei, gata să cheme o servitoare şi să o roage să le supravegheze mama, dar una dintre slujnice era deja acolo, îmbujorată şi zâmbind larg:

— Bună ziua, domniţă! Slujnica făcu rapid o plecăciune. Am venit să vă spun că în salonul de la primul etaj vă aşteaptă un domn.

Scarlett se uită peste umerii slujnicei. Vedea balustrada de lemn zgâriat, dar nimic în sus, pe scări.

— Domnul acesta s-a prezentat?

— A spus că vrea să vă surprindă. Este foarte chipeş! Fata îşi răsuci timid o şuviţă de păr pe deget, ca şi când tânărul atrăgător s-ar fi aflat chiar în faţa lor.

Scarlett ezită, gândindu-se cine ar fi putut fi vizitatorul. Poate era Nicolas, venit să o surprindă, dar gestul nu părea să-l caracterizeze. Era atât de cuviincios încât nu voise să o vadă cât se ţineau Zilele de Doliu; îi ceruse să aştepte până astăzi ca să înceapă cu adevărat să o curteze.

Era posibil ca musafirul să fi fost şi altcineva, dar Scarlett nu voia să spere că era el, mai ales nu astăzi. Îşi jurase să nu se gândească la el azi. Şi, dacă *era* Julian, întârziase cinci săptămâni. Ar fi putut să creadă că murise, doar că o rugase pe

Tella să-l întrebe pe Legend de starea lui, iar el confirmase că Julian mai trăia, deşi nu zisese unde era fratele său ori de ce nu reuşise să o contacteze pe Scarlett.

— Vrei să-mi faci un serviciu? o întrebă Scarlett pe slujnică. Mama tot nu se simte bine. Nu are nevoie de nimic, dar nu-mi place să o las singură. Cât sunt plecată, ai putea tu să o verifici din jumătate în jumătate de oră, în caz că se trezeşte?

Ea îi dădu fetei o monedă şi, apoi, coborî scările în tăcere şi cu inima-n gât, sperând în ciuda raţiunii că Julian se întorsese în sfârşit şi că-i dusese dorul la fel de mult cât îi lipsise el ei. Merse în linişte, dar, în clipa în care intră în salon, uită cum să se mişte. Julian îi întâlni privirea din celălalt capăt al camerei.

Brusc, totul se încălzi. Pereţii salonului se micşorară şi se înfierbântară, ca şi când prea multe raze s-ar fi furişat pe ferestre, scăldând toate rafturile vechi de cărţi şi scaunele într-un soi de lumină neclară de după-amiază care înceţoşa totul, mai puţin pe el.

Tânărul arăta perfect.

Scarlett ar fi putut fi convinsă cu uşurinţă că el tocmai scăpase dintr-un tablou proaspăt pictat. Vârfurile părului brunet erau umede, ochii de culoarea chihlimbarului străluceau, iar pe buzele-i uşor depărtate dansa un zâmbet devastator.

Acesta era băiatul viselor lui Scarlett.

Bineînţeles, probabil că Julian apărea şi în visele a jumătate din fetele de pe continent.

Toate sentimentele ei de mai devreme se transformară în flăcări de un portocaliu intens. Julian nu putea să-i ghicească adevăratele simţăminte, dar Scarlett nu voia să şi le dezvăluie dându-se de gol. Nu voia să i se înmoaie genunchii sau să roşească în obraji. Şi totuşi, nu-şi putea împiedica inima să nu-i bată nebuneşte înaintea lui, ca şi când ea s-ar fi pregătit să-l urmărească dacă ar fi luat-o la fugă, lucru pe care el îl mai făcuse.

Probabil fusese într-un loc mai cald decât acesta. Mânecile neobişnuit de apretate îi erau frumos suflecate, dezvăluind braţele suple. Pe unul din braţe avea un bandaj alb lat care contrasta cu pielea lui, cu câteva nuanţe mai închisă decât maroniul auriu natural, bronzată acolo unde îl trimisese Legend ultima dată. Barba îngrijită care-i acoperea maxilarul era mai

deasă şi mai lungă decât îşi amintea ea şi ascundea o parte din cicatricea subţire care i se întindea la ochi spre falcă. Nu purta palton, dar avea o vestă gri cu nasturi argintii strălucitori care se potriveau cu firele elegante de pe părţile laterale ale pantalonilor de un albastru închis, băgaţi într-o pereche de cizme nou-nouţe. Când îl întâlnise prima dată pe Julian, arăta ca un vagabond, dar acum era un adevărat domn.

— Bună, Roşiuţo!

Rochia ei reacţionă imediat. Scarlett îi impuse să nu se transforme şi să nu-i trădeze vreun sentiment, dar rochia îl plăcuse dintotdeauna pe Julian. Prima dată când o îmbrăcase, pe insula lui Legend, se jenase să se dezbrace în faţa lui Julian şi fusese un pic dezamăgită că rochia arăta ca o cârpă jalnică. Apoi o îmbrăcase şi, când se întorsese şi se uitase la Julian, rochia se transformase într-o confecţie din dantelă şi culori seducătoare, ca şi cum ar fi ştiut cumva că acesta era băiatul a cărui inimă trebuia să fie cucerită.

Scarlett nu putea să-şi vadă acum reflexia, dar simţea rochia schimbându-se. Aerul cald îi atinse uşor partea de sus a acesteia când decolteul coborî. Fusta se strânse ca să-i îmbrăţişeze rotunjimile coapselor, iar culoarea materialului se închise până la rozul nesăţios al buzelor ce-şi doreau să fie sărutate.

Zâmbetul lui Julian deveni lacom, amintindu-i fetei de noaptea în care o scosese repede din casa ei de pe insula Trisda. Dar, în ciuda privirii flămânde, nu făcu niciun gest ca să se apropie de ea. Îşi sprijini cotul de o vitrină spartă când o nouă rază de lumină pătrunse pe fereastră, poleindu-i conturul siluetei în auriu şi făcându-l să pară şi mai greu de atins.

Scarlett voia să alerge la el şi să-l cuprindă în braţe, dar nu se mişcă din prag.

— Când te-ai întors? întrebă ea cu răceală.

— În urmă cu o săptămână.

„Şi abia acum vii în vizită?”, voi Scarlett să-l întrebe, dar îşi aduse aminte că ea era cea care stricase relaţia dintre ei când îi zisese că voia să-şi întâlnească fostul logodnic.

Julian spusese că înţelegea, că voia ca ea să procedeze cum dorea, dar, apoi, fusese trimis cu *un alt* comision pentru Legend.

„N-am să pot să-ţi scriu, dar nu o să dureze decât o

săptămână”, îi promisese el.

Cele şapte zile se transformaseră în două, trei, patru, cinci săptămâni în care nu primise nici măcar un bilet prin care să o anunţe că încă trăia. Nu era sigură dacă asta se întâmplase din cauză că renunţase la ea sau dacă uitase să-i scrie pentru că era atât de ocupat lucrând pentru Legend.

Julian îşi atinse ceafa, părând să se simtă stânjenit şi făcând-o pe Scarlett să fie din nou atentă la bandajul din jurul braţului său.

— Ai fost rănit? „De asta nu a trecut pe aici?” Ce-ai păţit la braţ?

— Nu e nimic, mormăi el.

Dar Scarlett ar fi jurat că tânărul roşise. Nici măcar nu ştia că Julian era în stare să roşească. Nu avea nicio ruşine; se plimba prin lume extrem de încrezător în sine. Însă obrajii îi erau cu siguranţă îmbujoraţi, iar el refuza să-i întâlnească privirea.

— Îmi cer scuze că nu am venit mai devreme.

— Este în regulă, spuse Scarlett. Sunt sigură că eşti foarte ocupat cu orice te pune Legend să faci. Privirea i se mai îndreptă o dată spre misteriosul bandaj de pe braţul lui şi apoi către ochii care tot refuzau să se uite la ea. E drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici. Îmi pare bine să te văd! Era nerăbdătoare să spună mai multe, dar afară auzea caii de la trăsură nechezând. Scarlett trebuia să plece înainte să strice lucrurile cu Nicolas. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dar, din nefericire, tocmai ieşeam.

Julian se îndepărtă de vitrinele dulapului.

— Dacă vrei să te bucuri de festival, te însoţesc.

Era afirmaţia politicoasă a unui prieten, însă sentimentele lui Scarlett pentru Julian fuseseră dintotdeauna prea puternice pentru o prietenie, chiar şi atunci când se cunoscuseră şi nu-l plăcuse deloc. Scarlett şi Julian nu puteau fi niciodată prieteni. Ea avea nevoie de mai mult de la el… sau să o lase în pace.

— Nu mă duc la festival, spuse Scarlett. Mă duc să mă întâlnesc cu Nicolas.

Lui Julian îi pică faţa, dar totul dură doar o clipă. Dacă Scarlett şi-ar fi luat privirea de la el o secundă, ar fi ratat momentul. Aproape imediat ce-i auzi spusele, Julian trecu pe lângă ea, spre uşa de la intrare a pensiunii. Ea se aşteptă ca el

să plece, să o lase în pace şi să pună pentru totdeauna capăt relaţiei dintre ei.

În schimb, el o deschise cu un zâmbet ciudat de plăcut.

— Perfect! zise plin de veselie, ca şi când tocmai i-ar fi spus că urmau să mănânce tort cu nucă de cocos la cină. Pot să te însoţesc.

— N-am nevoie de însoţitor.

— Ai deja unul?

Scarlett îi aruncă o privire urâtă.

— Noi doi n-am avut niciodată unul.

— Exact! Zâmbindu-i îngâmfat, trecu pe lângă ea spre trăsura în aşteptare şi deschise uşa acesteia. Dar, în loc să aştepte ca ea să urce, Julian se strecură înăuntru.

Emoţiile lui Scarlett se intensificară când urcă şi ocupă locul din faţa lui. Poate că Julian începuse să se îmbrace precum un domn, dar tot se purta ca un ticălos. Dacă în ultimele cinci săptămâni ar fi făcut vreun efort să o contacteze sau dacă ar fi încercat să lupte pentru ea după ce-i spusese că voia să-i acorde lui Nicolas încă o şansă, tânăra i-ar fi înţeles comportamentul frustrant, dar părea că Julian nu voia decât să i se împotrivească.

— Încerci să mă sabotezi, îl acuză ea.

— Aş spune că n-aş face asta niciodată, dar ar fi o minciună.

Julian se lăsă pe spate, întinzându-se aşa cum păreau să o facă mereu tinerii. De vreme ce străzile din Valenda nu erau menite trăsurilor, cei doi abia aveau loc în aceasta, care era deosebit de îngustă, dar Julian îşi întinse braţele peste pernuţele de brocart şi picioarele ca să ocupe mai bine de o jumătate din spaţiu.

Scarlett îi apucă un genunchi, i-l lovi de celălalt şi-i arătă uşa când trăsura începu să huruie pe drum.

— Coboară, Julian!

— Nu. Îşi lăsă braţele de pe pernuţă şi se aplecă în faţă. Nu plec, Roşiuţo. Ne-am petrecut destul timp despărţiţi, spuse el şi-i acoperi mâna cu a lui şi i-o lipi ferm de genunchiul său.

Scarlett încercă să se retragă, dar fără tragere de inimă, aşa cum făceai când chiar sperai ca cineva să te oprească.

Şi Julian o făcu. Îşi împleti degetele bronzate cu ale ei şi o ţinu mai strâns ca niciodată, ca şi când s-ar fi revanşat pentru toate săptămânile în care nu reuşise să o atingă.

— Cât am fost plecat, am încercat să-mi aduc aminte toate cuvintele pe care mi le-ai spus. M-am gândit la tine în fiecare oră din fiecare zi cât am lipsit.

Scarlett se luptă cu impulsul de a zâmbi. Îi spusese tot ce-şi dorise să audă, dar Julian se pricepuse mereu la asta. Vorbele lui îl ajutau acolo unde dădea greş.

— Atunci de ce nu mi-ai scris?

— Mi-ai spus că vrei spaţiu să-ţi întâlneşti contele.

— Nu-mi doream atât de mult spaţiu. Vreme de cinci săptămâni nu am primit nicio veste de la tine. Credeam că m-ai uitat sau ai mers mai departe.

Ea încerca să nu pară prea acuzatoare sau prea disperată. Simţea că nu-i ieşise nici una, nici alta, şi totuşi expresia sinceră a lui Julian nu se schimbă. Ochii lui aveau cea mai drăguţă nuanţă de brun şi erau mai calzi decât lumina care se strecura pe ferestrele trăsurii.

— N-am să merg niciodată mai departe, Roşiuţo! El îi luă mâna şi i-o duse în dreptul inimii sale.

Inima lui Scarlett bătu neregulat şi sălbatic drept răspuns, dar a lui Julian rămase calmă şi neşovăitoare sub palma ei.

— Am făcut multe greşeli. Ţi-am acordat spaţiu pentru că am crezut că de asta ai nevoie. Dar, de îndată ce te-am văzut astăzi, mi-am dat seama că m-am înşelat. Aşa că sunt în trăsură cu tine, gata să merg oriunde mergi, chiar dacă asta înseamnă să te văd cu un alt bărbat.

Scarlett reveni brusc la realitate. Pentru o clipă, uitase de Nicolas.

— Şi dacă nu vreau să mă vezi cu un alt bărbat? spuse ea.

— Nici pe mine nu mă încântă ideea. Julian îi vorbi pe un ton aţâţător, dar degetele i se încordară când trăsura hurui pe un drum cu hârtoape. Se apropiau de marginea oraşului şi de moşia lui Nicolas.

— Dacă vrei într-adevăr să plec, am să cobor din trăsură şi-am să mă întorc pe jos la palat, spuse Julian. Dar ar trebui să ştii că am venit şi pentru că n-am încredere în contele ăsta.

— Ai încredere în mine? îl întrebă Scarlett.

— Deplină. Însă l-am cunoscut pe tatăl tău şi-mi vine greu să am încredere în oricine ar face o înţelegere cu el.

— Nicolas nu este aşa.

Când Scarlett îi scrisese prima dată lui Nicolas, după ce

aflase că nu-l cunoscuse de fapt în timpul Caravalului, el părăsise continentul, *jelind-o.* Tatăl ei minţise, spunând că Scarlett şi sora ei muriseră într-un accident. El habar nu avea ce om îngrozitor era Marcello Dragna.

Iar Nicolas nu semăna câtuşi de puţin cu tatăl ei. Lui îi plăcea să deseneze plante şi să spună povestioare despre câinele său, Timber. Era, ca şi ea, un adept al respectării regulilor; credea atât de mult în tradiţie încât aşteptase până astăzi să o cunoască. Nicolas era o alegere sigură. Scarlett nu-l vedea frângându-i inima. Julian i-o frânsese deja de două ori şi, chiar dacă nu ar fi făcut-o intenţionat încă o dată, în cele din urmă, ea ar fi avut de suferit din cauza lui.

Când Scarlett îi scrisese lui Nicolas prima dată, vrusese doar să-l întâlnească, să găsească un leac pentru curiozitatea ei. Apoi, Julian plecase pentru prea mult timp, iar Nicolas îi trimisese scrisori, pe când Julian nu o făcuse. Fusese serios când Julian fusese nestatornic.

Ca participant la Caraval, Julian nu avea vârstă. Putea să moară şi să rămână mort în cazul în care cineva l-ar fi ucis într-un joc din afara spectacolului, dar, câtă vreme era unul dintre artiştii lui Legend, nu îmbătrânea niciodată. Scarlett nu ar fi putut niciodată să-i ceară să renunţe la asta.

Acum că urma să devină împărat, ea nu ştia dacă Legend avea să mai organizeze jocurile, dar, având în vedere că Julian dispăruse săptămâni în şir, era clar că Legend încă îl controla. Orice viitor împreună ar fi putut să aibă Scarlett şi Julian nu era menit să dureze. Şi, chiar dacă ştia toate aceste lucruri, ea nu se îndura să dea înapoi.

— Nu vreau să te întorci la palat, spuse ea, dar, dacă-mi strici momentul, îţi jur pe stele că nu am să-ţi mai vorbesc niciodată. Contele trebuie să creadă că eşti un însoţitor. Putem să-i spunem că eşti vărul meu.

— Chestia asta o să funcţioneze doar dacă n-ai nimic împotrivă ca el să creadă că relaţia dintre tine şi vărul tău e una nepotrivită. Julian se apropie mai mult şi o sărută repede pe gât.

Scarlett îşi simţi obrajii înroşindu-se.

— Să nu îndrăzneşti să faci aşa ceva!

El se lăsă pe spate şi râse suficient de zgomotos încât să zguduie trăsura.

— Glumeam, Roşiuţo; deşi acum sunt tentat să-mi urmăresc planul până la capăt!

8.
Scarlett

Lui Scarlett îi transpirară degetele de la picioare când un servitor o conduse pe un hol ai cărui pereţi erau acoperiţi de lambriuri atent lucrate şi forme imense de făurit coroane.

Câteva dintre crăpăturile formelor o făcură să se oprească un pic. Nicolas nu o spusese niciodată, dar, la un moment dat, tânăra îşi imaginase că el voia să se însoare cu ea numai din pricina bogăţiei tatălui ei. Însă între ea şi tatăl său nu mai exista nicio legătură. Dacă Nicolas ar fi cerut-o vreodată de soţie, ar fi făcut-o doar pentru ea.

Acum palmele îi transpirau şi mai mult decât degetele de la picioare. Voia să şteargă umezeala de rochie, dar ar fi fost grav ca urmele evidente să păteze materialul de un roz închis.

Scarlett inspiră superficial de câteva ori, încercând să se calmeze când servitorul deschise uşa unei grădini vaste, acoperite de sticlă.

— Domnia Sa va veni aici să vă cunoască.

Vesele păsări colibri zburau de la o plantă la alta, oglindind haosul din stomacul lui Scarlett când tânăra trecu pragul. Totul mirosea a polen, a flori şi a poveşti de dragoste pe cale să înceapă.

Recent, Nicolas îi desenase un buchet de flori hibride şi-i spusese că îi plăcea să facă experimente în grădină. Ei i se păruse că voia să o impresioneze, dar era clar că o anumită persoană se juca, aici, cu plantele. În grădină erau ciorchini de bănuţei albi ca în Valenda, cu lujeri albaştri ca de catifea, crini păianjen argintii care străluceau în lumină şi tulpini galbene de floarea-soarelui cu petale verzi ca jadul.

Nu foarte departe de uşă se aflau nişte scaune şi o masă de cupru cu un buchet de bujori de un roz închis, o carafă cu limonadă de mentă, sandviciuri cu pâine cu seminţe şi mini tarte ornate cu prune albe – cât să ajungă fără să se exagereze.

Julian se uită bănuitor la micul ospăţ ca şi când limonada ar fi fost otrăvită, iar sandviciurile ar fi ascuns lamele de bărbierit.

— Nu e prea târziu să plecăm.

— Sunt exact unde vreau să fiu. Scarlett se aşeză pe marginea unui imens scaun de cupru. Dar tu eşti liber să pleci când pofteşti.

— Nu-mi spune că ţie chiar îţi place aici! Julian îşi ridică

privirea spre o bucată de tavan de sticlă, plină de gărgăriţe. Ceva e în neregulă. Până şi insectele vor să scape.

— Hm! Cineva îşi drese vocea. Domnia Sa, contele Nicolas d’Arcy.

Lui Scarlett i se tăie suflarea.

Sunetele scoase de cizmele care se apropiau rapid, însă mai greoaie decât s-ar fi aşteptat ea, se auziră după ce servitorul termină de vorbit.

Tânăra credea că-şi imaginase fostul logodnic în toate modurile posibile: scund, înalt, zvelt, masiv, tânăr, bătrân, chel, păros, chipeş, obişnuit, palid, brunet, deprimat, vesel, încercând să-şi imagineze ce i-ar fi spus prima dată când ar fi întâlnit-o, cu ochii minţii îl văzuse purtând o redingotă cu volănaşe şi haine lipsite de strălucire.

Îşi imaginase şi ce i-ar fi spus ea, dar cuvintele i se amestecară în clipa în care el făcu un pas înainte şi-i luă mâna.

Nicolas era un munte. Mâna imensă care o ţinea pe a lui Scarlett ar fi putut s-o strivească la fel de uşor pe cât o legăna. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât ea – avea picioare musculoase, braţe solide şi un păr castaniu atât de des încât, deşi părea că încercase să-l aranjeze, o şuviţă rebelă îi cădea peste frunte, dându-i o înfăţişare copilăroasă, sporită de ochelarii care-i stăteau un pic strâmb.

Arăta aşa cum ar fi trebuit ea să-şi imagineze un justiţiar a cărui identitate secretă era cea de domn botanist.

Lângă el mergea încet un câine negru mare cât un mic ponei. *Timber.* Scarlett aflase multe despre el din scrisorile lui Nicolas. Evident încântat, câinele dădu din coadă şi urechile i se lăsară pe spate când o văzu pe Scarlett, însă nu se îndepărtă de lângă stăpânul lui; rămase ascultător cât Nicolas îi sărută mâna cu buzele-i pline.

Rochia ei îl plăcea în mod evident. Decolteul adânc era acum împresurat cu pietre preţioase tăiate brut care trimiteau scântei de lumină prin toată grădina înconjurată de sticlă.

— Sunt deosebit de încântată să te cunosc în sfârşit, reuşi Scarlett să spună.

El zâmbi larg şi sincer.

— Sunt tentat să spun că eşti şi mai drăguţă decât mi-am imaginat, dar mi-ar displăcea să mă consideri lipsit de originalitate.

— Prea târziu, tuşi Julian.

Când Nicolas îl observă pe însoţitorul lui Scarlett, un rid îi apăru între sprâncenele groase.

— Şi tu eşti…?

— Julian, zise el şi-i întinse mâna.

Însă Nicolas refuză să o lase pe a lui Scarlett.

— Nu ştiam că Scarlett are un frate.

— Nu sunt fratele ei. Julian vorbi pe un ton prietenos, dar Scarlett simţi un val de panică mov când bucuria diabolică scânteie în ochii lui Julian. Nu suntem înrudiţi. Sunt un actor cu care s-a jucat în timpul Caravalului.

El accentuă cuvintele „s-a jucat”, iar Scarlett ar fi putut să-l strângă de gât. *Acum* alesese Julian să fie, în sfârşit, cinstit.

Nu că Nicolas părea deranjat. Tânărul conte continua să zâmbească larg, deşi îl mângâia pe Timber cu mâna liberă.

Însă Julian nu terminase.

— Nu sunt surprins că nu a adus niciodată vorba despre mine. Nu cred că m-a plăcut mult la începutul Caravalului, dar apoi ni s-a dat acelaşi dormitor…

— Julian, ajunge! interveni Scarlett.

În cele din urmă, lui Nicolas îi dispăru zâmbetul şi-i dădu drumul la mână, ca şi când ar fi făcut o greşeală.

— Nu este cum pare. Julian şi cu mine suntem doar prieteni, zise ea, hotărând nici măcar să nu menţioneze cuvântul „dormitor”. L-a cunoscut pe tata în timpul Caravalului şi s-a temut că ai putea fi ca el. A vrut să mă însoţească astăzi pentru că e protector, dar, evident, faptul că i-am permis a fost o greşeală, spuse şi se uită pieziş la Julian.

El nu părea să aibă remuşcări, ridicând din umeri când îşi băgă mâinile în buzunare.

— Nicolas, te rog…

— E în regulă, Scarlett. Vocea contelui răsună mai puternic decât înainte, dar ridurile furiei din jurul gurii dispăruseră. Nu spun că mă încântă situaţia, dar, după ce am aflat adevărul despre tatăl tău şi am auzit de *logodnicul* pe care l-ai cunoscut la Caraval, înţeleg.

Nicolas se întoarse către Julian, iar Scarlett se uită fix când cei doi tineri dădură, în cele din urmă, mâna.

— Îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de ea în timpul jocului.

— Mereu voi avea grijă de ea, spuse Julian.
— Şi când nu va fi nevoie? întrebă Nicolas.
Julian îşi îndreptă umerii şi spatele.
— Am s-o las pe Scarlett să decidă.
— Julian, încetează! spuse Scarlett.
— Nu-i nimic. Nicolas îşi scărpină câinele în spatele urechilor. Nu mă deranjează competiţia. De fapt, prefer să ştiu cine altcineva încearcă să-ţi câştige mâna.
— N-aş spune că aşa stau lucrurile, zise Julian. Victoria implică un joc.
— E o figură de stil, spuse Nicolas.
— Ştiu. Julian zâmbi superior. Mă pricep la jocuri, dar nu cred că ai vorbit la modul figurat. Vrei să o cucereşti dovedindu-i că eşti cel mai bun.
— Nu asta vrei tu? întrebă Nicolas, iar Scarlett ar fi putut să jure că-şi umflase pieptul.
Erau ca nişte fazani care se băteau. Scarlett îşi imagină cum emoţiile lor se roteau în nuanţe mândre de turcoaz şi albastru-cobalt. Sau poate le vedea chiar sentimentele?
Scarlett îşi vedea mereu emoţiile în culori, dar văzuse doar o singură dată sentimentele unei alte persoane. Se întâmplase în timpul Caravalului, după ce-i băuse sângele lui Julian. Era cel mai intim lucru pe care-l făcuse vreodată şi, după aceea, reuşise să-i zărească sentimentele. Însă nu durase mult, la fel ca această străfulgerare a mândriei, făcând-o să se întrebe dacă doar şi-o imaginase, de vreme ce nu băuse sângele nimănui.
Julian şi Nicolas tot se fixau cu privirea. Nu era scena pe care şi-o imaginase Scarlett. *Pe ea* trebuia să o ţintuiască Nicolas cu privirea. Trebuia să o flateze şi să îi facă curte, nu să se certe cu Julian.
— Nu trebuie să dovedesc nimic, spuse Julian. Nu încerc să-i câştig mâna. I-o ofer pe a mea, împreună cu tot ce am, cu speranţa că o va accepta şi va hotărî că vrea să o păstreze.
Era unul dintre lucrurile cele mai drăguţe pe care le spusese Julian şi poate că Scarlett i-ar fi acceptat mâna dacă i-ar fi aruncat măcar o privire în timpul discursului. Însă băieţii erau atât de prinşi în duelul lor, încât păreau să fi uitat de prezenţa ei.
— Mă bucur că nu este doar un joc pentru tine, Julian, dar

poate că ar trebui să fie. Poate că ar trebui să transformăm totul într-o competiţie a peţitorilor, zise Scarlett şi, imediat, cuvintele i se părură o greşeală, însă privirile amuzate ale domnilor ei îi părură o victorie.

În loc să discute ca şi când Scarlett nu ar fi fost prezentă, Julian şi Nicolas se uitau la ea ca şi când ar fi fost singura de acolo.

— Lucrul acesta se practica la începuturile Imperiului Meridian, continuă ea. Tinerele din familiile înstărite sau nobile pregăteau o serie de sarcini ca peţitorii să-şi poată demonstra abilităţile. Cine le ducea la capăt primul sau cel mai bine se însura cu domniţa.

Nicolas îşi trecu o mână peste gură, ca şi când ar fi încercat să-şi ascundă expresia, dar ea îşi dădea seama că era intrigat.

— Nu ar trebui să fie un joc, spuse Julian.

— Ţi-e teamă că ai să pierzi? Nicolas îşi umflă pieptul în mod evident de data asta.

Julian mormăi ceva în barbă. Era încordat şi-şi încleşta fălcile, făcând cicatricea care i se întindea de pe maxilar până spre ochi să se transforme într-o vizibilă dungă albă.

— Roşiuţo, nu face din situaţia de faţă un joc.

Dacă n-ar fi spus asta, poate că Scarlett s-ar fi răzgândit. Lansase provocarea mai ales ca să-i şocheze şi să pună capăt luptei ridicole dintre ei. Dar, dacă acum ar fi dat înapoi, ar fi părut că o făcea pentru Julian, nu pentru ea.

Iar tinerei i se părea mereu că în faţa lui Julian ceda.

Julian era soarele din centrul celei mai umede perioade a Sezonului Rece, glorios de cald şi de minunat când era prezent, dar deloc de încredere. Dispăruse vreme de cinci săptămâni. Acum, deşi revenise în viaţa ei de doar câteva ore, i-o transformase în haos.

Uneori, în mod evident, îi plăcea nebunia pe care o aducea în viaţa ei. Însă nu-i plăcea faptul că, de data asta, părea să aibă mai mult legătură cu el decât cu ea. În trăsură spusese că o însoţea pentru că nu avea încredere în conte, dar Nicolas era un botanist cu un câine – dacă-i aruncai o singură privire, îţi dădeai seama că nu avea niciun plan infam cu Scarlett. Julian pur şi simplu nu voia ca nimeni altcineva să-şi facă planuri cu Scarlett.

— Dacă nu vrei să joci, nu eşti nevoit să o faci, spuse

Scarlett, dar cred că va fi distractiv. M-am hotărât.

— De când iei hotărâri aşa de repede? zise aprins Julian.

— De acum cinci săptămâni.

Zâmbetul ei era un semn al exclamării.

Julian părea că ar fi vrut să continue cearta şi probabil ar fi făcut-o, dacă Nicolas nu ar fi fost de faţă. În schimb, lovi o gărgăriţă cu mai multă forţă decât era necesar.

Zâmbetul lui Nicolas se lărgi ca şi când ar fi câştigat deja, iar lucrul acesta o nelinişti un pic pe Scarlett, dar, după ceea ce tocmai îi spusese lui Julian, nu putea să dea înapoi şi, cu toate că era un pic înfricoşată, o şi încânta ideea de a prelua controlul aşa cum o nu mai făcuse niciodată.

— Am să încep cu o provocare simplă şi fiecare provocare va fi, treptat, din ce în ce mai grea până când unul din voi va renunţa sau nu va reuşi să îndeplinească o sarcină.

— Care e prima provocare? întrebă Nicolas.

Scarlett încercă să îşi aducă aminte ce citise în cărţile de istorie, dar acesta era jocul ei; putea să-l joace oricum dorea.

— În următoarele trei zile, fiecare din voi trebuie să-mi aducă un cadou, dar trebuie să fie ceva ce nu aţi mai dăruit niciodată nimănui.

— Vom primi un premiu dacă vom aduce cel mai grozav cadou? întrebă Julian.

— Da, îi răspunse Scarlett. Îi voi dărui un sărut câştigătorului fiecărei încercări şi, la finalul jocului, mă voi căsători cu învingătorul.

Era genul de lucru pe care l-ar fi spus Tella. Era o replică îndrăzneaţă care o făcea şi pe Scarlett să se simtă aşa.

Dar astfel de sentimente nu durau niciodată, spre deosebire de rezultatul jocului acesta.

9.
Scarlett

Scarlett încerca să nu regrete hotărârea de a-şi oferi mâna într-un joc, în timp ce Julian părea să ascundă cât de mult îl nemulţumea rezultatul vizitei lor la moşia lui Nicolas. După ce Scarlett le prezentase regulile jocului, îi convinsese pe cei doi domni să ia loc şi să guste din ceaiul şi prăjiturile pregătite de Nicolas, dar, evident, şi lucrul acesta se transformase într-o competiţie; discuţia despre călătorii se transformase într-o luptă pentru a-l identifica pe cel care călătorise cel mai mult, iar conversaţia despre cărţi într-un concurs despre cine era mai citit. Şi, după ce terminaseră de vorbit, se fixaseră reciproc cu privirea până când Scarlett hotărâse, în cele din urmă, că era vremea să plece.

Acum Julian îşi sprijinea capul brunet de fereastră, cu un picior atârnat nonşalant peste genunchi, fredonând uşurel. Scarlett ştia că nu se simţea atât de lipsit de griji pe cât voia să pară, dar melodia lui era plăcută şi relaxantă, făcând toate rândurile de ferme prospere să pară şi mai frumoase când trăsura lor se clătină pe drumurile accidentate.

— Mai şi cânţi? întrebă Scarlett. N-am mai auzit niciodată un mormăit atât de muzical.

Din colţul gurii, Julian îi zâmbi strâmb.

— Am exersat mult. Ani de zile, Legend mi-a tot dat rolul unui menestrel care se exprimă numai cântând.

Scarlett râse.

— Ce-ai făcut să meriţi asta?

Julian ridică din umeri.

— Fratele meu este cam invidios. Cred că l-a deranjat că primeam atât de multă atenţie în timpul jocurilor. A încercat să mă transforme într-o glumă, dar tuturor le place un tânăr chipeş cu o voce bună.

Scarlett îşi dădu ochii peste cap, dar lumea chiar deveni mai plăcută când Julian începu din nou să fredoneze. Ea se uită pe fereastră cât trăsura lor se apropie huruind de o casă de ţară perfect întreţinută, de culoarea piersicilor de la Festivalul Soarelui, decorată cu alb proaspăt şi înconjurată de părăluţe rătăcite care o făceau să se gândească la o dantelă vie.

Până şi familia de afară părea perfect poziţionată. Probabil sărbătoreau festivalul cu o cină în aer liber. Pe iarbă, masa

lungă era aranjată cu feţe de masă înflorite şi plină cu mâncăruri ce păreau a fi un festin. Cei cinci membri ai familiei stăteau în jurul ei, bând din pocale de ceramică, de parcă cineva tocmai ar fi ţinut un discurs. Scarlett se uită la cea mai mică dintre odrasle, o fată cu lungi cosiţe împletite la spate. Ea îşi ţinea pocalul cu ambele mâini, zâmbind ca şi când acum ar fi gustat prima dată un vin. Era genul de zâmbet care te-ar fi durut dacă l-ai fi afişat prea mult.

Însă zâmbetul nu se schimbă. „Nimic nu s-a schimbat.”

Scarlett simţi pe piele nişte uşoare împunsături incomode când trăsura trecu mai departe şi niciunul dintre cei aflaţi la masă nu-şi lăsă pocalul jos şi nu se mişcă deloc.

Scarlett ar fi putut să creadă că membrii familiei erau nişte statui veridice, dacă penele de un mov fantomatic nu s-ar fi rotit în jurul siluetelor încremenite. Pene pe care sigur Scarlett nu şi le imagina. Le vedea sentimentele atât de intens, încât inima începu să-i bată nebuneşte din cauza fricii pe care o trăiau.

— Ceva nu este în regulă. Scarlett se întinse şi deschise fereastra ca să-i strige vizitiului. Opreşte trăsura!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Julian.

— Nu ştiu, dar ceva nu e în regulă. De îndată ce trăsura se opri, ea deschise uşa.

Julian o urmă când ea traversă în grabă iarba.

De aproape, scena părea şi mai nenaturală. Singurele lucruri care se mişcau erau furnicile şi firele de iarbă de la picioarele lui Scarlett. Furnicile invadau festinul organizat cu ocazia Festivalului Soarelui, în timp ce membrii familiei erau încremeniţi în toastul lor nesfârşit, cu gurile ciudat deschise şi dinţii pătaţi de movul intens al băuturii savurate.

— Ar face Legend aşa ceva? întrebă Scarlett.

— Nu, poate să fie crud, dar niciodată nu este atât de crud. Julian se încruntă când îi verifică pulsul celei mai mici fete. E încă în viaţă.

El îi verifică şi pe ceilalţi care rămaseră straniu de nemişcaţi.

— Cum ar putea măcar cineva să facă asta? Scarlett se uită la masă, ca şi când ar fi putut să găsească o sticluţă cu otravă ascunsă printre mâncăruri, dar totul părea perfect normal – turtele, fasolea cu bob lung, ştiuleţii pătaţi de porumb, coşurile cu fructe proaspete de pădure, plăcintele cu carne de porc şi…

Se opri la cuţitele pentru unt care se înălţau din masă. Erau neascuţite şi plate, dintre cele care tăiau prost şi, totuşi, cineva fusese destul de puternic încât să înfigă vârful fiecăruia prin faţa de masă, lăsând un bilet.

— Julian, vino să arunci o privire!

Scarlett se aplecă peste festin cu grijă, neîndrăznind să atingă cuţitele sau biletul când citi cu voce tare:

UNU, DOI, TREI, PATRU, CINCI,
DACĂ SOARELE N-A APUS, TOŢI AR
TREBUI SĂ MAI TRĂIASCĂ.
DAR, DE ÎNDATĂ CE ZIUA ASTA SE VA
APROPIA DE FINAL,
MĂ TEM CĂ TOŢI VOR FI MORŢI.
DACĂ VREI SĂ-I ÎMPIEDICI SĂ SE
TRANSFORME ÎN PIATRĂ,
TU, CEL CARE CITEŞTI, TREBUIE SĂ TE
CĂIEŞTI.
AMINTEŞTE-ŢI TOATE MINCIUNILE ŞI
FAPTELE FĂCUTE DIN TEAMĂ
ŞI APOI MĂRTURISEŞTE-ŢI CU VOCE
TARE ULTIMA FĂRĂDELEGE, CA SĂ TE AUDĂ TOŢI.
– OTRAVĂ

— Versurile nici măcar n-au rimă, mormăi Julian.

— Cred că ratezi esenţialul, şopti Scarlett. Nu ştia dacă statuile auzeau, dar, dacă o făceau, nu voia să le sperie cu gândurile ei. Ai văzut numele din partea de jos a biletului? Există o Soartă căreia i se spune Otrăvitorul.

Nu era exact acelaşi nume ca Otravă, deci poate nu era mâna unei Sorţi, dar, dacă era, era un semn groaznic.

Până de curând, Scarlett nu se gândise prea mult la Sorţi – la miticele şi anticele fiinţe care o obsedau dintotdeauna pe sora ei. Dar, după ce Sorţile fuseseră eliberate din blestematele Cărţi ale Destinului, Scarlett o asaltase pe Tella cu întrebări şi le studiase la rândul ei.

Sorţile erau atât de antice încât majoritatea oamenilor credeau că sunt doar mituri ce existau doar ca imagini pictate pe Cărţile Destinului, pe care le foloseau ca să ghicească viitorul. Însă ele nu erau doar nişte imagini pictate; erau reale

şi fuseseră blestemate să trăiască într-un pachet de Cărţi ale Destinului secole la rând. Nu se găseau prea multe informaţii cu privire la ce anume mai exact puteau să facă folosindu-şi puterile, dar Otrăvitorul părea un nume care nu avea nevoie de explicaţii.

— Crezi că ar putea să însemne că Sorţile se trezesc?

— Nu credeam că se vor trezi atât de repede. Julian îşi trase nodul de la cravată. Ar putea să fie doar o farsă de Festivalul Soarelui.

— Cine e în stare de o farsă ca asta?

— Prinţul Inimilor poate să oprească inimile, se aventură Julian.

— Dar lor încă le bat inimile.

Nu Scarlett le luase pulsul, dar îşi imagina că băteau. A ei o făcea. Îşi simţi inima bătându-i nebuneşte când penele de panică mov ce veneau dinspre familie începură să se rotească precum fumul unui foc din ce în ce mai mare.

— Cred că ar trebui să facem ce ne cere şi să ne mărturisim cele mai recente minciuni cu voce tare, spuse Scarlett. Chiar dacă ne întoarcem în oraş şi găsim o spiţerie deschisă, am sentimentul că nu vom găsi o soluţie pentru situaţia asta.

Scarlett nu putea să-i lase aşa pe oamenii aceştia.

Julian scutură din cap când se mai uită o dată la familia îngheţată.

— Ar fi trebuit să-ţi cânt în strună şi să spun că sunt vărul tău.

— De ce zici asta? întrebă Scarlett.

— Pentru că pe tine te-am minţit ultima dată. Julian îşi trecu o mână prin păr şi, când o privi din nou, şi-o ţinu peste ochii plini de nelinişte şi regret.

Scarlett se simţi răvăşită. Minciunile lui îi îndepărtaseră înainte. Poate din cauză că făcea de atât de mult timp parte din Caraval, minţitul era obiceiul de care Julian nu putea să se lepede. Cu toată sinceritatea lui de astăzi, ea începuse să spere că el se schimbase, dar poate se înşelase.

— Îmi pare rău, Roşiuţo! Am minţit când am spus că am plecat cinci săptămâni ca să te las în pace. Am plecat pentru că eram furios că vrei să-l cunoşti pe conte şi credeam că plecarea mea te va face să mă vrei mai mult.

„M-a făcut.” O făcuse să-l vrea – şi să-l urască şi, chiar

atunci, aproape o făcuse să râdă. Când Julian minţea, suferea mereu pentru că o făcea să creadă că minciunile lui însemnau că nu-i păsa. Însă tot ce făcuse astăzi demonstra că încă îi păsa. Şi nu putea să se supere pe el, pentru că o manipulase când şi ea procedase la fel în cazul lui.

— Eşti groaznic! spuse ea. Dar şi eu sunt groaznică. Nu cred că jocul dintre tine şi Nicolas va fi cu adevărat amuzant. Cu cât mai mult mă gândesc la asta, cu atât mai mult mă neliniştesc. Am făcut-o doar ca să te testez şi să mă răzbun pentru că ai plecat.

Zâmbetul lui Julian reapăru imediat.

— Asta înseamnă că ai să-l anulezi?

De cealaltă parte a mesei, cineva tuşi. Apoi, horcăielile, bolboroselile, şuieratul şi sunetele scoase de pocalele sparte se auziră când membrii familiei începură din nou să se mişte.

— O, vă mulţumim!

— Fiţi binecuvântaţi!

— Ne-aţi salvat!

Scarlett şi Julian se treziră imediat în îmbrăţişarea familiei când micul clan îşi arătă recunoştinţa. Tremurau şi trupurile lor erau calde din cauza luminii soarelui, iar cea mai mică odraslă, cu codiţe, îl îmbrăţişă mai îndelung pe Julian decât toţi ceilalţi, făcând brusc o pasiune pentru el.

— Eram sigură că vom rămâne aşa o veşnicie, zise o femeie trupeşă, despre care Scarlett presupuse că era mama.

— Oamenii au trecut pe aici, dar nu s-a oprit niciunul, zise unul din fii.

— Puteţi să ne spuneţi ceva despre cine v-a făcut asta? întrebă Julian.

— O, da! răspunseră toţi în cor. Şi apoi chipurile încordate nu mai afişară nicio expresie.

— Ei bine, persoana a fost…

— Cred…

Câţiva încercară să răspundă la întrebare, dar niciunul nu reuşi de parcă amintirile le-ar fi fost furate.

Scarlett se gândi dacă să spună cu glas tare ce-i şoptise lui Julian, să menţioneze că era posibil ca Sorţile să se trezească şi că Otravă era, de fapt, Otrăvitorul, dar familia asta trecuse prin destule. Nu avea nevoie să fie îngrozită de bănuielile lui Scarlett.

— V-am ruga să rămâneţi şi să cinaţi cu noi, dar nu cred ca va mânca nimeni după asta, zise bărbatul care părea să fie tatăl.

— Nu este nimic, spuse Scarlett. Ne bucurăm doar că am putut să vă ajutăm.

Ea şi Julian îi lăsară pe toţi să-i mai îmbrăţişeze o dată înainte să se întoarcă la trăsură. Dacă scena asta era, într-adevăr, mâna unei Sorţi, trebuiau să-i avertizeze…

— Aşteaptă! strigă fetiţa cu codiţe şi se grăbi pe iarbă. Scarlett crezu că venea să-l sărute pe Julian de rămas bun. În schimb copila alergă spre ea. Vreau să-ţi dau un cadou pentru că te-ai oprit şi ne-ai ajutat. Fetiţa căută solemn în buzunarul şorţului şi scoase o cheie urâtă, plină de rugină albă-verzulie şi zgârieturi, de culoarea secretelor îngropate care nu ar fi trebuit scoase la lumină.

— Nu trebuie, spuse Scarlett. Păstreaz-o tu!

— Nu! insistă fata. Cheia nu e doar ceea ce pare. Ca şi familia mea, când aţi trecut pe aici. Nu ştiu ce face, dar am găsit-o în dimineaţa asta pe marginea fântânii. Nu era nimic acolo şi, brusc, a apărut. Cred că este magică şi vreau să ţi-o dăruiesc pentru că eu cred că şi tu eşti fermecată.

Fata îi înmână cadoul.

Copila era atât de scumpă, încât Scarlett ar fi putut să verse o lacrimă.

— Mulţumesc! spuse ea şi luă cheia.

Abia după ce urcă în trăsură Scarlett observă că, dintr-o bucată veche de rugină, obiectul se transformase într-o cheie transparentă care scânteia ca praful de stele şi ca vrăjile.

10.
Donatella

Tellei îi tremurau mâinile şi picioarele şi ochii îi erau înceţoşaţi când se apropie de pensiune. Pendularea între lumi o făcuse să se simtă ca o bucată udă de hârtie mototolită de mâini aspre.

Tella nu ştia cât timp trecuse de la plecarea ei. După toţi petrecăreţii ciufuliţi de la festival şi dulciurile topite pe străzi, se gândise că lipsise ore în şir. Copiii care alergaseră cu roţile în formă de soare dormeau acum în braţele părinţilor obosiţi, domniţele care purtaseră rochii simple se strecuraseră în cearşafurile netede şi o nouă serie de negustori preluase controlul străzilor. Celebrările se sfârşeau şi începeau din nou, revenind la viaţă pentru noaptea nesfârşită a festivalului închinat soarelui.

Tella întârziase nespus de mult la întâlnirea cu Scarlett.

Încetini pasul când intră în pensiunea învechită. Nu voia să vadă dezamăgirea de pe chipul lui Scarlett. Se simţea îngrozitor că o dezamăgise şi nu reuşise să îşi respecte promisiunea. Însă nu regretă că îl urmărise pe Legend – era bine să-l vadă când, în sfârşit, nu ştia că era urmărit. Probabil că ar fi trebuit să-l urmărească în viaţa reală cu mai multe săptămâni în urmă, dar visele ei îi făcuseră o prea mare plăcere. În vis, el era atât de aproape de perfecţiune! Şi poate că acesta fusese scopul. În vis, Legend era un ins pe care îl dorea – o persoană de care îi păsa şi-n privinţa căreia îşi făcea griji – dar în viaţa reală era cineva în care nimeni nu ar fi trebuit să aibă încredere.

Tella deschise uşor uşa şi păşi încet într-o cameră încălzită de lumina captivă a soarelui.

— Scar, încercă ea să spună, şovăind.

— Donatella… tu eşti? Întrebarea era aproape o şoaptă, atât de slabă că părea mai mult un gând şi, totuşi, vocea era inconfundabilă, cunoscută – deşi Tella o auzise o singură dată în ultimii şapte ani.

Fugi în camera mamei şi se împletici brusc în clipa în care o văzu stând în capul oaselor în pat.

Lumea se opri. Zgomotele festivalului de afară amuţiră. Apartamentul sărăcăcios dispăru.

Săruturi pe pleoape. Cutii de bijuterii închise. Şoapte

jucăuşe. Sticluţe cu parfumuri exotice. Poveşti noaptea. Zâmbete ziua. Râsete fermecate. Cântece de leagăn. Ceşti cu ceai violet. Zâmbete discrete. Sertare pline cu scrisori. Cuvinte de despărţire nerostite. Draperii care flutură. Mirosul de plumeria.

O sută de amintiri rătăcite ieşiră din nou la suprafaţă, toate părând vlăguite şi ireale în comparaţie cu realitatea miraculoasă a stării de veghe a mamei Tellei.

Pamela semăna cu o versiune un pic mai în vârstă a lui Scarlett, deşi zâmbetului său îi lipsea blândeţea ei. Când Pamela zâmbi, arătă exact ca în afişul pe care-l văzuse Tella pentru Paradise cea Pierdută. Era acelaşi zâmbet fermecător şi enigmatic despre care Tella îşi aminti că-l exersa în copilărie.

— De ce nu mă miră că arăţi de parcă tocmai ai fi ieşit dintr-o încăierare? Paloma ezită să zâmbească, dar vocea ei era cel mai dulce sunet pe care-l auzise Tella vreodată.

— A fost doar o tufă de trandafiri.

Ea se grăbi spre pat şi-şi trase mama într-o îmbrăţişare. Nu mirosea cum îşi aducea Tella aminte – mirosul dulceag al magiei stăruia lângă Paloma – însă fetei nu-i păsa. Îşi lăsă capul pe umărul ei cât se ţinu strâns de trupul moale al mamei, poate un pic strâns.

Mama o îmbrăţişă la rându-i, dar numai pentru o clipă. Apoi se sprijini de tăblia matlasată a patului respirând greoi când ochii începură să i se închidă.

— Îmi pare rău! Tella se retrase imediat. N-am vrut să te rănesc.

— Niciodată n-ai putea să mă răneşti cu o îmbrăţişare. Sunt doar… Fruntea i se încreţi sub şuviţele rebele de un castaniu închis, ca şi când s-ar fi gândit cum să scape. Cred că trebuie doar să mănânc, iubirea mea. Poţi să-mi aduci ceva de mâncare?

— Am să sun clopoţelul pentru una dintre servitoare.

— Eu… cred… Palomei îi fluturară pleoapele până se închiseră.

— Mamă!

— Sunt bine, spuse şi deschise din nou ochii. Doar că mă simt atât de slăbită şi de înfometată.

— Revin cu ceva de mâncare, îi promise Tella.

Ura să-şi părăsească mama, dar nu voia să o facă să aştepte

ca o servitoare să urce şi să coboare scările. Fu norocoasă că nu aşteptase pentru că, grăbindu-se către bucătărie, Tella nu dădu peste nicio servitoare. Probabil că-şi luaseră toate liber pentru Festivalul Soarelui.

Bucătăria era abandonată. Nimeni nu o opri pe Tella când înşfăcă o tavă şi începu să o umple cu de-ale gurii. Dintr-o grămadă de piersici pârguite şi caise vesele, alese fructele care arătau cel mai bine. Apoi luă o bucată de brânză tare şi o jumătate de pâine cu salvie din care muşcă, de încântare revenindu-i şi pofta de mâncare. Mama ei era în sfârşit trează şi avea să se simtă mai bine de îndată ce ar fi mâncat.

Tella se gândi să facă un ceai, dar nu voia să aştepte ca apa să fiarbă. În schimb căută o sticlă de vin. Aici nu se servea niciodată alcool, dar era sigură că aveau pe undeva. Într-un dulap Tella găsi o sticlă de Burgundy şi mai luă şi câteva plăcinte cu ciocolată pentru desert.

Urcând cu grijă scările, era mândră de festinul ei.

Îşi amintea că închisese uşa în urma sa, dar se pare că o lăsase întredeschisă. Tella o deschise de tot folosindu-şi cotul, scăpând o piersică. Fructul lovi podeaua cu un zgomot surd când Tella intră în cameră.

Încăperea era mai răcoroasă decât atunci când plecase şi era linişte. „Prea linişte.” Singurul zgomot era bâzâitul unei muşte care se apropia de festinul furat din mâinile ei.

— M-am întors! Tella încercă să nu lase lipsa răspunsului din partea mamei să o agite. Sora ei era cea care îşi făcea griji, însă Tella nu-şi putu înfrâna neliniştea.

Când Tella mări pasul, o caisă căzu pe podea.

Şi apoi întreaga tavă fu pe cale să-i cadă din mâinile tremurânde.

În pat nu era nimeni.

Camera era goală.

— Paloma? strigă Tella.

Nu se putea convinge să spună cuvântul „mamă.” O durea prea mult să-l strige, aşa cum făcea în copilărie, şi să nu primească niciun răspuns. Îşi jurase să nu o mai facă niciodată, dar să-şi strige mama pe nume şi să nu-i răspundă o durea la fel de mult.

Cu o voce mai gâtuită ca înainte, Tella încercă să-şi strige mama pe ambele nume.

— Paloma! Paradise!

Tella lăsă tava pe pat şi fugi în celălalt dormitor şi apoi în baie. Ambele încăperi erau goale.

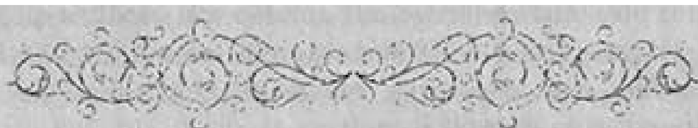
Mama ei dispăruse.

Tella uită cum să meargă. Lipsită de graţie, se împletici înapoi spre dormitor înainte ca genunchii să-i cedeze de tot, forţându-i braţele să găsească în apropiere un stâlp de pat de care să se sprijine.

Cât încercă să înţeleagă ce s-ar fi putut întâmpla, Tella nu auzi decât musca bâzâind în jurul mâncării abandonate. Mama ei era slăbită. Confuză. Oare plecase să o caute pe Tella şi se rătăcise? Tella trebuia să o găsească şi…

Gândurile îi fură întrerupte când văzu ceva pe măsuţa de toaletă de lângă pat. Un bilet.

Tella se împinse cu stângăcie de lângă pat. Degetele îi tremurară când luă hârtia. Scrisul de mână era grăbit şi tremurat.

Iubitele mele,

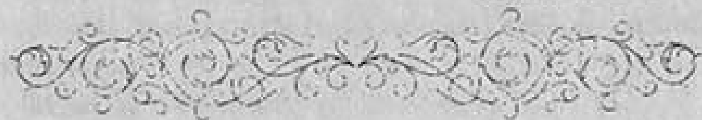
Îmi pare atât de rău să vă părăsesc, dar știam că, dacă aș fi așteptat mai mult, mi-ar fi fost prea greu să plec. Vă rog să mă iertați și să nu mă mai căutați niciodată. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să vă protejez, dar prezența mea nu va face decât să vă pună în și mai multe pericole.

Dacă sunt trează, atunci și Sorțile sunt treze, și Valenda e în primejdie. Câtă vreme rămâneți în acest oraș, nu sunteți în siguranță. Trebuie să vă îndepărtați de Sorți cât mai mult posibil. Plecați imediat din Valenda!

Sorțile sunt la fel de rele cum se spune în povești. Au fost create din teamă, iar teama este o parte din ceea ce le alimentează puterea, așa că vor încerca să provoace sentimentul acesta cât mai mult posibil. Dacă le întâlniți, luptați-vă împotriva fricii și să aveți grijă de voi, iubitele mele!

Dacă am să pot, am să mă întorc la voi.

Cu mai multă dragoste
decât vă puteți imagina,
Mama voastră.

— Nu!

Tella smulse cearşafurile de pe pat şi le folosi pe post de batistă, ştergându-se la ochi. Lacrimile ei erau furioase şi fierbinţi. Nu vărsă multe, dar tot se simţi rănită. Cum să-i fi făcut mama ei asta? Nu doar că plecase, dar o şi păcălise ca să poată face asta. Nu fusese nici flămândă, nici slăbită. Vrusese să scape – să plece din nou.

Tella mototoli biletul în pumn şi regretă imediat. Dacă nu-şi găsea mama, era tot ce îi rămânea de la ea.

Nu. Nu putea să gândească aşa. Învinsese moartea. Avea să-şi găsească mama şi să o aducă înapoi. Nu-i păsa de ce scria în mesaj. Tella hotărâse cu mult timp în urmă să nu mai ia decizii din cauza fricii. Frica era o otravă pe care oamenii o confundau cu protecţia. La fel de înşelător putea fi să ia hotărâri ca să rămână în siguranţă. Tatăl ei angajase străjeri odioşi ca să-şi ţină propria persoană, banii şi moşia în siguranţă. Sora ei mai că se măritase cu un bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată ca să o ţină pe Tella în siguranţă. Tellei nu îi păsa cât de în siguranţă era câtă vreme o avea pe mama sa.

O voce interioară o avertiză că era o idee riscantă. Mama ei îi spusese să plece din oraş ca să evite Sorţile, dar Tella era parţial responsabilă pentru libertatea lor.

Şi nu sacrificase atât de multe, nu luptase atât de mult doar ca să fie părăsită din nou de mama ei.

Soarele tot strălucea prea intens, negustorii încă ocupau trotuarele, iar străzile tot erau pline de dulciuri de sărbătoare mâncate pe jumătate când Tella ieşi din casă. Dar dincolo de aroma zahărului încălzit şi a ceea ce rămăsese în urma sărbătorii, Tella simţi un alt miros, mult mai dulce decât al plăcerilor ieftine: *mirosul magiei.*

Tella recunoscu aroma din visele în care îi apăruse Legend. În plus, simţise acel miros şi în preajma mamei sale când o îmbrăţişase. Mireasma magică era slabă, dar urma ei era suficientă ca Tella să o urmărească prin mulţime.

— Scuze…

— Pardon, domnişoară!

Mai mulţi beţivani se împiedicară de Tella cât urmări mirosul magic pe străzile aglomerate, până când se trezi în apropierea Universităţii Circle, lângă alte ruine din Valenda.

De fapt, Tella nu-şi petrecea mult timp în această parte a oraşului. Ruinele nu îi erau cunoscute. Configuraţia lor era mult mai complicată decât vechea arenă în care îl urmase pe Legend mai devreme. Pasajele, boltele şi arcadele păreau să fi fost folosite pentru negustorie. Începând să urce poteca abruptă spre ele, speră că acestea nu conduceau spre şi mai multe portaluri.

Probabil ar fi trebuit să-şi ia o altă pereche de încălţăminte. Din cauza faptului că mersese prin zăpadă şi apoi alergase prin

oraşul fierbinte, papucii subţiri i se stricaseră; după ce-i scoase, merse mai uşor.

Treptele de granit erau calde datorită soarelui şi, totuşi, Tella simţi pe ceafă o atingere rece şi uşoară ca a unor picioare de păianjen.

Îndrăzni să se uite peste umăr.

În urma ei nu era nimeni. Între copacii din dreapta şi din stânga sa nu era niciun străjer. Aparent în zonă nu erau străjeri.

Dar senzaţia că era urmărită se intensifică odată cu emoţia vibrantă a magiei. Acum Tella nu putea doar să perceapă mirosul magiei, ci şi să o simtă, mai accentuat decât atunci când îl urmărise pe Legend. Pulsa în jurul ei ca şi când treptele ar fi avut o inimă vie.

Bum!

Bum!

Bum!

Zgomotul surd al magiei îi răsună sub tălpile goale cât continuă să urce scările spre ruine – doar că, brusc, acestea nu mai păreau atât de ruinate.

În locul boltelor năruite, Tella văzu rotunjimi intacte, acoperite de sculpturile viu colorate ale himerelor roşii care-i aduceau aminte de cele pe care le zărise la Balul Sorţii. Văzu şi miei argintii cu capete de lup, cai albaştri cu aripi de dragon cu vene verzi, şoimi cu coarne negre. Şi…

Tella tresări când îi văzu pe străjerii regali ai lui Legend. Şapte. Toţi întinşi în capătul scărilor, ca nişte soldaţi de jucărie dărâmaţi.

Când mai făcu un pas împleticit în spate, lovi o piatră cu călcâiul. Până atunci nu se gândise că poate urma parfumată de magie după care se ţinuse nu era a mamei sale. Dacă toate Sorţile erau treze, una dintre ele ar fi putut să facă asta.

Dar străjerii aceştia nu păreau morţi.

Poate că Tella se păcălea singură, dar păreau adormiţi.

Se apropie mai mult şi, cu grijă, îşi lipi degetul de gâtul unui străjer. I se păru că-i simţea pulsul când nişte paşi grăbiţi rupseră tăcerea.

Erau ai mamei sale ori ai unei Sorţi?

Stomacul i se strânse. Înainte ca Sorţile să fie eliberate din cărţi, vraja începuse să se destrame, iar versiunile fantomatice

ale Reginei Nemuritoare şi ale Slujitoarelor ei scăpaseră temporar din cărţi şi aproape o omorâseră. Însă Tella supravieţuise şi ar fi preferat să le mai înfrunte o dată decât să rişte să-şi piardă mama din nou.

Urmări paşii coborând pe scările înguste într-un labirint de celule slab luminate cu zăbrele de un alb perlat. S-ar fi putut spune că erau drăguţe, dar ea ura cuştile; rând pe rând, fiecare o făcu să meargă şi mai repede.

Cu tălpile rănite, nu încetini pasul până când culoarul nu se deschise într-o peşteră strălucitor luminată de torţe care duhnea a sulf şi a apă curgătoare urât mirositoare. Ar fi putut fi cu uşurinţă un decor pentru o piesă istorică, cea mai drăguţă cameră de tortură sau o sală de antrenament pentru un circ străvechi.

Sfori roşii se încrucişau deasupra capului Tellei, fără vreo plasă dedesubt. Coroane pictate care semănau cu nişte roţi ale morţii, toate decorate cu cuţite, se roteau la colţuri. Dincolo de roţi, erau puţuri cu flăcări de un portocaliu intens, care ardeau ca nişte lacuri de foc sub podurile suspendate înguste. Într-un colţ se rotea un carusel de granit plin de cuţite ornamentale.

În mijloc era un râu roşu, iar mama Tellei se afla de cealaltă parte a acestuia. Însă nu semăna câtuşi de puţin cu femeia slăbită pe care Tella o lăsase stând în pat.

11.
Donatella

Paloma semăna cu o versiune haină a lui Scarlett. Tella nu ştia de unde făcuse rost mama ei de haine noi, dar acum purta o haină neagră din piele până la pământ, cu mâneci scurte care lăsau să se vadă mănuşile lungi de un roşu-rubiniu ca şi corsetul. Pantalonii albi şi strâmţi erau băgaţi în cizmele negre de piele peste genunchi. Ascuns în spatele gambei avea un pumnal în teacă, în vreme ce o sfoară subţire argintie îi era înfăşurată de cealaltă coapsă ca un şarpe de companie.

Părea sălbatică şi frumoasă, ca o criminală abia ieşită dintr-un afiş pentru cei căutaţi de lege – un mit care se eliberase dintr-o poveste ca să-i ofere un alt sfârşit. Şi Tella îşi dorea cu disperare să facă parte din acel final.

— Te rog, nu pleca iar! strigă Tella.

Apoi fugi, traversând peştera, sărind peste râul roşu şi în braţele mamei. Tella o îmbrăţişă cu toată puterea. Poate că, dacă o ţinea destul de strâns, nu mai era nevoită să o mai lase să plece de data asta. Şi Tella îşi dorea un final diferit, unul în care să zâmbească, să râdă şi să facă planuri minunate pentru viitor împreună cu Scarlett şi mama ei.

— Nu ar trebui să fii aici! zise Paloma cu o voce tăioasă, dar, totuşi, nu-i dădu drumul Tellei, ci îi mângâie buclele răvăşite cu o tandreţe pe care Tella nu reuşise să o surprindă în amintirile ei. Ştiam că ai să fii neînfricată, spuse Paloma, dar, Donatella, e o luptă care te va distruge dacă nu pleci. Femeia îşi lăsă braţele pe lângă corp.

— Nu! Tella îşi apucă mama de încheieturi; ar fi ţinut-o pentru tot restul vieţii ei dacă ar fi fost nevoită. Locul tău e lângă mine şi lângă Scarlett. Nu ştiu ce crezi tu că trebuie să faci, dar, te rog, întoarce-te la noi!

— Nu pot. Paloma încercă să se elibereze, dar Tella refuză să-i dea drumul. Trebuie să pleci de aici – nu eşti în siguranţă.

— Nu mai trăiesc în siguranţă de când ai plecat!

Ochii căprui ai Palomei deveniră sticloşi, iar vocea i se îmblânzi în cele din urmă.

— Urăsc faptul că ai suferit atât de mult, dar n-am să te fac decât să suferi şi mai mult. În seara asta, eu sunt cea periculoasă, Donatella. Am venit aici pentru că trebuie să ucid pe cineva.

— Ba nu! o contrazise Tella, chiar dacă îşi simţi sângele părăsindu-i obrajii. Zici asta doar ca să mă faci să plec.

— Mi-aş dori să fi fost aşa, dar trebuie să îndrept anumite lucruri din trecutul meu şi nu am de gând să risc să-mi implic fiicele în asta. Am făcut greşeli nenumărate, dar tu şi sora ta sunteţi singurele prin care am dăruit ceva bun acestei lumi.

Zâmbetul îndrăzneţ îi apăru iar pe buze, făcând-o pe Tella să spere că poate mama ei chiar nu voia să facă asta. Tella trebuia doar să o convingă.

— Întoarce-te cu mine ca să-ţi iei la revedere de la Scarlett, stărui Tella.

— Mi-aş dori să pot. Paloma se apropie şi-i cuprinse bărbia. Aş vrea să vin cu tine, dar trebuie să fac asta; altfel tu şi sora ta nu veţi fi niciodată în siguranţă.

Ea o mângâie uşor pe Tella pe obraz şi, apoi, cu degetele înmănuşate la ceafa ei, o trase mai aproape.

— Te iubesc foarte mult şi-mi pare rău!

Ceva ascuţit ieşi din vârfurile mănuşilor Palomei şi o înţepă în ceafă. Ea simţi o răceală şi un lichid injectat în vene.

— C-ce… Brusc, îşi simţi limba grea şi inutilă.

Voia să-şi întrebe mama ce făcuse şi de ce, dar deodată nu mai putea să-şi mişte braţele sau picioarele. Voia să spună mult mai multe, dar nu reuşi decât să rostească vlăguită „ce”.

Mama ei o trăsese mai aproape ca s-o poată paraliza pe Tella cu vârfurile mănuşilor. Cu siguranţă asta le făcuse şi străjerilor leşinaţi.

— O să fie bine, o linişti Paloma, cu mâinile împreunate sub braţele Tellei.

Însă nimic nu părea bine.

Tellei nu-i venea să creadă că mama ei o părăsise, apoi o drogase, iar acum o târâia spre gura peşterii. Tella încercă să se opună, dar membrele nu voiau să o asculte – abia şi le simţea.

Mama se opri în cele din urmă în dreptul unei roţi a morţii crăpate – era ca acelea de care circarii legau femeile şi apoi aruncau cuţite spre ele în timp ce roţile se tot învârteau. Paloma nu o legă pe Tella de roată, ci o ascunse în spatele ei, între obiect şi peretele de granit.

„Nu! Nu face asta!” încercă Tella să se opună, dar limba îi era atât de umflată şi de grea, că nici măcar nu reuşi să scoată

un sunet.

— Ar trebui să adormi în curând. După ce te trezeşti, să pleci din oraş împreună cu sora ta. Am să vă găsesc când am să pot.

Paloma o sărută pe Tella pe obraz, mai lung decât înainte. Dar, în ciuda celor spuse, nu părea a fi un sărut care să-i transmită „Am să vă găsesc mai târziu.” Era un sărut care spunea „N-am de gând să vă mai văd niciodată.”

„Mamă!” Tella încercă să-şi dezmorţească membrele. Nu leşină ca străjerii – probabil că Paloma îşi folosise cea mai mare parte a otrăvii asupra lor. Tella simţi furnicături în degetele de la picioare, dar nu putu să şi le mişte. Nici măcar nu fu în stare să se târâie după mama ei când femeia plecă. Tella nu reuşi decât să respire greoi, dar sunetul jalnic fu înăbuşit de scârţâitul paşilor care intrau în peşteră. Greoi şi serioşi, erau paşii cuiva care voia să-şi facă o intrare.

Tella nu ştia dacă era din cauza substanţei folosite de mama ei, dar aerul deveni mai fierbinte când sunetul ameninţător se intensifică. Intrusul se apropie destul de mult încât Tella să vadă o pereche de cizme bărbăteşti pline de praf. Dar silueta trecu mai departe, fără măcar să se oprească atunci când învârti roata crăpată de circ din faţa ei. Aceasta scârţâi, mişcându-se ca un ceas stricat când se roti.

Clic.

Clic.

Clac.

Tellei nu-i plăcu sunetul, dar îi permise să vadă peştera când partea ruptă a roţii se învârti în direcţia ei. Printre scârţâieli reuşi să vadă scânteile care umpleau acum peştera, de parcă aerul ar fi urmat să se aprindă. Flăcări micuţe dansau în jurul bărbatului, făcând auriul de pe haina-i roşie de armată să strălucească. Stătea chiar în faţa mamei sale.

Când îşi înălţă răbdătoare capul spre el, Paloma păru mult mai mică decât înainte.

— Mă temeam că te-am văzut pentru ultima dată, spuse ea.

Roata continuă să se învârtă, blocându-i încă o dată vederea Tellei. Când spărtura ajunse iar în dreptul ei, intrusul mângâia părul mamei sale şi Paloma îl privea cu adoraţie, ca şi când ar fi aşteptat această întâlnire clandestină chiar mai mult decât îşi dorise Tella să-şi reîntâlnească mama.

Nu aşa trebuia să fie.

— Gavriel. Paloma îi rosti numele ca şi când ar fi fost un secret împărtăşit doar ei. Mi-a fost atât de dor de tine! Speram să te întorci din nou aici.

Roata continuă să se învârtă. Când bucata crăpată se zări iarăşi, mâna bărbatului era în părul mamei sale.

— Eşti la fel de frumoasă pe cât îmi amintesc, spuse el şi apoi o sărută, iar Tella jură că flăcările din peşteră străluciră şi mai intens. Scânteile din aer luceau ca stelele. Din spatele roţii Tella le simţea căldura.

Tellei avea să-i fie rău. Îşi dorea ca roata să se oprească, să nu o mai împiedice să vadă, dar, în schimb, începu să se învârtă mai repede, ca şi când sărutul ar fi fascinat-o. Tella se rugă zeilor ca îmbrăţişarea să se sfârşească sau ca măcar să-şi recapete puterea de a se mişca pentru a putea bloca roata. Însă membrele îi rămaseră înţepenite, iar sărutul se prelungi, intim, arzător şi atât de nepotrivit.

Era clar că mama ei nu venise aici să ucidă pe nimeni. Venise pentru că voia să fie cu bărbatul acesta mai mult decât cu fiicele ei. Dacă simţurile nu ar fi părăsit-o, Tella şi-ar fi simţit stomacul înnodându-se.

— Amintirile mele sunt mult mai palide, zise el şi-şi mişcă buzele spre maxilarul ei.

— Mă bucur că şi tu mi-ai dus dorul, spuse ea.

— M-am gândit la tine în fiecare zi. Îşi apropie gura de urechea ei, dar ceea ce ar fi trebuit să fie o şoaptă răsună prin toată peştera. Mi-am imaginat toate modurile prin care aş putea să mă răzbun pe tine.

Clic.

Clic.

Clac.

Povestea de iubire tocmai luase o turnură foarte urâtă. Preţ de câteva secunde, Tellei îi bătu inima cu putere. Nu auzi nimic altceva decât roata înainte ca Paloma să spună mai tare „Gavriel, am făcut o greşeală.”

— După ce ai aflat că sunt o Soartă, m-ai forţat să intru înapoi în pachetul acela blestemat de Cărţi ale Destinului. Este o greşeală intenţionată, Paradise!

Pe toţi zeii!

Omul acesta – *Soarta* aceasta – fusese prins la rându-i în cărţi. Mama ei tocmai îl sărutase. Ce făcea? Îşi îndepărtase

propria odraslă ca să poată să se agaţe de unul dintre nemuritorii monstruoşi care-i vedeau pe oameni doar ca pe nişte pioni şi surse fragile de distracţie. Tella nu ştia care Soartă era. Ar fi putut fi Asasinul, Steaua Căzută, Otrăvitorul sau Haosul. Nu conta – toţi erau demoni.

Tella voia să-i strige mamei să plece, dar limba îi era încă umflată. Buzele îi erau amorţite. Nu simţea decât nişte furnicături izolate, dar, chiar dacă ar fi putut să spună ceva, chiar dacă şi-ar fi avertizat mama, Tella se îndoia că Paloma i-ar fi răspuns. Mama ei ştia deja că bărbatul din faţa ochilor era o Soartă, probabil că ştia care anume şi ce puteri teribile avea, şi nu părea să-i pese.

O altă învârtire a roţii o arătă pe Paloma aplecându-se din nou către Soartă.

— Am fost avertizată că m-ai ucide ca să nu-ţi permiţi să te îndrăgosteşti de mine, zise Paloma cu o voce mult mai blândă decât când îi vorbise Tellei, mai devreme. Am intrat în panică, Gavriel. Am făcut ce-am crezut că trebuie să fac pentru a mă apăra. Amândoi facem tot ce e necesar ca să supravieţuim; e unul dintre lucrurile pe care le-am avut în comun dintotdeauna. Dar, de atunci, îmi regret alegerea. De ce crezi că sunt acum aici?

— Asta încercam să-mi dau seama, spuse el.

Tella mai întâlnise Sorţi înainte: pe Prinţul Inimilor şi pe Regina Nemuritoare. Vocea acestei Sorţi era şi mai rece, prezenţa sa mai impunătoare şi puternică, micile flăcări din jurul lui strălucind cu fiecare cuvânt. Însă Paloma nu se retrase.

— Nu ai de ce anume să-ţi dai seama. Am venit pentru că vreau să fiu cu tine. Ea se ridică pe vârfuri.

Roata se învârti repede, blocând imaginea celor petrecute în continuare, dar tăcerea îi spuse Tellei că se sărutau din nou.

— Îţi mai doreşti să te răzbuni? zise gâtuit Paloma în cele din urmă. Sau vrei şi tu să fim împreună?

— Răzbunarea poate să aştepte, răspunse el şi o sărută iar.

Tella voia să închidă ochii; nu se mai putea uita la aşa ceva. Dar tocmai când începea să-i închidă, zări o lucire argintie în mâinile mamei sale când Paloma scoase un cuţit şi-l înfipse rapid în inima Sorţii.

Un strigăt răsună în peşteră.

Tella ar fi putut să o aclame, dar nu ştia sigur ce făcea mama ei. Sorţile erau nemuritoare; dacă mureau, reveneau la viaţă. Însă poate mama ei ştia ceva ce Tella nu ştia. Îşi ţinu respiraţia când roata ajunse iar în dreptul său.

Dar Soarta nu zăcea pe jos şi nici nu era inconştientă. Stătea în picioare, uitându-se la Paloma de parcă l-ar fi surprins cu adevărat. Apoi, într-o secundă, prea rapid ca Tella să-l vadă, îşi scoase pumnalul cu mâna uriaşă, înfigându-l în pieptul Palomei şi răsucindu-l.

Ea scoase un sunet pe care Tella era sigură că avea să-l audă pentru totdeauna în coşmarurile ei şi care zdruncină pereţii peşterii când Tella încercă să strige – dar nici măcar nu reuşi să şoptească. Amorţeala încă-i furnica buzele. Aceeaşi senzaţie îi înţepa şi membrele, dar nu suficient cât să le mişte.

Încercă să se târâie pe burtă, să iasă din spatele roţii şi să-şi salveze cumva mama, dar nu putu decât să urmărească totul.

Roata morţii încetini.

Clic…

Clic…

Clac…

Totul se mişcase prea repede şi acum prea lent.

Când roata se opri, Paloma era nemişcată la pământ, în vreme ce Soarta însângerată o privea de sus.

„Ridică-te! Ridică-te! Ridică-te!”

Tella reuşi, în sfârşit, să-şi mişte degetele. Începea să-şi simtă şi degetele de la picioare.

Însă mama ei nu se mişca.

Tella îşi înfipse degetele în pământ până când începură să-i sângereze, însă gestul nu fu îndeajuns încât să o împingă înainte.

Reuşi să se târâie un centimetru. Nu era pregătită încă să renunţe. Era imposibil ca mama ei să fie moartă. Era prea puternică să moară. Tella luptase prea mult ca să o piardă. Povestea nu trebuia să se încheie astfel.

— Am să-ţi smulg braţele din piept! Nenoro…

O mână îi acoperi buzele. Rece şi dulce ca merele şi magia Sorţilor.

— Linişte, iubirea mea, îi şopti Jacks. Acum nu poţi să faci nimic altceva pentru ea decât să rămâi în viaţă.

Simţi degetele reci până când Gavriel muri, în cele din urmă,

din cauza rănii provocate de mama ei. Trupul masiv căzu la pământ. Peştera ar fi trebuit să se umple de tăcere, dar Tella auzi cum inima i se face bucăţi.

12.
Donatella

Tella îşi dori ca timpul să se oprească. Ani de zile îşi împărţise viaţa în două perioade: *prezenţa mamei* şi *plecarea ei.* Acum Paloma era moartă, însă Tella nu voia să folosească momentul ca unitate de măsură a timpului. Nu voia ca timpul să se scurgă. Îşi dorea ca timpul să îngheţe ca membrele ei înţepenite, dar până şi acestea începeau să se dezmorţească.

Nu era în stare să meargă, dar reuşi să traverseze pe burtă peştera spre trupul mamei sale, însă asta era tot ce era – un trup. Cât dormise fermecată, tot avusese culoare în obraji şi respirase. Odată Tellei i se păruse că era un cadavru, dar nu fusese – până acum.

— Măcar a înjunghiat-o în loc să o facă scrum cu puterile lui, spuse Jacks. Să mori mistuit de flăcări e cel mai dureros.

— Asta nu mă ajută cu nimic, mormăi Tella.

— Ei bine, nu prea sunt genul care să consoleze oamenii.

Când o ridică de la pământ, Tella îi simţi braţele reci pe burtă.

— Lasă-mă jos! zise ea.

Jacks era o Soartă şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să primească ajutor de la unul ca el.

Jacks oftă.

— Dacă te las aici, când Gavriel va reveni la viaţă, vei muri ca mama ta. Sau te va găsi o altă Soartă.

— De ce îţi pasă?

— Nu-mi pasă. Jacks îşi arătă gropiţele, zâmbetul ironic de pe buzele-i uşor depărtate transformându-l în chipeşul şi vicleanul Prinţ al Inimilor de care fusese fascinată în copilărie. Pur şi simplu prefer să te torturez personal.

— E prea târziu, bombăni Tella, deşi probabil că ar fi trebuit să i se împotrivească mai mult.

Jacks nu o mai deranjase de şaizeci şi ceva de zile şi se presupunea că ea era singura lui iubire adevărată – singura persoană imună la sărutul lui fatal – dar el tot era o Soartă. Una ucigaşă. Fusese moştenitorul tronului înaintea lui Legend şi, potrivit zvonurilor, omorâse şaptesprezece oameni ca să-l ocupe. Ba chiar ameninţase să o ucidă pe Tella. Era maliţios şi fatal. Totuşi, Tellei nu-i era teamă, aşa cum ar fi trebuit. Nu simţea nimic altceva decât amorţeală.

Moartea mamei sale nici măcar nu avea sens. Gavriel o rănise doar după ce ea îl înjunghiase. Dacă nu ar fi făcut-o, poate nu ar fi omorât-o. De ce să fi riscat Paloma când el ar fi înviat?

— Cine este Gavriel? rosti Tella gâtuit. Ce Soartă e?

La spate simţi degetele încordate ale lui Jacks.

— Îţi spun doar pentru că-mi displace mai mult decât îmi displaci tu. Gavriel este Steaua Căzută.

Era aceeaşi Soartă care, potrivit vrăjitoarei lui Legend, crease toate Sorţile. Pe moment, Tella simţi un val de furie veninoasă. Dacă Legend îşi dorea într-adevăr să ucidă Steaua Căzută ca să le învingă pe celelalte Sorţi, trebuia să-şi aştepte rândul.

— Am să găsesc o cale să-l distrug, jură Tella.

— Nu în starea asta, murmură Jacks în timp ce o purtă pe braţe peste câteva trepte.

Când în cele din urmă ieşi cu Jacks din peşteră, Tella nu vru să vadă cerul. Ar fi trebuit să fie negru, însă era tot imposibil de albastru, cu tente indigo. De obicei Tellei îi plăcea când soarele apunea atât de târziu, când era noapte şi lumea rămânea neînsemnată, dar acum nu i se părea în regulă. Ziua ar fi trebuit să se încheie. Soarele ar fi trebuit să dispară şi lumea să se întunece odată cu moartea mamei sale.

Gâtul i se strânse. Închise ochii, încercând să ignore lumina, dar asta nu o ajută la nimic. De fiecare dată când închidea ochii, nu vedea decât Steaua Căzută înfigând un cuţit în pieptul mamei sale.

Începu să suspine. Cât Jacks o purtă în braţe pe o stradă de cărămidă, fu doar vag conştientă de împrejurimi. Acum că nu mai era moştenitorul Imperiului Meridian şi fusese alungat din castelul Idyllwild, ea nu mai ştia unde locuia el. Presupusese că în Cartierul Mirodeniilor, într-o clădire dărăpănată cu o bandă de tâlhari, sau într-un cavou subteran cu o adunătură de bandiţi.

Dar după miros nu părea că o ducea în Cartierul Mirodeniilor. Nu mirosea înţepător a trabuc. Pământul nu era pătat de lichior vărsat şi urină. Jacks o adusese pe aleile curate ale Universităţii Circle, o lume a cărţilor legate în piele, a robelor călcate şi a gardurilor vii îngrijite, unde cărturarii ambiţioşi se înmulţeau ca buruienile.

Când se apropie de o casă cu patru etaje din cărămizi de lut roşu şi coloane de onix, nu se mai grăbi. Tella ar fi putut să întrebe ce făceau acolo sau dacă aici locuia el, dar nu putu decât să plângă.

Nici măcar nu se putea numi plâns. Plânsul dădea impresia de participare, acţiune, dar Tella o terminase cu acţiunile. Abia mai putea să respire.

— Aş încerca să-ţi spun ceva care să te aline, dar ultima dată nu ai apreciat asta, şopti Jacks. Însă, în ciuda cuvintelor lui, o ţinu mai aproape de pieptul său rece atunci când ajunse în dreptul celor două uşi lustruite.

Poate că într-adevăr plănuia să o tortureze. Sau poate ştia că, deşi aproape scăpase de paralizie, Tella nu s-ar fi mişcat dacă ar fi lăsat-o. Probabil ştia că ar fi rămas pe treptele ce duceau spre casa lui şi după ce soarele ar fi apus, iar aerul nopţii s-ar fi răcit îndeajuns încât să o facă să amorţească din nou. Pentru că, acum că-şi recăpătase simţurile, o durea. Peste tot. Emoţiile îi erau rănite şi sângerau. Şi, pentru o clipă, speră că avea să scape de ele odată cu sângele scurs. Atunci poate nu i s-ar fi părut atât de imposibil de dureros sau de dificil să respire, să gândească şi să simtă altceva decât agonie.

Uşa din faţa lor se deschise. Intrară, iar cerul de un albastru nepotrivit fu înlocuit de un tavan plin cu candelabre aurii, care aruncau lumini pe pereţii acoperiţi de simboluri negre şi roşii din cărţile de joc. Era o casă de pariuri, plină de crupieri care rânjeau ca tigrii şi de jucători avizi precum nişte pui de felină.

Oamenii râdeau, aplaudau şi aruncau zaruri pe mese strigând de bucurie şi răcnind, iar totul părea mai greşit ca niciodată. Era o ceaţă de jetoane, băuturi carbogazoase, cravate aruncate şi roţi zgomotoase ale şansei şi nenorocului. Când cineva câştiga, confetti în formă de romb, inimă roşie, pică şi treflă cădeau peste toţi. Încăperea era plină de viaţă, spre deosebire de mama ei.

Dacă i se păruse cuiva ciudat că Jacks ducea pe braţe o fată isterică, nimeni nu zise nimic. Sau poate că Tella nu observă, pur şi simplu. Perdelele trase reuşeau să blocheze lumina soarelui, dar zgomotele şi haosul din salonul de jocuri al lui Jacks nu făceau decât să sporească golul sfredelitor din sinea ei.

Făcându-şi loc prin mulţime, Jacks o strânse mai bine în

braţe. Mai mulţi oameni îl abordară, dar el le răspunse tărăgănat „Nu vezi că sunt ocupat?” sau pur şi simplu îi ignoră.

După alţi câţiva paşi, erau pe scări. Pe măsură ce ajungeau tot mai sus, covoarele pluşate erau înlocuite de unele mai jerpelite. Jacks redecorase parterul pentru musafirii lui, dar nu şi etajele superioare. Nu că Tella le-ar fi văzut prea bine. În cea mai mare parte a timpului, se uită în jos şi la cizmele uzate ale lui Jacks, până când el o purtă pe o altă uşă.

Camera părea să fie un birou în care se aflau un şemineu gol şi un covor decorativ de culoarea chihlimbarului, pătat de mai multe urme de arsură, o canapea veche din piele maronie şi o masă de scris zgâriată, cu o plantă singuratică sub o cupolă de sticlă. Jacks o ţinu în braţe până ce o lăsă încetişor pe canapeaua confortabilă.

Tella ar fi putut să se retragă. Era greşit să-i permită să o atingă – era o creatură ca aceea care-i ucisese mama în faţa ochilor. Şi totuşi se temea că braţele mortale ale lui Jacks erau singurele care o ajutau să nu se piardă cu firea. Nu-şi dorea alinarea *lui,* dar avea disperată nevoie de alinare.

Cămaşa lui Jacks se umezise repede de obrazul Tellei, dar în loc să o îndepărteze, o ţinu mai aproape. Cu o mână îi masă spatele, iar cu cealaltă mână rece îi descâlci buclele cu grijă.

— De ce mă ajuţi? reuşi să spună Tella în cele din urmă.

Spre deosebire de Legend care fie îşi ascundea sentimentele, fie pretindea că le avea când nu era aşa, Jacks nu se prefăcea niciodată că-i păsa. Când avea un scop, pur şi simplu făcea ameninţări ca să obţină ce voia.

— Când eşti aşa de jalnică nu eşti amuzantă. Nu pot să te torturez dacă eşti deja nefericită.

Luându-şi mâna din părul ei, îi şterse câteva lacrimi de pe obraz. Atingerea era la fel de blândă ca ultimul sărut pe care i-l dăduse mama ei chiar pe acelaşi obraz, iar Tella se pierdu cu firea.

Lacrimile nu-i mai curgeau pur şi simplu. Plângea mai abitir decât o făcuse vreodată, suspinând atât de intens, încât i se părea că ar fi putut să se frângă. Avea prea multe emoţii de care să se agaţe şi prea multe pe care să le elibereze.

— Totul a fost în zadar, se căină Tella. Tot ce-am făcut ca să o salvez a ajuns s-o distrugă. N-ar fi trebuit să încerc să schimb viitorul pe care l-am văzut în Aracle. Prima dată când am văzut-

o, cartea mi-a arătat-o într-o închisoare. Dacă n-aş fi încercat să schimb viitorul, ar mai fi trăit.

— Sau poate ai fi murit şi tu, spuse Jacks. Nu ştii cum ar fi putut să se schimbe lucrurile.

— Dar ar fi putut să fie altfel.

Tella îşi imagină toate modurile în care ar fi putut să se termine povestea mamei sale. Dacă ar fi ascultat-o în copilărie şi nu s-ar fi jucat niciodată cu blestematele Cărţi ale Destinului, poate că mama lor nu şi-ar fi lăsat fetele pe Trisda. Sau dacă Legend doar ar fi luat pachetul, aşa cum îl rugase Tella, şi apoi l-ar fi distrus înainte să mai scape şi alte Sorţi, mama ei ar fi trăit acum.

Tella făcuse atât de multe greşeli! Măcar de-ar fi putut să dea timpul înapoi şi să îndrepte una; de-ar fi putut să-şi refacă drumul astfel încât să ducă în altă parte…

Asta era soluţia.

O scânteie de speranţă se aprinse în ea.

Tella putea să călătorească înapoi în timp şi să recreeze întreaga zi. Acum că toate Sorţile erau treze, avea cum să o facă. Astfel, întoarcerea lor ar fi adus măcar un lucru bun.

Tella îşi ridică privirea spre Jacks, văzându-l pentru prima dată de când o purtase în braţe. Buclele lui blonde şi răvăşite îl făceau să semene mai mult cu un băiat pierdut decât cu o Soartă criminală; ochii nepământeni erau albaştri-argintii ca visele tinerelor fete, iar buzele îi erau atât de subţiri, încât ea îşi imagina că un sărut de-al lui ar fi putut să rănească. Nu putea să aibă încredere în el, dar ca să facă asta, avea nevoie de ajutorul lui.

— În Cărţile Destinului, era o Soartă care putea să călătorească prin timp şi spaţiu – Asasinul. Dacă ar putea să ne ajute să îndreptăm lucrurile?

— Ştiu că eşti îndurerată, spuse Jacks, dar e cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată. Călătoria în timp e mereu o greşeală.

— Ca şi încrederea în tine. Dar iată-mă şi încă nu m-ai rănit.

— „Încă” este cuvântul cheie în ce ai spus. El îşi trecu un deget rece pe sub bărbia ei. Dacă rămâi suficient de mult, îţi garantez că situaţia se va schimba.

Tella îşi îndreptă postura.

— Spune-mi unde este Asasinul şi am să plec de îndată.

— Chiar dacă aş şti unde este, nu ţi-aş spune, Donatella. Nu este o idee bună să-l contactezi pe Asasin şi nu doar din cauza poreclei lui. Înainte ca Sorţile să fie prinse în cărţi, Steaua Căzută, Regina Nemuritoare şi Regele Ucis au apelat la Asasin ca să călătorească prin timp şi spaţiu, iar diferitele fire cronologice l-au făcut să înnebunească. Nu e întotdeauna conştient de locul în care se află şi dispare multă vreme. Oamenii care l-au convins să-i ducă înapoi în timp nu se întorc întotdeauna. Repet, e cea mai proastă idee.

— Nimic n-ar putea să fie mai rău decât asta! Te rog, Jacks! Tella îi apucă în pumni cămaşa umedă, trăgându-i faţa crudă şi mai aproape. Ajută-mă să-l găsesc! Te implor! Sufăr atât de mult! Prea mult! Totul doare. De fiecare dată când închid ochii, văd cum o omoară. De fiecare dată când este linişte, aud zgomotul îngrozitor al roţii. Şi nu pot să o opresc!

Pe spatele ei mâna lui Jacks înţepeni.

— Şi dacă aş putea să-ţi iau durerea şi tristeţea?

— Cum? întrebă ea.

— E una dintre puterile mele, spuse şi-i mai şterse o lacrimă de pe obraji.

O flacără de avertisment străpunse o parte din durerea Tellei. Conform miturilor, Prinţul Inimilor avea puterea de a controla emoţiile. Dar de vreme ce Jacks nu fusese în Cărţile Destinului când Legend le eliberase pe celelalte Sorţi, puterea lui tot ar fi trebuit să fie la jumătate.

— Credeam că nu ţi-ai recăpătat complet puterile.

— Nu mi le-am recăpătat, zise el tăios. Tot nu pot să controlez emoţiile aşa cum reuşeam cândva sau să fac pe cineva să simtă ce nu simte, dar, temporar, pot să îndepărtez sentimentele nedorite. Pot să-ţi iau durerea în seara asta. Degetele-i reci zăboviră pe obrazul ei, o promisiune amorţită şi un avertisment în acelaşi timp. Nu ţi-o voi şterge de tot, iubirea mea. Tot o vei trăi. Dar mâine, când tristeţea va reveni, nu va mai fi la fel de puternică.

Cu cealaltă mână o mângâie pe spate până când fetei îi fu mai uşor să respire. Prea uşor. Se întreba dacă îşi folosea puterile ca să o calmeze. Însă Tella nu se putea convinge să-i pese la fel de mult pe cât ar fi trebuit. Durerea sufletească era copleşitoare. Ştia că de îndată ce Jacks i-ar fi dat drumul, plămânii i s-ar fi strâns din nou şi ar fi început să suspine iar şi

că, deşi nu ar fi închis ochii, tot şi-ar fi văzut mama murind de nenumărate ori. O sută de morţi într-o secundă. Ar fi fost prea multe secunde şi ar fi putut să moară şi ea.

— Fă-o! zise Tella. O parte din ea ştia cât de greşit era să se lase alinată de o Soartă. Dar, chiar dacă era o greşeală, nu putea fi la fel de gravă ca situaţia ei. Ia-mi tristeţea şi durerea – ia tot ce mă face să sufăr!

13.
Donatella

Jacks îi cuprinse obrazul cu mâna lui rece.

— Bine, iubirea mea.

Îşi înclină chipul spre al lui şi îşi apropie buzele de ale ei.

Tella îi împinse pieptul cu palmele şi se ridică din poala lui.

— Ce faci?

— Îţi iau durerea.

— N-ai spus că trebuie să mă săruţi.

— E cea mai uşoară metodă. Tot te va durea, dar…

Ultima dată când se sărutaseră, inima nu-i mai funcţionase cum trebuia.

— Nu, zise ea. Nu-ţi permit să mă mai săruţi o dată. Jacks îşi trecu limba peste dinţi, gândindu-se un minut prelung.

— Mai există o metodă, dar – ezită o secundă – implică schimbul de sânge.

De-a lungul şirei spinării, Tella simţi avertismentul ca pe o ţepuşă. Împărtăşitul sângelui era puternic. În timpul primului Caraval la care participase, Tella aflase că sângele, timpul şi emoţiile extreme erau trei dintre lucrurile care alimentau magia. Ea mai băuse sânge. Nu îşi amintea clar momentul, dar ştia că se aflase în pragul morţii după altercaţia cu Regina Nemuritoare şi Slujitoarele ei. Ar fi putut chiar să moară, dar apoi sângele care îi fusese dat să-l bea îi salvase viaţa. Pe de altă parte, sângele putea şi să ia o viaţă. O picătură de sânge o costase cândva pe Scarlett o zi din viaţă.

— Cât sânge trebuie să bei? întrebă ea.

— Nu trebuie să beau, dacă nu vrei să procedăm aşa, zise şi-i zâmbi feroce în clipa în care scoase din cizmă un pumnal cu pietre preţioase în vârf. Jumătate dintre pietre lipseau, dar cele rămase tot străluceau albastru intens şi mov nimicitor.

Cu vârful îşi crestă mijlocul palmei. Sângele străluci cu stropi aurii.

— Va trebui să faci la fel. Jacks îi dădu pumnalul.

— Ce se întâmplă după ce mă tai?

— Ne unim palmele şi spunem cuvinte magice.

Vorbea plictisit, dar în ochii nepământeni îi străluci un gând sumbru când îi întinse palma sângerândă.

Cu sângele-i împestriţat cu auriu care i se aduna în palmă nu semăna nicidecum cu un om. Tella ar fi trebuit să fie

înspăimântată, dar era atât de tristă şi de îndurerată încât nu putea să mai simtă şi teama.

Nici măcar nu simţi pumnalul când şi-l apăsă în palmă. Sângele curse mai întunecat decât cel strălucitor care se prelingea pe încheietura lui Jacks. Însă el nu făcu nicio mişcare ca să-l oprească. Se uită la mâna ei, urmărind cum doi stropi roşii căzură şi-i pătară eşarfa galbenă murdară şi fusta de un mov deschis. La începutul zilei, rochia fusese foarte strălucitoare, însă acum era distrusă ca atât de multe alte lucruri.

Tella îi înapoie pumnalul, dar el îl lăsă să cadă la pământ şi-i luă mâna sângerândă.

Pulsul lui era mărit, iar palmele mai fierbinţi ca niciodată. Sângele din rana lui părea dornic să se amestece cu al ei.

— Acum repetă după mine.

El vorbi într-o limbă pe care Tella nu o recunoscu. Fiecare cuvânt păru să prindă viaţă pe limba ei, metalic şi fermecat de dulce, ca şi când ar fi putut să guste sângele care le curgea din palme şi care şiroia mai intens şi mai repede cu fiecare cuvânt străin. Jacks îi promisese să-i ia durerea şi tristeţea, dar schimbul acesta o făcea să simtă ca şi când ar fi fost de acord să-i dea lui şi mai mult.

„Opreşte-te, înainte să fie prea târziu!”

Însă Tella nu putea să se oprească. I-ar fi oferit orice ar fi vrut – numai să-i ia suferinţa.

El rosti ultimele trei cuvinte cu o voce pătrunzătoare: *„Persys atai lyrniallis*.”

Cuvintele acestea nu fură deloc dulci, cuprinzându-i limba ca nişte ghimpi tăioşi şi profani. Canapeaua din piele, şemineul gol şi biroul aglomerat dispărură.

Tella încercă să nu ţipe sau să se sprijine de Jacks când sforile invizibile ale magiei le cuprinseră mâinile împreunate; păreau nişte fire de foc şi vise incendiate. Apoi focul se răspândi pârjolindu-i braţele, arzându-i pieptul şi însemnându-i carnea când magia brută îi otrăvi venele.

— Nu-mi da drumul! îi porunci Jacks, prinzându-i acum palma nevătămată, dar Tella abia îl simţi.

Era înapoi în peşteră, pe podeaua pietroasă, urmărind cum mama se îndepărta de ea. Apoi apăru şi Gavriel, dar fără ca roata care se învârtea să mai fie între ei. Tella o vedea pe

Steaua Căzută scoţându-şi pumnalul din piept şi înfigându-l în inima mamei sale şi răsucindu-l până când…

— Uită-te la mine! şuieră Jacks.

Tella deschise ochii.

Fruntea lui Jacks era umedă de transpiraţie, iar pieptul i se mişca sacadat, respirând la fel de greoi ca ea. Nu îi îndepărta pur şi simplu durerea – i-o lua. Lacrimi însângerate îi pătară obrajii, iar agonia îi fură strălucirea ochilor.

Tella îi strânse mai puternic mâinile şi-şi lipi fruntea de a lui.

— E schimbul de sânge prea puternic pentru tine, gâfâi Jacks, ori chiar îţi faci griji pentru mine?

— Nu te flata!

— Nu mă minţi; simt tot ce simţi acum, spuse el şi-şi apropie buzele atât de mult de gura ei încât Tella putu să-i guste lacrimile însângerate care-i curgeau pe la colţuri. Erau amare, pline de pierderi şi durere, dar şi reci, şi limpezi ca gheaţa. Nu fu tocmai un sărut, dar nu o duru atât de mult când îşi atinse uşor buzele de ale lui.

Poate ar fi trebuit să-l lase să o sărute… poate nu ar fi durut-o acum.

— Promit că nu o să te doară de data asta, îi şuieră el pe buze.

Tella îşi permise să-l mai sărute o dată. Era un mincinos şi o Soartă, dar, când îşi lipi buzele de ale lui, se simţi mai bine decât în orice alt moment din ziua aceea.

Durerea i se sfărâmă când o sărută la rândul lui. Totul fu o încolăceală de limbi, lacrimi, sânge şi bătăi ale inimii cât Jacks continuă să-i ia tristeţea. I-o bău cu fiecare mişcare dornică a buzelor lui reci lipite de ale ei. Nu-i dădu drumul mâinilor, dar i le strecură la spate, ţinând-o mai puternic şi strângând-o când amândoi se rostogoliră pe podea.

Nu semăna câtuşi de puţin cu primul lor sărut, perfect, de la Balul Sorţii. Acesta era imperios, sălbatic, brutal şi corupt, plin de toate emoţiile teribile care pluteau între ei – un torent de suferinţă şi durere. Cei doi erau unul peste celălalt, pe covorul aspru. Ea îi muşcă buzele suficient de tare încât să le facă să sângereze.

El o sărută şi mai apăsat, posesiv, muşcându-i uşor maxilarul şi apoi gâtul când îşi plimbă buzele şi dinţii peste clavicula ei.

Înainte el putea să simtă emoţiile fetei, dar acum ea le simţea

pe ale *lui.* Cu toate că-i luase suferinţa şi durerea, nu asta simţea el acum. Simţea dorinţă, disperare, voluptate, obsesie. O dorea. Ea era tot ce-şi dorea el. Singura la care se gândea. O simţea în felul în care sărutul, la început nesăbuit şi nerăbdător, devenise senzual, de parcă el ar fi savurat momentul, ca şi când s-ar fi gândit multă vreme la asta, iar acum făcea tot ce îşi imaginase.

Un loc îndepărtat pe care Tella încercă să-l ignore îi spuse că totul era o mare greşeală – nu pe Jacks şi-l dorea cu adevărat, ci pe Legend. Indiferent ce făcea sau ce era, pe Legend şi l-ar fi dorit pentru totdeauna. Probabil că nu ar fi putut niciodată să-l *aibă* cu adevărat, dar îl dorea. Dacă tot trebuia să-l sărute pe unul dintre răufăcători, îşi dorea ca acela să fie Legend, nu Jacks.

Trebuia să-l îndepărteze pe Jacks.

Însă Legend nu o mai atingea. Chiar dacă Legend ar fi fost acolo, s-ar fi putut să nu o ţină în braţe, darămite să o sărute. Şi era atât de plăcut să fie sărutată, preţuită şi atinsă! Să simtă dorinţa, nu durerea. Tristeţea aproape dispăruse, iar sărutul deveni şi mai pătimaş. Sau poate că acum Tella nu mai simţea disperarea nimicitoare şi nu mai vedea moartea; putea să simtă întru totul sărutul şi fiecare centimetru din trupul lui Jacks când se lipi de al ei.

Dar, chiar şi în confuzia ei, Tella ştia că nu putea să mai continue.

Îşi smulse mâna sângerândă din a lui Jacks şi-şi depărtă buzele de ale lui.

Jacks nu făcu nicio încercare să o oprească, dar nici să se mişte. Stăteau amândoi pe o parte, cu piepturile lipite şi picioarele încolăcite.

Durerea, suferinţa şi chinul dispăruseră, dar şi toată puterea ei. Era moale, vlăguită. Jacks, rochia şi mâinile ei erau pătate de sânge. Ceva intim, dincolo de graniţele fizicului, tocmai se petrecuse între ei.

Dungi roşii îi pătau obrajii, urmele lacrimilor pe care le vărsase pentru ea.

Tella ar fi trebuit să încerce să plece, dar era epuizată. Şi îi plăcea cum se simţea în braţele lui Jacks care o strângea puternic la pieptul său rece, ca şi când ar fi vrut ca ea să rămână. După ce-şi recăpăta puterea, l-ar fi urât din nou. Acum

nu-i păsa decât că durerea dispăruse.
— Mulţumesc, Jacks!
El închise ochii şi inspiră profund.
— Nu sunt sigur că ţi-am făcut o favoare, iubirea mea.

14.
Donatella

Tella se trezi cu greu. Visele ei fuseseră nişte străfulgerări febrile, toate destrămându-se prea repede ca să şi le amintească pe deplin, dar ştia că Legend nu apăruse în ele.

După două luni în care-şi împărtăşise visele cu Legend, nu era obişnuită să viseze singură. În plus, nu se aşteptase să viseze singură. Legend îşi recăpătase pe deplin puterile. De vreme ce-i luase toate puterile vrăjitoarei, probabil era mai puternic decât înainte. Însă tot nu o vizitase pe Tella în visele ei.

Oare o văzuse urmărindu-l cu o zi în urmă? Încă era ceva în neregulă cu puterile lui? Sau era altceva?

Tellei îi bătea inima cu putere, iar pielea îi era fierbinte, mai puţin în locurile în care se atinsese de braţele şi picioarele reci ale Prinţului Inimilor.

„Pe toţi zeii!”

Trebuia să plece.

Nu intenţionase să doarmă acolo *toată* noaptea. Trebuia să plece şi să-şi găsească sora care, probabil, era îngrijorată de moarte.

Cu grijă, Tella îşi retrase un picior dintre ale lui Jacks, iar braţele lui răspunseră trăgând-o mai aproape. Ea rămase fără aer când chipurile li se aliniară perfect.

Chiar şi adormit, frumuseţea lui îl făcea să pară maliţios. Sprâncenele formau o linie crudă; genele lungi păreau destul de ascuţite încât să-ţi înţepe degetele; obrajii îi erau atât de palizi încât căpătaseră o nuanţă îngheţată de albastru, iar buzele îi erau încă pătate de sânge unde-l muşcase în timpul sărutului lor.

Pielea i se încălzi brusc. Încă-i mai simţea gustul buzelor pe ale ei: de tartă, amare şi delicios de dulci; de mere, suferinţă şi magie a Sorţilor. Refuza să se gândească la sărut ca la o greşeală, dar nu putea permite să se mai întâmple.

Renunţând la graţie, Tella se smuci din prinsoarea lui, sări în picioare şi se grăbi spre ieşire.

Când bătu la uşa pensiunii, Tella simţi mirosul de terci de ovăz de la micul dejun şi de ceai negru amar. Lemnul de un maro deschis era cald datorită soarelui care abia răsărise. Avea

să fie o altă zi caniculară. Din cauza căldurii din ce în ce mai mari, Tellei deja îi transpira ceafa.

Se uită în jos la murdăria şi sângele de pe obosita rochie violacee. Ar fi trebuit să fure o mantie de la Jacks înainte să plece. Dacă Scarlett ar fi văzut sângele de pe fustă, i-ar fi pus întrebări la care Tella nu era dornică să răspundă, iar tânăra îşi imagina că sora ei avea deja o mulţime de întrebări.

Însă acum era prea târziu. Proprietara deschisese uşa. Ea se uită o dată la Tella şi dădu să o închidă.

— Nu facem acte de caritate.

— Stai… Tella apucă marginea şi o ţinu bine. Probabil că femeia nu o recunoscuse, aşa răvăşită cum era. Sora mea şi cu mine avem un apartament aici, la etajul doi.

— Nu mai aveţi. Proprietara strâmbă din buze. Voi două aţi fost evacuate pentru distrugerea bunurilor. Pleacă sau pun să te aresteze.

— Nu poţi să faci asta! Ultima dată când Tella fusese aici, rupsese un cearşaf de pe pat, dar nu se putea spune că distrusese vreun bun. Noi am plătit pentru tot anul. Aşa că dă-te din calea mea sau poate pun eu să fii arestată!

Tella împinse uşa destul de puternic încât să o forţeze să se deschidă de tot.

— Opreşte-te! strigă proprietara. Chem patrula dacă mai înaintezi!

— Fă-o! urlă Tella când urcă în grabă scările. Nu ştia ce se petrecea, dar trebuia să-şi vadă sora şi…

Tella se opri brusc în faţa uşii din ale cărei balamale atârnau acum numai bucăţi de lemn. Cineva bătuse în cuie o pânză, dar, cumva, asta făcea ca totul să pară şi mai grav, ca un sicriu închis la o înmormântare.

Tella smulse materialul cu o singură mişcare.

— Scarlett? strigă ea, însă doar haosul şi liniştea îi răspunseră.

Mobilierul era crăpat şi ars, oglinzile erau crăpate, iar podeaua era acoperită de bucăţile de sticlă sparte din candelabre. Semăna cu locul unei crime.

— Scarlett! strigă Tella din nou, mai tare decât prima dată.

Emoţiile supărătoare pe care i le luase Jacks ameninţau să revină într-o nouă formă la gândul de a-şi fi pierdut sora. Nu vedea urme de sânge, dar asta nu însemna că Scarlett era în

regulă, iar Tella nu putea să-şi imagineze că sora ei făcuse toate astea.

— E acolo sus, domnilor! Vocea formală a femeii se auzi mai sus pe scări, urmată de doi străjeri în uniforme albastre regale.

Tella începu să intre în panică. Pieptul i se strânse ca în noaptea precedentă.

— Scarlett? mai strigă ea o dată, deşi era evident că sora ei nu era aici.

Între timp, mai mulţi locatari scoseseră capul pe uşă. Expresiile lor variau de la curiozitate la teamă şi enervare, dar niciunul nu suflă o vorbă când străjerii se apropiară de Tella.

Femeia străjer înaintă prima, încet şi cu grijă, ca şi când Tella ar fi fost o pisică vagaboandă care ar fi putut să zgârie sau să fugă.

— N-avem de gând să-ţi facem rău.

— Numai dacă fugi.

Tella întoarse capul spre bărbat.

Şi apoi simţi apăsarea puternică a metalului rece în clipa în care femeia îi puse rapid cătuşele.

— Ce faceţi? strigă Tella.

— Te arestăm din ordinul Alteţei Sale, Prinţul Dante.

15.
Donatella

Tella trase de gratiile temniţei, simţindu-se ca Domniţa Prizonieră care fusese închisă într-o celulă fără niciun motiv întemeiat.

— Înălţimea Ta!

Magia o gâtuia de fiecare dată când încerca să-l strige pe Legend, dar nu avea dispoziţia necesară să ţipe după cineva care nu exista cu adevărat şi să urle numele lui Dante sau, mai grav, „Prinţe Dante”. Însă cuvintele „Înălţimea Ta” aveau ceva plăcut de batjocoritor.

Nu îi venea *să creadă* că el ordonase ca ea să fie arestată. Oare din cauză că ştia că-l urmărise cu o zi înainte? Nu credea că o văzuse, dar asta tot nu-i dădea dreptul să o încarcereze.

Acum chiar că nu trebuia să se simtă vinovată că-l sărutase pe Jacks.

Trase din nou de gratii. Capetele de balaur de piatră trase în ţeapă deasupra lor o priveau cu ochi ieşiţi din orbite. Nu ştia cât timp fusese închisă aici, singură. Când fusese târâtă înăuntru, se uitase la celelalte celule, întrebându-se dacă Legend îşi adusese aici şi vrăjitoarea. Însă Tella nu văzuse decât însemnările scrijelite pe pereţi. Pe zidurile din piatră uscată erau cioplite şi nişte nume, dar nu plănuia să rămână suficient de mult timp încât şi al ei să devină unul dintre ele.

— N-ai niciun drept să mă ţii închisă! strigă Tella.

O uşă grea se deschise cu un zgomot în capătul holului luminat de torţe, după care se auziră paşii încrezători pe care-i cunoştea prea bine. Legend încă nu purta coroana, dar se mişca deja ca un împărat care intra în sala tronului.

Tella îşi ridică privirea de la cizmele lui negre şi înalte la pantalonii negri, strâmţi pe picioarele musculoase. Şi cămaşa era neagră, dar ieşea în evidenţă pentru că peste ea purta o vestă plină de dunguliţe gri care se asortau cu cravata şi reverele hainei de catifea. Haina avea intensa culoare regală a murelor – o nuanţă pe care nu-l mai văzuse purtând-o. Însă îl prindea bine; îi evidenţia tenul bronzat şi-i făcea părul să pară şi mai negru, iar ochii şi mai strălucitori, subliniind picăţelele aurii care-i aduceau ei aminte de stele.

Nu era de mirare că prin oraş oamenii începuseră deja să-i ridice statui. Poate că era un mincinos şi un răufăcător, dar

făcea să pară că aceste însuşiri erau nişte calităţi.

Celelalte celule erau goale, dar el nici măcar nu se uită la ele, iar Tella avu impresia că Legend nu s-ar fi uitat în jur nici dacă ar fi fost pline de criminali. Se mişca de parcă nimic din lumea oamenilor nu ar fi putut să-l rănească. Nu trebuia să privească peste umăr. Potrivit spuselor vrăjitoarei, avea o singură slăbiciune şi Tella se îndoia că aceea era în această temniţă.

Nu-i venea să creadă că-l urmărise într-o altă lume pentru că se gândise că el era în pericol. Cu toate că era posibil să fi spus adevărul despre pierderea unor puteri, ea ar fi trebuit să ştie că Legend ar fi făcut orice pentru a şi le recăpăta.

— Dă-mi drumul de aici, nenorocitule!

— Cred că prefer „Înălţimea Ta."

El continuă să meargă elegant spre ea fără să-şi grăbească paşii pe holul slab luminat. Altcineva ar fi putut să creadă că nu avea niciun sentiment deosebit de puternic faţă de situaţia lor. Însă Tella îşi petrecuse ultimele două luni întâlnindu-se cu el în fiecare vis. Era conştientă de mişcările lui – de *el.* Îi observă zvâcnirea maxilarului când o cercetă lent, dinspre picioarele-i goale către gambele dezgolite. Privirea i se înăspri când ajunse la fusta cu penele rupte, dar, în loc să facă vreun comentariu batjocoritor, Tella îl văzu încruntându-se ca şi când ar fi încercat să-şi dea seama de ceva.

Oare să nu fi ştiut că-l urmărise când se dusese la vrăjitoare? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, atunci de ce ordonase să fie închisă?

Ea se uită urât la el când privirea-i scrutătoare ajunse – în cele din urmă – de la gâtul şi buzele ei la ochii săi.

Deodată, în temniţă se făcu foarte cald. Privirea lui era tot intensă şi întunecată, dar învăluită de o căldură pe care fata o simţea până-n vârfurile degetelor de la picioare.

Luni întregi, Tella se gândise cum ar fi fost reîntâlnirea lor în afara viselor ei. Se întrebase dacă avea să o atingă, să-şi ceară scuze pentru că o lăsase pe treptele din faţa Templului Stelelor. Odată chiar şi-l imaginase cerându-i să fie împărăteasa lui. Gândindu-se acum la asta, aproape că-i veni să râdă, dar fu serioasă când zise:

— Doar pentru că ai să fii împărat nu înseamnă că poţi să mă închizi fără motiv.

Arogant, el strâmbă încet din buze.

— Ba chiar aşa stau lucrurile. Însă nu am vrut să fii arestată. Eu doar le-am zis străjerilor mei să te ia şi să mi te aducă după ce te găsesc.

Vocea îi era rece, egală. O altă persoană nu ar fi sesizat cât de tăios rostea ultimele cuvinte din fiecare frază. Cu siguranţă era furios – furios *pe ea.*

Tellei nu-i venea să creadă. Mama ei era moartă. Sorţile erau treze. Sora ei fusese răpită. Străjerii *lui* o închiseseră şi, totuşi, Legend o privea ca şi când ea ar fi greşit cu ceva.

— Ce nelegiuire am comis?

— Ţi-am zis, nu am ordonat să fii arestată. Ştiu ce părere ai despre celule. Încercam doar să te găsesc.

— Chiar a trebuit să apelezi la străjerii tăi? Ea încerca să-i vorbească pe cât de egal putea, însă îi era greu. Simţea cum vraja lui Jacks se risipea. Pieptul îi era încordat şi inima îi bătea cu putere. Şi Legend tot nu descuiase uşa celulei. Dacă voiai să mă găseşti, de ce nu m-ai vizitat pur şi simplu în vis, să mă întrebi unde sunt?

El îşi încleştă maxilarul.

— Am încercat.

— Atunci, de ce nu ai putut? zise Tella. La scurt timp după prima apariţie în visele ei o învăţase cum să controleze unele lucruri – mici trucuri ca să-şi schimbe hainele şi altele mai importante, în caz că nu voia ca anumiţi oameni să pătrundă în visele sale. Dar chiar şi atunci când fusese supărată pe Legend, mereu îi permisese să intre. Nu ţi-am interzis să apari.

— Ştiu, dar altceva a făcut-o.

Tella nu îl văzu pe Legend mişcându-se – probabil apelase la magia lui ca să ascundă ce făcea – dar, brusc, uşa dintre ei se deschise, iar Legend ţinea ceva în mâini – două bucăţi de confetti, una în formă de pică şi una în formă de inimă.

Brusc, Tella îşi aduse aminte cum Jacks o purtase pe braţe în casa lui de jocuri de noroc, în timp ce bucăţile de confetti în formă de cărţi de joc picau din tavan. De aceea era Legend supărat pe ea? Pentru că fusese cu Jacks?

— Unde ai fost noaptea trecută, Donatella?

Nici acum nu-l văzuse mişcându-se, dar acum el era şi mai departe, sprijinindu-se de gratiile din faţa celulei sale, făcând-o să înţeleagă clar că, deşi nu erau în visele ei, unele reguli nu se

schimbaseră. Legend tot păstra distanţa.

— Nu e treaba ta, se răsti Tella, şi chiar dacă ar fi, n-am timp să mă cert cu tine în privinţa asta. Trebuie să-mi găsesc sora.

— Tella!

Vocea lui Scarlett pluti pe hol înainte ca Tella să o zărească fugind într-o furtună de fuste roz, suficient de intense încât să lumineze întreaga temniţă.

— Unde ai fost? Scarlett o îmbrăţişa atât de strâns pe Tella încât o lăsă fără suflare. Sau poate că nu putea să respire din cauza emoţiilor brusc prizoniere în gâtul ei. Sora sa nu era moartă, rănită sau răpită. Era aici, teafără şi în viaţă. V-am căutat în tot oraşul pe tine şi pe Paloma.

— Credeam că ţi s-a întâmplat ceva, zise Tella gâtuit.

— De ce ai crede aşa ceva? Scarlett îi aruncă o privire acuzatoare lui Legend.

El continuă să se sprijine de gratii, uitându-se cu ochi întredeschişi la Tella.

— N-am avut ocazia să-i spun că eşti aici.

— O, bine, ai găsit-o! Julian apăru în capătul holului, păşind ţanţoş ca şi când atmosfera din temniţă n-ar fi fost suficient de tensionată încât să-i înece. Era îmbrăcat cu haine mai elegante decât îl văzuse Tella vreodată, dar păreau ponosite ca şi când le-ar fi purtat două zile la rând. Unde era?

— Tocmai încercam să ne dăm seama. Scarlett se întoarse la sora ei. Legend ne-a zis că el crede că Jacks te-a luat.

Fustele de un roz intens ale lui Scarlett începură să-şi piardă culoarea când se uită la rochia cu pene răvăşită a Tellei. Probabil pierduse câteva cât timp fusese cu Jacks, dar se îndoia că dispăruseră aşa cum îşi imagina Scarlett. Şi după tot ce văzuse cu o zi în urmă, Jacks nu i se mai părea cel mai periculos nemuritor.

— E şi mama ta aici? întrebă Julian.

Scarlett nu spuse nimic, dar Tella citi întrebarea şi în ochii ei. Ochi atât de asemănători cu ai mamei lor încât simplul fapt de a-i privi o făcu pe Tella să tremure din nou, ca şi când oasele ar fi vrut să-i iasă prin piele şi să fugă înainte să fie obligate să retrăiască ororile nopţii trecute.

— Tella, ce s-a întâmplat? Scarlett îşi luă din nou sora de mână.

Tella îi cuprinse degetele ca în ziua în care aflaseră că mama

lor dispăruse de pe Trisda. Din cele două surori, Tella descoperise prima că Paloma lipsea. Găsise camera pe care tatăl ei o distrusese după ce nu reuşise să dea de Paloma. Apoi venise şi Scarlett, luându-şi sora de mână şi promiţându-i în tăcere că atâta vreme cât Tella avea nevoie să o ţină, nu i-ar fi dat niciodată drumul.

— A plecat iar? presupuse Scarlett.

Tella fu tentată să-i confirme. Ar fi fost mult mai uşor pentru ea şi sora ei dacă ar fi lăsat-o pur şi simplu pe Scarlett să creadă că mama lor fugise. Dar dacă Tella o apuca acum pe calea cea uşoară, avea să fie mult mai greu s-o urmeze pe cea necesară.

În noaptea precedentă, jurase să o ucidă pe Steaua Căzută şi intenţiona să se ţină de cuvânt. Trebuia să găsească o cale de a o distruge şi nu putea să o facă de una singură.

Inspiră profund, dar nu reuşi să expire până ce nu rosti „Mama noastră a murit ieri."

Scarlett se clătină înapoi şi se prinse de burtă, ca şi când ar fi rămas fără suflare.

Tella voia să-şi ia din nou sora de mână, dar nu se putea opri ca să o aline. Dacă se oprea din vorbit, ştia că avea să înceapă să plângă. Trebuia să continue. Din buzunar scoase scrisoarea de adio a mamei. Apoi Tella le povesti cum ignorase avertismentele Palomei şi se dusese după ea printre nişte ruine, de unde urmărise toate lucrurile tulburătoare care se petrecuseră între Steaua Căzută şi mama lor până când, în cele din urmă, aceasta îi luase viaţa Palomei. Singura parte în privinţa căreia Tella nu fusese complet sinceră era cea care îl implica pe Jacks. De vreme ce ei ştiau deja că fusese cu el, le povesti cum o găsise şi o scosese din peşteră, dar nu le mai spuse şi că, după aceea, o ajutase luându-i o parte din suferinţă.

Când termină, cei patru nu mai păreau să se afle pe holurile temniţei lui Legend. Nici de data asta nu-l văzuse pe Legend mişcându-se, dar ştia că el crease iluzia mângâietoare în care erau acum. Podelele reci se transformaseră în covoare crem moi, zidurile de piatră erau acum din steatit alb, iar ferestrele cu gratii fuseseră înlocuite de unele cu vitralii frumoase, pline de imagini plăcute cu nori pe ceruri senine, care aruncau o palidă lumină albastră pe feţele sumbre ale tuturor.

Julian îi oferi primul condoleanţele sale. La un moment dat, în timpul istorisirii ei se apropiase de Scarlett şi-i cuprinsese umărul cu un braţ.

Legend continuă să păstreze distanţa. Se sprijini de unul dintre pereţii strălucitori, dar când se uită la Tella, ea observă că furia şi precauţia de mai devreme dispăruseră, fiind înlocuite de o privire incredibil de blândă pe care fata nu şi-ar fi imaginat-o niciodată ca fiind a lui Legend.

— Mi-aş fi dorit să am puterea de a o aduce înapoi. Ştiu cât de mult a însemnat pentru tine şi îmi pare rău că ai pierdut-o astfel.

Degetele îi zvâcniră ca şi când ar fi fost tentat să o atingă, dar, pentru prima dată, Tella se bucură că nu încercă să o facă. Seara trecută, Jacks o ajutase să nu se piardă cu firea atingând-o, dar Tella avea sentimentul că dacă Legend ar fi îmbrăţişat-o acum, s-ar fi pierdut cu totul. Putea să facă faţă privirilor lui urâte şi comentariilor răutăcioase, dar tandreţea lui putea să o desfiinţeze.

Scarlett nu rosti niciun cuvânt, dar lacrimile îi curseră pe obraji – mai multe decât s-ar fi aşteptat Tella, având în vedere sentimentele ei nestatornice pentru mama lor. Tella simţea că ea ar fi trebuit să încerce să o aline, nu Julian, dar se temea că şi asta ar fi făcut-o să plângă.

Apoi, căldura o cuprinse când Scarlett plecă de lângă Julian şi o luă în braţe. Pieptul i se cutremura, dar braţele îi erau ferme, ţinând-o pe Tella incredibil de strâns ca atunci când mama lor dispăruse pentru prima dată.

Tella se cutremură la pieptul surorii ei, dar nu se pierdu cu firea aşa cum se temuse. Odată, mama lor le spusese că nimic nu se compara cu iubirea unei surori, iar acesta era unul dintre momentele în care Tella simţea că era adevărat. Simţea că sora ei o iubea de două ori mai mult ca înainte, încercând să vindece rana lăsată de moartea mamei. Era prea curând pentru asta, iar Tella nu ştia dacă durerea lor avea să treacă vreodată. Însă iubirea lui Scarlett îi amintea că, deşi peste unele lucruri nu se putea trece niciodată, altele deveneau mai puternice.

— Poate ar trebui să plecăm şi să le lăsăm un pic singure, îi şopti Julian lui Legend.

— Nu! zise Tella, îndepărtându-se de Scarlett. Nu vreau să jelesc acum. Am să jelesc după ce Steaua Căzută o să moară.

— Trebuie să le oprim şi pe celelalte Sorţi, adăugă Scarlett cu un suspin. Nu mai putem să lăsăm pe nimeni să sufere aşa sau ca oamenii pe care i-am văzut ieri.

— Ce ai văzut ieri? întrebă Tella.

— O familie împietrită de Otrăvitor.

— Deşi până acum nu am fost siguri că el a făcut-o sau că Sorţile se trezesc într-adevăr, adăugă Julian.

— Dar aţi bănuit – de asta ţi-ai trimis străjerii după mine?

Tella se întoarse spre Legend, dar el nu-i arătă dacă fusese cu adevărat îngrijorat de siguranţa ei sau, pur şi simplu, gelos pe Jacks. Expresia lui Legend se întunecase şi orice urmă de blândeţe sau tandreţe dispăruse de pe chipul său frumos.

— Ai mai văzut şi alte Sorţi cât ai fost cu Jacks? întrebă el. Ştii cu cine lucrează acum?

— Nu, spuse Tella.

Ar fi putut să zică mai multe. Ar fi putut să le spună unde era Jacks şi ce făcea în casa de jocuri de noroc; era sigură că toţi erau curioşi, dar nu Jacks era adevăratul duşman acum. Steaua Căzută era şi, potrivit vrăjitoarei, o singură slăbiciune permitea să fie ucis, una pe care o avea şi Legend.

— Cred că trebuie să ne facem mai puţine griji în privinţa lui Jacks – care chiar m-a ajutat seara trecută – şi mai multe pentru Steaua Căzută. Care este slăbiciunea Stelei Căzute?

— Nu ştiu, zise Legend.

— Ba da, ştii.

Tella se uită fix la el. Mai devreme privirea lui fusese plină de stele, dar acum ochii îi erau de un negru hain, cu vinişoare de un albastru închis – aceleaşi culori ca ale aripilor tatuate pe spatele lui Dante. Cum de crezuse că Legend era Dante? Tella ar fi trebuit să-şi dea seama numai după ochi. Ochii nu-şi schimbau culoarea. Poate că pupilele se dilatau şi albul ochilor devenea galben sau roşu, dar irisurile nu se schimbau ca în cazul lui.

— Nu mă minţi, Legend! Esmeralda ţi-a zis că slăbiciunea ta e aceeaşi cu a Stelei Căzute.

Ochii lui Legend licăriră alb-auriu. Pentru o clipă, îi apărură cute în jurul lor ca şi când ar fi zâmbit, dar dispărură atât de repede încât Tella se întrebă dacă îşi imaginase. Amuzamentul nu era răspunsul la care se aşteptase.

— Ce-a spus este inutil, răspunse Legend, ceva asemănător

amărăciunii întunecându-i tonul. Dacă vrem să învingem această Soartă şi să avem o şansă să le ucidem pe celelalte, trebuie să găsim o altă slăbiciune.

— Stai… te-ai dus să o vezi pe Esmeralda? Şocul de pe faţa lui Julian dezvălui clar că Tella nu era singura faţă de care Legend îşi păstra secrete activităţile extracurriculare.

— Cine este Esmeralda? întrebă Scarlett, uitându-se la ei pe rând.

— N-am mai auzit numele acesta de multă vreme, se auzi o nouă voce când Jovan intră în holul strălucitor.

Se număra printre cei mai veseli artişti ai lui Legend, dar, în acelaşi timp, era şi poate cea mai misterioasă. Zâmbea întotdeauna; era mereu prietenoasă, mereu voioasă. Pentru că era imposibil ca cineva să fie atât de fericit tot timpul, uneori Tella îşi imagina că zâmbetele lui Jovan erau doar o altă parte din ţinuta pe care o purta în timpul Caravalului.

Însă Jovan nu zâmbea astăzi. Chipul măsliniu păru neobişnuit de sobru când se apropie de Legend. Într-unul dintre visele lor, Legend îi spusese Tellei că majoritatea artiştilor lui îşi luaseră roluri la palat când ultimul Caraval se terminase, iar el fusese declarat moştenitor. Jovan părea să fie un străjer de rang înalt, fiind îmbrăcată cu o haină de soldat albastră, ai cărei ciucuri aurii pe umeri se asortau cu dungile aurii ale pantalonilor.

— Sire, pot să-ţi vorbesc o clipă? A mai avut loc un incident.

16.
Donatella

Crăpături subţiri ca firele de păr apărură de-a lungul ferestrelor create de magia lui Legend.

— Care Soartă a fost?

— Otrăvitorul, din nou. I-a transformat în piatră pe toţi nuntaşii care petreceau în apropierea Castelului Idyllwild. Acum sunt bine, adăugă repede Jovan. Însă persoana care i-a salvat nu este. Otrăvitorul a lăsat un bilet în care a spus că toţi cei de la petrecere vor redeveni oameni dacă cineva este dispus să le ia locul. Sora miresei s-a sacrificat.

Scarlett îşi împreună mâinile ca şi când ar fi vrut să se roage zeilor.

— Şi sora e împietrită acum?

Jovan dădu sumbru din cap.

— Îmi pare rău, sire! Am luat toate măsurile de precauţie pe care ni le-ai cerut.

Legend îşi masă maxilarul cu o mână.

— Mut-o pe fată în grădina de piatră şi vezi dacă vreuna dintre poţiunile pe care le prepară Delilah în timpul Caravalului poate să inverseze vraja. Măcar petrecăreţii l-au văzut bine pe Otrăvitor de data asta?

— Nu pe el, zise Jovan. Dar unuia dintre ei i s-a părut că Otrăvitorul era însoţit.

Legend înjură în barbă.

— Crezi că trebuie să anulăm Labirintul de la Miezul Nopţii şi să le spunem tuturor să rămână în casă? întrebă Jovan.

— Nu, spuse Legend. Putem să declarăm stare de asediu la nivelul întregului oraş pentru oamenii care nu sunt invitaţi şi să le spunem că e din cauza pregătirilor pentru încoronare. Dar dacă anulăm labirintul, toată lumea va şti că e ceva în neregulă.

— Dar ceva *este* în neregulă. Julian îi aruncă o privire dură fratelui său, dar aceasta tot păru prietenoasă în comparaţie cu răceala pe care putea s-o afişeze Legend.

— Frica este hrana Sorţilor, spuse Legend. Nu vreau să transform întregul oraş într-un festin pentru ele. Şi din câte ştim numai Steaua Căzută, Otrăvitorul şi Prinţul Inimilor s-au trezit.

— Jacks nu este o ameninţare, protestă Tella. Steaua Căzută e Soarta în privinţa căreia trebuie să ne îngrijorăm – nici măcar

nu putem să le rănim pe celelalte înainte ca el să moară. Dar Legend nu vrea să ne spună cum să-l înfrângem, pentru că îi este teamă să-şi recunoască slăbiciunea. Tella îi aruncă lui Legend cea mai tăioasă privire.

El îşi umflă nările, iar Tella se îndoia că doar printr-o coincidenţă nori mohorâţi de furtună şi fulgere umplură ferestrele vitrate chiar în acel moment.

— Lăsaţi-mă un moment singur cu Tella.

Legend nu fu nevoit să spună asta de două ori. Julian şi Jovan se întoarseră şi plecară repede pe hol. Numai Scarlett se uită la Tella, dar ea îi făcu semn din cap că era în regulă s-o lase cu Legend. Trebuia de mult timp să discute cu el.

De îndată ce toţi ceilalţi plecară, Tella se întoarse către Legend, dar fu luată prin surprindere când coridorul se schimbă din nou.

Tavanul se înălţă patru etaje în timp ce pereţii de steatit alb fură înlocuiţi cu unii de mahon masiv, cu rafturi pline de volume îngrijite şi dulăpioare cu comori luminate de scântei delicate care pluteau ca nişte zâne pierdute. Vechea ei celulă se transformase acum într-un foc plăcut, încălzindu-i spatele când blănuri extraordinar de moi îi învăluiră tălpile. Apoi apărură scaune de catifea roşie cu spătare în formă de scoică, precum cele care îi plăceau atât de mult în visele în care se întâlnise cu Legend. Acestea se aflau în faţa focului mistuitor invitând-o să se aşeze, în timp ce muzica liniştitoare de vioară se auzea din tavanul boltit.

Nu se putu abţine să nu compare decorul cu biroul întunecat al lui Jacks cu canapeaua din piele uzată şi covoarele pătate din cauza tăciunilor. Era un loc în care să faci greşeli şi târguri păguboase. Deşi nu menţionase că îşi petrecuse noaptea cu Jacks, i se părea cumva că Legend încerca să demonstreze ceva cu măreaţa-i iluzie: ceea ce putea să-i ofere Jacks nu s-ar fi comparat niciodată cu lucrurile de care era în stare Legend.

— Încerci să te dai în spectacol? Sau doar să îmi distragi atenţia de la anumite lucruri?

— Credeam că te vei simţi mai confortabil aici. Legend traversă cu paşi mari camera elegantă ca să-şi sprijine cotul de policioara şemineului. Dacă nu-ţi place decorul, pot să-l schimb. Care era visul care ţi-a plăcut cel mai mult? Cel cu zebrele?

El o tachină cu un zâmbet, semănând mai mult cu Legend din

visele ei decât cu insul care îşi făcuse apariţia prima dată în temniţă. Zâmbi şi mai larg când Tella îşi simţi rochia schimbându-se, devenind mai lucioasă când penele se transformară în linii albe şi negre de mătase, precum rochia strâmtă pe care o purtase în visul menţionat mai devreme. Zebrele pe care el le crease după ce ea îi spusese că nu era sigură că animalul ciudat era adevărat o încântaseră. Însă ceea ce o electrizase cu adevărat fusese faptul că, în vis, Legend nu reuşise să-şi desprindă privirea de la ea.

— Nu mai încerca să mă distragi! zise Tella. Şi scoate-mi iluzia de pe rochie! Nu vreau să fiu următoarea ta Esmeralda.

Lui Legend îi pieri zâmbetul.

— Tu şi Esmeralda…

— Nu-mi spune că nu semănăm, zise Tella. Mi-am dat deja seama de asta când te-am spionat.

Ochii lui se întunecară.

— Atunci de ce eşti supărată?

— Ai păcălit-o. I-ai luat toată magia şi apoi ai răpit-o!

Expresia lui Legend nu se schimbă, dar în spatele lui focul se înteţi, portocaliul devenind un roşu mistuitor.

— Dacă ai cunoaşte-o, nu ai compătimi-o, Tella. Nu este nevinovată. Am luat-o ca să poată plăti pentru crimele ei. Esmeralda are un trecut pe care nu-l cunoşti. În trecut, era consoarta Stelei Căzute şi, înainte să-l prindă în cărţi – împreună cu Sorţile lui – l-a ajutat să le creeze. Este responsabilă de existenţa lor, iar Templul Stelelor vrea să fie judecată pentru asta.

— Şi ce legătură are povestea asta cu tine? întrebă Tella.

— S-ar putea să-ţi aminteşti că am făcut un târg cu templul. Legend îşi dădu jos haina, desfăcu un buton şi-şi suflecă una din mânecile negre.

Ar fi putut să pară că o făcea din cauza căldurii înăbuşitoare a focului doar că, atunci când se mişcă, Tella zări însemnul de pe partea inferioară a încheieturii.

Semnul nu era nici pe departe la fel de evident ca atunci când Tella îl văzuse marcat cu fierul roşu pe piele. Acum se vedea atât de puţin încât abia îl zărea, ca şi când s-ar fi vindecat şi ar fi dispărut. Însă tot îşi amintea cum arătase înainte şi ce însemna. Templul Stelelor îl însemnase pe Legend pentru a-i permite Tellei să intre în cripta în care mama ei

ascunsese blestematele Cărţi ale Destinului în care Sorţile erau prizoniere.

— Le-am jurat celor de la templu că le-o voi aduce pe vrăjitoarea care a ajutat la crearea Sorţilor. Când am făcut asta, am jurat pe nemurirea mea. Dacă nu le-aş fi dus-o pe Esmeralda, aş fi murit în seara aceea şi atunci nimic nu m-ar mai fi readus la viaţă. Ştiu că acum eşti furioasă pe mine, dar speram că nu mă vrei mort.

Bineînţeles că nu şi-l dorea mort. Doar gândul că Legend avea probleme o îmboldise pe Tella să-l urmărească într-o altă lume. Dar a recunoaşte lucrul acesta însemna să dezvăluie mai multe, când el tot nu-i dezvăluia nimic.

Când Legend acceptase însemnul celor de la Templul Stelelor în locul Tellei, i se păruse un mare sacrificiu din partea lui. Dar ştiind până unde ar fi mers Legend ca să obţină ce-şi dorea, Tella nu mai era sigură că făcuse târgul ca să-i împiedice să o subjuge sau ca să se asigure că ea avea să intre în criptă şi să ia cărţile pentru el.

Voia să creadă că o făcuse pentru ea, dar tot nu era sigură şi acum nu asta conta. Poate că îi dăduse informaţii despre vrăjitoare, dar încă nu îi oferise răspunsurile pe care şi le dorea cel mai mult.

— *De asta* nu vrei să-mi spui care este slăbiciunea ta? întrebă ea. Chiar ai crezut că te vreau mort? Crezi că ţi-aş folosi slăbiciunea împotriva ta?

El se uită la foc evitându-i privirea.

— Slăbiciunea pe care o avem în comun Steaua Căzută şi cu mine nu ne ajută să înfrângem această Soartă.

— De când îţi pasă ţie de lucrurile care sunt de folos?

— Nu-mi… Legend tăcu. Se uită pe lângă ea, ca şi când ar fi auzit un zgomot dincolo de iluzia lor.

Orice ar fi fost, Tella nu-şi dădu seama de unde se auzea până când o uşă nu apăru pe peretele de lângă şemineu, iar Armando intră în încăpere.

Tella se retrase, apropiindu-se de şemineu şi de Legend.

Armando era artistul care jucase rolul logodnicului surorii ei în timpul primului Caraval. Tella nu suporta să-i vadă zâmbetul încrezut, ochii verzi prevăzători şi felul în care bătea uşor cu degetele sabia pe care o purta la şold. Precum Jovan, era şi el îmbrăcat ca un străjer din garda lui Legend, cu o haină de

soldat cu un şir strălucitor de nasturi aurii.

— Ce caută aici? întrebă Tella.

— Armando a fost de acord să te păzească atunci când nu pot fi eu prin preajmă.

— Nu, zise Tella. Nu vreau să mă urmărească şi nu am nevoie de un străjer.

Legend o pironi cu o privire mai fierbinte decât flăcările din spatele lui.

— Nu te-am eliberat din cărţi doar că să te văd ucisă de Sorţi.

Tella deschise gura, dar nu reuşi să găsească răspunsul potrivit. Legend nu vorbea niciodată despre ce făcuse ca să o elibereze din cărţi. Singura dată când îşi recunoscuse fapta fusese acea noapte când îi spusese că nu era dispus să o sacrifice. Dar apoi, după ce-l numise eroul ei, el plecase, făcând-o să pună totul sub semnul întrebării.

— Eşti binevenită să rămâi aici, la palat. Legend se îndepărtă de policioara şemineului şi îşi luă haina de pe scaunul cu spătar în formă de scoică. Vechea ta cameră din turnul auriu încă îţi aparţine, dacă o vrei, iar sora ta poate să-şi ia camera dacă doreşte.

Tella miji ochii.

— Ce vrei în schimb?

— Nu mi-am dorit niciodată să pleci.

Legend se întoarse şi intră prin pereţii iluziei, ca şi când ar fi spus prea multe.

Deşi Tellei i se păru că nu spusese mai nimic.

17.
Scarlett

Câtă vreme Tella şi Legend discutară despre Sorţi şi iluzii, Scarlett îşi dori să fi trăit doar o iluzie.

Sentimentele tuturor erau peste tot. Erau mult prea colorate ca Scarlett să le ţină minte sau să le ignore. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător. Era mult mai intens decât pâlpâirile rapide pe care le văzuse cu Nicolas şi Julian. Griul niciodată trist acoperea pământul ca o ceaţă mortală. Lujeri de un violet neliniştit se întindeau prin holul palatului. Iar nuanţele temătoare şi întunecate de verde transformau totul în ceva bolnăvicios şi toxic.

Scarlett nu putea să respire.

Abia reuşi să le spună lui Jovan şi Julian că avea nevoie de aer înainte să se împleticească spre uşa masivă care ducea spre scări. Deşi Scarlett şi ceilalţi îi lăsaseră pe Tella şi pe Legend singuri în temniţă ca să poată sta de vorbă,

Scarlett tot mai simţea greutatea copleşitoare a durerii gri a Tellei şi furia grozavă de un roşu intens faţă de Sorţi. Nu reuşise să vadă emoţiile lui Legend, dar jura că ele erau cele care îi îngreunau atât de mult respiraţia. Sau poate că era chiar suferinţa neaşteptată a propriului ei suflet, cauzată de pierderea mamei.

— Roşiuţo! Julian se grăbi lângă ea.

— Nu mă atinge! Scarlett îi împinse mâna. Îngrijorarea lui era mai mult decât putea să suporte. Era de un albastru furtunos, rotitoare, feroce şi…

Scarlett văzu numai negru în faţa ochilor.

— Roşiuţo!

18.
Donatella

Legend nu făcuse doar să se mute la palat, ci îl luase în stăpânire. Servitorii erau peste tot prin clădire, agitându-se ca albinele în timp ce fie pregăteau viitoarea încoronare a lui Legend, fie se ocupau de renovarea impresionată cu care îi însărcinase.

În timpul domniei lui Elantine, palatul ei fusese numai praf şi istorie. Fusese măreţ ca vechile poveşti, plin de detalii arcuite, tapiserii ţesute şi obiecte de artă delicate, însă Tella îşi imagina că palatul lui Legend nu avea să fie deloc aşa.

Legend avea frumuseţea unui înger căzut care cerea atenţie. Îl caracterizau tatuajele acoperite de costumele croite la comandă şi minciunile pe care oamenii voiau să le creadă. Palatul său urma să fie uluitor aşa cum numai lucrurile puternice puteau să fie.

Tella bătu încă o dată la uşa surorii ei din aripa de safir. Eşafodajele ocupau ambele părţi ale intrării, dar, momentan, nu se vedea niciun muncitor, aşa că Scarlett ar fi trebuit să audă bătăile.

— Ori nu-i aici, ori nu răspunde, zise Armando.

— Nu ţi-am cerut părerea.

Tella ciocăni din nou doar ca să fie nesuferită, deoarece era sigură că Legend făcuse pur şi simplu pe nesuferitul când îl desemnase pe Armando – pe care ştia că-l dispreţuia – străjerul ei personal.

Se întrebă dacă Scarlett era cu Julian. În temniţă păruseră mai apropiaţi decât se aşteptase Tella. Legend o anunţase de revenirea lui Julian în Valenda într-un vis, dar, din câte ştia ea, acesta nu o vizitase pe Scarlett decât după plecarea ei. Probabil că reîntâlnirea fusese fantastică sau poate că Scarlett încă mai simţea ceva pentru el, în ciuda a ceea ce susţinea – lucru pe care surorile îl aveau în comun.

Tella ciocăni o ultimă dată, dar Armando avea dreptate – Scarlett nu era acolo sau nu răspundea. Oricare ar fi fost situaţia, Tella nu putea să stea cu mâinile-n sân, nu câtă vreme Sorţile umblau libere.

Tella se îmbăiase, scăpând de murdăria din peşteră, şi se schimbase într-o rochie subţire de un albastru precum gheaţa cu fuste suprapuse pe care, probabil, o lăsase la palat. Însă

niciodată nu avea să spele amintirea celor întâmplate printre ruine. Încă mai auzea zgomotele roţii şi vedea trupul rănit al mamei nemişcat pe pământ.

Steaua Căzută trebuia oprită – şi trebuia să plătească pentru ce-i făcuse mamei sale. Şi dacă Legend nu voia să-i spună Tellei ce slăbiciune avea în comun cu Soarta aceasta, atunci intenţiona să găsească pe altcineva care să o facă şi ştia cine era persoana potrivită: Jacks.

Tella simţi un fior pe şira spinării. Pentru o clipă, se trezi din nou în biroul lui, pe podea, febrilă şi înfierbântată, mai puţin în locurile în care membrele lui reci se atingeau de ale ei.

Era o idee proastă să se întoarcă, dar dacă ştia cineva slăbiciunea Stelei Căzute, acel cineva trebuia să fie o altă Soartă. Şi nu spusese Jacks ceva de ura faţă de Steaua Căzută?

Tella aruncă o privire spre Armando care era la mai puţin de doi paşi în urma ei. I-ar fi fost cam greu să scape de el, dar nu putea să-i permită să o însoţească la Jacks. Dacă Legend ar fi aflat că Tella îl vizita din nou pe Jacks, ar fi putut s-o închidă în turn.

Chiar credea că întemniţarea din această dimineaţă era o greşeală, dar Tella ştia şi că nu avea de-a face cu Legend din visele ei, în privinţa căruia aproape se convinsese că nu era atât de diferit de Dante, ci cu Legend nemuritorul, viitorul împărat, care făcea orice ca să obţină ce îşi dorea. Şi dacă el voia ca Tella să fie în siguranţă – şi departe de Prinţul Inimilor – ea putea să şi-l imagineze luând măsuri care depăşeau simpla numire a unui străjer personal.

Tella grăbi pasul când trecu prin Grădina de Piatră. Statuile fuseseră cândva oameni, dar, în urmă cu secole bune, când Sorţile conduseseră lumea, îi trataseră mai mult ca pe nişte obiecte şi jucării. Una dintre Sorţi îi împietrise pe toţi oamenii din grădină doar ca să aibă nişte decoraţiuni veridice. Tella nu ştia dacă mai trăiau, dacă fiinţele care fuseseră transformate în piatră mai puteau să vadă şi să audă. Era convinsă că feţele statuilor păreau mai îngrozite decât înainte ca Sorţile să fie eliberate din cărţi. Se întreba dacă sora miresei care fusese împietrită astăzi se afla printre ele sau dacă găsiseră o cale să o vindece, dar, cumva, avea îndoieli în privinţa asta.

Membrele îi tremurară iar când ajunse la cabana pentru trăsuri.

— Înălţimea Sa ar prefera să nu părăseşti împrejurimile palatului, spuse Armando.

— Şi eu aş prefera să nu aibă atât de multe secrete. Tella sări într-o trăsură plutitoare care urma să o ducă în Districtul Templului.

Cu un geamăt, Armando urcă şi el în trăsură, aşezându-se în faţa Tellei când aceasta plecă de pe loc.

— Sper că măcar ne ducem într-un loc interesant.

— De fapt, *nu ne ducem* nicăieri.

Şi cu replica asta Tella deschise uşa şi sări din trăsură. Din cauza aterizării stângace îşi rupse tivul rochiei albăstrii şi aproape că îşi scrânti glezna. Dacă trăsura s-ar fi înălţat şi mai mult, cu siguranţă s-ar fi rănit, dar, ca să scape, merita riscul.

Armando se grăbi spre uşă, dar trăsura era prea sus în aer ca să sară în siguranţă.

Tella îi trimise o bezea, în bătaie de joc.

— Dacă nu mă pârăşti, n-am să-i spun Înălţimii Sale că m-ai pierdut, zise Tella şi apoi luă o altă trăsură care să o ducă la Universitatea Circle şi la Prinţul Inimilor.

19.
Scarlett

Pernele de sub Scarlett erau mult mai pufoase decât cele pline de cocoloaşe din apartamentul ei închiriat. Şi cearşafurile erau mai fine. Miroseau ca brizele răcoroase, ca nopţile luminate de stele şi ca singurul băiat pe care-l iubise vreodată. Pernele, cearşafurile şi patul nu erau ale ei. „E patul lui Julian.” Şi, pe moment, i se păru cel mai sigur loc din lume. Scarlett voia să îmbrăţişeze perna cu pene şi să se ghemuiască sub cearşafuri până ar fi adormit.

— Roşiuţo! Era vocea lui Julian – blândă, dar suficient de sigură încât să-i dea de înţeles lui Scarlett că ştia că era trează.

Ea se ridică şi, încet, deschise ochii. Pentru o clipită, vederea tot îi fu înceţoşată, dar sentimentele nu se îngrămădeau în cameră. Singurele culori pe care le vedea erau cele care trebuiau să fie acolo: albastrul rece şi închis al cearşafurilor care o învăluiau, griul lucios al perdelelor din colţurile patului, maroniul cald al pielii lui Julian şi chihlimbarul ameţitor al ochilor lui.

Aceleaşi culori îi umpleau camera uşor răvăşită, ca înfăţişarea lui. Barba începuse să-i crească, părul arăta de parcă şi-ar fi trecut tot timpul mâinile prin el, iar cravata era pe podea, la picioarele lui. Scarlett nu trebuia să-i vadă emoţiile ca să-i simtă îngrijorarea. Julian se aşeză pe pat lângă ea, dar părând pregătit să o prindă dacă ar mai fi căzut o dată.

— Cât am dormit? întrebă ea.

— Suficient de mult încât să mă îngrijorez că nu este doar un alt truc prin care să intri în patul meu.

Scarlett reuşi să zâmbească.

— Şi dacă ţi-aş spune că e un truc?

— Ţi-aş zice că n-ai nevoie de unul. Eşti oricând binevenită în patul meu.

Zâmbetul primejdios pe care-l afişă ar fi fost convingător dacă ea n-ar fi văzut fantomaticele firişoare argintii care îl înconjurau. Scarlett se întrebă dacă el bănuia că ea nu leşinase doar din cauza suferinţei.

Voia să închidă ochii şi să alunge emoţiile pe care le emana Julian, dar nu voia să-l îndepărteze.

— Mulţumesc! spuse Scarlett.

— Îţi sunt la dispoziţie pentru orice ai nevoie. Julian se

apropie mai mult de tăblia patului – o invitaţie tăcută. Putea să se sprijine de el dacă dorea, ceea ce şi făcu.

Scarlett îşi lăsă capul pe umărul său puternic şi închise ochii. Dar, chiar dacă reuşi să reducă la tăcere grija argintie care zăbovea în jurul lui, nu putu să alunge totul. Mai devreme crezuse că durerea simţită era doar a Tellei, dar poate că o parte fusese şi a ei.

— Nu mă gândeam că o să mă doară, mărturisi Scarlett. Credeam că mi-am pierdut mama cu mult timp în urmă. Am fost supărată pe ea şi nu i-am acordat încrederea mea. Nu mi-am dorit-o înapoi în viaţa noastră, nu am vrut-o… Nu am vrut-o deloc.

Julian o ţinu mai strâns pe Scarlett şi o sărută pe frunte.

Nu ştia cât timp rămăseseră aşa şi nu ştia dacă era tristă din cauza morţii mamei sale sau pentru că îşi dorise ca ea să plece. Voia să fie tristă că mama ei era moartă; asta ar fi simţit o fiică bună şi, dacă Scarlett încerca ceva, încerca să fie bună. Însă încetase să-şi mai dea silinţa când venea vorba de mama sa.

— Ştii unde-i sora mea acum? întrebă Scarlett.

— Cred că e tot cu Legend, spuse Julian.

Scarlett dădu încet cearşafurile la o parte. Voia să se ridice, dar, având în vedere simpatia pe care i-o purta rochia ei lui Julian, o îngrijora un pic posibila transformare din timpul şederii în pat. În mod ciudat, era tot de acelaşi roz intens ca mai înainte. Ea se întrebă dacă emoţiile care o epuizaseră îi storseseră, cumva, şi rochia de magia proprie.

Julian sări de pe pat, interpretându-i greşit ezitarea.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc, spuse Scarlett.

Însă Julian, ale cărui braţe îi cuprindeau deja talia, o ridică dintr-o mişcare şi o duse într-un salon.

— Pot să merg, Julian!

— Poate vreau doar un motiv să te ţin în braţe, zise el şi zâmbi ca un hoţ care tocmai scăpase basma curată.

Ea îşi permise să se sprijine de el. Se simţea bine în braţele lui. Îi distrăgea atenţia de la toate ororile la care ar fi putut să se gândească. Julian o lăsă pe o canapea de catifea încălzită de razele soarelui care intrau prin ferestrele înalte din podea până în tavan.

O tavă cu mâncăruri pentru prânz se afla pe măsuţa de cafea

din faţa ei. Julian îi umplu o farfurie cu sandviciuri şi brânză. Cât mâncă, observă că bandajul din ziua precedentă înconjura încă braţul lui şi că, deşi nu-şi schimbase hainele, ţinuta părea curată ca şi când nu s-ar fi grăbit să îmbrace una nouă cât dormise Scarlett.

Cu grijă, ea atinse partea de jos a materialului.

— Nu mi-ai spus ce ai păţit.

— Este secret, spuse şi se legănă pe călcâie, îndepărtându-se uşor de ea.

Scarlett nu-şi dădea seama dacă o făcea în joacă sau voia să evite subiectul.

— Ai de gând să porţi bandajul o veşnicie?

El îşi duse mâna la ceafă, evitând clar discuţia.

— De ce te interesează atât de mult?

— Pentru că pari rănit şi nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Şi dacă, în schimb, ţi-aş zice un secret?

Înainte să poată să-i răspundă, el se grăbi în dormitor şi se întoarse cu o carte legată cu cârpe, atât de veche încât coperta de culoarea ocrului era, practic, subţire ca hârtia.

— Am rugat pe cineva s-o ia din biblioteca lui Legend cât dormeai. E una dintre cele mai vechi cărţi pe care le are despre Sorţi şi aici scrie numai despre obiectele Sortite.

Scarlett îşi strânse picioarele sub ea ca să-i facă loc pe canapea.

— Vrei să-mi citeşti o poveste înainte de culcare?

— Poate mai târziu. Din buzunar scoase o pereche de ochelari care-l făceau să pară copilăros, fermecător şi mai dulce decât ar fi crezut Scarlett. Mai ai cheia pe care ţi-a dat-o ieri fetiţa?

Scarlett căută în buzunarul rochiei şi o scoase.

— La asta te referi?

— Să ai grijă cui i-o dăruieşti. Cred că fetiţa avea dreptate când spunea că este fermecată şi că s-ar putea să fie unul dintre cele opt obiecte Sortite. Julian se aşeză lângă ea pe canapea, piciorul atingându-i uşor genunchii lui Scarlett când începu să citească:

„În Cărţile Destinului, Cheia Visului prevesteşte că visele se îndeplinesc. Poate să transforme orice încuietoare şi să ducă pe cel care ţine cheia lângă oricine îşi imaginează. Totuşi, puterea Cheii Visului nu poate fi luată. Ca să fie folosită, cheia trebuie

primită în dar. Ca multe dintre obiectele Sortite, cheia alege cui să-i fie oferită, deseori apărând din senin înainte să fie dată unei persoane vrednice şi căreia îi este de folos.”

Obiectul străluci mai intens şi mai cald în palma lui Scarlett. Cu siguranţă părea fermecat. Poate era doar în mintea ei, dar i se părea că obiectul spera să-i fie de ajutor, ba chiar era mai plin de speranţă decât fusese sincera fetiţă cu codiţe când îi zisese că ea credea că Scarlett era fermecată.

Momentan, Scarlett nu se simţea fermecată. Emoţiile ei păreau fragile, uscate şi crăpate ca vopseaua. Însă Julian se străduia atât de mult să o înveselească cu secretul lui încât, de fapt, îi părea mai mult un dar. Poate că nu era ceva tangibil, dar era incredibil de bine gândit. Ar fi putut să-i spună că i-l dăruia ca parte a competiţiei, dar nu o făcuse. Şi Scarlett nu voia să-i strice momentul aducând vorba despre Nicolas sau despre competiţie.

— Este perfect! Ba chiar reuşi să-i zâmbească. Dar ca să mă asigur că ai dreptate, cred că ar trebui să încercăm cheia împreună.

Julian se lumină la faţă când buzele lui descriseră un zâmbet.

Lui Scarlett i se păru că auzise o bătaie la uşă, dar dacă o auzise şi Julian, o ignorase. Se uită numai la Scarlett cât ea ţinu cheia de cristal care strălucea şi mai intens decât înainte, ca şi când ar fi rostit ce-şi dorea obiectul să audă.

20.
Donatella

Tella ştiu că găsi locul corect când văzu ciocănelul de bătut în uşă în formă de inimă frântă. Îi dădea impresia că nimic bun nu s-ar fi întâmplat odată ce ar fi trecut pragul.

Poate ar fi trebuit să se străduiască mai mult să-l facă pe Legend să-i spună slăbiciunea lui înainte să fugă atât de repede la Jacks. Era posibil ca Jacks să aleagă să nu o ajute din nou şi dacă i-ar fi spus slăbiciunea Stelei Căzute, cu siguranţă asta ar fi presupus un cost. Dar ce-ar fi costat-o dacă ar fi plecat de acolo? Oare Steaua Căzută ar fi omorât şi mai mulţi oameni? Ar fi descoperit că Paloma avea două fiice şi ar fi venit după Scarlett şi Tella?

Tella ciocăni la uşa care se deschise imediat, lăsând-o să intre în bârlogul de pariuri al lui Jacks.

Zarurile zburau în timp ce clienţii tineri aplaudau, toţi dornici să piardă averi pe care nici măcar nu le câştigaseră şi favoruri pe care Jacks cu siguranţă le-ar fi cerut mai târziu. Toţi păreau mai odihniţi decât noaptea trecută. Zâmbetele domnişoarelor nu erau obosite, cravatele domnilor erau apretate, iar băuturile nu erau vărsate. Jocurile de astă seară abia începuseră.

— Ce frumuşică eşti!

O femeie cu diamante roşii pictate pe obraji se îndreptă spre Tella. Era îmbrăcată în aşa fel încât să se asorteze cu cărţile de pe mese, cu o fustă până la genunchi cu dungi albe şi negre care i se umfla peste coapsele-i voluptuoase. Haina strâmtă camufla nasturii lucioşi în formă de pică, dar mânecile lungi erau total nepotrivite pentru Sezonul Cald, făcând-o pe Tella să se întrebe dacă ascundeau cărţi de joc sau arme. Dacă femeia asta lucra pentru Jacks, nu ar fi fost o surpriză.

Deşi, la o a doua privire, Tella nu-şi imagină că persoana asta lucra pentru Prinţul Inimilor sau că era, măcar, o persoană. Buclele roşcate care străluceau ca monedele încadrau un chip de un măsliniu deschis, cu pistrui închişi la culoare şi ochi precum diamantele lichide – deosebit de limpezi şi nepământeni. Nu, cu siguranţă nu era un om. Femeia asta era o Soartă.

Tella făcu un pas greşit în spate, împiedicându-se de tivul rupt.

— Nu e răspunsul pe care-l primesc de obicei.

Soarta zâmbi larg, făcându-i pe toţi cei de pe o rază de trei metri să rânjească la unison. Apoi urmă o rundă de aplauze furtunoase, întrerupte de mai multe fluierături, ca şi când mai mult din jumătate de cameră tocmai ar fi avut un noroc imens.

Femeia era cu siguranţă o Soartă. Stăpâna Norocului dacă presupunerea Tellei era corectă.

De obicei, cartea ei reprezenta norocul, dar Tellei nu îi păsa. Ea continuă să meargă cu spatele spre uşă când bucăţile roşii şi negre de confeti căzură din tavan.

— Nu te apropia de mine!

Zâmbetul Stăpânei se întunecă şi mai multe suspine şi vaiete dezamăgite umplură bârlogul de jocuri de noroc.

— Ştii cât ar plăti majoritatea oamenilor pentru sfatul meu? întrebă Soarta.

— De asta prefer să-l refuz. Sunt sigură că preţul este mult prea mare.

Soarta scutură din cap şi-şi ţuguie buzele, dar, apoi, o lumină irizantă se aprinse în ochii înfiorători.

— O, vai, tu eşti, nu? *Tu* eşti cea care a făcut să-i bată inima lui Jacks? Privirea clară a Sorţii se îndreptă spre pieptul Tellei ca şi când acolo ar fi ascuns o parte dintr-o comoară misterioasă. Tu eşti slăbiciunea lui.

Tella îngheţă când auzi cuvântul „slăbiciune”.

Stăpâna Norocului zâmbi din nou, iar bârlogul se umplu încă o dată de veselie.

— Se pare că acum ţi-am atras atenţia.

O, cu siguranţă Tella era atentă la ea. Era exact ce-şi dorea Tella. Dacă femeia asta putea să-i spună ce voia să afle, atunci Tella nici măcar n-ar fi fost nevoită să discute cu Jacks.

— Ce înseamnă să fii slăbiciunea unei Sorţi?

— Înseamnă că tu şi Jacks sunteţi în pericol. Nemuritorii şi oamenii nu sunt meniţi să fie împreună.

Tella îşi înghiţi un râset.

— Jacks şi cu mine nu suntem împreună. Îl urăsc.

Însă cuvintele cu siguranţă nu păreau la fel de adevărate cum ar fi trebuit.

Stăpâna Norocului îşi dădu clar seama de asta din răspunsul ei.

— Şi, de obicei, oamenii nu evită lucrurile pe care le urăsc?

— Uneori, Jacks este un rău necesar.

— Atunci, fă-l să nu mai fie aşa. Stăpâna Norocului o apucă pe Tella de braţ când tonul vesel deveni aspru. Relaţia ta cu Prinţul Inimilor se va sfârşi cu o catastrofă.

— Ţi-am spus deja că nu avem o relaţie. Tella încercă să se elibereze, dar strânsoarea Sorţii era inuman de puternică.

— Negi. Dacă n-ai fi atrasă de el, n-ai fi aici.

Tella încercă să obiecteze, dar Soarta continuă să vorbească.

— Eşti fata pământeană care a făcut ca inima lui Jacks să bată din nou. Se şopteşte că eşti singura lui iubire adevărată, dar asta nu înseamnă ce crezi tu. Nemuritorii nu pot să iubească. Iubirea nu este una dintre emoţiile noastre.

— Atunci nu ar trebui să conteze dacă sunt singura iubire adevărată a lui Jacks, spuse Tella.

— Nu m-ai lăsat să termin. Stăpâna Norocului o strânse un pic mai tare de braţ pe Tella. Când suntem atraşi de oameni, suntem conduşi doar de obsesii, fixaţii, senzualitate şi dorinţa de stăpânire. Dar în foarte rare ocazii întâlnim oameni care ne tentează să iubim, însă mereu se sfârşeşte prost. Pentru noi iubirea este otravă. Iubirea şi nemurirea nu pot să coexiste. Dacă un nemuritor simte iubirea adevărată chiar şi pentru un minut, în acel minut devine om. Dacă sentimentul durează prea mult, caracterul muritor devine permanent. Şi majoritatea nemuritorilor mai degrabă şi-ar ucide obiectul afecţiunii decât să devină oameni. Nu e înţelept să tentezi un nemuritor să iubească. Şi dacă Jacks nu te ucide pentru că este tentat să te iubească, atunci te asigur că obsesia lui pentru tine te va distruge.

La cuvintele ei, peste încăpere se lăsă o linişte ca şi când toţi ar fi primit o mână proastă.

— Dacă ai vreun strop de minte, ai să faci cale întoarsă.

Soarta îi eliberă braţul Tellei şi apoi, însoţită de aplauze şi urale, îşi croi drum prin marea de cartofori.

Tella încercă să scape de senzaţia lăsată de prinsoarea ei, însă cuvintele fură cele pe care nu reuşi să le uite.

„Iubirea şi nemurirea nu pot să coexiste. Dacă un nemuritor simte iubirea adevărată chiar şi pentru un minut, în acel minut devine om. Dacă sentimentul durează prea mult, caracterul muritor devine permanent.”

Acum Tella ştia că slăbiciunea unui nemuritor era Iubirea. Ca

să ucidă Steaua Căzută, trebuia să-l facă să se îndrăgostească, dar el cu siguranţă era genul de Soartă care să ucidă o fiinţă înainte să o iubească.

O durere surdă îi străbătu pieptul, chiar pe lângă inimă, însă durerea era mult mai profundă. Nu era slăbiciunea pe care şi-ar fi imaginat-o Tella, dar acum înţelegea de ce Legend nu dorise ca ea să ştie: el nu o iubea şi *nu avea să o iubească* niciodată – nu câtă vreme voia să rămână nemuritor.

— Se pare că suferi din nou, zise Jacks tărăgănat.

Tella se roti, inima bătându-i cu putere la sunetul vocii lui.

În seara asta, Prinţul Inimilor era îmbrăcat ca un maestru de manej desfrânat, cu o haină de un roşu intens, guler înalt şi mâneci scurte care dezvăluiau cămaşa în alb şi negru de dedesubt, ai cărei nasturi fuseseră, întâmplător, lăsaţi descheiaţi. Cravata albă îi atârna desfăcută la gât, iar pantalonii negri erau doar pe jumătate băgaţi în cizmele uzate.

Era exact opusul lui Legend. Legend arăta mereu de parcă ar fi putut să scape de apocalipsă viu şi nevătămat, în timp ce Jacks arăta întotdeauna de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o luptă – avea o înfăţişare sălbatică, aproape violent de nesăbuită. Şi totuşi, pentru că era o Soartă, Jacks tot reuşea să fie aproape dureros de atrăgător.

— Ai venit să vezi dacă pot să te fac să te simţi mai bine? spuse şi-şi muşcă buza, lăsând să curgă un strop roşu de sânge strălucitor. Te ajut din nou, cu bucurie!

Tella simţi un nod în stomac, iar obrajii i se înroşiră din cauza căldurii.

— Nu asta vreau.

— Eşti sigură? Pari să vrei ceva. El râse când scoase limba ca să prindă stropul de sânge din colţul gurii. Chicotind în continuare, se îndepărtă cu paşi mari spre o ruletă din apropiere.

— Aşteaptă! Tella se grăbi după el. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Prefer să joc. Apucă mânerul din centrul roţii în roşu şi negru care se învârtea deja şi-l mai roti o dată, făcându-l să capete şi mai multă viteză când oamenii de la masă mormăiră. Pune un pariu şi vom sta de vorbă.

— Bine.

Tella scoase o mână de monede.

— Nu e genul acela de pariu, iubirea mea. Ochii lui albaştri-

argintii licăriră zeflemitor şi îndrăzneţ, însoţiţi de o altă senzaţie pe care ea nu reuşi să o identifice suficient de repede. Cred că putem face jocul un pic mai interesant.

— Cum?

Cu două degete palide, el îşi trase buza de jos.

— Dacă bila ajunge pe negru, vom sta de vorbă, aşa cum vrei. Am să-ţi răspund la întrebările pentru care ai venit. Dar dacă ajunge pe roşu, trebuie să mă laşi în visele tale.

— Nicio şansă!

— Atunci conversaţia asta s-a încheiat, spuse el şi se întoarse.

— Stai! Tella se întinse şi-l prinse de umăr.

Jacks se roti lent, zâmbind ca şi când deja ar fi câştigat mai mult decât dreptul de a se strecura în visele ei.

— Încă n-am fost de acord, spuse Tella, şi dacă accept pariul, trebuie să-mi promiţi că nu vei împiedica pe alţii să intre în visele mele.

— De ce? El se apropie, înconjurând-o cu mirosul proaspăt al merelor. S-a plâns cineva?

— Eu mă plâng! Sunt visele mele, iar tu nu ai dreptul să le interzici altora să intre.

— O făceam pentru tine, spuse dulce Jacks. Visele pot să pară neînsemnate, dar dezvăluie mai multe secrete decât îşi dau seama oamenii.

— De asta vrei să-ţi dau voie să intri în ale mele?

Zâmbetul lui era tăios. Deodată, Tella nu auzi decât cum pronunţase Stăpâna Norocului cuvântul „obsesie”. Nu conta de ce voia Jacks să fie prezent în visele ei – faptul că voia şi că-l împiedicase pe Legend să intre ar fi trebuit să o sperie.

Seara trecută, Jacks păruse de încredere pentru că Tella fusese prea amorţită ca să-i pese de lucrurile pe care le făcuse el, dar tot era maliţios.

— Ar fi bine să te hotărăşti repede, o tachină Jacks. Circumstanţele ar fi putut să fie mai rele, iar eu aş fi putut să cer mult mai mult.

Scârţ…

Scârţ…

Scârţ…

Roata continuă să se învârtă, dar mica bilă albă îşi pierdea din inerţie, iar Tella era sigură că atunci când s-ar fi oprit,

Jacks ar fi plecat sau i-ar fi oferit un pariu cu şanse mai rele.

— Bine, zise Tella. Sunt de acord.

Bila se opri imediat şi alunecă pe negru.

Tellei nu-i venea să creadă.

— Eu…

Bila sări şi ajunse în spaţiul roşu de alături.

— Nu! Tella se holbă la bilă, aşteptând să se mişte iar, dar bineînţeles că nu o făcu. Ai trişat!

— M-ai văzut atingând bila? Jacks flutură inocent din gene.

Tella se luptă cu impulsul de a-l pocni.

— Ştiu că tu ai făcut-o să se mişte.

— Sunt flatat că mă crezi atât de abil, dar nu sunt Legend. Nu fac trucuri de magie.

Nu. Cu siguranţă nu era Legend. Legend era înşelător şi nu juca corect, dar nu trişa pe faţă.

Jacks îi luă mâna Tellei şi o sărută rapid şi rece înainte să se îndepărteze de lângă masă.

— Ne vedem mai târziu în seara asta, iubirea mea!

— N-am terminat! Tella se grăbi după el, făcându-şi loc printre cartoforii beţi până ce-l zări pe aceleaşi scări pe care o purtase în braţe noaptea trecută. Covorul o făcu să-şi aducă aminte de cât de neajutorată fusese. Pieptul i se strânse, iar paşii îi şovăiră pe trepte.

Jacks se întoarse brusc.

— De ce eşti atât de supărată? Ce te îngrijorează că am să văd în visele tale?

— Revino-ţi! Tella inspiră greoi. Am venit pentru că vreau să aflu cum să o ucid pe Steaua Căzută.

— Dacă te apropii de Steaua Căzută, te va ucide mai rapid decât ţi-a ucis mama.

Tella tresări.

— Bun, spuse Jacks. Mă bucur că pari speriată.

— De asta trebuie să-l omor.

— Nu poţi, zise Jacks hotărât.

— Şi cum rămâne cu iubirea?

Ochii lui Jacks îngheţară din cauza enervării, iar Tella jură că pe scări se făcu un pic mai frig.

— Cine ţi-a spus asta?

— Aşadar, e adevărat? întrebă Tella. Iubirea poate să facă dintr-un nemuritor om şi să îl menţină aşa suficient de mult

încât să fie ucis?

— Este adevărat, dar nu se va întâmpla. Jacks începu din nou să urce scările.

— Atunci spune-mi o altă cale! strigă Tella când îl urmă.

Poate că îi spusese că nu intenţiona să plece fără ca el să îi răspundă, dar bănuia că nu ar fi fost o ameninţare prea mare. Probabil că şi a-l urma era o idee groaznică. Urcând treptele, se gândi din nou la cuvintele Stăpânei Norocului: „Dacă Jacks nu te ucide pentru că este tentat să te iubească, atunci te asigur că obsesia lui pentru tine te va distruge."

Însă, acum, Jacks îi întorsese spatele. Nu părea deloc obsedat de ea. Şi tot i se părea că era cel mai indicat să o ajute să-şi dea seama cum să învingă Steaua Căzută. Ştia că era primejdios, dar, în noaptea asta, după ce ar fi obţinut de la el ce-şi dorea, nu şi-ar mai fi permis să-l vadă.

Când îl urmă înăuntru, biroul său mirosea vag a mere şi a sânge. Pielea o mai furnică o dată când îşi aduse aminte de sărutul lor interzis în clipa în care zări covorul pârlit din faţa canapelei uzate din piele. Se uită repede în altă parte, concentrându-se asupra mesei de scris pe care se afla o hartă a oraşului, ţintuită într-un colţ de un pachet fals de Cărţi ale Destinului.

Pachetul era uşor decolorat şi uzat pe la colţuri. Nu semăna deloc cu pachetul magic al mamei sale, dar era un alt obiect care-i aducea aminte de Paloma şi de câte sacrificase ea – *inclusiv propria-i viaţă* – ca să încerce să le împiedice pe Sorţi să mai ajungă la domnie.

Jacks se lăsă pe scaunul din spatele mesei, părând enervat că ea îl urmase înăuntru.

— Steaua Căzută a omorât-o pe mama, spuse Tella. Am urmărit cum a ucis-o. Nu mă aştept să-ţi pese de asta, dar ştiu că noaptea trecută mi-ai simţit durerea. Te-am văzut vărsând lacrimi de sânge.

— Oricine are un pachet de Cărţi ale Destinului m-a văzut vărsând lacrimi de sânge. Nu transforma totul într-o tragedie şi să nu crezi că asta înseamnă că-mi pasă. Jacks îşi luă pachetul şi începu să amestece cărţile cu degete elegante.

— Şi să nu crezi că înseamnă că sunt de partea ta.

Vocea lui era atât de severă, încât ea aproape nu-şi dădu seama că era felul lui de a spune că avea să o ajute.

— În Biblioteca Nemuritoare este o carte, Ruscica, continuă Jacks. Din ea poţi să afli întregul trecut al unui om sau al unei Sorţi. Dacă Gavriel are o slăbiciune fatală de care nu ştie nimeni, cartea asta ar putea să o dezvăluie. Însă nu este o idee bună să foloseşti Ruscica. Ţi-ar trebui sângele lui Gavriel ca să-i accesezi trecutul, şi s-ar putea să mori dacă încerci să faci rost de el. Dacă eşti hotărâtă să-l ucizi, cea mai bună şansă să găseşti ce-ţi trebuie este în Piaţa Dispărută.

Jacks tăie cărţile şi întoarse o jumătate de pachet. Prima carte era a Pieţei Dispărute, care înfăţişa un curcubeu de tarabe colorate, toate având la vânzare animale exotice, articole de olărie şi mâncăruri din vremuri trecute.

Poate că nu avem ce vrei, dar avem ce îţi trebuie.

Piaţa Dispărută era unul dintre cele opt locuri Sortite. În Cărţile Destinului, Piaţa Dispărută era o carte favorabilă, deşi amăgitoare. Promitea unei persoane să-i ofere ce avea nevoie, însă cei mai mulţi oameni consimţeau că era o diferenţă între ce le trebuia şi ce îşi doreau. Şi Tella îşi imagina că, în piaţă, a face negoţ era aproape la fel cu a face un târg cu unul dintre artiştii lui Legend în timpul Caravalului. Se îndoia că putea să cumpere ce-i trebuia cu monede.

— Dacă există o altă metodă de a-l ucide, s-ar putea să-ţi găseşti răspunsul în piaţă, zise Jacks. Acolo e o tarabă unde două surori vând şi cumpără secrete. În schimbul secretelor tale, îţi vor da unul dintre secretele Stelei Căzute.

Tella îl studie pe Jacks nesigură.

— L-am văzut doar de la distanţă, dar nu-mi pare genul de Soartă care să-şi vândă secretele.

— Nu este, dar numai surorile pot să aibă vreunul dintre secretele lui. Piaţa există dincolo de limitele timpului. Dacă le vizitezi, ai să afli că au metode unice de a aduna informaţii.

— Unde pot să găsesc piaţa?

— Cândva, mai multe dintre ruinele din oraş erau locuri Sortite, dar ca să ai acces la magia lor, trebuie să le invoci. Jacks îi arătă nişte ruine din partea de vest a Districtului Templului. Caută o clepsidră gravată în piatră şi dă-i un strop din sângele tău ca să invoci piaţa. Dar să ai grijă – există mereu un preţ ca să intri într-un loc Sortit căruia i s-a cerut să se arate. Piaţa solicită o dijmă de timp de la oricine păşeşte înăuntru. Pentru fiecare oră petrecută în piaţă, în lumea

noastră va trece o zi.

— Mulţumesc pentru avertisment!

Tella nu ştiuse lucrul acesta şi fu mai mult decât surprinsă că Jacks i-l spusese, de vreme ce principala sursă de distracţie a unei Sorţi era să se joace cu oamenii. De fapt, tot ce-i zisese o surprindea. Venise aici dorindu-şi să se răzvrătească faţă de Legend şi, în acelaşi timp, sperând să găsească răspunsuri. Chiar nu se aşteptase să primească vreunul, dar primise. Acum ştia care era slăbiciunea nemuritoare a lui Legend şi unde să caute slăbiciunea Stelei Căzute.

— Îmi imaginez că acum vrei ceva în schimb.

Încet, Jacks îşi coborî privirea spre buzele ei.

Un aer rece i le mângâie ca un sărut.

— Ţi-am spus deja că nu de asta am venit.

— Atunci, de ce nu ai plecat?

Râsul lui o urmă pe Tella când fata ieşi pe uşă.

21.
Scarlett

Scarlett ar fi trebuit să cadă lată din cauza epuizării, nu să danseze în strălucitorul apartament din palat.

După ce folosise Cheia Visului cu Julian ca să viziteze un brutar pe care-l cunoştea el în nord, unde Scarlett gustase cele mai bune prăjituri din viaţa ei, o dusese apoi să vadă un vechi prieten de-al lui din Imperiul Sudic, unde apa avea cea mai strălucitoare nuanţă de turcoaz pe care o văzuse vreodată şi oamenii foloseau ţestoasele ca să trimită mesaje. Scarlett ar fi putut să rămână acolo mai mult, dar Julian îşi dorise să o ducă la un văr îndepărtat de-al său care locuia într-o casă cu un acoperiş făcut pentru ca toţi cei care ajungeau acolo să urmărească cele mai spectaculoase apusuri ale pământului. Într-o singură după-amiază, Julian şi Cheia Visului schimbaseră îngusta viziune a lui Scarlett asupra lumii, lărgindu-i orizonturile mai mult decât îşi dăduse ea seama.

Tânăra încercă să-şi înfrâneze zâmbetul. Căzând pe pat, nu ar fi trebuit să fie atât de buimăcită. Ar fi trebuit să jelească moartea mamei sale, să-şi facă griji şi să se întrebe unde era Tella sau să se teamă că toate Sorţile se trezeau.

Însă îi era greu să simtă frică de coşmaruri când se mai gândea încă la visul care era Julian. Minţise în legătură cu nevoia de somn pentru că se simţise atât de acaparată de el încât îşi dorise să se trezească şi să se întoarcă în lumea reală.

Regretă imediat gândul.

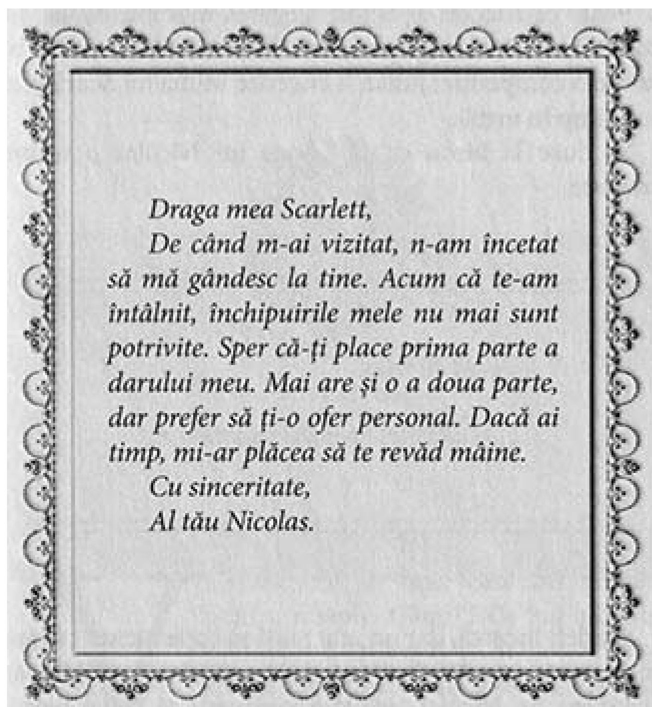
Cheia Visului încă era caldă în buzunarul ei. Se gândi să o folosească pentru a-l găsi şi a-l ruga să mai viziteze un loc fermecat. Şi poate că ar fi făcut-o, dacă o servitoare nu ar fi bătut la uşă cu un pachet din partea lui Nicolas.

Scarlett nici măcar nu trebuia să deschidă felicitarea care-l însoţea ca să ştie că era un cadou de la el. Era o stropitoare din cristal, suficient de mică încât să-i încapă în palmă, de parcă ar fi fost pentru plante minuscule.

Scarlett reveni brusc la realitate. Încercase să nu se gândească la competiţia dintre Julian şi Nicolas. Luând în considerare tot ce se mai întâmplase în ultimele două zile, nu mai părea nici pe departe la fel de importantă ca înainte, dar nu putea să o ignore pur şi simplu.

Tânăra deschise biletul cu reticenţă. În trecut, când primea

scrisori de la Nicolas, le recitea până când hârtia se subţia. Însă îşi dorea ca aceasta să nu fi sosit niciodată.

Draga mea Scarlett,

De când m-ai vizitat, n-am încetat să mă gândesc la tine. Acum că te-am întâlnit, închipuirile mele nu mai sunt potrivite. Sper că-ţi place prima parte a darului meu. Mai are şi o a doua parte, dar prefer să ţi-o ofer personal. Dacă ai timp, mi-ar plăcea să te revăd mâine.

Cu sinceritate,

Al tău Nicolas.

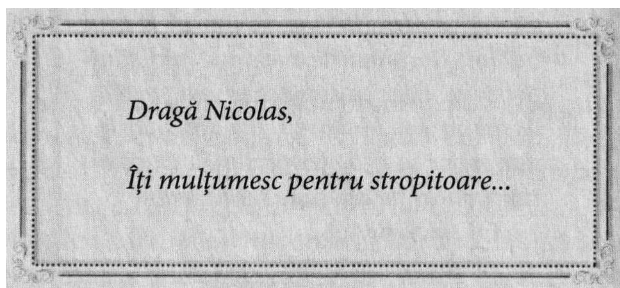
Dacă Julian ar fi scris cuvintele, Scarlett era sigură că inima i-ar fi bătut nebuneşte sau că ar fi durut-o obrajii din cauza zâmbetului prea larg. Ar fi simţit ceva. Însă nici măcar rochia nu reuşi să-i dea un răspuns.

Închizând ochii, Scarlett îşi lăsă capul pe perne.

Înainte, Nicolas i se părea cel mai potrivit pretendent. Şi poate că era o opţiune mai sigură decât Julian. Nicolas era atrăgător şi grijuliu, aşa cum îi păruse în scrisorile anterioare, dar Scarlett nu simţea nimic pentru el. Nu, nu era adevărat. Se simţea uşurată că nu erau căsătoriţi.

Poate că Nicolas ar fi fost alegerea mai înţeleaptă, dar Scarlett voia să-l aleagă pe Julian. Între Nicolas şi Julian nu era nicio competiţie; Julian îi cucerise inima lui Scarlett cu mult timp în urmă.

Se duse la birou ca să-i scrie lui Nicolas o ultimă scrisoare.

Dragă Nicolas,

Îţi mulţumesc pentru stropitoare...

Scarlett încercă, dar nu mai reuşi să scrie niciun cuvânt. După toate şansele lor ratate, i se părea teribil să-l informeze pe Nicolas printr-o scrisoare că luase deja o hotărâre. Ei nu i-ar fi plăcut să fie respinsă astfel.

Mototolind biletul şi aruncându-l la gunoi, Scarlett se mai uită o dată la scrisoarea lui. Nu putea să-i ofere mâna, dar putea să-i acorde această ultimă întâlnire. Îi datora măcar atât.

22.
Donatella

Valenda era un oraş care fusese făcut pentru noapte. Când Tella luă o trăsură plutitoare înapoi spre palat, lumea de sub ea scânteia. Bisericile şi sanctuarele din Districtul Templului luceau ca nişte fragmente de lună care îşi pierduseră calea, în vreme ce luminile mai slabe din Cartierul Mirodeniilor mocneau ca tăciunii unui foc ce refuza să se stingă. Apoi, erau casele adormite dintre districte, luminate de felinarele stradale ce le ofereau oamenilor care dormeau în paturile lor iluzia siguranţei.

Nimeni nu ştia cât de fragilă era apărarea lor, iar Tella se întreba dacă şi mai multe Sorţi se trezeau acum. Probabil ar fi trebuit să-l întrebe pe Jacks înainte să plece, dar Prinţul Inimilor păruse să vrea ceva mai mult în schimbul informaţiilor.

Când ajunse la cabana pentru trăsuri a palatului, trăsura Tellei se opri lent. Neuitând de tivul sfâşiat al rochiei, coborî cu grijă.

Aerul parcă era zaharisit, lumea licărea, iar stelele păreau suficient de aproape încât să le fure şi să le bage în buzunar, făcând-o pe Tella să se simtă de parcă ar fi fost într-unul dintre visele lui Legend sau în timpul Caravalului. Cu toate că soarele apusese, servitorii tot umblau de colo-colo pe lângă palat, pregătindu-se pentru Labirintul de la Miezul Nopţii, de a doua zi. Praful nopţii care făcea tot ce atingea să scânteieze sub lumina stelelor din apropiere, umplea găleţile pe care servitorii le cărau ca să poată curăţa totul de la gardurile vii şi fântânile care încadrau aleile, până la iepuraşii care ţopăiau prin grădini.

Cei mai mulţi nu îi acordară Tellei prea multă atenţie, dar fata jură că, înainte să se întoarcă unii spre alţii şi să şoptească despre ea, câţiva o priviră cu ochi întredeschişi.

Ştia că era o idee proastă să se oprească şi să asculte – bârfitorii rareori făceau complimente. Şi totuşi, Tella urmări spre Grădina de Piatră două servitoare care sporovăiau. Se ghemui în spatele unei statui feminine de la marginea grădinii – fusta bufantă fu ascunzătoarea perfectă pentru Tella când servitoarele se apucară să cureţe celelalte statui cu praful strălucitor al nopţii.

— Ai văzut-o?

Vocea primei fete era delicată şi veselă, ca a unei păsări.

Tella o mai auzise, chiar în prima ei noapte la palat, când venise în Valenda pentru ultimul Caraval, iar *Dante* spusese personalului că era logodită cu Jacks. Nu fusese prea furioasă înainte să o audă din întâmplare pe această servitoare veselă vorbind despre logodnă sau, mai degrabă, despre Jacks şi cum se zvonea că era un ucigaş. Nu ştiuseră că era, de fapt, Prinţul Inimilor şi, pe atunci, nici Legend nu ştiuse.

— Credeam că este logodnica fostului moştenitor, răspunse cea de-a doua servitoare.

Tella nu-i recunoscu vocea, dar hotărî că nu-i plăcea când auzi cum rosti fără suflare „Credeam că Nobleţea Sa, Prinţul Dante, nu o vrea prin preajmă."

— O, Nobleţea Sa *cu siguranţă* n-o vrea prin preajmă, zise fata veselă. Cred că micuţa şleampătă speră pur şi simplu ca Prinţul Dante să fie noul ei logodnic, acum că fostul nu mai face parte din familia regală. Dar toată lumea – mai puţin *ea* – ştie că aşa ceva nu o să se întâmple. Probabil că prinţul o ţine pe-aproape pentru că i-a aparţinut fostului moştenitor şi, continuând să o păstreze, îşi afişează puterea.

„Nu este adevărat!" Tella voia să sară din spatele statuii ca să protesteze.

Dar poate că era un strop de adevăr în cele spuse. Legend era gelos pe Jacks. Şi, după zisele Stăpânei Norocului, când nemuritorii erau atraşi de oameni, se lăsau conduşi doar de obsesii, fixaţii şi dorinţa de *stăpânire.*

— Am auzit că în dimineaţa asta chiar a închis-o în temniţă! zise fata veselă.

— Oare pentru ce? întrebă cea de-a doua fată cu suflarea tăiată.

— N-am făcut-o pentru că n-o vreau prin preajmă, zise Legend, vocea lui gravă umplând întreaga grădină de piatră.

Brusc, Tella n-ar fi putut să iasă din ascunzătoare nici dacă ar fi încercat. Cu doar câteva clipe în urmă, lumea fusese plină de praful nopţii şi stele, dar acum el preluase controlul.

Scârţâitul încrezător al cizmelor lui Legend răsună prin grădină, iar Tella şi-l imagină apropiindu-se şi umbrindu-le pe servitoarele încremenite când zise:

— O vreau aici. Dacă ar fi după mine, aş ţine-o aici pentru totdeauna. Am cerut-o de soţie şi m-a refuzat. De asta am închis-o. A fost un răspuns nepotrivit, dar uneori mai exagerez.

El făcu o pauză, iar ea şi-l imagină afişând un zâmbet dezmăţat.

— Să nu uitaţi asta data viitoare când hotărâţi să răspândiţi zvonuri; altfel, s-ar putea să vă treziţi şi voi întemniţate.

— Nu vom mai răspândi niciun zvon.

— Ne pare foarte rău, Înălţimea Ta!

Se auzi apoi sunetul unor papuci scâlciaţi, ca şi când servitoarele s-ar fi grăbit să facă plecăciuni şi să iasă din grădină, lăsând probabil în urma lor o dâră de praf strălucitor al nopţii.

— Poţi să ieşi acum, Tella!

În vocea lui Legend se simţi tachinarea când îşi sprijini un cot de statuia în spatele căreia se afla ea. Îmbrăcat în acelaşi costum negru cu gri de mai devreme, cu o capă asortată pe umeri, păru şi libertin, şi regal cât o privi ieşind din ascunzătoare.

Dacă ar fi fost unul dintre visele ei când Tella şi Legend încă se prefăceau că nu le păsa, şi-ar fi dat ochii peste cap în faţa lui, oferindu-i un răspuns contrar sentimentelor sale. Dar acum tânăra simţea că jocul acela se încheiase. Şi totuşi, nu putea să fie întru totul vulnerabilă şi să-i spună cât de mult o răscoliseră cuvintele lui. El minţise, făcând să pară că era un prinţişor cu toane doar ca să nu-i distrugă ei reputaţia.

— Cred că le-ai speriat de moarte pe servitoare, spuse Tella. Dar ştii că tot vor repeta ce le-ai zis.

— Nu-mi pasă ce vorbeşte lumea, câtă vreme vorbeşte despre mine.

Tonul său era al unei persoane superficiale de viţă nobilă, însă privirea lui era profundă şi mistuitoare. O ţintui cu privirea de parcă n-ar fi avut nicio intenţie să se uite vreodată în altă parte – ca şi când poate ar fi rostit adevărul zicând că voia să o ţină acolo pentru totdeauna.

Gâtul ei se înroşi din cauza căldurii ce i se răspândea în jurul claviculei.

Se gândi din nou la avertismentul Stăpânei Norocului – nemuritorii se lăsau conduşi de obsesii, fixaţii şi dorinţa de stăpânire. Dar poate Legend simţea mai mult…

Avea să se audă că fusese respins de fosta logodnică insipidă a lui Jacks. Numai zvonurile l-ar fi făcut pe Legend să pară slab – era un mod groaznic de a-şi începe domnia, dar nici măcar nu

ezitase să o apere.

Asta o făcea să-şi dorească să-i ofere ceva în schimb.

— Cred că ştiu cum să aflu dacă Steaua Căzută are o altă slăbiciune.

Lui Legend ochii îi licăriră ca şi când tocmai ar fi câştigat nişte puncte la jocul pe care ea credea că nu-l mai jucau. Dar, pentru prima dată, avea să i le ofere cu bucurie.

— Putem să-i cumpărăm unul dintre secrete din Piaţa Dispărută şi mă gândeam că ai putea să mă însoţeşti până acolo.

Brusc atent, ridică din sprâncenele-i de un castaniu închis.

— Cum de ai aflat unde e piaţa?

— De la mine. Vocea blândă a lui Jacks o făcu să simtă un fior pe şira spinării.

Tella se întoarse.

Jacks stătea chiar în faţa ei, arătând exact ca Prinţul Inimilor pentru care făcuse o obsesie în copilărie. Tenul palid strălucea, iar părul blond şi splendid îi atârna peste nepământenii ochi albaştri uşor înroşiţi, însă zâmbetul îi era intens, tăios şi elegant, ca o lamă dornică să fie folosită.

— Cum de ai ajuns *tu* aici?

Vocea lui Legend era letală, dar când Tella îl privi iar, el o fixa cu privirea. Ochii lui se umplură cu ceva asemănător durerii înainte să se transforme într-un soi de acuzaţie.

— O întrebare mai potrivită este cum a ajuns *el* aici? Jacks miji ochii la Tella.

— Eu… începu Tella, dar se opri ca să se uite din nou la cerul plin de stele aflat imposibil de aproape – poate că nu era, de fapt, în această parte a palatului? Poate nu se oprise ca să asculte două servitoare şi poate că Lenged nu-i luase apărarea în faţa lor.

Probabil că Jacks întreba ce căuta Legend aici pentru că Jacks îl cunoştea tot drept Dante şi se presupunea că Dante nu avea puteri magice, precum aceea de a intra în visele cuiva.

Tella se uită în jos la tivul rupt al rochiei de un albastru precum gheaţa şi îi impuse să se ţească, lucru de care ar fi fost în stare doar într-un vis. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic.

Apoi, aproape imediat ce gândi că nu era într-un vis, rochia începu să se ţească. Ruptura dispăru şi o nouă sfâşietură îi luă locul în inima Tellei.

Situaţia nu era adevărată. Legend nu riscase nimic apărând-o în faţa servitoarelor pentru că ei erau într-un vis.

Până în acel moment, iubise visele cu Legend – i se păreau speciale deoarece le trăiau împreună, însă acesta îi părea o dezamăgire.

Îşi întoarse privirea de la ochii furtunoşi ai lui Legend la zâmbetul tăios al Jacks, simţindu-se de parcă ar fi stat în mijlocul unui joc de strategie al nemuritorilor. Nu-i plăcuse cum o păcălise Jacks ca să intre în visele ei, dar era aproape mai rău că Legend o păcălise încă o dată să creadă că o iluzie era reală.

— Sunteţi groaznici amândoi!

Tella îşi impuse să se trezească şi deschise ochii tocmai când trăsura plutitoare se opri.

Probabil adormise cât traversase oraşul, imaginile nocturne ale Valendei transformându-se în vise fără ca ea să-şi dea seama măcar.

Coborî din trăsură ca să-i găsească pe servitori agitându-se pe lângă palat şi vopsind totul cu praful nopţii, dar acesta nu mai strălucea atât de intens, stelele nu mai păreau suficient de aproape încât să le atingă şi niciunul dintre slujitori nu-i aruncă nicio privire şi nici nu şopti pe la spatele ei.

Tella auzi vocea unei servitoare abia a doua zi dimineaţă, în camera ei provizorie de la palat.

— Domnişoară Donatella! se auzi numele ei după bătaia zgomotoasă în uşă care o trezise.

Tella îşi puse halatul şi făcu un efort să coboare din patul cu baldachin şi să traverseze covoarele groase. Lumina îndrăzneaţă a soarelui îi încălzi uşa când deschise uşile principale. Două servitoare de la palat stăteau de-o parte şi de alta a uşii – aceleaşi pe care le visase în noaptea aceea.

Fiecare ţinea capătul unei cutii negre şi strălucitoare aproape la fel de lungi cât era Tella de înaltă.

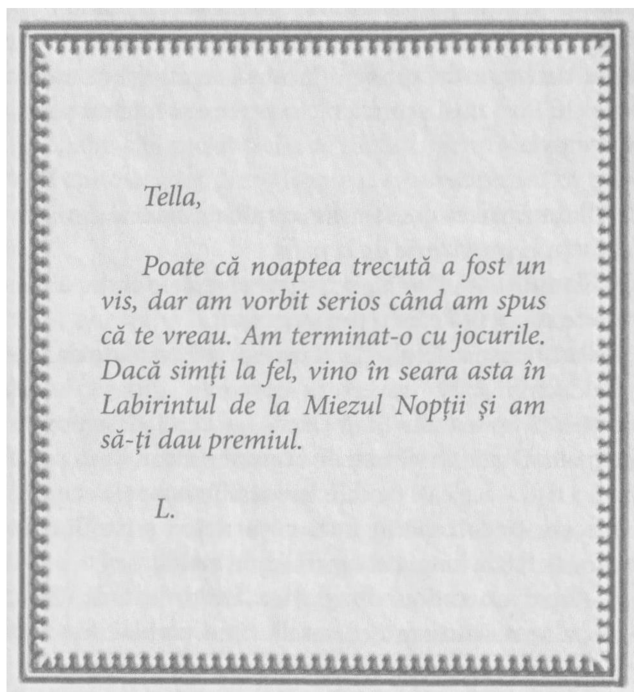
— Avem un cadou din partea Înălţimii Sale, Prinţul Dante, zise servitoarea cea veselă când ambele fete lăsară cutia pe cea mai apropiată canapea.

— În plus, a vrut să se asigure că primeşti şi asta. Zâmbind indiscret, cealaltă servitoare îi înmână Tellei un plic negru şi neted.

Însă Tella nu intenţiona să deschidă un bilet din partea lui Legend de faţă cu cineva, mai ales nu în faţa unor persoane despre care îşi imagina că aveau să răspândească cele scrise.

— Puteţi să plecaţi, zise Tella.

De îndată ce ele plecară, rupse sigiliul plicului în care se afla o bucată simplă şi pătrată de hârtie, plină de cuvinte scrise îngrijit şi, pentru prima dată în cazul lui Legend, lizibile.

Tella,

Poate că noaptea trecută a fost un vis, dar am vorbit serios când am spus că te vreau. Am terminat-o cu jocurile. Dacă simţi la fel, vino în seara asta în Labirintul de la Miezul Nopţii şi am să-ţi dau premiul.

L.

Ea reciti scrisoarea…

— Donatella! Vocea lui Scarlett se auzi odată cu o bătaie în uşă, întrerupând gândurile Tellei înainte să devină interesante.

— Nu sunt aici momentan! strigă ea.

— Atunci nu te deranjează dacă intru.

Mânerul se răsuci – deşi Tella ar fi jurat că îl blocase – şi Scarlett intră. Rochia de dantelă, de un roşu şocant de intens, contrasta cu zâmbetul sobru.

Îndreptându-se către locul în care Tella se cuibărea pe canapea lângă cutia de la Legend, mica trenă din rozete de dantelă se undui în urma ei. Dar Scarlett nu se uită cu atenţie la cutie când se aşeză pe scaunul din faţa surorii sale.

Era prima dată când erau singure de la moartea mamei lor şi,

după modul în care se uita Scarlett la Tella, era clar motivul principal al vizitei, dar suferinţa Tellei era încă prea recentă. Dacă ar fi vorbit acum despre mama ei, ar fi fost ca şi când ar fi smuls o cojiţă înainte ca rana să aibă ocazia să se vindece.

— Cum te mai simţi? întrebă Scarlett.

— Sunt extrem de obosită, gemu Tella. Dar cred că s-ar putea să-mi mai revin dacă îmi spui de ce păreai ieri atât de apropiată de Julian.

Un roz intens coloră obrajii lui Scarlett, iar rochia ei căpătă exact aceeaşi nuanţă.

— Ştiam eu! cârâi Tella. Te-ai îndrăgostit iar de el!

Nu că ar fi crezut cu adevărat că Scarlett *trecuse* vreodată peste sentimentele ei pentru Julian.

Scarlett scutură din cap, încercând să lupte contra roşeţii. Probabil că tot era de părere că ar fi trebuit să discute despre mama lor, şi nu despre băieţi.

Însă Tella avea nevoie de o astfel de discuţie mai mult decât de una despre sentimente răvăşite, şi credea că şi sora ei era de aceeaşi părere.

— Spune-mi tot!

Scarlett oftă.

— Cred că-mi fură iar inima. Ea îi povesti despre întoarcerea lui Julian şi cum insistase să o însoţească la întâlnirea cu Nicolas, care părea mult mai decent decât se aşteptase Tella. Scarlett îşi surprinse din nou sora mărturisindu-i că-i provocase pe ambii domni la un joc. Dar cred că am să-l anulez.

— Mă tentează să-ţi spun să nu o faci. Înainte de Caraval, Scarlett n-ar fi apelat niciodată la un joc, iar Tella era impresionată că o făcuse. Pare o idee strălucită, dar ştii că n-am fost niciodată a admiratoare de-a lui Nicolas.

— Nu-i nimic în neregulă cu Nicolas. Pur şi simplu nu este…

— Nu este Julian.

Zâmbetul cu care-i răspunse Scarlett îi spuse Tellei tot ce trebuia să ştie. Poate că Julian nu era perfect, dar era perfect pentru sora ei.

— Acum este rândul tău!

Scarlett se uită la cutia neagră şi strălucitoare de lângă Tella.

— Este un cadou de la Legend. Vrea să ne întâlnim în seara asta la Labirintul de la Miezul Nopţii. Tella scoase biletul trimis

de Legend şi i-l dădu lui Scarlett. Cred că e felul lui de a-şi cere scuze fără să o spună, pentru că m-a păcălit într-un vis.

— Hmm. Scarlett se încruntă, iar rochia ei căpătă o nuanţă bănuitoare de mov când citi. De fapt, cred că are de gând să-ţi ofere mai mult decât nişte scuze în seara asta, zise şi o privi pe Tella cu ochii de un căprui solemn. Ştiai că Labirintul de la Miezul Nopţii nu este doar începutul săptămânii dinaintea încoronării unui nou conducător? E o veche tradiţie din Valenda, cu origini foarte romantice. Primul Labirint de la Miezul Nopţii a fost construit de un prinţ pentru prinţesa pe care voia s-o ia de soţie. Poveştile spun că prinţul i-a zis că va găsi un premiu în mijlocul labirintului. Apoi s-a furişat acolo şi a aşteptat-o, pregătindu-se să îi ceară mâna când l-a găsit.

— Deci tu crezi că Legend are de gând să mă ceară în căsătorie? rosti Tella întrebarea ca pe o glumă.

Legend nici măcar nu-şi ceruse scuze că o lăsase în seara aceea în faţa Templului Stelelor. Era imposibil să plănuiască o cerere în căsătorie.

Dar Scarlett părea extrem de serioasă.

— Nu cred că este o idee cu totul deplasată. Deşi în poveste prinţul nu i-a mai cerut mâna prinţesei. După ce a intrat în labirint, nu a mai fost văzută niciodată. Se spune că, în fiecare Labirint de la Miezul Nopţii, fantoma prinţului apare şi îşi caută prinţesa pierdută.

— Sună mai mult a tragedie decât a poveste de iubire, zise Tella.

— Dar pare şi ceva caracteristic lui Legend. Cred că îi plac poveştile tragice.

Scarlett o ţintui pe Tella cu o privire ca un soi de avertisment înainte să se uite din nou la cutia lungă şi neagră de lângă sora ei, ca şi când conţinutul i-ar fi confirmat bănuielile.

— Probabil că e doar o rochie, de vreme ce ştie că ne-am pierdut aproape totul când apartamentul nostru a fost distrus.

Tella scoase capacul, dar să spună că înăuntru era o simplă rochie ar fi fost ca şi când ar fi afirmat că şi Caravalul era un simplu joc, când era mult mai mult decât atât.

Aroma dulce şi fermecătoare care umplu camera o făcu să se gândească la fiecare vis petrecut cu Legend când scoase o rochie care ar fi făcut orice fată să se îndrăgostească.

Rochia trimisă avea bretele din petale de flori, un corsaj din

fundiţe înconjurate de pietre preţioase mici ca firele de praf şi o rochie voluminoasă din sute de fluturi de mătase, toţi în diferite nuanţe de albastru care, împreună, dădeau naştere unei culori magice nemaivăzute. Unii aveau aripi albastre transparente, aproape la fel de străvezii ca lacrimile, alţii erau ca albastrul cerului, câţiva prezentau urme violete, iar alţii aveau vinişoare violacee. Fluturii nu erau vii, dar erau atât de delicaţi şi de diafani încât, la o primă vedere, păreau adevăraţi. Era întocmai ca rochia viselor ei, cea pe care o purtase cu patru nopţi în urmă, când se aflaseră într-o versiune de vis a Bisericii lui Legend. Crezuse că el nici măcar nu observase ce purta ea, dar, în mod evident, o făcuse.

Era tentant să îndese rochia în cutie şi să nu se ducă deloc la petrecere. Sorţile încă umblau libere; trebuia să se ducă în Piaţa Dispărută şi să afle slăbiciunea Stelei Căzute. Era egoist din partea ei să participe acum la o petrecere.

Dar adevărul era că se temea mai mult să-i ofere încă o dată inima lui Legend decât să se lupte cu monştrii.

Înainte să-l cunoască pe Legend, Tella nu-şi dorise să aibă de-a face cu iubirea. Crezuse că destinul ei era să trăiască numai iubiri neîmpărtăşite. Apoi se îndrăgostise de el şi fusese ca şi când ar fi băut magie – ceva de nedescris, devorator şi fantastic de asemănător unui drog. Tella nici măcar nu voia să se căsătorească, dar dacă exista o singură persoană care ar fi putut să o tenteze, aceea era Legend.

— Ai de gând să te duci? întrebă Scarlett.

— Bineînţeles că mă duc, spuse Tella.

Pur şi simplu nu ştia ce ar fi făcut dacă Legend chiar ar fi cerut-o de nevastă. Nimeni nu ştia cum să o facă să viseze, să se mire sau să simtă la fel de mult ca Legend. Dar, pe de altă parte, nimeni nu ştia cum să-i frângă inima ca Legend. Încă nu îşi revenise pe deplin după ultima durere sufletească şi, dacă totul s-ar fi repetat, se temea că n-ar fi putut să treacă niciodată peste asta.

23.
Scarlett

Fiecare pas făcut de Scarlett părea o mişcare în direcţia greşită.

Ca să evite haosul provocat de Labirintul lui Legend de la Miezul Nopţii care pusese stăpânire peste toate terenurile periferice ale palatului, Scarlett îl rugase pe Nicolas să se întâlnească în altă parte. El îi răspunsese trimiţându-i o hartă desenată de mână, cu indicii. Ea îşi imagină că tânărul încerca să fie romantic şi, dacă harta ar fi fost de la Julian, şi-ar fi atins scopul. Dar în loc să simtă romantismul, lui Scarlett i se părea că făcea o greşeală.

Ar fi trebuit să-i spună Tellei că se ducea să-l vadă pe Nicolas. Îi zisese surorii sale că anula jocul, dar nu-i mărturisise că intenţiona să-l anunţe personal pe Nicolas. În sinea ei, Scarlett ştia că a părăsi siguranţa terenurilor palatului era o alegere îndoielnică.

După incidentele cu Otrăvitorul din ziua precedentă, nu mai auzise de nicio Soartă care să fi provocat dezastre ca să se amuze. Dar mergând pe străzile din Valenda, Scarlett văzu mai multe Sorţi în forma avertismentelor şi a afişelor lipite de străjerii lui Legend.

Paginile pâlpâitoare erau peste tot prin oraş. Unele îi avertizau pe oameni să nu accepte băuturi de la străini. Pe altele, cuvântul „Căutat” era scris deasupra schiţelor care înfăţişau Steaua Căzută potrivit descrierii Tellei. Însă acestea nu spuneau clar că, de fapt, *Sorţile* erau cele căutate. Petrecăreţii de pe stradă treceau pur şi simplu pe lângă ele.

Scarlett voia să-i scuture pe toţi care treceau şi să-i facă să citească anunţurile. Ştia că Sorţile se hrăneau cu frica, dar toată lumea părea mult prea vulnerabilă.

Scarlett mai băgă o dată mâna în buzunar ca să se asigure că mai avea Cheia Visului. Măcar era protejată – dacă voia să scape, nu trebuia decât să bage cheia în cea mai apropiată încuietoare. Şi totuşi, nu putea să scape de nelinişte.

Până şi rochia ei părea nesigură.

Urmărind traseul de pe hartă până la docurile de la marginea oraşului, rochia lui Scarlett căpătă o nuanţă prudentă de maro, perfectă pentru a nu fi băgată de seamă. După alţi câţiva paşi pe lemnul şubred, simţi mirosul cunoscut de sare, peşte şi

scânduri mereu ude.

Trisda, mica insulă pe care îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă, mirosise dintotdeauna aşa. În loc să o facă să-i fie dor de casă, mirosul o făcea să vrea să fugă, aşa cum şi Trisda îi provocase acelaşi sentiment. Dar Scarlett hotărâse că, după Caraval, nu avea să se mai lase condusă de frica ei.

Numără docurile urmărind pe hartă ce desenase Nicolas până ce ajunse la un ponton lung, acoperit cu un covor negru cu auriu care conducea spre ce părea a fi un palat plutitor. Pe carenă erau sculptate imagini detaliate cu sirene şi tritoni care ţineau tridente şi scoici. Catargele erau şi ele decorate cu uriaşii cu coroane de stele, ţinând somptuoase pânze purpurii.

Podoabele erau aproape ofensatoare. Vasul aparţinea unei persoane care avea o părere foarte bună despre sine. Nu asta era impresia pe care i-o făcuse Nicolas. El părea mai cu picioarele pe pământ, dar toţi purtau câte o mască.

Scarlett se opri când păşi pe doc. Înainte nu o agitase gândul de a-l întâlni, dar acum frica o avertiza să se întoarcă. Nu-i datora nimic lui Nicolas.

Celor mai mulţi oameni nu le era uşor să accepte respingerea. Şi faptul de a-l respinge pe Nicolas pe vasul lui, de pe care putea cu uşurinţă să o arunce peste bord – sau să plece în larg, cu ea la bord – i se părea deosebit de nesăbuit.

Se întoarse. Scarlett voia să fie curajoasă, dar nu şi nesăbuită.

— Scarlett? Tu eşti Scarlett Dragna?

Vocea nu era a lui Nicolas.

„Fugi! Ascunde-te! Ţipă!” Sentimentele ei căpătară o nuanţă intensă de roşu, iar ea începu să fugă, dar era deja prea târziu pentru că se trezi cu o pungă neagră peste cap.

— Dă-mi drumul! Scarlett încercă să rupă punga cât ţipă, dar mâinile îi fură trase la spate şi legate cu brutalitate.

— Aveţi grijă cu ea! ordonă o nouă voce. Nu vrea ca fiica lui să fie vătămată.

24.
Donatella

Înainte să ajungă la Labirintul lui Legend de la Miezul Nopţii, Tella nu ştia ce miros avea anticiparea. Mirosul de cuişoare roşii şi frunze în creştere pătrundea peste tot.

Se aşteptase la garduri vii simple, dar ar fi trebuit să ştie că era imposibil să asocieze ideea de simplitate cu faptele lui Legend. Fiecare zid viu era format din diferite flori rare: crini din foc de stele de un portocaliu arzător, ciulini mov crepusculari, părăluţe căţărătoare de un galben intens, viorele sălbatice ivorii şi campanule de un roşu pârjolitor. Toate creşteau şi se întindeau de fiecare dată când cineva intra în labirint.

Când participase la primul ei Caraval, Tella aflase că emoţiile se numărau printre lucrurile care hrăneau magia, făcând-o să se întrebe dacă Legend devenea mai puternic odată cu numărul mai mare de oameni care se bucurau de petrecerea lui şi dacă, prin urmare, vraja şi iluzia petrecerii sporeau la rândul lor.

Nu că Tella îl văzuse pe Legend, dar auzise câteva şoapte despre cât de spectaculos arăta *Nobleţea Sa* în seara aceasta. Aparent, porecla nu fusese doar o parte din visul ei, dar Tella tot simţea nevoia imperioasă de a se răsti la oricine o rostea.

Emoţiile provocate de ce ar fi putut să o întrebe Legend şi modul în care ar fi răspuns trecură la atac, învăluind-o când se avântă şi mai departe în labirint. Licuricii apăruseră, făcându-i pe toţi pe lângă care trecea să pară oarecum fermecaţi când le auzi râsetele şi flirturile.

Contrar numelui, Labirintul de la Miezul Nopţii nu începea la miezul nopţii, ci pe la apusul soarelui, când orizontul era o bătălie de culori, ca şi când norii ar fi încercat să scape de pe cer. Probabil încercau să ajungă la labirint, care era plin de şi mai multe culori.

Pe Tella nu ar fi surprins-o dacă o parte din scenariu ar fi fost mâna lui Legend. Cu atât de multe emoţii care pluteau prin labirint, magia lui ar fi trebuit să devină mai puternică. Poate că acesta era un alt motiv pentru care el îşi dorise să creeze labirintul – îi trebuia ca să-şi alimenteze puterile înainte ca toate Sorţile să se trezească.

— O, uite! exclamă un petrecăreţ din apropiere. Uşa aceea tocmai s-a deschis în mijlocul gardului viu. Hai să vedem dacă

ne duce în centrul labirintului!

Tella auzi foşnetul unor fuste şi pe cineva şoptind „Domnii mai întâi.”

Cei care chicoteau în faţa ei se făcură nevăzuţi, dispărând printr-o uşă plină de flori albastre de gura-leului odată cu aceasta. Mai rămăseseră doar roiul de licurici care zăboveau şi liniştea. Tella auzea doar fluturatul aripilor, blând precum cântecele de leagăn şi delicat ca fluturii.

Când se uită în jos şi-şi văzu rochia prinzând viaţă cu bătăile a sute de aripi, pielea i se strânse cu acea senzaţie pe care, de obicei, i-o dădea stomacul. Tella râse şi fluturii zburară de pe rochia care, în urmă cu doar câteva clipe, fusese lipsită de viaţă.

Legend era acolo.

Trebuia să fie în apropiere. El era cel care făcea ca rochia ei să prindă viaţă şi labirintul să se transforme în faţa ochilor săi. Locul fremăta mai rapid ca înainte, înălţându-se şi devenind mai dens şi mai *puternic.* În partea de sus apărură nişte crenelări frunzoase, făcând ca totul să semene cu un castel fermecat.

Ea alergă după fluturii care i se desprindeau de pe rochie până când găsi o arcadă strălucitoare din bujori din diamante albe orbitoare.

De îndată ce trecu pe sub arcadă, florile se mişcară în urma ei, despărţind-o de restul de petrecăreţi şi lăsând-o singură cu Legend.

Îi luă câteva secunde doar să-l admire.

Când Legend se sprijini de un zid de frunze din cealaltă parte a îngrăditurii, lumina arămie care îl înconjura îi făcu pielea să strălucească şi ochii să pară un pic mai vii. Era îmbrăcat în tonuri de negru cărbune, cu excepţia pantalonilor de un roşu intens, băgaţi în cizmele înalte şi lustruite. Haina era mai lungă ca de obicei, aproape până la pământ, cu un guler regal înalt, ţesut cu fir arămiu ca lumina care îl înconjura, ca şi când razele soarelui care apunea ar fi zăbovit doar ca să se agaţe de el.

— Ce-ţi mai place să te dai în spectacol! îl tachină ea.

El îi zâmbi devastator.

— Numai când încerc să impresionez o fată.

Nu se grăbi să se uite la ea, privirea scânteindu-i uşor când zăbovi asupra fundiţelor delicate care alcătuiau corsetul înainte

să-i întâlnească, în cele din urmă, ochii.

— Eşti frumoasă! Se îndepărtă de zid şi veni mai aproape, dar, pentru prima dată, în loc să audă zgomotul încrezător al cizmelor sale, Tella nu auzi decât cuvintele din biletul primit: „Am vorbit serios când am zis că te vreau.”

Când Legend se opri chiar în faţa ei, suficient de aproape să o atingă, mai mulţi fluturi îşi luară zborul de pe rochia ei. În lume nu se mai simţea mirosul anticipării, ci al lui – ca de magie şi bătăi de inimă.

„Te rog să nu-mi frângi din nou inima!” gândi ea. Deşi nu-i ceruse mâna, părea că intenţiona să îi ceară ceva. Colţul lor izolat din labirint devenea din ce în ce mai strălucitor, plin de stele nou apărute care luceau şi dansau, dar Legend o ţintuia cu privirea concentrată, intensă şi la fel de intimă ca orice atingere.

Ea începu să respire superficial.

Un colţ al gurii lui Legend zvâcni.

— Deja te-am speriat?

— Încerci să mă sperii?

— Credeam că ţi-am spus – încerc doar să te păstrez, zise el şi-i atinse uşor buzele într-un sărut.

Labirintul, petrecerea şi lumea se făcură nevăzute, iar ea îi simţi buzele moi doar pentru o clipă.

Totul se petrecu atât de repede încât Tella ar fi putut să creadă că-şi imaginase, dacă nu ar fi văzut scânteia din privirea care o tachina.

— Am venit să primesc un premiu, nu să te joci cu mine. Tella întinse mâna ca şi când ar fi trebuit să-i dea ceva.

Legend râse profund şi răsunător.

— Întotdeauna am să vreau să mă joc cu tine, dar în seara asta nu mă joc. Te vreau, Donatella Dragna. N-am mai simţit asta pentru nimeni altcineva şi nici nu i-am cerut-o cuiva vreodată. Îi vorbi atât de încet încât o făcu să-şi strângă degetele în papuci, iar fluturii zburară de pe rochia ei.

Scarlett avea dreptate. Voia să o ceară de soţie.

Ochii îi străluciră şi mai intens, iar zâmbetul deveni tentant.

— Vreau să te păstrez, Tella. Vreau să te fac nemuritoare.

Tella încremeni. „Nemuritoare.” îi cerea să devină nemuritoare, nu să-i fie soţie.

— Ţi-aş spune că poţi să te gândeşti cât timp ai nevoie, dar

acum că Sorţile sunt treze, nu vreau să mai aştept. Nu vreau să risc să te pierd. Legend îi cuprinse talia, părând că voia să o sărute din nou, dar de data asta n-ar mai fi fost un sărut rapid şi uşor. Când degetele lui îi atinseră pieptul, îi simţi mâinile încălzindu-se din ce în ce mai mult.

Dacă s-ar fi aplecat spre Legend, ar fi sărutat-o până ar fi mistuit-o, până când n-ar mai fi putut să respire fără el şi ar fi acceptat orice i-ar fi propus.

Tella îi permise să o ţină, dar nu se aplecă spre el. Nu fusese pe deplin pregătită ca el să o ceară în căsătorie şi cu siguranţă nu era pregătită pentru asta.

— Nu sunt sigură că ştiu ce-mi ceri. Îmi propui să devin unul dintre artiştii tăi?

— Nu, zise mângâindu-i talia în sus şi-n jos. Ai fi diferită. Artiştii mei nu sunt nemuritori; pur şi simplu nu îmbătrânesc. Magia mea îi împiedică să o facă, dar pot să-i readuc la viaţă numai în timpul Caravalului când puterea mea e maximă. În afara Caravalului, nu pot să-i ajut cu nimic. Dar, ca nemuritoare, dacă ai muri, ai reînvia mereu. Nimeni nu ar putea să te ucidă. Nu ai îmbătrâni niciodată şi n-ai fi slabă sau fragilă, ci tânără, puternică şi vie pentru totdeauna.

Luminile din jurul lor scânteiară ca pietrele preţioase, rotindu-se, învolburându-se şi promiţându-i că o veşnicie cu Legend ar fi fost la fel de plină de magie. Ar fi fost ca şi când ar fi trăit într-unul dintre visele lui. Dar, dintr-un oarecare motiv, Tella nu se putea convinge să accepte.

Legend strâmbă din buze şi o ţinu şi mai strâns de mijloc.

— Credeam că ai să fii mai încântată. Aşa putem să fim împreună.

El tot părea că ar fi vrut să o sărute, dar, în loc să se aplece, se jucă cu funditele de pe corsetul ei, desfăcându-le cu grijă ca să-i poată mângâia spatele gol.

Fata închise ochii. Numai vârfurile degetelor lui îi atingeau pielea, dar Tella le simţea peste tot. Îi spusese că în seara aceea nu se juca cu ea, dar sigur o făcea – deşi se întreba dacă Legend îşi dădea măcar seama de asta.

Oamenii nu prea contau pentru Legend. Erau piese de joc în lumea lui. Până şi pe vrăjitoarea care îl crease o transformase într-un pion de sacrificiu ca să fie mai puternic. Şi totuşi, în ciuda tuturor lucrurilor, Tella îşi dorea să creadă că el nu o

percepea aşa. Decât să se apere, ea voia să persevereze. Îşi dorea să creadă că nu avea să-i mai frângă inima, că nu o manipula, că ea era singura lui excepţie. Dar poate că Legend nu ştia cum să facă excepţii; poate că îi înşela pe toţi.

El spunea că nu mai avusese niciodată astfel de sentimente şi nu se oferise să acorde cuiva nemurirea, dar nu se deranjase să menţioneze singura slăbiciune despre care ea aflase cu o seară în urmă.

„Nemuritorii nu pot să iubească. Pentru noi, iubirea este otravă. Iubirea şi nemurirea nu pot să coexiste. În foarte rare ocazii, întâlnim oameni care ne tentează să iubim... Dacă un nemuritor simte iubirea adevărată chiar şi pentru un minut, în acel minut devine om. Dacă sentimentul durează prea mult, caracterul muritor devine permanent."

Brusc, totul deveni clar. Tella înţelese de ce Legend îi apărea în vise, dar păstra distanţa, refuzând să o atingă până în seara asta, chiar înainte de a se oferi să o schimbe. Cu o noapte în urmă, crezuse că Legend nutrea sentimente adevărate – că putea să o iubească, dar lucrurile erau taman pe dos. Legend nu se schimba – spera să o schimbe *pe ea.*

Şi nu credea că o făcea pentru ca ea să nu moară. Legend voia să o transforme într-o nemuritoare pentru ca *el* să nu moară.

Nu o iubea. Se temea să se îndrăgostească de ea pentru că iubirea era singura lui slăbiciune. Dacă Legend ar fi iubit-o, şi-ar fi pierdut nemurirea şi ar fi devenit om. Însă n-ar fi trebuit să-şi facă griji dacă ea ar fi fost nemuritoare, pentru că nemuritorii nu puteau să se iubească.

Nemuritorii aveau obsesii, fixaţii şi simţeau dorinţa şi nevoia de a stăpâni, iar Legend trăia clar acele lucruri. Tella simţi asta cu fiecare apăsare a degetelor lui, când el continuă să se joace cu fundiţele de pe corset şi să-i atingă uşor şi fierbinte pielea.

Ea tresări, deschizând ochii când se eliberă din braţele lui.

Legend strălucea mai intens, lumina arămie care-l înconjura făcând totul să lucească. De obicei, arăta ca un om, dar, pentru o clipă, arătă dureros ca un nemuritor când strâmbă din buzele perfecte.

— Ce s-a întâmplat?

— Seara trecută am aflat care este slăbiciunea ta.

Lui îi înţepeniră umerii.

— Ce ţi s-a spus?

— Că dacă întâlneşti vreun om care te face să simţi iubire, devii muritor şi dacă sentimentul durează prea mult, schimbarea devine permanentă. Ceea ce mă face să cred că nu vrei să mă schimbi ca să nu mor; vrei să mă schimbi doar ca să trăieşti tu.

— Nu. Răspunsul lui fu ferm şi prompt. Nu de asta vreau să te schimb. Vreau să fii nemuritoare ca să nu mori.

— Dar nu vreau nemurirea, Legend. Vreau iubirea ta.

El făcu un pas înapoi. Ea nici măcar nu credea că era conştient de mişcările lui.

— Nu pot să ţi-o ofer.

— Ba da, poţi, doar că refuzi să alegi iubirea în locul nemuririi.

Lumina din ochii lui se stinse, iar lumea deveni un pic mai întunecată.

— Chiar dacă ar fi adevărat, poţi să mă învinovăţeşti?

— Nu, zise Tella cu sinceritate. Dar nu vreau să fiu ca tine. De asta nu pot să te las să mă faci nemuritoare.

Privirea lui o întâlni din nou pe a ei. Lumina era tot dispărută, dar ochii îi licăreau într-un fel care-i aduse aminte de toate lucrurile magice pe care putea să i le ofere.

— Te vei simţi diferit dacă mă laşi să te schimb.

— Dar nu vreau să mă simt diferit. Vreau să simt iubirea în toate formele ei. Înainte mă temeam de ea, dar acum cred că iubirea este un alt fel de magie. Face totul mai strălucitor; îi face pe oamenii care o simt mai puternici; încalcă reguli care nu ar trebui să existe; are o valoare infinită. Nu pot să-mi imaginez viaţa fără ea. Şi dacă ai simţi vreun strop de iubire în inima ta, ai înţelege.

Tella îi întâlni ochii întunecaţi.

Un licăr de durere îi traversă chipul, dar Tella nu-şi dădu seama dacă era adevărată sau doar ca să o convingă să-i facă pe plac.

— Ai să mori, Donatella!

— Am murit deja.

— Dar de data asta nu vei mai reveni la viaţă.

— Cei mai mulţi oameni nu o fac, dar nu e motivul pentru care îmi oferi posibilitatea asta. Să fiu nemuritoare ar face situaţia mai uşoară pentru tine. Nu vrei să mă iubeşti şi să-ţi

pierzi nemurirea.

Buzele i se tot depărtară şi se apropiară şi, pentru o clipă înainte să vorbească, păru cu totul pierdut.

— Nu e vorba că nu vreau să te iubesc, Tella. Nu pot să te iubesc.

Vocea îi era egală, goală şi extrem de sinceră. Nu părea că o zicea pentru că era nemuritor, ci deoarece credea cu adevărat că era incapabil să simtă aşa ceva. Dacă aşa stăteau lucrurile, dacă într-adevăr se credea cu inima de piatră, atunci poate nu fusese tentat să o iubească. Poate că voia doar să o aibă. „Vreau să te păstrez.”

— Nu gândeşti în perspectivă, spuse el.

Legend se întinse după mâna ei.

Cu o săptămână în urmă, i-ar fi crescut inima de bucurie pentru că el voia să o atingă, dar ea se forţă să mai facă un pas înapoi. El o tenta, nu nemurirea. Nu putea să-l mai atingă dacă făcea asta.

— Nu trebuie să mă gândesc. Uneori ştii ce trebuie să faci, pur şi simplu. Şi eu ştiu că nu pot să-mi imaginez o eternitate cu cineva care nu mă va iubi nicicând.

Ea dădu să plece.

— Tella, stai…

Tânăra înaintă; nici măcar nu-şi permise să privească înapoi. Arcada pe sub care trecuse ca să-l întâlnească dispăruse, fiind înlocuită de un zid plin de flori. Petalele catifelate păreau reale pe pielea ei, dar ea ştia că era doar o iluzie. Aproape imediat ce le atinse, Legend despărţi florile şi ramurile înfrunzite ca să-i permită să treacă.

Culoarul plin de frunze din faţa ei era mai puţin luminat decât îşi amintea. Licuricii dispăruseră, un aer rece strecurându-se în locul lor. La ceafă simţi furnicături. Răcoarea ar fi trebuit să-i prindă bine după o discuţie aprinsă, dar vântul care sufla era rău mirositor şi neprielnic, un vis destrămat.

Când se strădui să audă ceva, nu mai desluşi râsetele distante ale petrecăreţilor; paşii erau duri, grăbiţi.

Ceva era în neregulă.

— Tella… Legend o apucă de mână, apărând lângă ea.

— Te rog, lasă-mă să plec!

— Nu are legătură cu noi…

El tăcu şi o strânse mai puternic. Se crispă, iar chipul îi păli

când lumina din jurul lui se stinse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tella.

Mai mulţi paşi frenetici răsunară la distanţă, însoţiţi de ţipete înăbuşite. Frunzele se desprinseră de pe zidurile labirintului, veştejindu-se odată ce atinseră pământul.

— Pleacă de aici! îi zise Legend. Du-te în turn şi închide-te în camera ta!

— Nu mă închid într-un turn!

— Atunci fugi! Dacă vrei să faci ceva pentru mine, fugi – cred că Sorţile sunt aici.

Apoi o sărută apăsat, rapid şi fierbinte.

Tella se împletici când el îi dădu drumul. Labirintul din jurul lor era doar un amestec de ramuri goale şi frunze veştejite. Tella vedea prin ele.

— Sorţile fac asta?

— Tella, pleacă odată! urlă Legend.

Mirosul stricat din aer deveni mai puternic şi mai dulce, mai dens şi mai morbid, ca moartea, când două siluete umbrite apărură de cealaltă parte a gardului viu.

Tellei îi îngheţă sângele în vene.

Femeia palidă purta un petic de ochi cu pietre preţioase, iar bărbatul avea o tăietură grozavă de-a latul gâtului, ca şi când capul i-ar fi fost retezat şi pus înapoi la loc. Regele Ucis şi Regina Nemuritoare.

Genunchii i se înmuiară şi gâtul i se uscă.

Tella îl apucă pe Legend de mână ca să fugă cu ea, dar un nou gard răsări între ei, despărţind-o de el.

— Nu!

Ea bătu cu pumnii în ramurile desfrunzite, fusiforme şi cu ghimpi ale gardului. Era mai puţin rezistent decât iluzia de mai devreme, dar suficient încât să formeze o barieră între ei.

— Prinţe Dante, zise lent Regele Ucis. Mă întreb dacă istoria îţi va spune Dante cel Mort sau te va da uitării după noaptea asta.

— Tragic, murmură Regina Nemuritoare. Chipul tău ar fi arătat minunat pe o monedă!

Înainte ca Tella să mai audă vreun cuvânt, gardul cu ghimpi din faţa ei se mişcă şi i se lipi de piept, forţând-o să facă paşi înapoi. O împinse din ce în ce mai departe, mânând-o la mare distanţă de Legend şi de Sorţi.

„Ticălosul!” Legend îşi folosea magia ca să o îndepărteze, iar ea nu avea putere să-l oprească – sau să le oprească pe Sorţile care veniseră după el.

Voia să se întoarcă şi să se lupte cu zidul din spatele ei, să fie iar lângă Legend, dar zidul fermecat era nemilos şi Tella ura să recunoască faptul că nu putea să facă nimic împotriva Sorţilor – doar să spere că el era mai puternic. Ea supravieţuise când Regina Nemuritoare şi Slujitoarele ei încercaseră să o ucidă. Şi Legend avea să supravieţuiască.

Trebuia să o facă.

În faţa ei, palatul strălucea ca luna pe cerul întunecat – singurul loc de pe pământ care nu părea cuprins de iad. Celelalte terenuri erau tot întunecate; toate luminile de la petrecere se stinseseră, însă Tella îi auzea pe oamenii care se grăbeau să părăsească labirintul când ramurile începură să se rupă şi să cadă. Totuşi, se mai auzeau câteva chicote şi râsete; probabil unii oameni credeau că totul făcea parte din joc.

Dacă ar fi fost Caravalul, Tella ar fi crezut acelaşi lucru; şi-ar fi imaginat că era planul lui Legend, dar îi simţise teama când o sărutase şi o forţase apoi să plece.

Tălpile o arseră când papucii atinseră pământul, gardul viu continuând să o împingă de la spate, zgâriind solul. Simţea freamătul prafului şi auzea ramurile care se rupeau şi…

Pământul de sub Tella se cutremură. Ea îşi spuse să fugă în continuare, dar nu mai auzea gardul viu. Când încetini pasul, nu-l mai simţi la spate şi, când se întoarse, nu-l văzu.

Gardul, labirintul, fluturii de pe fusta ei şi tot ce făcuse parte din petrecere dispăruseră. Nu mai rămăseseră decât fuioarele de fum care se încolăceau spre înălţime.

„Nu! Nu! Nu! Tella nu ştia dacă ţipase cuvintele, dacă le mormăise ori doar se gândise la ele. Ştia că exista un singur motiv pentru care magia lui Legend s-ar fi oprit brusc.

Era mort.

— Nu!

De data asta, cu siguranţă urlase cuvântul. Apoi picioarele îi cedară şi căzu în genunchi.

MIJLOCUL

25.
Donatella

Tella simţea pământul negru de sub palme şi genunchi, dar nu ştia dacă era uscat, umed sau înţepător din cauza ierbii şi a crenguţelor. Şi nu ştia nici cât timp rămăsese acolo, incapabilă să se mişte. Ştia doar că trebuia să se ridice, să se mişte şi să fugă în continuare, aşa cum o implorase Legend cu ultimele lui cuvinte.

Un suspin uscat îi cutremură pieptul când încercă să se ridice.

Legend nu era mort pentru totdeauna. Nu o păţise ca mama ei, pe care nu avea să o mai revadă vreodată. Legend ar fi reînviat; dar acum era mort.

Se uită în spate, la dezastrul care în urmă cu câteva minute fusese labirintul, dar el nu ieşi din fum.

Haosul domnea acolo unde, acum câteva ore, fuseseră magia şi fluturii. Auzea sunetele oamenilor care scăpau, paşii stângaci şi respiraţiile greoaie ale celor care nu erau obişnuiţi să alerge.

Tella se chinui să se ridice. Ştia că trebuia să fugă. Legend o rugase să fugă cu ultimele lui cuvinte. Dar ce s-ar fi întâmplat cu trupul lui, dacă ea ar fi plecat? Dacă Sorţile îşi dăduseră seama că era Legend? Dacă i-ar fi luat trupul ca, odată înviat, să-l ucidă la nesfârşit?

Tella se întoarse în fugă spre agitaţie.

— Pleacă din oraş! avertiză ea orice om întâlnit. Pleacă de aici!

Nu ştia dacă în apropiere erau mai mult de două Sorţi, dar dacă veniseră să-l ucidă pe moştenitorul lui Elantine, nu se temeau să fie descoperite. Şi era foarte probabil ca, apoi, să ocupe palatul. Spre deosebire de terenurile din afara lui, era tot luminat şi strălucitor, neatins de violenţă. Deocamdată. Când Sorţile ar fi preluat controlul asupra palatului şi, apoi, asupra Imperului, fântânile ar fi fost probabil pline de sânge.

O mână rigidă o apucă de umăr.

— Ce faci?

Ea se încordă şi se pregăti de luptă, chiar dacă recunoscu vocea joasă şi cu un accent uşor tremurat: era a lui Julian.

Pe întuneric, îi era greu să-i vadă chipul, dar groaza cu care îşi înfipsese degetele în umărul ei îi zise destul. „Ştie deja ce s-a întâmplat."

— Trebuie să ne întoarcem în labirint ca să-i luăm trupul, spuse ea.

— Tella. Julian îi strânse umărul. Fratele meu este mort.

— Dar va reveni la viaţă… nu?

Încercă să-i alunge mâna lui Julian sau poate doar tremura.

— E nemuritor, îşi va reveni.

— De ce nu-mi pari mai sigur de asta?

— Pentru că acum încerc să-ţi salvez viaţa. M-a obligat să jur că dacă i se întâmplă aşa ceva, trebuie să am grijă să fii în siguranţă.

Julian îşi luă mâna de pe umărul Tellei, o apucă de braţ şi o trase în direcţia opusă palatului.

— Stai… stai, gâfâi Tella. Cum rămâne cu Scarlett?

— Nu este aici. Julian o trase mai tare de mână, forţând-o să treacă prin norii de fum. Când n-a venit să ne întâlnim în labirint, m-am dus să o caut… dar nu este la palat.

— Unde este?

— Cu contele.

— Dar… dar… se bâlbâi Tella. Scarlett mi-a zis că vrea să anuleze competiţia.

— Îmi doresc să o fi făcut, mormăi Julian, rostind cuvintele mai repede când o îndemnă să mărească pasul. Când m-am dus în camera ei, am găsit un bilet în care contele îi cerea să o revadă astăzi.

— Unde locuieşte el? întrebă Tella.

— La periferia oraşului – dincolo de ruinele sudice din Districtul Templului.

— Atunci, într-acolo mergem, zise ea.

Urmă o pauză în care se auziră numai respiraţiile lor greoaie, în care Julian ar fi putut să o contrazică şi să-i spună că trebuia să o ducă într-un loc sigur pe Tella şi că, apoi, urma să o caute singur pe Scarlett. Dar, aparent, dragostea pentru sora ei cântărea mai mult decât promisiunea făcută lui Legend, ori Julian ştia că nu avea sens să se certe cu Tella. Acesta era motivul pentru care tânăra îl plăcuse dintotdeauna pe Julian. Nu renunţa niciodată la Scarlett.

Împreună traversară rapid oraşul întunecat, dar nu se mişcară mai repede decât zvonurile:

„Prinţul Dante este mort – strivit de labirintul său.

Fostul moştenitor s-a întors şi l-a omorât pe Prinţul Dante.

Prinţul Dante a fost ucis de cineva din labirint.

Invadatorii au preluat controlul oraşului şi l-au decapitat pe Prinţul Dante.”

Unele afirmaţii erau mai aproape de adevăr decât altele, dar toate aveau în comun un lucru: Legend era mort.

Paşii îi şovăiră, dar nu se opri. Ba chiar începu să fugă mai repede. Sorţile mai câştigaseră o rundă. Dar odată ce Tella îşi găsea sora şi Legend revenea la viaţă, toţi aveau să se ducă în Piaţa Dispărută. Acolo urmau să găsească o cale de a distruge Steaua Căzută şi de a opri celelalte Sorţi.

Când ajunseră la răsărit la marginea oraşului, papucii îi erau găuriţi. Răsăritul era de un roşu splendid ca şi când cineva ar fi despicat norii, iar razele roşii ceţoase s-ar fi scurs în locul ploii. Într-o altă dimineaţă, ar fi părut nelalocul lui, dar, în ziua aceasta, faptul că până şi orizontul părea violent părea potrivit.

O fâşie prăfuită de iarbă uscată şi îngălbenită separa oraşul de moşia contelui. Lătratul trist al unui câine era singurul sunet, cu excepţia paşilor obosiţi ai Tellei şi ai lui Julian.

Acum că mergeau mai încet, Tella încercă să îşi recapete suflarea. Ea inspiră profund, dar aerul avea gust de murdărie, ca în cele mai mizerabile părţi ale oraşului; nu era proaspăt, ca la ţară. Duhoarea deveni mai intensă, iar tristul lătrat al câinelui se auzi mai tare când se apropiară de moşia contelui.

Tella îşi prinse braţele la piept, iar Julian veni lângă ea.

Reşedinţa contelui semăna cu un început de poveste înainte de sosirea magiei. Grădinile erau pline de flori stranii şi bine îngrijite care păreau să fi fost plantate cu atenţie. Însă casa era acoperită de vopsea sărită, ferestrele erau curate, dar pline de crăpături, iar coşurile năruite păreau să aibă urgentă nevoie de reparaţii. Până şi lunga cărare pe care merseră către casă era plină de crăpături.

— Credeam că reşedinţa contelui este mai elegantă, spuse Tella. Scarlett mi-a descris-o ca fiind mult mai frumoasă.

— Nu cred că ieri a văzut-o aşa cum este în realitate. Cred că se gândea prea mult la întâlnirea cu contele. Şi nici nu mirosea atât de urât. Julian îşi acoperi nasul şi gura cu mâna.

Tella procedă la fel, agitaţia cuprinzându-i stomacul. Duhoarea era atât de scârboasă încât abia respiră când ajunseră la uşa de la intrare. Aceasta era deschisă, lăsând să iasă şi mai mult mirosul execrabil.

Câinele lătră din nou, prelung şi ascuţit.

Tella se opri când uşa se deschise de tot şi un bâzâit groaznic însoţi lătrăturile chinuite ale câinelui nevăzut.

Nu îşi amintea să fi intrat, dar avea să regrete pentru tot restul vieţii că păşise înăuntru. Niciun servitor nu-i întâmpină sau nu îi avertiză să plece. Se auzeau numai lătratul nesfârşit al câinelui, bâzâitul muştelor şi rugăciunile tăcute ale Tellei.

„Să nu fie moartă sora mea. Să nu fie moartă sora mea.”

Pentru că sigur cineva murise. Duhoarea morbidă se intensifică şi mai mult când ea şi Julian trecură în sfârşit de hol şi ajunseră în biblioteca deschisă.

Tella se legănă pe picioare când văzu trupul contelui. Sau i se păru că era al lui. El era în biblioteca de la cel de-al doilea etaj, în scaunul imens din spatele biroului şi părea că pielea i-ar fi fost pârjolită.

Câinele de lângă el lătră din nou şi-şi scutură capul trist, încercând să împiedice viermii şi muştele din a se înfrupta din rămăşiţele contelui.

Tella încercă să nu se uite la trupul ars; văzuse prea multe morţi în acea săptămână. Nu trebuia să se uite din nou în ochii morţii. Nu mai văzuse niciodată un trup mistuit de flăcări şi îşi dorea să nu fi văzut acum. Însă nu se putea dezlipi de scena macabră din faţa ei. Nu ar fi trebuit să fie posibil. Dacă Nicolas fusese ars de viu, atunci şi celelalte părţi ale bibliotecii ar fi trebuit să se aprindă. Dar era ca şi când cineva ar fi instruit flăcările să ardă numai pielea lui.

Clătinându-se, Tella făcu un pas înapoi când îşi aminti ce-i spusese Jacks: „Măcar a înjunghiat-o în loc să o facă scrum cu puterile lui. Să mori mistuit de flăcări e cel mal dureros.”

— Cred că ştiu cine a făcut asta, zise Tella. Cred că Steaua Căzută a venit să o găsească pe Scarlett.

Julian se făcu gri la faţă.

— De ce să o vrea pe Roşiuţă?

— Din cauza mamei noastre. Înainte să o ucidă, Steaua Căzută a spus că l-a obligat să intre din nou în Cărţile blestemate ale Destinului; cred că a mai fost liber şi înainte, iar mama noastră l-a închis încă o dată. Probabil că nu i-a fost de ajuns să o omoare – acum vine după fiicele ei.

Lucru care ar fi explicat şi faptul că apartamentul lor fusese devastat.

Tella spera să se înşele. Nu putea să-şi piardă sora aşa cum îşi pierduse mama, dar nu era în stare să-şi imagineze cine altcineva ar fi făcut asta sau de ce. Nu-l plăcuse niciodată pe Nicolas, dar faptul că în mod clar fusese torturat până la moarte o făcea să creadă că el nu renunţase la sora ei – sau cel puţin nu cu uşurinţă.

Scarlett ar fi putut să scape. Toţi servitorii păreau să fi scăpat, deci poate o luaseră şi pe sora ei. Sau poate că reuşise să se ascundă, iar ei trebuiau doar să o găsească.

Julian încercă să scoată câinele din încăpere când plecară să o caute pe Scarlett, dar câinele nu voia să plece; cât Tella şi Julian o căutară pe Scarlett prin toate colţurile pătate de funingine ale moşiei, animalul continuă să latre şi să-şi păzească stăpânul.

— Roşiuţo! strigă Julian, iar Tella ar fi jurat că ochii îi erau înceţoşaţi. Nu plângea, dar nici nu mai avea mult. Roşiuţo!

— Scarlett! ţipă Tella în acelaşi timp, repetând numele până când răguşi.

Vederea periferică începu să i se înceţoşeze cât căută prin dulapurile, pivniţele şi camerele prăfuite pline de piese de mobilier acoperite cu pânze. La finalul căutării, Tellei îi tremurau picioarele, era transpirată şi, pe lângă asta, nu găsise niciun semn că Scarlett ar fi trecut pe acolo.

Şi Julian era la fel de transpirat. Părul i se lipi de frunte şi cămaşa de piept când plecară în grabă din casă şi intrară în grajdurile goale. Erau singurele locuri de pe moşie care nu duhneau a moarte.

Însă Tella nu voia să se odihnească acolo. Nu voia să se ghemuiască în fân şi să mănânce ce furase Julian din bucătărie. Nu voia să discute despre nicio grozăvie şi nici să stea în tăcere cât cele mai mari frici ale ei se adevereau. Pe mama ei şi pe Legend îi pierduse deja. Nu putea să-şi piardă sora.

Pieptul i se strânse şi, pentru o clipă disperată, Tella îşi dori ca Jacks să fi fost acolo ca să-i ia durerea.

26.
Scarlett

Scarlett aşteptă ca lumea să se cutremure, ca vasul să se legene, iar stomacul să i se întoarcă pe dos, însă numai stomacul reacţionă aşa cum se aşteptase, agitându-se din cauza neliniştii greţoase când se trezi într-un pat moale de pene şi deschise ochii ca să vadă că totul era numai coloane crem şi aurii, covoare şi cuverturi cu delicate nuanţe de roz.

Nimic nu era mov, culoarea tatălui ei. Nu-i simţea mirosul urât şi nici nu-i vedea chipul plin de ură. Şi totuşi, Scarlett nu se simţi nici pe departe în siguranţă când coborî din patul în formă de semilună şi acoperit de cearşafuri roz, subţiri ca borangicul.

Nesigură pe picioarele încă instabile din cauza drogului care-i fusese dat, Scarlett îşi croi drum printre coloanele decorate cu capete de îngeraşi cu ochi de animal. Totul era încântător şi greşit în acelaşi timp. Însă decoraţiunile nu erau la fel de tulburătoare ca frescele oamenilor cu părţi de animale pictate pe tavan.

Cineva avea gusturi îngrozitoare în ceea ce priveşte ornamentele.

Stomacul îi fremătă când ajunse la ferestrele înalte până la tavan şi dădu rapid perdelele la o parte.

Văzu alte nenumărate arcade şi bolte aurii şi albe. Scarlett nu ştia sigur unde se afla, dar nu era pe o barcă la docuri sau pe apele oceanului. Părea să fi călătorit înapoi în timp, înainte ca ruinele din Valenda să devină ruine.

Se întoarse şi fugi ţopăind peste covoarele crem pufoase ca să caute o uşă. Cheia Visului era tot în buzunarul ei; nu trebuia decât să găsească o încuietoare, dar nu găsi decât un val de draperii roz, un pic mai groase decât cearşafurile străvezii de pe patul său.

Le dădu la o parte şi se grăbi într-un salon plin de alte fresce, însă o cuşcă aurită o făcu să se oprească. De cealaltă parte a cuştii era o uşă, dar înăuntru era o tânără într-o rochie mov care stătea pe un leagăn ca o pasăre de companie.

Scarlett ar fi putut să treacă în grabă pe lângă ea. Capul femeii prizoniere era uşor plecat, iar ochii îi erau închişi, ca şi când ar fi adormit de atâta legănat. Dacă păstra liniştea, nu o trezea, dar nu putea să scape şi să lase o altă fată prizonieră.

Cu grijă, Scarlett se apropie un pas.

În jurul tinerei captive nu roia nicio culoare dezgustătoare, dar Scarlett simţi un val de nesiguranţă când se apropie. Toată scena i se părea cunoscută, însă era încă prea ameţită din cauza drogurilor ca să-şi dea seama de ce.

Lacătul lucitor de pe uşa aurie a cuştii era mai mare decât pumnul lui Scarlett. Întinse mâna spre buzunar, întrebându-se dacă s-ar fi deschis cu Cheia Visului, dar rochia închise buzunarul înainte să poată băga degetele. Taman în acelaşi moment, femeia prizonieră îşi înălţă capul, arătându-şi ochii vigilenţi la fel de mov ca rochia.

— Ce drăguţă eşti! Vocea îi era răguşită de parcă n-ar mai fi vorbit de mult timp. Din păcate, nu poţi să mă eliberezi, pământeanco. Numai adevărata lui moarte îmi va permite să ies din cuşcă.

— Dar eu nu mor niciodată cu adevărat, se auzi o nouă voce.

Pentru un moment, i se păru că se uita la un înger. Bărbatul masiv din faţa ei era îmbrăcat în cel mai pur alb şi înconjurat de scântei care o făceau să creadă că aerul din jurul lui mai avea un pic şi se aprindea.

Scarlett putea să jure că acum, când el stătea lângă ea, cuşca aurită părea fadă. Pielea lui măslinie strălucea, iar în părul des şi castaniu avea şuviţe aurii care se asortau cu ochii minunaţi. În mod clar nu era om.

— Bună, Scarlett! Bărbatul din faţa ei zâmbi uşor. Poate ar fi fost un zâmbet convingător, dacă ochii aurii n-ar fi licărit şi ridurile nu i-ar fi apărut pe la colţuri o secundă prea târziu, ca şi când ar fi fost nevoit să-şi aducă aminte că un zâmbet trebuia să-i apară pe întregul chip. Semeni leit cu mama ta, dar ea nu s-ar fi oprit niciodată să o elibereze pe Anissa dacă ar fi crezut că poate să scape. Paradise era nemiloasă.

El rosti cuvântul „nemiloasă” aşa cum altcineva ar fi spus „frumoasă”. Zâmbetul i se citi chiar şi în ochi de data asta, făcându-i să lucească precum stelele furate; străluceau mai intens decât scânteile din jurul lui care încălzeau camera ca nişte flăcări adevărate. Brusc, Scarlett îşi dădu seama cine era nemuritorul dinaintea ei – Steaua Căzută. Soarta care-i omorâse mama în faţa Tellei.

Scarlett se clătină în spate, izbindu-se cu umerii de cuşcă. Nu ştia ce voia Steaua Căzută de la ea, dar nu-şi dorea să afle.

Încercă să treacă pe lângă el, spre uşă.

— Ai face o greşeală.

Mâna îi căzu pe umărul lui Scarlett, grea şi suficient de puternică încât să-i strivească tot braţul dintr-o singură apucătură.

— Gavriel, fii un pic mai blând sau ai s-o distrugi, zise femeia din cuşcă.

Steaua Căzută îşi relaxă mâna, dar nu-i dădu drumul.

— Nu vreau să te rănesc. Te-am adus în Menajerie ca să te protejez.

Singurul lucru de care avea nevoie Scarlett era ca el să o apere, dar probabil că era o idee proastă să dea glas ideii, încercă să se concentreze la ce tocmai îi spusese. Când ieşea de aici – pentru că avea de gând să o facă – voia să poată să le spună celorlalţi exact unde fusese.

— Menajeria nu e unul dintre locurile Sortite?

Nu studiase locurile Sortite la fel de mult ca pe nemuritori, dar îşi aducea aminte că Menajeria era un soi de grădină zoologică plină de himere fermecate şi de oameni cu părţi de animal – o explicaţie pentru toate frescele tulburătoare şi femeia din cuşca de lângă ea.

Scarlett se întreba dacă plănuise să o ţină şi pe ea prizonieră. Gândurile agitate nu o ajutau să-şi amintească prea multe de Steaua Căzută, doar că le crease pe toate celelalte Sorţi şi că îi omorâse mama. Poate că mai colecţiona şi femei ca animale de companie, iar Scarlett era următoarea achiziţie.

— Cred că tot o sperii, ciripi tânăra din cuşcă.

— Nu trebuie să te temi de mine, *auhtara.*

Prinsoarea de pe umărul ei se mai relaxă un pic în clipa în care rosti cuvântul străin. Scarlett cunoştea limbile, dar nu mai auzise aşa ceva.

— De ce-mi tot spui aşa?

El îşi dezgoli dinţii într-o altă încercare de a afişa un zâmbet care era tot ce nu trebuia să fie.

— În limba mea maternă înseamnă „fiică”.

Camera decorată se învârti în jurul lui Scarlett. Nu ştia dacă el încerca să o înfricoşeze sau să o surprindă. Voia să spere că era o glumă proastă, dar se îndoia că nemuritorul era în stare să facă glume. Era monstrul cu care se comparau ceilalţi monştri. Dacă era adevărat ce spunea, Scarlett nu era pe deplin

sigură ce era ea, dar nici măcar nu voia să afle.

Nu voia să-l creadă.

Sigur delira.

Sigur el se înşela.

Trebuia să fie o greşeală. Avea deja un tată criminal, avid de putere. Nu merita un altul.

Era imposibil să fie adevărat, deşi, în sinea ei, o parte din Scarlett îşi aducea aminte cum oamenii comentau deseori că Tella era leită tatălui lor, dar că Scarlett nu-i semăna deloc. În plus, mama se căsătorise cu tatăl ei după o aventură romantică, despre care Scarlett îi auzise pe servitori şoptind cu câţiva ani în urmă. Spuneau că se căsătorise rapid pentru că Paloma era însărcinată – iar unele servitoare juraseră că nu era copilul lui Marcello Dragna.

— Totul ar fi decurs mai bine dacă n-ai fi răpit-o mai întâi, îl mustră tânăra din cuşcă. Săraca fată e şocată!

— Taci, Anissa, sau mâine ai să te trezeşti într-o cuşcă şi mai mică! Steaua Căzută îşi îndreptă atenţia spre Scarlett. Văd că-ţi vine greu să crezi, dar trebuie să fi simţit că nu eşti o simplă pământeană. E ceva ce tu poţi să faci şi majoritatea oamenilor nu pot să facă?

— Dar sunt om, protestă Scarlett, chiar dacă se văzu înconjurată de nuanţe temătoare de mov. Ştia că nu era un dar obişnuit, ca şi mai recenta ei abilitate de a vedea sentimentele celorlalţi. Nu sunt o Soartă.

— Nu, nu eşti, dar ca fiică a mea, poţi să devii una.

Zâmbetul lui nepământean se lărgi. Ea îşi imagină că el încerca să o liniştească, dar un om care tocmai spusese unei prizoniere că avea să o pună într-o cuşcă şi mai mică şi că putea să o transforme şi pe Scarlett într-un monstru nu prezenta nimic liniştitor.

— Spune-mi, *auhtara,* ce poţi să faci?

Scarlett înghiţi cu greu. Nu voia să-i răspundă, dar ştia că era o încercare, iar ea nu voia să afle ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat greş.

— Dintotdeauna mi-am văzut emoţiile în culori, recunoscu ea, dar de curând am început să văd şi emoţiile celorlalţi oameni.

— Poţi să-mi vezi vreuna dintre emoţii? întrebă el, cu o voce încă blândă.

Era o altă încercare şi, de data asta, Scarlett nu ştia care era

răspunsul corect. Se gândi că oamenilor nu le-ar fi plăcut să le vadă emoţiile. Dacă tatăl care o crescuse i-ar fi adresat întrebarea, atunci răspunsul ar fi fost clar „nu”. Dar Steaua Căzută era Soarta care crease toate celelalte Sorţi. Nu şi-ar fi dorit o fiică fără daruri.

Scarlett inspiră ca să se calmeze. Niciodată nu încerca în mod voit să vadă emoţiile altora, iar Steaua Căzută era o Soartă, nu un om; dar, aparent, nici ea nu era întru totul om.

Ea se îndreptă un pic, alungându-şi teama, grija şi teroarea până când zări culori care nu-i aparţineau. Se aşteptase la nuanţe de roşu furios şi mov maliţios, dar Steaua Căzută era doar auriu magnific.

Era mulţumit şi fiecare minut care trecea îl făcea să se încânte şi mai mult. Când o văzu folosindu-şi puterile ca să-l citească, zări urme de verde nerăbdător.

— Ce vezi? o întrebă el.

— Te bucuri că sunt aici, mai mult decât te-ai fi aşteptat… şi eşti mândru. Văd scântei arămii în jurul tău când îţi vorbesc.

— Excelent! El dădu o dată aprobator din cap, iar verdele nerăbdător din jurul lui deveni mai intens. Ştiam că eşti talentată! mai era o Soartă cu o putere asemănătoare. Putea să controleze emoţiile, însă darul lui nu funcţiona asupra nemuritorilor.

— Pot doar să văd emoţiile, nu să le controlez, îl corectă Scarlett.

— Asta pentru că nu te-am ajutat. Steaua Căzută întinse mâna ca să o mângâie pe creştet.

Scarlett nu se putu abţine; se retrase. Dacă voia să o răpească sau să o bage într-o cuşcă, nu era suficient de puternică încât să-l oprească, dar nu avea de gând să-i accepte vreodată dovezile de afecţiune. Poate că nu era cea mai inteligentă cale de a supravieţui, dar nu totul avea legătură cu supravieţuirea.

Steaua Căzută îşi lăsă mâna să cadă, dar, spre surprinderea ei, îi oferi un alt zâmbet neomenesc.

— Dacă m-ai fi acceptat prea uşor, aş fi fost dezamăgit, dar nu mi te vei mai împotrivi. Eşti unicul meu copil. Când voi urca pe tron, voi împărţi cu tine întregul Imperiu Meridian, dacă devii ceea ce îmi doresc.

El flutură o mână masivă, iar groaza lui Scarlett se

intensifică în clipa în care scânteile din aer explodară în flăcări care umplură spaţiul de deasupra capetelor lor şi dădură naştere unor forme strălucitoare. Se văzu stând pe un tron într-o rochie de petrecere cu o diademă cu pietre preţioase şi un rând de peţitori – unii în genunchi, alţii întinzând cadouri lucrate cu grijă.

— Odată ce îţi capeţi toate puterile, pot să-ţi îndeplinesc toate visurile. Pot să te fac o Soartă, ca mine.

Scarlett se abţinu să spună că a domni alături de el sau a deveni o Soartă nu era unul dintre visurile ei când Gavriel mai flutură o dată din mână, iar imaginea incandescentă se schimbă.

Scarlett se afla tot în sala tronului, dar acum era la picioarele Stelei Căzute şi, în loc să aibă o diademă pe cap, avea o cuşcă.

— Am să-ţi permit să-ţi alegi viitorul. Gândeşte-te la asta cât am să fiu plecat. Încântătoarea Domniţă Prizonieră îţi va ţine companie şi-ţi va aduce aminte de ce se întâmplă dacă încerci să părăseşti Menajeria.

El mângâie gratiile cuştii aurite, iar Scarlett îşi dădu seama de ce tânăra i se părea atât de cunoscută. Domniţa Prizonieră era o altă Soartă. În Cărţile Destinului, cartea ei avea două înţelesuri: uneori imaginea sa promitea iubirea, dar, de obicei, însemna sacrificiu.

Scarlett nu-şi amintea care erau puterile Domniţei Prizoniere, dar spera că nu şi le folosea ca să prezică într-un fel viitorul când ochii mov ai tinerei se albiră în clipa în care spuse „Aştept cu nerăbdare să văd cum te transformi în ce-şi doreşte el.”

27.
Donatella

Tella spera să-l găsească pe Legend când, în cele din urmă, căzu răpusă de somn. Nu-i păsa dacă era distant din cauză că-l respinsese ori pentru că era încă mort; spera doar că era acolo. Căutând o sală de bal care nu găzduia nicio petrecere, îşi târâi fustele rupte şi albastre precum cerul peste podelele din castelul Idyllwild, adunând sclipiciul de la stelele de hârtie aruncate.

Ştia că visa, dar totul aducea mai mult cu o amintire uitată cândva. Spre deosebire de prima noapte a ultimului joc de Caraval, când Dante o însoţise aici, sala de bal era tăcută, cu excepţia câtorva jalnice fântâni de petrecere din care picura apă. La ultimul Caraval, erau pline de vin de un roşu intens, dar acum abia dacă mai picura un lichid roşu ruginiu, de culoarea inimilor rănite.

Jacks se apropie de ea dinspre cuşca din mijlocul încăperii purtând haine elegante boţite şi pe jumătate încheiate. Părul auriu îi cădea peste ochi şi strălucea mai puternic decât orice altceva din sală. Părea neîmblânzit şi era mai frumos decât voia Tella să recunoască.

Cu mişcări nepăsătoare, dar totuşi graţioase, tăia felii dintr-un măr la fel de albastru ca rochia ei.

Ea îşi simţi brusc obrajii înroşindu-se când apucă o felie de măr cu dinţii şi muşcă sănătos.

— Ce faci aici? voi tânăra să ştie.

— Nu mă distrez la fel de bine pe cât am sperat.

El se apropie şi mai mult. În seara aceea mirosea divin – mireasma merelor se combina cu o aromă picantă pe care nu putea să o identifice. Încercă să-şi spună că-i plăcea doar pentru că, atunci când fusese trează, simţise doar mirosul morţii, dar cu cât Jacks se apropie, cu atât se luptă mai mult cu impulsul de a-l adulmeca. Era ceva foarte în neregulă cu visul acesta.

— Nu la asta mă refer, zise ea dintr-o suflare. Ţi-am dat permisiunea să intri în visele mele doar pentru o noapte.

— Şi totuşi n-ai încercat să mă împiedici să intru în seara asta? Buzele lui perfecte se jucau cu vârful ascuţit al lamei cuţitului. La ce te gândeai înainte să adormi?

— Nu la tine.

— Serios? o tachină el. Nu-ţi doreai să fiu acolo, ca să te fac să te simţi mai bine?

Jucându-se în continuare cu cuţitul, privirea nepământeană i se îmblânzi când se uită la buclele ei răvăşite, la mâinile fără mănuşi şi, în cele din urmă, la tivul zdrenţuit al rochiei de seară distruse. Tella aproape crezu că era îngrijorat, înainte ca el să zică:

— Arăţi groaznic.

— Nu e politicos să spui asta unei fete! se răsti ea.

— N-am venit aici să fiu politicos, iubirea mea. El lăsă cuţitul să cadă la pământ cu un zgomot şi se apropie mai mult. Sunt aici pentru că ai vrut să vin.

— Ba nu, nu am vrut!

— Deci nu vrei să-ţi iau durerea? Albastrul fără cusur al sticlei de mare lustruite era nuanţa ochilor lui. Pot să te fac să simţi ce vrei când te trezeşti. Trebuie doar să-mi ceri.

El îi cuprinse obrazul cu mâna rece şi se apropie mai mult.

Ea ar fi trebuit să se retragă. Se gândi din nou la cuvântul „obsesie”, dar când Jacks o atinse, nu reuşi să se convingă că era o idee groaznică să accepte acest gest sau să-i urască atingerea aşa cum se cuvenea. Pielea lui rece îi alina obrazul încălzit, făcând-o să închidă ochii, să se aplece spre el şi să ia ce îi oferea.

— Nu te simţi mai bine? Buzele lui reci erau lângă urechea ei, atingându-i uşor pielea sensibilă. Spune „da” şi am să-ţi iau tot ce te doare. Pot să te fac să uiţi de toate. Şi pot să-ţi ofer lucruri pe care nu putea să ţi le dea prinţişorul tău mort.

Tella simţi un fior pe şira spinării şi deschise ochii. Nu asta îşi dorea. Lucrurile care o răneau erau numai lucruri de care îi păsa – Legend, mama ei, Scarlett, faptul că Sorţile preluau conducerea imperiului.

Tella scutură din cap şi se retrase. Nu avea nevoie ca Jacks să o facă să se simtă mai bine. Trebuia să se trezească, să-şi găsească sora şi, apoi, să se ducă în Piaţa Dispărută ca să cumpere un secret care ar fi putut să-i spună cum să distrugă Steaua Căzută. Nu trebuia să-şi şteargă durerea, ci să o folosească drept impuls să acţioneze. Doar pentru că era o emoţie negativă nu înseamnă că nu era valoroasă.

— Nu facem asta.

Jacks se legănă pe călcâie şi îşi trecu limba peste dinţi.

— Nu vrei să te simţi mai bine?
— Nu, şi nu te vreau pe tine!
El râse, dându-şi pe spate capul blond şi făcând sunetul să se audă în toată sala de bal părăsită.
— Asta spui tu, iubirea mea, dar o parte din tine mă vrea; altfel, nici măcar n-aş fi aici!

28.
Scarlett

Scarlett îşi imagină că nu era îngrozită, că nu era închisă în Menajeria Sortită. Încercă să se convingă că, în locul împietritelor nuanţe de mov, sentimentele ei erau de un roz liniştit care se asorta cu patul în formă de semilună pe care se forţă să se întindă.

Vrusese să folosească Cheia Visului din clipa în care Steaua Căzută plecase, dar Domniţa Prizonieră nu-şi luase privirea de lavandă de la ea. Din cauza cuştii, Soarta nu putea să o împiedice fizic pe Scarlett să plece, dar tânăra nu voia ca Domniţa Prizonieră să strige şi să alerteze vreun străjer înainte să poată să scape. Era mai sigur să se strecoare afară după ce Soarta adormea.

— Poţi să-mi spui ce pui la cale.

Domniţa Prizonieră sări delicat de unde era cocoţată şi merse către marginea cuştii, urmărind-o pe Scarlett printre zăbrelele aurite. Zâmbetul pe care-l afişa era mult mai convingător decât al Stelei Căzute, dar era o Soartă şi, cu toate că era închisă, păruse destul de loială lui Gavriel înainte ca el să plece.

Celălalt tată al lui Scarlett, Marcello, avea astfel de străjeri – străjeri mai tineri cărora le spusese să fie prietenoşi cu fiicele lui doar pentru a le supraveghea mai atent.

— Nu pun nimic la cale, zise Scarlett.

— Ba da, spuse Soarta.

— Îmi spui asta datorită puterilor tale? Scarlett tot nu avea încredere în Soarta prizonieră, dar era curioasă în privinţa ei. Îşi aducea aminte ce reprezenta cartea ei, dar nu şi abilitatea sa. Când ochii ţi s-au albit mai devreme, ai văzut viitorul?

— Cândva, vedeam viitorul, drăguţo. Înainte să mă aflu în cuşca asta, eram iubită pentru darurile mele. Oamenii se temeau de celelalte Sorţi, dar pe mine mă adorau şi ştiau că pot să aibă încredere în mine pentru că nu sunt capabilă să mint. Cuşca mi-a slăbit puterile. Acum doar întrezăresc ce se va întâmpla. Din când în când, primesc semne care îmi spun care sunt cele mai bune alegeri sau ce nu trebuie făcut, dar singurul meu *dar* neafectat este incapacitatea de a minţi.

Scarlett se uită sceptic la Soartă când ea începu să zdrăngăne gratiile cuştii. Partea despre imposibilitatea de a

minţi i se părea cunoscută, dar nu o făcea pe Scarlett să aibă încredere în ea.

— Tot mă priveşti ca şi când ţi-aş fi duşman, dar eşti mai liberă decât mine. Ştii cât de groaznic este să fii ţinută ca un animal de companie?

„Nu.” Dar Scarlett avea sentimentul că, dacă nu avea să plece în curând, urma să afle.

— De ce te-a închis într-o cuşcă?

— N-a făcut-o doar el; a fost o altă Soartă, Apothic poate să mişte metalele şi pietrele cu puterea minţii. A creat o cuşcă, iar Gavriel a sigilat-o cu focul lui astfel încât numai el să poată intra. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Fecioara Morţii, când l-a pus pe Apothic să-i închidă capul într-o cuşcă de perle. Ca şi ea, nu voi fi liberă până când Gavriel nu va muri cu adevărat.

Ochii violeţi se umplură de tristeţe, dar Scarlett vedea fuioare de mov violent în jurul ei. Nu îi era loială Stelei Căzute, dar asta nu însemna că avea să-i fie lui Scarlett. Să iasă din cuşcă era tot ce conta pentru Domniţa Prizonieră.

— Lui Gavriel îi face plăcere să pedepsească. Dacă ai minte, ai să mă asculţi. După ce va deveni conducătorul Imperiului Meridian, vom avea parte de o dinastie a terorii. Singurul motiv pentru care nu stă acum pe tron este că îi place să se joace cu oamenii şi vrea ca supuşii lui să-l adore înainte să ajungă să-l urască.

— Nu o să reuşească, zise Scarlett.

Legend nu era preferatul ei, dar ştia că el ar fi făcut tot posibilul să îşi păstreze tronul.

— O, scumpo, oftă Soarta. Deja s-a apucat de treabă; cât dormeai ca o domniţă supărată, Gavriel a trimis câteva Sorţi fidele să-l ucidă pe următorul împărat.

— Ce?

Scarlett simţi cum rămâne fără sânge în obraji. Era imposibil ca Legend să fie mort; era nemuritor. Se presupunea că nemuritorii nu puteau să moară, dar Scarlett ştia mai bine decât majoritatea că Legend putea să fie ucis – îi văzuse cadavrul în timpul primului Caraval. În cele din urmă, avea să revină la viaţă. Dar dacă acum chiar era mort, ce se întâmplase cu Julian şi cu Tella?

Când Scarlett plecase ca să-l găsească pe Nicolas, Tella şi Julian fuseseră în palat. Tella ştia când să fugă, dar lui Julian îi

plăcea să lupte – era fratele lui Legend; făcea parte din jocurile lui şi, acum, era unul dintre curtenii săi. Şi, spre deosebire de Legend, Julian era muritor. Dacă îşi pierdea viaţa în afara Caravalului, nu şi-o mai recăpăta.

Deodată, lui Scarlett i se uscă gura. Chiar trebuia să scape de aici şi să îi găsească pe Julian şi pe sora ei.

— Mă bucur să văd că în sfârşit crezi ceva din ce ţi-am spus. Acum, Regele Ucis şi Regina Nemuritoare deţin controlul. Cărţile voastre de istorie spun că au fost conducătorii noştri, dar ei îi dau socoteală lui Gavriel. El le-a ordonat să-i facă pe toţi cât mai nefericiţi posibil, până când întreg oraşul va fi îngrozit. Atunci va sosi Gavriel ca un salvator şi va pretinde tronul. Între timp, oamenii vor deveni dornici să-i creadă minciunile. Asta dacă nu hotărăşti să-l împiedici.

Domniţa Prizonieră apucă gratiile cuştii când se uită la Scarlett, în cealaltă parte a camerei.

— Trebuie să devii ce îşi doreşte el cel mai mult. Numai tu ai puterea să-l învingi.

Ochii violeţi ai Sorţii căpătară din nou acea nuanţă de alb lăptos. Apoi, umerii i se lăsară. Ea dădu drumul gratiilor, se întoarse la locul ei, închise ochii şi adormi ca şi când nu i-ar fi spus lui Scarlett cu puţine clipe înainte că lumea se sfârşea şi că era sarcina ei să o salveze.

Dar singurii oameni pe care se gândea să îi salveze în acel moment erau Tella şi Julian. Trebuia să scape şi să se asigure că ei erau nevătămaţi.

Se aşeză pe pat şi dădu din picioare, nemaifiind în stare să ascundă faptul că era îngrozită. Anissa părea să doarmă, dar Scarlett aşteptă până când ea începu să sforăie uşor.

Cu atenţie, Scarlett se ridică şi făcu un pas.

Soarta sforăia în continuare.

Scarlett mai făcu un pas.

Şi încă unul.

Şi un altul. Şi, apoi, fără să vrea, se trezi alergând spre uşile principale şi băgă Cheia Visului în încuietoare.

„Julian. Julian. Julian.”

Să se gândească la numele lui Julian când întoarse cheia fu cea mai rapidă hotărâre luată vreodată. Dacă trăia, ea trebuia să…

Gândul îi fu întrerupt când păşi pragul şi se trezi stând în

picioare sub un hambar din lemn şubred, holbându-se la o mare de paie şi fân, în mijlocul cărora se afla un băiat chipeş şi obosit.

Nu mai avea haina, mânecile îi erau suflecate, pantalonii erau rupţi, iar ei îi sări inima în gât în clipa în care îl văzu.

Ochii de chihlimbar ai lui Julian licăriră când o văzu şi, probabil, şi din cauza rochiei sale care se transformase într-una strălucitoare de bal, cu o fustă voluminoasă plină de rubine. Îi era greu să fugă astfel îmbrăcată, dar asta nu o împiedică să se avânte spre el şi să-l îmbrăţişeze.

El mirosea a praf, lacrimi şi perfecţiune, iar ea hotărî că niciodată nu avea să-i mai dea drumul. Îşi dorea să fi existat o cale prin care să-şi lege inima de a lui astfel încât şi atunci când ar fi fost despărţiţi să fie tot împreună. În lumea asta existau lucruri de care să se teamă cu adevărat, dar a-l iubi pe Julian nu era unul dintre ele.

— Mă bucur atât de mult că trăieşti! Când am auzit ce i s-a întâmplat lui Legend, gândul că şi tu ai fost rănit m-a înspăimântat.

— Sunt bine. Sunt bine. Julian o ţinu mai strâns, ca şi când nici el nu ar fi vrut să-i dea drumul. Doar că mi-am făcut griji pentru tine. Cum ai ajuns aici?

— Am folosit cheia. Scarlett se retrase suficient cât să-i vadă ochii. Trebuia să te găsesc.

Înainte ca Julian să poată să-i răspundă, ea se apropie din nou şi-l sărută pătimaş.

De îndată ce buzele lui Scarlett le găsiră pe ale lui, el îşi împleti degetele în părul ei, iar limba sa îi luă în stăpânire gura.

De obicei, era dulce când o săruta, venerându-i buzele şi explorând-o uşor cu mâinile, dar sărutul acesta nu era deloc dulce; era disperat şi devorator: un sărut cu dinţi şi gheare, ca şi când ar fi avut nevoie să se ţină unul de celălalt nu doar cu mâinile. Spatele rochiei dispăru, iar Julian îi însemnă pielea goală cu palmele.

Ea ştia că probabil aveau de discutat alte lucruri importante, dar nimic nu părea mai important decât momentul prezent. Dacă ultimele zile îi dovediseră ceva, era cât de dureros de repede putea lumea să se schimbe. Oamenii mureau. Erau răpiţi. Se dovedeau a fi cu totul altfel decât îşi imaginase Scarlett.

Dar ea ştia cine era Julian. Avea cusururi şi nu era perfect, ci nesăbuit şi impulsiv. Dar, pe de altă parte, era pasional, loial şi iubitor – şi cel pe care şi-l dorea. A lui era mâna pe care voia să o ţină. Vocea lui era sunetul pe care voia să-l audă, iar zâmbetul său nu era doar ceva ce-şi dorea să vadă; voia ca ea să fie motivul pentru care el zâmbea.

Niciodată nu avea să fie perfect; îi spusese lucrul acesta, dar tânăra nu-şi dorea perfecţiunea, ci numai pe el. Mâinile îi atinseră nasturii cămăşii.

— Aşteaptă, Roşiuţo… Julian o apucă de încheieturi cu blândeţe. Oricât de bine m-aş simţi, trebuie să ne oprim.

Cu grijă, îi luă mâinile de pe cămaşa lui. Când se mişcă, o urmă roşiatică se zări pe braţ în locul bandajului. Acum dispăruse şi, în locul său, pe partea inferioară a braţului, cerneala de un roşu intens descria un tatuaj în formă de stea.

Ea începu să lăcrimeze imediat.

— E stacojie, murmură tânăra.

Julian îi zâmbi timid.

— De fapt, e roşiatică.

— Dar… dar… Scarlett se bâlbâi, neştiind ce să spună.

Se tatuase când nici măcar nu-şi vorbeau şi nu avea nicio garanţie că aveau să fie împreună.

— Nu am vrut să aştept, zise el, citindu-i cu uşurinţă gândurile pe chip. Ştiam că dacă mă întorc şi lucrurile nu merg cum trebuie, am să regret că te pierd, dar că nu aş regreta niciodată să am ceva care să-mi aducă aminte de tine.

— Te iubesc, Julian!

Zâmbetul lui ar fi putut să salveze lumea.

— Slavă sfinţilor morţi… Am aşteptat să te aud spunând-o.

Îşi strivi din nou buzele de ale ei, devorând-o încă o dată.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, zise ea, rostind cuvintele printre sărutări, nereuşind să se abţină. Ar fi trebuit să-ţi spun din clipa în care am plecat de la moşia lui Nicolas şi mi-am dat seama că jocul inventat de mine este o greşeală. Te aleg pe tine, Julian, şi-ţi promit că mereu te voi alege şi te voi iubi. Te voi iubi cu fiecare os din trupul meu ca şi după moartea mea o parte din mine să rămână cu tine pentru totdeauna.

Julian o sărută din nou, mai dulce de această dată, atent şi blând când îi şopti cuvintele pe buze.

— Te iubesc din seara în care ai apărut pe plaja din Trisda,

crezând că poţi să mă mituieşti să fug fără tine. Mi-am dat seama cât de îngrozită erai când am apărut, dar nu ai dat înapoi.

— Şi după aceea m-ai răpit.

El îi zâmbi ca un lup.

— A fost ideea surorii tale. Dar, de atunci, am tot încercat să te fur. Împletindu-şi mâinile la spatele ei, o trase mai aproape pentru încă un sărut.

Dar pe Scarlett o sperie un zgomot care venea de undeva de sus.

Brusc, îşi ridică privirea ca să o vadă pe Tella uitându-se în jos din grămada de fân. Arăta de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn foarte agitat. Părul îi era plin de paie, avea ochii roşii, iar colţurile gurii îi erau căzute într-o expresie de tristeţe.

29.
Scarlett

Tella arăta aşa cum se simţise Scarlett după ce Steaua Căzută o răpise: epuizată, distrusă şi nu întru totul sigură de următoarea mişcare.

— Scar, spuse Tella, fiind răguşită pentru că abia se trezise din somn.

Sunetul paşilor grăbiţi se auzi când coborî repede scara, înainte să păşească pe ultima treaptă, sări şi o îmbrăţişă pe Scarlett.

— Mă bucur nespus că eşti în regulă!

— Nu o să mi se întâmple nimic. Scarlett îşi strânse sora în braţe. Îmi pare rău că nu ţi-am zis unde mă duc. Întâlnirea cu Nicolas a fost o greşeală.

Liniştea se lăsă în hambar. Scarlett nu auzi decât foşnetul fânului când Tella şi Julian se priviră îngrijoraţi. Tella îşi lăsă sora când Julian îşi duse mâna la ceafă.

— Ce s-a întâmplat? repetă Scarlett.

— Nicolas a murit, zise Tella. Credem că Steaua Căzută l-a ucis.

Dacă Scarlett ar fi putut să simtă mai multe emoţii, picioarele fie i s-ar fi înmuiat, fie ar fi simţit lacrimile adunându-i-se în ochi pentru bărbatul cu care, cândva, intenţionase să se căsătorească. Dar, pentru un moment, singurele culori pe care le văzu erau alb şi negru, ca şi când emoţiile ei s-ar fi retras ca să nu o devoreze.

Nu-şi imaginase niciodată că jocul ei s-ar fi sfârşit astfel.

— De unde ştii că a fost Steaua Căzută? întrebă Scarlett.

— După modul în care a fost ucis, îi răspunse Julian, uitându-se în jos. A fost mistuit de flăcări.

— Sărmanul Nicolas!

Scarlett îşi strânse braţele la piept, dorindu-şi să se fi putut întoarce în timp, dorindu-şi să-l fi iertat pe Julian mai devreme şi să nu fi reluat legătura cu Nicolas. Era o certitudine că Steaua Căzută venise ca să o caute, iar Nicolas plătise preţul.

— Cum ai scăpat? întrebă Tella. Unde ai fost?

Era tentant să născocească o minciună. După ce în sfârşit îşi mărturisise sentimentele lui Julian, Scarlett nu voia ca el să o vadă altfel, iar Tella părea deja prea fragilă. Scarlett îşi imagina că o pană ar fi putut să o doboare; să afle că Soarta

care le ucisese mama era tatăl natural al lui Scarlett ar fi putut să o distrugă, dar secretul era prea periculos ca să-l păstreze.

Tânăra începu cu cele mai puţin şocante informaţii, spunându-i Tellei despre Cheia Visului care-i fusese oferită şi cum putea să o folosească pentru a fugi oriunde îşi dorea. Un strop de mirare şi o urmă de invidie o făcură pe Tella să-şi revină un pic; era mai bine decât să fie fragilă şi temătoare, dar Scarlett se îndoia că ar fi reacţionat la fel în continuare. Scarlett tot nu ştia ce simţea în legătură cu asta, dar ştia că nu putea să păstreze secretul.

Ea inspiră profund.

— E bine că am avut cheia pentru că, de fapt, nu am scăpat. Am fost răpită de Steaua Căzută. Tella, ai avut dreptate privind motivul pentru care a venit aici, dar nu ne căuta pe amândouă, ci doar pe mine. Este tatăl meu.

Parţial, Scarlett se aşteptase ca pământul să se cutremure sau ca acoperişul şubred să se prăbuşească la cuvintele ei.

Tella se albi la faţă, dar expresia ei deveni feroce, iar mâna, caldă şi fermă când o luă pe a lui Scarlett şi o strânse.

— Eşti la fel ca întotdeauna, doar că acum ştim mai multe despre tine. Asta nu te schimbă – dacă nu îi permiţi, iar lucrul acesta nu schimbă nici relaţia dintre *noi.* Chiar dacă n-am fi rude de sânge, tot aş zice că eşti sora mea şi m-aş lupta cu oricine ar încerca să spună că nu este adevărat. Tu eşti familia mea, Scarlett. Identitatea tatălui tău natural nu schimbă asta.

— Nici eu nu te văd diferit. Julian o cuprinse pe Scarlett cu un braţ, dar când vorbi din nou, o făcu într-un mod precaut. Asta înseamnă că eşti o Soartă?

— Nu, zise Tella imediat. Vrăjitoarea care l-a ajutat pe Gavriel să creeze Sorţile a spus că Sorţile devin ceea ce sunt, nu se nasc aşa. Şi Scarlett nu ar putea să fie niciodată o Soartă – Sorţile nu pot să iubească. Iubirea transformă un nemuritor în muritor şi amândoi ştim cât de mult iubeşte Scarlett.

— Tella are dreptate; nu sunt o Soartă, zise Scarlett.

Dar, când încercă să şi zâmbească, vocea îi şovăi când se gândi la ameninţarea Stelei Căzute de a o transforma într-una. Acum nu era cu el. Însă puterile ei sporiseră de la sine – dacă se transforma deja într-o Soartă?

Julian o strânse mai puternic.

— Este în regulă, Roşiuţo, eşti în siguranţă acum. Nu-i vom

permite să te găsească.

— Nu asta mă îngrijorează, mărturisi Scarlett. Steaua Căzută a zis că vrea să-mi cultive puterile şi să mă transforme într-o Soartă.

Julian încremeni lângă ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji; nu te mai are, spuse Tella.

— Şi dacă se întâmplă fără el? Mereu mi-am văzut emoţiile în culori. Dar, în ultima vreme, am văzut şi sentimentele altor oameni.

— Pe ale noastre? întrebă Julian.

Scarlett dădu aprobator din cap.

— La început, a fost doar o licărire, dar simt că devin mai puternică…

Lătratul care se auzi de aproape şi suficient de tare încât să le atragă atenţia tuturor spre intrarea în hambar, unde câinele lui Nicolas lătră din nou, mai disperat de această dată, o întrerupse.

30.
Donatella

Tellei îi plăceau câinii. În Trisda, ajunsese o dată chiar să fure un căţel. În mod ingenios, îl botezase Câinele Prinţul Tuckleberry. Dar după ce aflase tatăl ei, Tella nu îl mai văzuse pe Prinţul Tuckleberry. Petrecuse atât de puţin timp cu animalul încât nu ştia prea multe despre cum comunicau câinii. Dar în mod clar animalul de companie al lui Nicolas încerca să le spună ceva.

Câinele mare şi negru lătră şi apoi îşi întoarse capul imens spre spaţiul din afara hambarului, ca şi când ar fi vrut ca ei trei să îl urmeze.

— Crezi că ne spune că Nicolas este cumva încă în viaţă? întrebă Scarlett.

— Nu, răspunse Tella.

Dar poate că era altcineva – „Legend, de exemplu."

Cei trei porniră spre uşile crăpate ale hambarului şi ieşiră în după-amiaza târzie. Julian o luă pe Scarlett de mână ca şi când ar fi plănuit să nu o mai scape de sub observaţie. Sora ei spera să nu o facă. Acum că Scarlett revenise, Tella trebuia să se ducă în Piaţa Dispărută şi să facă tot posibilul pentru a cumpăra un secret care să îi arate cum să distrugă Steaua Căzută înainte ca aceasta să îşi poată pune mâinile oribile pe sora ei şi să o transforme într-o Soartă.

Tella voia să creadă că nu era nici măcar posibil. Dar ar fi trebuit să fie imposibil ca o Soartă să fie adevăratul tată al lui Scarlett – sau ca Scarlett să aibă acum abilitatea de a vedea sentimentele altor oameni. Nu că asta ar fi schimbat ceva. Tella vorbise serios – chiar dacă nu ar fi avut acelaşi sânge, Scarlett tot ar fi rămas sora ei.

Un vânt de seară spintecă aerul când Tella continuă să urmeze paşii greoi ai lui Timber spre partea din spate a casei. Nu se simţea deloc odihnită, ci la fel de uzată ca papucii din picioare. Dar inima îi bătu mai repede când Timber îi conduse spre o alee pietruită atât de plină cu tufe de mure încât ea şi Julian nu o observaseră explorând prima dată locul acela.

Câinele se opri şi lătră până când cei trei dădură la o parte plantele ţepoase.

De îndată ce îi făcură suficient loc să treacă, animalul alergă înainte.

Aerul deveni acru când Tella îl urmă. Ea strâmbă din nas când simţi mirosul de sânge, transpiraţie şi stinghereală. Brusc, speră ca Legend să nu fie pe partea cealaltă. Duhoarea nu era nici pe departe la fel de spurcată ca aceea din casa lui Nicolas, dar Tella simţi o groază tot mai mare când zări un amfiteatru vechi. Mai întâi văzu treptele; pietrele erau aproape albastre în lumina tot mai slabă, culoarea mâinilor reci şi a venelor. Nu erau multe. Teatrul era mic, construit pentru spectacolele destinate familiei sau pentru scenete distractive, dar nimic nu era distractiv la mascarada din mijlocul scenei.

Oamenii erau îmbrăcaţi în haine de servitori şi purtau un fel de măşti oribile în nuanţe urâte de mov, roşu, albastru, galben şi portocaliu. Culorile o făcură pe Tella să se gândească la bucăţile putrede de confetti care refuzau să cadă când servitorii se mişcau pe scenă, cu braţele şi picioarele atârnate de sfori care îi transformau în marionete.

Tella înjură.

Scarlett suspină.

Julian arăta ca şi când alimentele mâncate în hambar i se ridicaseră în gât.

Nimeni nu părea să tragă de sforile servitorilor: toate se mişcau prin magie, săltându-i pe scenă într-un dans forţat plin de plecăciuni şi reverenţe tulburătoare.

Tella îl ţintui cu privirea pe cel mai tânăr participant forţat, un băiat cu bucle la fel de frumoase ca ale unei păpuşi şi un chip pătat de lacrimi uscate.

— Nu e de mirare că nu am găsit niciun servitor, spuse Julian.

— De cât timp crezi că sunt în starea asta? întrebă Scarlett.

Nimeni nu ştiu cum să răspundă la întrebare. Dacă servitorii fuseseră atârnaţi când fusese ucis contele, atunci trebuia să fi trecut cel puţin o zi întreagă. Cei mai mulţi nici măcar nu păreau conştienţi; capetele lor rămâneau plecate în timp ce trupurile era smucite pe scenă.

Tella alergă într-acolo, sperând că nu era prea târziu să îi salveze.

— Pare mâna Nebunului. El are abilitatea de a anima obiecte. Probabil că i-a legat pe toţi, iar apoi şi-a folosit magia asupra funiilor ca să îi mişte în continuare.

— Cum anulăm vraja? întrebă Scarlett. Când Otrăvitorul a

împietrit familia aceea, a lăsat un bilet.

Dar nimeni nu găsi niciun bilet pe scenă.

— Cred că trebuie doar să tăiem sforile sau să le dezlegăm, spuse Julian.

Ceea ce se dovedi mai uşor de spus decât de făcut.

Membrele bieţilor servitori se mişcară mai repede cu fiecare încercare de a-i elibera. Julian era singurul care avea un cuţit; i-l dădu lui Scarlett. Dar niciunul dintre ei nu se descurcă uşor. Cu toţii fură nevoiţi să sară din nou înapoi ca să evite loviturile în stomac sau pumnii în faţă când încercau să dezlege sforile servitorilor. Din fericire, Nicolas nu angajase prea mult personal.

Erau doar şase. Inimile încă le băteau, dar slab. Niciunul nu reuşi să stea pe picioare foarte mult timp după ce fusese eliberat.

— Stăpânul are leacuri pentru răni în seră, mormăi un bărbat mai în vârstă când îşi smulse masca putrezită de culoare albastră de pe faţă.

Tella îşi imagină că era majordomul. Ochii lui erau mai trişti decât ai tuturor când se uită la colegii de breaslă, toţi prăbuşiţi pe scenă.

Julian găsi leacurile în timp ce Tella aduse apa, iar Scarlett făcu rost de bandaje dintr-un dulăpior pentru încheieturile rănite ale mâinilor şi gleznelor servitorilor. Tot chinul fu foarte greu de suportat. Scarlett, Julian şi Tella nu spuseră niciunui servitor ce se întâmplase cu Nicolas şi niciunul dintre ei nu întrebă, făcând-o pe Tella să suspecteze că probabil ştiau deja. Sau că fuseseră destul de îngroziţi ca să nu-şi dorească să ştie.

Se auziră multe şoapte de mulţumire, dar servitorii nu se uitară în ochii ei, ca şi când ar fi fost ruşinaţi de ce li se întâmplase. Doar băiatul cu bucle se uită direct la Tella şi chiar reuşi să zâmbească strâmb, de parcă ea ar fi fost un fel de eroină, ceea ce nu era – chiar deloc. Tella era parţial vinovată de tot ce se întâmplase. Dar în acea clipă jură că avea să compenseze rolul jucat în eliberarea Sorţilor.

— Voi afla cine v-a făcut asta şi mă voi asigura că nu va mai răni niciodată pe nimeni.

— Purta o mască, spuse băiatul. Dar nu ca asta. Copilul lovi cu piciorul bucata de material roşu care-i fusese legat pe faţă. A lui era strălucitoare ca porţelanul şi într-o parte avea dinţi,

iar în cealaltă ochiul închis şi limba pe jumătate scoasă.

— Nebunul, spuse Tella. Este o Soartă.

Câţiva adulţi se uitară brusc în direcţia ei când vorbi; cel puţin unul părea să creadă că nu se cuvenea să spună nimic din toate astea băieţelului, dar după ceea ce tocmai trăiseră, niciunul nu o contrazise.

Tella nu povesti istoria Sorţilor sau cum fuseseră eliberate din Cărţile Destinului, dar spuse destul încât imediat ce servitorii şi băiatul şi-ar fi revenit, să îi poată avertiza pe ceilalţi despre pericolul în care se afla acum Valenda.

Părea un efort neînsemnat, dar spera că avea să scutească alţi câţiva oameni de a fi transformaţi în jucării umane sau de a fi ucişi – ca mama ei şi Legend.

Tella scrută orizontul întunecat ca şi când Legend ar fi putut în sfârşit să apară, strălucind mai puternic decât stelele care începeau să răsară, şi continuă să caute semnele întoarcerii lui după ce toţi servitorii fură hrăniţi, bandajaţi şi ajutaţi să revină în camerele lor din spatele casei, lipsite de putregaiul rămas în biblioteca contelui.

Tella era gata să-i urmeze pe servitori înăuntru şi să se spele, dar Scarlett zăbovea în faţa uşii pe o potecă plină de margarete stranii.

— Vrei să intri cu mine ca să te speli? întrebă Tella.

Aerul era liniştit, dar fusta lui Scarlett foşnea în jurul gleznelor ei. Tella nu observase când rochia îşi schimbase culorile. Mai devreme, fusese o rochie de bal de un roşu strălucitor; acum era neagră.

— Îmi pare rău de Nicolas, spuse Tella. Nu merita să moară aşa.

— Nu, nu merita. Nu ar fi trebuit să încerc să îl găsesc. Dacă nu aş fi făcut-o, ar mai fi trăit. Ochii lui Scarlett licăriră de lacrimi când îşi ridică privirea la Tella. Nu putem să-i permitem Stelei Căzute să mai facă asta altcuiva.

— Nu o vom face. Tella se întinse ca să-şi ia sora de mână, dar Scarlett se retrase, cu o cută de îngrijorare între sprâncene.

— Îmi pare rău, Tella – credeam că pot să rămân aici cu tine şi cu Julian, dar trebuie să mă întorc la Steaua Căzută.

— Ce? Nu! Vocea lui Julian o însoţi pe a Tellei când ieşi din casa servitorilor.

— Nu poţi.

Julian probabil tocmai se spălase. Din părul lui închis la culoare apa picură pe poteca plină de ierburi când Scarlett se apropie de casă şi se îndepărtă de ferestrele deschise ale servitorilor.

— Îmi pare rău! spuse Scarlett. Dar trebuie să o fac. Cred că s-ar putea să joc rolul principal în înfrângerea Sorţilor.

— Absolut nu! urlă Julian în timp ce Tella strigă:

— Ţi-ai pierdut minţile? Ne-a ucis mama şi a ameninţat să te transforme într-o Soartă. Nu te poţi întoarce la el!

— Nu vreau să mă întorc, spuse Scarlett, dar mi-am dat seama că trebuie să o fac imediat ce i-am văzut pe servitorii aceia. Dacă ar fi fost lăsaţi mai mult timp cum i-am găsit, nu ar fi supravieţuit.

— Dar cum îi va ajuta întoarcerea ta pe alţii ca ei? întrebă Tella. Îşi dorea acelaşi lucru ca sora ei: să găsească o cale de a-l ucide pe el şi pe Sorţile lui, dar *nu* aşa. Piaţa Dispărută este unul dintre locurile Sortite, adăugă ea. Acolo sunt nişte surori care vând secrete şi cred că s-ar putea să aibă unul care să ne spună cum să ucidem Steaua Căzută.

— Dar dacă nu au? zise Scarlett.

— Atunci vom găsi altă cale, interveni Julian.

— Cred că asta e cealaltă cale, spuse Scarlett. Steaua Căzută vrea să îmi stăpânesc puterile, iar eu cred că ar putea fi cheia pentru a-l opri. Mai era o Soartă acolo, Domniţa Prizonieră. Ea mi-a spus că pentru a învinge Steaua Căzută, trebuie să devin ce-şi doreşte el.

— Bineînţeles că a zis aşa ceva, spuse Tella. Domniţa Prizonieră este o Soartă.

— El a închis-o în cuşcă; nu poate să iasă decât după moartea lui. Şi chiar dacă încearcă să mă manipuleze, nu înseamnă că se înşală. Ce mi-a spus are logică. Tella, ai spus că dacă un nemuritor iubeşte, devine om. Dacă pun stăpânire pe puterile mele, l-aş putea face să iubească. L-aş putea transforma în om, iar apoi l-am putea învinge.

— Sau ai pune stăpânire pe puterile tale şi te-ai transforma într-o Soartă, spuse Tella.

— Şi dragostea nu aşa funcţionează, adăugă Julian. Magia poate face multe lucruri, dar nu cred că poţi să o foloseşti ca să faci pe cineva să iubească. Este prea periculos.

— Nu vă cer să mă *lăsaţi* să o fac. Este alegere mea, nu a voastră. Aşadar, vă rog doar să nu mă opriţi. În afară de cazul în care găsim o altă cale de a-l distruge, sunt singura care e capabilă de asta şi *vreau* să o fac. Tella, cândva mi-ai spus că viaţa înseamnă mai mult decât să rămâi în siguranţă…

— Mă refeream la distracţie, nu la locuitul cu un criminal!

— Ei bine, nu cred că vreunul dintre noi se va distra dacă Steaua Căzută preia controlul imperiului. Şi amândouă ştim că ai face acelaşi lucru.

Scarlett îşi îmbrăţişă din nou sora. Se pricepea de minune să îmbrăţişeze: ştia exact cât de mult să strângă, când să rămână tăcută şi când să dea drumul. Dar indiferent când ar fi pus capăt acestei îmbrăţişări, ar fi fost prea curând.

Tella o strânse mai puternic. Voia să se mai certe. Dacă ar fi contrazis-o în continuare, dacă i-ar fi spus lui Scarlett cât de îngrozită era, dacă i-ar fi dat detalii despre moartea îngrozitoare a lui Nicolas şi i-ar fi amintit cum le ucisese mama Steaua Căzută, Tella ştia că ar fi reuşit să o convingă să rămână. Tella îşi dorea mult să o convingă, dar tocmai jurase să facă tot ce era necesar ca să înfrângă Steaua Căzută şi vorbise serios. Doar că nu se gândise că preţul ar fi fost sora ei.

Se sprijini de Scarlett când cerul se întunecă pe deplin.

— Eşti sigură că nu vrei să fii egoistă acum şi să te gândeşti doar la cum să te salvezi pe tine?

— Bineînţeles că vreau. Dar trebuie să plec – pentru mine, pentru tine, pentru Julian şi pentru toţi servitorii pe care tocmai i-am ajutat şi care nu au şansa să facă ce pot face eu. Nu pot să stau cu mâinile-n sân când am capacitatea să acţionez. Şi am Cheia Visului: dacă situaţia devine prea periculoasă, am să evadez.

— Cheile pot fi furate, şopti Tella.

— Voi fi precautā.

Scarlett îşi îmbrăţişă mai strâns sora până ce Tella se retrase în cele din urmă, deşi nu îşi dorise să o facă. Dar dacă Scarlett intenţiona să se întoarcă la Steaua Căzută, trebuia să o facă în curând, înainte să îi observe cineva lipsa. Probabil că Scarlett voia să îşi ia rămas bun cum se cuvine şi de la Julian.

Iar prin „cum se cuvine”, Tella se gândea la un rămas bun la care o soră discretă nu ar fi trebuit să asiste.

31.
Scarlett

Când Tella intră în casa de oaspeţi şi încercă să spele praful, tristeţea şi urmele de vinovăţie care zăboveau, Scarlett stătea sub o rază de lună, pregătindu-se pentru un alt rămas bun pe care nu şi-l dorea.

Iulian părea să simtă acelaşi lucru. Fruntea îi era încruntată şi strângea din buze, iar când o cuprinse în braţe pe Scarlett, atingerea lui nu fu nici blândă, nici tandră.

— Ştiu că ai zis că nu este alegerea mea dacă tu pleci sau rămâi, dar nu îmi poţi spune că m-ai ales, iar apoi să-mi interzici să mă implic în viaţa ta.

— Mă rogi din nou să nu plec?

— Nu. El o strânse mai puternic, sprijinindu-i capul de pieptul său. Pe viitor – deoarece *va exista* un viitor pentru noi – sper să poţi să-mi vorbeşti despre astfel de lucruri, în loc să îmi spui că ai luat deja o hotărâre.

— Bine, cedă Scarlett. Dar sper să faci acelaşi lucru.

— Nu ţi-aş cere asta, dacă nu aş avea de gând să o fac.

Julian îi cuprinse talia cu degetele ca şi când tot ar mai fi putut să găsească o cale prin care ea să nu fie nevoită să plece.

Scarlett îşi dorea ca el să poată face asta. De fapt, nu voia să se întoarcă la Steaua Căzută. Dar, în acea clipă, îşi făcea mai multe griji pentru Julian. Ca şi Tella, era impulsiv şi condus de emoţii, pe care Scarlett le vedea ca fiind gri ca norii de furtună şi pline de îngrijorare.

— Dacă aş încerca să îţi trimit scrisori pe furiş o dată la câteva zile? Nu cred că ar fi sigur să te mai vizitez. Şi era de părere că nici să îi trimită mesaje nu era un lucru bun, dar îşi făcea griji că dacă nu ar fi găsit o cale prin care să îl asigure că era în regulă, în cele din urmă el ar fi venit după ea şi s-ar fi pus în pericol. Pot să deschid o uşă cu Cheia Visului ca să îţi trimit bilete şi să te anunţ că sunt bine.

— Tot nu îmi place ideea, spuse Julian.

— Dacă ţi-ar fi plăcut, probabil mi-ai fi rănit sentimentele.

El o sărută pe frunte şi, pentru o clipă, buzele îi zăboviră acolo.

— Ai grijă, Roşiuţo!

— Mereu am grijă.

— Nu ştiu… Se retrase doar ca ea să îi vadă un colţ al gurii

zvâcnind. O fată precaută nu ar spune că mă iubeşte.

— Te înşeli. Nu cred că inima mea ar putea fi altundeva în mai multă siguranţă decât în mâinile tale. Dar în clipa în care rosti cuvintele, îşi simţi inima grea.

Julian încă mai schiţa un zâmbet, dar ochii lui exprimau altceva. Lui Scarlett îi plăcuseră dintotdeauna ochii lui – erau căprui, blânzi şi plini de toate emoţiile care îl conduceau. Spre deosebire de ochii lui, Julian nu era întotdeauna sincer şi, momentan, se uita la ea ca şi când s-ar fi temut că la următoarea revedere ea nu avea să mai fie la fel.

— Mă voi întoarce la tine, îi promise ea.

— Nu este singurul lucru care mă îngrijorează. Vocea îi era răguşită. Mi-am petrecut o mare parte din viaţă în preajma magiei – magia fratelui meu m-a readus la viaţă de mai multe ori decât pot număra. Am încercat să mă îndepărtez, dar este greu să părăseşti o astfel de magie. Ştiu că acum crezi că dacă poţi să-ţi stăpâneşti puterile, poţi să controlezi Steaua Căzută, dar, în schimb, ai putea ajunge să fii controlată de propria magie.

Ochii lui îi părăsiră privirea ca să se uite la rochia fermecată înainte să se oprească la cheia Sortită din mâna ei, care strălucea argintiu în lumina obscură.

Ea nici măcar nu îşi dăduse seama că o scosese deja din buzunar. Să se bazeze pe cheie devenise un obicei, la fel ca purtatul rochiei fermecate. Dar nu voia să depindă de ea, ci doar să o stăpânească suficient încât să poată face Steaua Căzută să o iubească şi să îl transforme pe Gavriel în muritor. Apoi, ar fi fost mulţumită să nu o mai folosească niciodată.

— Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine. Scarlett îşi ridică fruntea şi îl sărută repede pe Julian, dorindu-şi să poată spune mai multe, dar ştiind că trebuia să se întoarcă.

Când folosise prima dată cheia, nu plănuise să se întoarcă, deci nu se gândise la cât timp trecea. Spera că Steaua Căzută să nu mai vină în vizită curând. În plus, o îngrijora şi trezirea Domniţei Prizoniere.

După ce răsuci Cheia Visului, Scarlett continuă să meargă tiptil. Dar de îndată ce intră în camera ei din Menajerie, află că lucrurile nu erau aşa cum le lăsase.

Domniţa Prizonieră era trează, legănându-se tăcută pe stinghie în timp ce fusta ei mov atingea podeaua lustruită a

cuştii aurite.

— Dacă vrei să te furişezi, nu ar trebui să fii prea mult plecată. Şi nu fi atât de surprinsă; chiar credeai că nu ştiu?

Ea pufni uşor afectată.

— De ce să mă prefac? întrebă Scarlett.

— Pentru că ştiam că nu ai să pleci dacă mă crezi trează. Dar trebuie să fii mai înţeleaptă. Vocea îi deveni o şoaptă, iar ochii violeţi nepământeni se albiră, aşa cum o făcuseră mai devreme în acea seară. Dacă pleci de aici ore în şir, ai să fii prinsă cu cheia aceea mai curând decât ar trebui.

32.
Donatella

Trecuse o zi întreagă, iar Legend era în continuare mort. Trebuia să revină la viaţă. Legend nu trebuia să moară, iar Tella nu îşi încheiase toate socotelile cu el.

— Cât timp durează să revină la viaţă? îl întrebase pe Julian în timpul primei călătorii spre moşia contelui.

— De obicei, nu mult – după răsărit, întotdeauna mai puţin de o zi, îi răspunsese el.

Tinerei îi fusese greu să îl facă să spună mai mult. Tella simţea că magia îl împiedica să dezvăluie prea multe secrete. El mărturisise că Legend avea o legătură cu toţi artiştii – Julian avea să simtă când Legend ar fi revenit la viaţă – iar dacă Legend voia să îl găsească pe Julian, o putea face cu uşurinţă. Dar Legend nu apăruse, iar Julian nu îl simţise.

Tella nu ştia cât era ceasul acum, doar că părea cea mai întunecată parte a nopţii, iar ea şi Julian ieşiseră de pe proprietatea contelui ca să se îndrepte spre Piaţa Dispărută.

După spusele lui Jacks, Piaţa Dispărută putea fi invocată ducându-te la nişte ruine la vest de Districtul Templului. De vreme ce Nicolas locuia în afara oraşului, călătoria era una de câţiva kilometri, iar Julian păstră tăcerea o mare parte din drum. Era o tăcere care o făcea pe Tella să creadă că plănuise să îşi ţină respiraţia în absenţa lui Scarlett.

Tella ar fi putut face acelaşi lucru. Era o susţinătoare a ideii că fiecare trebuie să facă greşeli şi să îşi dea silinţa să se descurce mai bine data următoare. Dar Tella se temea că dacă Scarlett ar fi făcut un pas greşit, probabil nu ar mai fi existat o dată următoare.

Se rugă sfinţilor – chiar şi celor pe care nu îi plăcea prea mult. Mai zise o rugăciune şi pentru întoarcerea în siguranţă a lui Legend, dar ştia că lucrul acesta nu depindea de sfinţi.

Legend avea o singură slăbiciune care putea face posibilă uciderea lui definitivă: dragostea.

Ea încerca să nu se gândească la asta. Nu voia să îşi aducă aminte cum practic îl implorase să o iubească, nu cu mult timp înainte să fie ucis.

În acea seară, nu îl crezuse pe deplin când spusese că nu era capabil să iubească. Crezuse că pur şi simplu se temea de iubire pentru că nu voia să îşi sacrifice nemurirea şi să devină

om. Iar acum, înţelegea de ce.

Tânăra îşi spuse să nu se mai îngrijoreze. Acesta era Legend, iar el era de neclintit când venea vorba de magie şi nemurire. Nu şi-ar fi permis niciodată să moară pentru dragoste. Dar Tella tot se trezi încercând să îşi aducă aminte cum o sărutase în noaptea aceea din labirint. Să fi simţit el numai dorinţă şi obsesie? Ori iubirea îi alimentase sărutul? Pentru o clipă, cuvintele lui, „Vreau să te păstrez”, îi păruseră a exprima dorinţa de posesie, nicidecum romantismul. Dar acum, se trezi sperând ca el să fi simţit doar emoţiile pe care ea le considerase atât de supărătoare în acea seară.

— Aproape am ajuns, spuse Julian.

Tella vedea acum conturul vag de la distanţă. Pe întuneric, era greu să facă diferenţa dintre pietre şi umbre, dar părea că în ruinele din faţa lor se zăreau un drum flancat de pomi fosilizaţi, bolţi sfărâmate la ambele capete şi câteva statui înspăimântător de realiste. Tella spera cu disperare că nu erau oameni pietrificaţi.

Cel puţin nu era nicio Soartă prin preajmă.

Tella se opri chiar înainte să ajungă la marginea ruinelor, într-un petic perfect de lumină albă-gălbuie a lunii.

— Sunt nesăbuită? întrebă ea.

Julian se opri şi o privi.

— Depinde la ce te referi. Dacă vorbeşti despre faptul că ai de gând să faci un sacrificiu de sânge ca să vizitezi unul dintre locurile Sortite pe baza vorbelor altei Sorţi, atunci nu, deoarece sunt aici şi eu nu sunt nesăbuit. Dar dacă te referi la orice îl implică pe fratele meu, s-ar putea să fii.

— Mulţumesc pentru că mi-ai spus-o cu atâta blândeţe, zise Tella.

Julian ridică un umăr.

— Încerc să fiu sincer. Când mint, am probleme cu sora ta.

— Nu vreau să minţi. Îmi doresc doar să fi avut ceva adevărat de spus din ce vreau eu să aud.

Julian îşi masă maxilarul cu o mână. Combinaţia dintre lumina lunii şi umbre îl făcea să semene oarecum cu fratele lui, să fie mai tăios, mai dur. Însă chiar şi în lumina slabă, privirea lui Julian era mai blândă şi mai prietenoasă decât a lui Legend.

— Dacă vrei să-ţi spun că fratele meu te va iubi cândva, nu pot. Îl cunosc de-o viaţă. Sunt unul dintre puţinii oameni care îl

cunosc dinainte de a deveni Legend, iar el nu a iubit niciodată pe nimeni. Dar are alte calităţi. Nu renunţă, iar dacă tu contezi pentru el, te va face să te simţi mai importantă decât oricine altcineva şi…

Se opri, ca şi când ar fi vrut să se oprească, dar apoi adăugă şovăind:

— Chiar cred că tu contezi pentru el.

Dar era suficient?

— Acum, haide! spuse ursuz Julian. Dacă Legend ar reveni chiar acum, probabil că m-ar ucide pentru că te las să stai în drum atât de expusă.

— Stai! Tella sări în faţa lui Julian înainte să-şi poată continua drumul spre ruine. Mai am o întrebare. Mi-a cerut să devin nemuritoare.

— Asta nu e o întrebare, Tella.

— Nu ştiu ce să fac.

Tella credea că ştiuse. Îşi dorea iubirea lui Legend, dar moartea lui o făcuse să îşi dea seama că nu îi mai putea cere niciodată să o iubească.

— Tot nu e o întrebare, spuse Julian. Chiar dacă ar fi, e o alegere pe care nu aş vrea să o fac în locul nimănui. El voi să treacă lângă ea, dar apoi se opri şi se întoarse. Dacă accepţi, să fii foarte sigură că este ceea ce vrei. Nemurirea e permanentă.

— Dacă nu cumva mă îndrăgostesc.

Julian scutură din cap.

— Nu conta pe asta. Nemuritorii nu se pot îndrăgosti unul de celălalt şi foarte puţini oameni îi seduc. Indiferent ce a făcut fratele meu, nu am încetat niciodată să îl iubesc, dar el nu mi-a împărtăşit sentimentul.

Vocea lui Julian era perfect monotonă ca şi când n-ar fi fost rănit, dar Tella ştia că probabil era distrus. Legend era fratele lui. Nu îşi putea imagina cât de devastator ar fi fost dacă sora ei nu ar fi iubit-o.

Însă Tella simţea că Julian nu voia mila ei. El se întoarse aproape imediat ce termină şi se îndreptă spre ruine într-un ritm rapid care îi dădu clar de înţeles că nu voia să fie ajuns din urmă prea curând.

Când încetini pasul, cercetară ruinele împreună în linişte. El spusese tot ce era de spus şi, chiar dacă Sorţile nu pândeau în apropiere, ştiau că era necesar să fie discreţi. Nu folosiră

torţele ca să caute simbolul clepsidrei, pe care Tella se temea că nu aveau să-l găsească. Julian susţinea că vede perfect pe întuneric, dar, în ciuda faptului că mai devreme zisese că nu minţea, ea se îndoia de afirmaţia lui.

— L-am găsit! spuse el mândru şi prea zgomotos.

Clepsidra nu mai mare de o palmă era ascunsă într-o boltă din piatră distrusă şi strălucea ca şi când ar fi fost luminată de magie. Emana doar suficientă lumină încât Tella să vadă că ţepii ieşeau din partea de sus ca şi când ar fi implorat sângele pe care trebuia Tella să îl folosească pentru a invoca piaţa.

— Eşti sigură că vrei să intri singură? o întrebă Julian.

— Fiecare oră petrecută înăuntru înseamnă o zi care trece aici, afară, îi aminti Tella. Dacă din orice motiv Scar încearcă să folosească cheia ca să te găsească, nu este sigur pentru ea să fie în piaţă. Dacă durează prea mult să se întoarcă la Menajerie, Steaua Căzută ar putea să o prindă.

— Şi dacă te caută pe tine?

— Ce drăguţ din partea ta să gândeşti aşa! spuse Tella. Dar cred că amândoi ştim că nu pe mine mă va căuta cu cheia.

Tella nu făcuse decât să urmărească din şură când Scarlett se întorsese prima dată, deci nu auzise toată conversaţia dintre Scarlett şi Julian, dar văzuse cum se uitase sora ei la el. Era privirea pe care unii oameni o aşteptau toată viaţa, iar alţii îşi trăiau toată viaţa fără să o primească. Era privirea pe care tot sperase Tella să o vadă la Legend.

— Întotdeauna voi fi sora ei, nu poţi să-mi furi locul. Dar cred că tu eşti acum prima ei dragoste, şi aşa şi trebuie. Dacă ţi-ai tot fi ales fratele în locul surorii mele, n-aş fi crezut că o meriţi. Tot ce îţi cer este să nu strici totul. Julian, nu trebuie doar să-i împărtăşeşti iubirea, ci să lupţi pentru ea în fiecare zi.

— Asta intenţionez să fac.

Cu aceste cuvinte, Tella îşi apăsă degetele într-unul dintre ţepii din partea de sus a clepsidrei şi lăsă sângele să picure pe piatra gravată.

Lumina eterică se revărsă din boltă. Brusc, Tella văzu un drum vechi şi denivelat, flancat de copaci străini pe cale să îşi piardă toate frunzele roşii strălucitoare. Între copaci, corturile se întindeau ca aripile colorate ale unor păsări, toate presărate cu resturi din natură. Nu erau corturile magice pe care le văzuse Tella în timpul primului Caraval. Corturile lui Legend

erau din mătase netedă perfect întinsă, iar acestea erau acoperite de brocart zdrenţuit şi căptuşite cu ciucuri învechiţi. Cu toate acestea, încă mai aveau un aer nepământean. Tocmai când Tella întoarse capul ca să-şi ia rămas bun de la Julian, putea să jure că toate corturile se transformaseră şi că, pentru o clipă, urmele de uzură şi rupturile dispăruseră, părând şi mai strălucitoare decât cele de la Caraval.

Tella intră curajoasă prin boltă şi ajunse în Piaţa Dispărută.

Avea impresia că intrase într-o carte de istorie ilustrată. Femeile purtau rochii cu mâneci bufante, talie joasă şi centuri ce atârnau mult pe coapse, făcute din broderii groase, iar bărbaţii purtau cămăşi ţesute în casă care se legau în faţă cu şireturi şi pantaloni largi băgaţi în cizme cu carâmb larg.

Între corturi, copiii îmbrăcaţi cu haine asemănătoare se jucau de-a lupta cu săbii din lemn sau stăteau şi împleteau coroane din flori.

— Salutări! Salutări! Salutări! Piaţa Dispărută este la dispoziţia ta. Poate că nu vei pleca cu ceea ce vrei, dar îţi vom da ce îţi trebuie! strigă un bărbat îmbrăcat ca un sol când Tella se aventură şi mai mult înăuntru.

Era evident că erau obişnuiţi cu vizitatori din alte timpuri. Niciunuia nu părea să îi pese că rochia lungă până la gambe şi cizmele uzate din piele pe care le împrumutase de la o servitoare nu se potriveau. La drept vorbind, ţinuta părea să impresioneze pe toată lumea.

— Bună, drăguţo, vrei ceva care să îţi lumineze tenul cenuşiu şi să-ţi aducă înapoi iubitul?

O femeie care purta o diademă subţire din aur pe frunte îi întinse o amuletă plină cu un lichid roz deschis.

— Ce zici de nişte alge de mare proaspăt prăjite? strigă un alt vânzător. Vindecă inimile frânte şi nasurile.

— Nu vrea algele tale putrezite. Nu vindecă nimic! Asta îi trebuie cu adevărat tinerei!

Negustorul din faţa lui, un bărbat cu foarte multe riduri şi cu câţiva dinţi lipsă, întinse o pălărie complicată cu mărgele, la fel de lată ca o umbrelă şi cu voaluri lungi la fel de subţiri ca pânzele de păianjen. Dacă nu eşti atentă, domniţă, curând pielea ta va fi la fel de ridată ca a mea.

— Nu îi spune asta fetei! Este frumoasă! strigă o femeie cu ten măsliniu şi basma ivorie. Prăvălia ei era cea mai aglomerată

dintre toate. Înăuntru nu erau nici măcar mese, doar grămezi strălucitoare de ciudăţenii. Poftim, uită-te în oglindă, copilă! Femeia întinse braţul în faţa Tellei.

— Nu sunt…

Tella se opri când zări limpezimea oglinzii. Marginile erau acoperite cu vârtejuri de aur topit, exact ca Aracle – un obiect Sortit pe care se bazase puţin prea mult Tella când fusese prinsă într-o carte.

Nu ştia dacă era adevăratul Aracle, acum eliberat din cărţi, dar îşi feri repede privirea şi făcu rapid un pas înapoi, înainte să îi poată arăta vreo imagine neplăcută din viitor.

— În mâinile potrivite, dezvăluie mai mult decât chipul celui care se uită în oglindă, spuse mieros femeia.

— Nu mă interesează! Îmi place aşa cum sunt.

Tella continuă să meargă clătinându-se. După aceea, îşi dădu silinţa să nu se lase distrasă cât negustorii încercară să îi vândă perii care aveau să o asigure că nu şi-ar fi pierdut niciodată părul, picături care i-ar fi făcut ochii să aibă orice culoare îşi dorea şi un desert tulburător, plăcinta de colibri.

Fiecare vânzător era prietenos şi puţin cam nerăbdător, ca şi când Tella ar fi fost primul oaspete din ultimele secole, ceea ce probabil că era adevărat, de vreme ce şi Piaţa Dispărută fusese închisă într-un pachet blestemat de Cărţi ale Destinului.

— Am pantofi care te vor împiedica să te mai rătăceşti. Sunt ai tăi, dacă îmi dai toate şuviţele frumoase de păr. Vânzătorul entuziast ţinea deja un foarfece greu în mâini.

Tella era sigură că i-ar fi tăiat tot părul fără permisiune dacă nu ar fi intrat repede în următorul cort. Acesta era mai gol decât celelalte, înăuntru aflându-se numai două draperii cu dungi turcoaz şi portocalii care cădeau din tavanul de material textil spre podeaua de pământ.

O fată uluitor de frumoasă, cam de vârsta Tellei, cu un ten perfect, ochi minunaţi de culoarea cobaltului şi părul de aceeaşi culoare ca al ei, stătea în faţa draperiilor pe un taburet înalt. Ea o salută pe Tella cu un zâmbet călduros, dar Tella jură că tablourile aveau ochi mai pătrunzători. Spre deosebire de alţi vânzători, fata nu oferea nimic spre vânzare, ci doar îşi legăna picioarele înainte şi înapoi ca un copilaş.

Tella aproape dădu să plece, când o altă femeie ieşi din spatele draperiilor. Era mult mai în vârstă, cu pielea ridată şi

un păr de un albastru spălăcit, părând versiunea decolorată a tinerei. Amândouă aveau ochi de culoarea cobaltului, dar, spre deosebire de cei goi ai tinerei, ai babei erau ageri şi vicleni.

Tellei i se părea că se uita la două versiuni diferite ale aceleiaşi persoane. Una îşi pierduse tinereţea, iar cealaltă îşi pierduse minţile.

— Voi două sunteţi surori? se hazardă Tella.

— Suntem gemene, îi răspunse cea în vârstă.

— Cum? spuse Tella fără să gândească.

Nu că ar fi contat. Singurul lucru de care ar fi trebuit să îi pese era că acesta era locul căutat, însă prezenţa *gemenelor* o făcea să-şi simtă stomacul ca de plumb.

Sora mai tânără continuă să dea mulţumită din picioare în timp ce chipul ridat al surorii mai în vârstă se posomorî.

— În urmă cu mult timp am făcut o înţelegere care ne-a costat mai mult decât ne-am aşteptat. Consideră că te-am avertizat. Să nu faci negoţ cu noi dacă nu eşti dispusă să plăteşti costuri neprevăzute. Nu oferim nimic la schimb şi nu returnăm nimic. Nu ai o a doua şansă. După ce cumperi un secret de la noi, este al tău, iar noi nu ni-l vom mai aminti, la fel cum tu vei uita ce ţi-am luat.

— Încerci să faci rost de clienţi sau să îi alungi? întrebă Tella.

— Încerc să fiu cinstită. Nu vrem să ne păcălim clienţii, dar natura târgului nostru înseamnă că nimeni nu ştie niciodată cu adevărat ce câştigă sau ce pierde.

Tellei nu trebuia să i se spună asta. Ştia că un târg făcut într-un loc Sortit ar fi costat-o probabil mai mult decât îşi dădea seama. Dar dacă ele aveau un secret care să dezvăluie slăbiciunea capabilă să ucidă Steaua Căzută, nu putea refuza oferta. Sorţile erau periculoase, dar îşi respectau promisiunile, iar Piaţa Dispărută le promitea oamenilor care intrau că aveau să găsească lucrurile care le trebuiau. Iar Tellei îi trebuia un secret. Avea nevoie de el ca sora ei să nu mai fie în pericol, ca oamenii să nu mai fie spânzuraţi precum marionetele şi nimeni altcineva să nu mai fie ucis ca mama ei, Legend sau Nicolas.

— Bine, spuse Tella. Ce mă va costa să aflu un secret despre o Soartă?

— Depinde de Soartă şi de secret.

— Vreau să ştiu cum să ucid Steaua Căzută.

— Nu e un secret, dragă. Nemuritorii au doar o singură

slăbiciune. Dragostea.

— Dar trebuie să aibă o altă slăbiciune – una despre care nu vrea să afle nimeni.

O cale prin care sora ei să scape de pericol, pentru că dacă dragostea era singura slăbiciune a Stelei Căzute, atunci era cel mai probabil ca Scarlett să fie persoana care să îl învingă sau să moară încercând.

Tella nu îşi putea lăsa sora să moară şi, totuşi, i se păru că auzea ceasul vieţii lui Scarlett ticăind cât sora mai tânără şi cu părul albastru continuă să dea din picioare când cea mai în vârstă închise gânditoare ochii.

— Am unul dintre secretele lui, spuse ea după un timp şi se întoarse spre sora ei mai tânără. Millicent, scumpo, deschide pivniţa.

Tânăra fată trase de un ciucure arămiu pe care Tella nu îl observase, iar draperiile grele din spatele femeii în vârstă se depărtară imediat, dezvăluind rafturi aliniate cu cufere vechi de comori de toate mărimile şi culorile. Unele păreau să se dezintegreze din cauza vechimii şi altele străluceau proaspăt lăcuite. Câteva păreau cât palma Tellei, iar câteva erau destul de mari încât să ţină loc de coşciuge.

După aproximativ un minut, sora mai bătrână reveni dintre rafturi ţinând un cufăr pătrat din jasp roşu cu o inimă în partea de sus înconjurată de flăcări pictate. La o simplă privire, vopseaua portocalie şi galbenă părea uşor ciobită şi decolorată. Dar când Tella se uită la chipul surorii mai mari, imaginea licări şi, pentru o clipă, văzu flăcări adevărate atingând inima.

— Dacă foloseşti corect secretul pe care îl conţine, te va ajuta să învingi Steaua Căzută. Totuşi – femeia ţinu cutia mai aproape de piept – înainte să ţi-o dau, am nevoie de un secret de la tine.

— Pot să aleg secretul? întrebă Tella.

Femeia îi aruncă un zâmbet ciudat, unul care îi lumină ochii fără să îi mişte şi gura.

— Mă tem că secretele tale nu sunt destul de valoroase ca să facem schimbul, domnişoară Dragna. Secretul pe care îl vrem aparţine fiicei tale.

— Nu am nicio fiică.

— Vei avea. Te-am întâlnit în trecutul nostru şi în viitorul tău şi ştim că vei avea cândva o fiică.

— Ştii cine este tatăl acestei fiice?

Noua voce era joasă şi profundă, iar sunetul ei îi făcu inima Tellei să bată de două ori mai repede.

Se întoarse.

Tot ce era în Piaţa Dispărută se înceţoşă, culorile contopindu-se ca şi când lumea din jurul ei s-ar fi mişcat prea repede, mai puţin tânărul chipeş care stătea în faţa ei şi care ocupa toată intrarea în cort.

Legend era aici.

33.
Donatella

Legend era aici, în viaţă, şi atât de viu încât vederea lui o făcu pe Tella să zâmbească până o durură obrajii.

— Ai revenit!

Nici măcar nu îi păsa că vorbise pe nerăsuflate.

Nu mai putea să ascundă faptul că rămânea fără aer când îl vedea. El părea o dorinţă împlinită. Ochii îi erau plini de stele, pielea bronzată strălucea uşor, iar părul brunet era un pic zburlit. Nu purta cravată, iar nasturele de sus al cămăşii negre era descheiat, ca şi când ar fi plecat în grabă – ca să ajungă *la ea.*

Dacă zâmbetul ei nu ar fi fost atât de larg, ar fi zâmbit şi mai mult.

— Credeai că nu mă întorc?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar colţul gurii îi zvâcni cu aroganţa care îi plăcea tinerei atât de mult.

— Am…

Tella se opri. Cuvintele „am fost îngrijorată” îi rămaseră în gât. Avea un singur motiv să îşi facă griji pentru el.

Îşi înghiţi vorbele când se forţă să zâmbească în continuare. El era în viaţă. Era în viaţă şi era acolo. Era tot ce conta. Trăia. Dacă el ar fi murit pentru că o iubea, ea nu ar fi putut trece niciodată peste asta. Şi, totuşi, o durea mult să-şi dea seama că el era acolo, în viaţă, arătând ca un vis împlinit, tocmai pentru că nu o iubea, iar ea îl iubea cu atâta disperare.

— Hm! spuse sora bătrână. În caz că aţi uitat, timpul trece diferit aici, iar eu eram în mijlocul unei conversaţii.

Legend nu mai zâmbi când se întoarse spre femeie şi miji uşor ochii, ca şi când ar fi vrut să folosească o iluzie ca să o facă să dispară. Poate că şi încerca să o facă, dar magia lui nu funcţiona la fel în locul Sortit.

Ceea ce era bine, deoarece Tella avea nevoie de locul acesta şi de femeie.

— Ai spus că voi avea o fiică, zise Tella.

— Da. Tatăl copilului tău va avea puteri magice, răspunse femeia. Fiica ta se va naşte cu un dar puternic, dar va avea o slăbiciune mortală. În schimbul celui mai bine păzit secret al Stelei Căzute, vrem să descoperi slăbiciunea secretă a fiicei tale, să revii în piaţă şi să ne-o spui.

— Eşti sigură că nu vrei un secret de-al meu? întrebă Tella.

Încă nu se obişnuise cu ideea că urma să aibă un copil sau că avea să viziteze din nou piaţa în viitor, ceea ce o făcea să creadă că ar fi supravieţuit întregii situaţii. Dar nu îi plăcea să creadă că era singura cale.

— Încă nu ne-ai spus cine este tatăl, rosti Legend, rezemându-şi nepăsător un umăr lat de stâlpul cortului. Dar Tella jură că îi văzu maxilarul zvâcnind.

— Nu avem permisiunea să dezvăluim informaţia asta, spuse sora în vârstă, şi nu este bine să ştii prea multe despre viitor.

Tella consimţi. Cartea Aracle care îi arătase frânturi din viitorul ei aproape o ucisese. Şi, totuşi, nu se putu abţine să nu întrebe:

— Poţi să-mi zici dacă *el* este tatăl?

— Cine altcineva ar putea fi tatăl? mormăi Legend.

— Nu te supăra pe mine! izbucni Tella. Tu ai întrebat primul. „Şi tu nu mă iubeşti”, fură cuvintele transmise de privirea ei.

Ochii lui licăriră auriu şi, apoi, apăru brusc în cort şi chiar în faţa ei, privind-o cu chipul frumos pe care se temea că nu avea să-l mai revadă.

— Ţi-am cerut să devii nemuritoare. O mână îi cuprinse talia, caldă şi puternică, iar cealaltă îi găsi ceafa. Zâmbetul lui deveni diabolic în clipa în care o trase mai aproape.

Tellei i se tăie respiraţia.

— Ce faci?

— Îţi cer din nou.

Legend o sărută apăsat, repede şi cam sălbatic. Ea îşi depărtă buzele, dar nu reuşi să facă şi altceva. Mâna din talia ei o ţinea lipită de el, iar degetele de pe ceafă se răsfirară, acoperindu-i gâtul când îi înclină capul pe spate şi preluând total controlul când o sărută mai profund. O poseda, stăpânindu-o cu fiecare mişcare a limbii şi apăsare a buzelor, spunându-i din nou fără cuvinte că voia să o păstreze pentru totdeauna. Nu o săruta ca şi când pur şi simplu revenise la viaţă. O săruta ca şi când dacă ar fi murit şi ar fi fost îngropat, ar fi ieşit din mormânt ca să ajungă la ea.

Tella nu mai trăise niciodată o asemenea senzaţie. Poate că nu o iubea, dar Julian avea dreptate: Legend ştia cum să o facă să se simtă dorită.

— Acceptă, îi şopti el pe buze. Lasă-mă să te fac nemuritoare.

— Nu joci corect, murmură ea.

— Nu am spus niciodată că joc cinstit şi nu o voi face nici acum. Cu degetul mare, îi mângâie partea sensibilă a gâtului. Eşti prea importantă, Tella.

„Dar tu nu mă iubeşti.” Deşi era dureros să ştie că nu o iubea, ştia şi că dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost în viaţă.

— Hm! Sora mai mare îşi drese vocea. Dacă vreţi să concepeţi acum copilul, mă tem că nu e locul potrivit.

Tella sări de lângă Legend, revenind brutal la realitate şi roşind mai intens ca niciodată.

— Vă sugerez să trecem mai departe, continuă sora mai mare. Dacă mai continuaţi aşa, în lumea voastră vor trece câteva săptămâni înainte să plecaţi din a noastră.

„La naiba!” Tella chiar pierduse noţiunea timpului. Nu auzise niciun clopoţel sunând, dar îşi imagina că se scursese mai mult de o oră, poate chiar mai mult, ceea ce însemna că în lumea ei trecuse cel puţin o zi. Încă o zi în care sora ei era ţinută prizonieră de Soarta care îi ucisese mama, iar oamenii din Valenda sufereau orori neştiute din partea Sorţilor care îi foloseau drept jucării pe care voiau să le strice.

Iar ea îl sărutase pe Legend.

Tella se uită din nou la cutia roşie de jasp din mâinile femeii în vârstă. Pentru asta venise aici – un secret care ar fi putut să-i salveze pe toţi – şi avea nevoie de el, indiferent de preţ.

— Sunt de acord, spuse Tella. Facem târgul.

— Tella, nu trebuie să te târguieşti. Legend se întoarse spre sora mai mare, înclinându-şi capul şi aruncându-i un zâmbet care le-ar fi făcut pe majoritatea doamnelor să leşine. Poţi avea unul dintre secretele mele.

Sora mai mare îşi ţuguie buzele.

— Nu suntem interesate.

Ofensarea luă forma unei cute între sprâncenele negre ale lui Legend.

— Atunci, probabil că vreţi altceva.

Afară, soarele încă acoperea lumea cu lumina gălbuie, dar nicio rază nu ajungea în cort. Aerul se răcea, umplându-se lent cu valuri dense de ceaţă albastră-argintie.

— Legend… Tella puse o mână pe braţul său, înainte ca ceaţa să devină prea densă ca să mai vadă prin ea. Este în regulă; nu trebuie să mă salvezi. Ştiu ce fac.

— Dar nu ar trebui să fii nevoită să o faci. Se întoarse din nou spre ea şi, chiar dacă nu mai spuse un cuvânt, ochii îi erau blânzi, plini de scuze şi Tella îşi dădu seama că nu era vorba despre el sau secretele lui.

Legend se gândea la singurul lucru la care nu se gândise Tella. Sau, mai degrabă, la singura persoană – *mama ei.*

Când mama ei se aflase în posesia Cărţilor Destinului în care Sorţile erau prizoniere, Templul Stelelor îşi dorise ca Paloma să le-o dea pe Scarlett în schimbul ascunderii blestematului de Pachet al Destinului. Mama sa refuzase, dar o oferise cu uşurinţă templului pe Tella. Şi păruse cel mai rău soi de trădare, un fapt ce aducea cu intenţia de acum a Tellei.

— Nu trebuie să o faci, spuse Legend.

Dar Tella nu vedea o variantă mai bună şi se temea că nu putea risca să piardă timpul găsind una.

— Sora mea este cu Steaua Căzută. Nu va fi în siguranţă până când el nu va muri.

— Ştiu, Julian mi-a spus înainte să te găsesc aici.

— Atunci, ştii că trebuie să o fac acum. Tella se întoarse din nou spre surori înainte să încerce conştiinţa ei să o convingă să se răzgândească. S-a făcut!

— Excelent! spuse cea în vârstă. Trebuie doar să-ţi pecetluim promisiunea. Dacă nu descoperi cea mai mare slăbiciune a fiicei tale înainte să împlinească şaptesprezece ani sau să alegi să nu ne-o spui, te va costa viaţa.

Şi, înainte ca cineva să poată protesta, sora mai tânără îi apăsă interiorul încheieturii mâinii cu o tijă groasă din fier.

Ea ţipă zgomotos.

Legend ţâşni înainte şi o apucă de mâna liberă.

— Uită-te la mine, Tella! Prinsoarea lui era puternică şi liniştitoare, dar nici pe departe un gest suficient să o distragă de la durere sau de la tristeţe… atât de multă tristeţe.

Tella era obişnuită cu suferinţa, dar aceasta era suferinţa care apărea când frângeai inima cuiva. O inimă fragilă. O inimă de copil. Inima unei fiice.

Tella închise ochii ca să-şi oprească lacrimile.

Sora mai tânără retrase fierul de pe încheietura Tellei. Unde carnea fusese cândva perfectă, acum se vedea o cicatrice subţire şi albă în forma unui lacăt din spini. Nu o durea. Durerea dispăru în clipa în care apăru semnul. Dar, chiar dacă

Tella nu mai simţea durere sau tristeţe, nici nu se mai simţea ca înainte.

Se gândi la mama ei şi la momentul în care aceasta renunţase la ea. Tella nu avea să afle niciodată de ce mama ei alesese varianta aceasta, dar în acea clipă Tella nu credea că era din cauză că nu îi păsa, ci pentru că îi păsa. Îi păsa suficient încât să facă orice. Poate de aceea alesese să o dea pe Tella în locul lui Scarlett. Scarlett s-ar fi sacrificat de bunăvoie – s-ar fi distrus – dacă ar fi crezut că făcea alegerea corectă. Tella semăna mai mult cu Paloma: era dispusă să facă tot ce era necesar, chiar dacă era un lucru greşit, dacă aşa obţinea ce îi trebuia. Poate că Paloma o sacrificase pe Tella deoarece ştia că faptul în sine nu ar fi distrus-o.

Dar Tella jură în tăcere să se asigure că fiica ei nu avea să fie nevoită să ia astfel de hotărâri. Când toate acestea s-ar fi sfârşit, Tella ar fi găsit o cale să îndrepte situaţia, indiferent de metodă.

Tella luă cutia roşie din jasp cu o mână şi mâna lui Legend cu cealaltă. De când o apucase în cort, el nu-i dăduse drumul. Degetele lui mari rămaseră împletite cu ale ei, ţinând-o aproape de el când se întoarseră prin piaţa aglomerată. Nu mai încercase să o sărute, dar, ocazional, când se uita la el, vedea un zâmbet satisfăcut.

Tella voia să se uite în cutie, să ştie pentru care secret promisese atât de multe. Dar nu voia să stea mai mult timp decât era necesar. Îşi imagina că pierduse o oră sau două, dar poate că trecuse mai mult timp. Poate că ea şi Legend pierduseră trei sau patru zile, nu una sau două.

Când trecură pe sub bolta care îi ducea înapoi în Valenda, cerul era de un albastru închis, făcând imposibil să-şi dea seama cât era ceasul sau cât timp trecuse.

Legend avea case în tot oraşul. Julian trebuia să îi aştepte la Casa Îngustă din Cartierul Mirodeniilor. Dintre toţi artiştii, doar Aiko, Nigel, Caspar şi Jovan ştiau de ea.

Să se îndrepte într-acolo ar fi trebuit să pară o opţiune mai sigură decât să zăbovească pe străzile neîngrijite ale Valendei; nu durase mult timp ca gunoiul să se adune, acum că monarhia era răsturnată. Tella nu văzu nicio Soartă, dar le simţi instalându-se acolo unde fuseseră cândva petrecăreţi nocturni.

Cutia de jasp din mâna ei deveni mai grea. Voia să o deschidă acum, dar deja ajunseseră la Casa îngustă, care era, într-adevăr, o clădire înaltă. Dar cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai mare devenea.

Tella urmări cum ferestrele decorative boltite apărură de ambele părţi ale uşii. Sub ele erau ghivece pline cu flori de degeţel-roşu – în urmă cu câteva clipe Tella ar fi jurat că nu erau acolo.

Casa ar fi părut ciudat de primitoare dacă nu şi-ar fi ridicat privirea ca să o vadă pe Fecioara Morţii stând în mijlocul ferestrei de la al doilea etaj, zâmbind macabru din spatele cuştii ei de perle.

Legend o apucă mai strâns de mână pe Tella.

În Cărţile Destinului, cartea Fecioarei Morţii prezicea pierderea unei persoane dragi sau a unui membru al familiei. Şi cartea ei fusese cea care prezisese prima dată că Tella avea să-şi piardă mama.

Aerul din jurul ei pârâi şi, o fracţiune de secundă mai târziu, o siluetă cu glugă se materializa între Tella şi Legend.

Tella înţepeni. Nu vedea chipul acestei siluete – era ascuns în mantie – dar nu era nevoie să o facă. O singură Soartă avea abilitatea de a călători prin spaţiu şi timp şi de a se materializa după plac; Asasinul – cel care, potrivit lui Jacks, era şi nebun.

— Fecioara Morţii a venit să vă vadă pe amândoi, spuse el.

34.
Donatella

Casa Îngustă era încă una dintre înşelătoriile lui Legend.

Tella văzuse dincolo de frumuseţea superficială şi i se păruse fermecătoare. Dar înăuntru, casa îi aminti de iluzia creată de Legend în temniţă, când îi transformase celula într-un birou cu patru niveluri. Tavanele Casei înguste erau şi mai înalte, iar cărţile de pe rafturile înconjurătoare nu păreau la fel de lipsite de imperfecţiuni ca în iluzia lui. Unele volume erau vechi, crăpate şi fragile, ca şi când ar fi trăit câteva vieţi înainte să îşi găsească un cămin pe aceste rafturi.

Când intrară în camera boltită, Legend îşi ţinea un umăr protector pe umerii Tellei. El nici măcar nu îşi dorise ca ea să intre în casă, dar Asasinul insistase, la fel ca Tella – era lupta ei, dar şi a lui Legend.

Scena în care intraseră ar fi putut fi un tablou intitulat „Ostatici la o petrecere cu ceai." Cei mai de încredere artişti ai lui Legend stăteau rigizi pe scaune tapiţate roşii care încercuiau masa strălucitoare de abanos, aranjată cu un serviciu de ceai cositorit pe care nu îl atingea nimeni în afară de Nigel, ghicitorul plin de tatuaje al lui Legend. Julian şi Jovan erau acolo, la fel şi Aiko – istoricul lui Legend care surprindea trecutul Caravalului în imagini – şi Caspar, care cândva se prefăcuse că e logodnicul Tellei.

În spatele lor, Asasinul şi Fecioara Morţii erau ca nişte gazde macabre. Pe câteva dintre celelalte Sorţi Tella le văzuse câteodată strălucind, dar Asasinul, care îşi ascundea chipul în gluga imensă, părea să adune umbre.

Fecioara Morţii arăta exact ca în cartea ei din Pachetul Destinului. Capul îi era înconjurat de zăbrele arcuite din perle care păreau o cuşcă sau o colivie, iar rochia ei semăna cu nişte zdrenţe lungi de material transparent care fuseseră cusute. Nici ea nu strălucea, dar veşmântul zdrenţuit se umfla în jurul ei, ca şi când ar fi avut în permanenţă aproape un vânt doar al ei.

— Să nu vă temeţi de noi, spuse Fecioara Morţii. Am venit să vă ajutăm să înfrângeţi Steaua Căzută.

— Iar dacă am fi vrut să vă rănim, v-am fi înfipt pumnale în inimă în clipa în care v-am văzut afară.

Vocea Asasinului era ca un cui care lovea sticla, aspră şi

discordantă.

— Aşa convingi tu oamenii să fie de partea ta? mormăi Julian.

— Daeshim, spuse Fecioara Morţii cu o voce mult mai blândă decât a însoţitorului ei cu mantie, îţi aminteşti ce am discutat?

— Ai spus să fiu prietenos. Am făcut şi eu o glumă.

Nimeni nu râse în afară de Jovan.

— Cred că trebuie să mai lucrezi la umorul tău, prietene.

— Dacă nu ne ucizi pe toţi, te voi ajuta, adăugă Caspar.

— Mulţumesc, răspunse Asasinul, nu că politeţea lui ar fi putut să relaxeze pe cineva.

De fapt, terveia lui nu făcu decât să creeze şi mai multă încordare. Uitându-te la Caspar şi Jovan zâmbindu-i Asasinului cu glugă parcă vedeai nişte pisoi ţopăind spre un crocodil.

— Ştiu că nu aveţi de ce să ne credeţi, dar vin să vă avertizez de pericol, nu să îl aduc. Ochii trişti ai Fecioarei Morţii îi întâlniră pe ai lui Legend, iar vântul care îi umfla rochia sfâşiată se înteţi. Simt că întreaga ta lume este în pericol dacă refuzi să ne accepţi ajutorul.

— Orice pericol pentru lumea noastră este cauzat de cei ca tine, spuse Legend.

— Nu eşti atât de diferit de noi, răspunse Fecioara Morţii. Eşti nemuritor şi ai abilităţi ca ale noastre. Dar nu ştii cum este să fii legat de Steaua Căzătoare. Noi suntem monştrii lui nemuritori, iar când acţionăm, ne pedepseşte pentru totdeauna. Miturile voastre susţin că Moartea mi-a închis capul în perle, dar, de fapt, Gavriel a făcut asta. Cândva m-a dorit. L-am refuzat. Aşadar, mi-a închis capul în sfera asta blestemată, ca să nu mă mai atingă nimeni. Am încercat să o îndepărtez; ba chiar am şi murit şi am revenit la viaţă, dar cuşca îmi va rămâne pe cap până la moartea lui.

— Şi care este povestea ta tristă? îl întrebă Tella pe Asasin.

— Nu te priveşte. Ar trebui să ai încredere în mine tocmai pentru că nu vă ucid pe niciunul în clipa asta.

— E un motiv suficient de bun pentru mine, spuse Caspar râzând şi părând să creadă că Asasinul spunea încă o glumă. Tella nu era atât de sigură.

Julian părea şi el bănuitor. Stătea în faţa Sorţilor şi îşi sprijini coatele pe masă când se aplecă înainte cu o privire care mai că isca o ceartă.

— Toţi suntem de acord că-l urâm pe Gavriel, dar tot îmi este

greu să cred că îl vreţi mort, de vreme ce moartea lui vă face pe amândoi mai vulnerabili.

— Să fii vulnerabil nu este pe cât de rău ar putea crede unii, spuse Fecioara Morţii. Moartea Stelei Căzute ne-ar face veşnic tineri. E adevărat că dacă am muri, nu am reveni la viaţă. Dar dacă suntem veşnic tineri, am putea trăi totuşi aproape la fel de mult ca un nemuritor, dacă suntem prudenţi, deşi nu toţi cei ca noi vor să trăiască atât de mult timp. Unora dintre noi le-ar plăcea să poată muri în cele din urmă. Dar nu vor să i se opună făţiş. Nimeni nu vrea să îşi petreacă eternitatea într-o cuşcă.

— Cred asta. Tonul lui Legend era mai diplomatic decât al fratelui său, dar din greutatea din spatele lui era clar că o mişcare greşită din partea Sorţilor i-ar fi schimbat abordarea. Puteţi să ne lăsaţi o clipă singuri? Dacă aţi venit într-adevăr să ne ajutaţi, nu îmi imaginez că va fi o problemă.

Fecioara Morţii se îndreptă tăcută spre locul în care Legend şi Tella stăteau lângă uşă. Imediat ce ea plecă, Asasinul dispăru simplu şi înfricoşător, într-un fel care le aminti tuturor că putea să apară din nou, cu cuţitele despre care vorbise mai devreme.

Tella avu impresia că zidurile se zguduiră, ca şi când biroul ar fi încetat în sfârşit să îşi ţină respiraţia.

Legend îşi relaxă prinsoarea, dar nu îi dădu drumul Tellei când se apropie de masă. Era prima dată când îl văzuse interacţionând astfel cu artiştii lui. Unii dintre ei nici măcar nu ştiau cine era el cu adevărat, dar aceştia erau cei de care era cel mai apropiat.

Se lăsă o linişte respectuoasă când Legend şi Tella ajunseră împreună la masă. Toată lumea părea nerăbdătoare să îşi exprime părerea, dar niciunul nu spuse niciun cuvânt înainte ca Legend să se întoarcă spre Nigel.

Ghicitorul tatuat luă o ceaşcă de ceai şi sorbi înainte să vorbească, buzele lui fiind înconjurate de o sârmă ghimpată tatuată.

— N-am putut să-mi dau seama de intenţiile niciunei Sorţi. Gluga îi ascundea ochii Asasinului, iar când Fecioara Morţii s-a uitat spre mine, mi-a întâlnit doar privirea. Nu s-a uitat la niciunul dintre tatuajele mele.

— Care este impresia ta personală? întrebă Legend.

— Că niciodată nu trebuie să ai încredere în Sorţi, spuse Nigel.

— Dacă Asasinul ar fi vrut să ne rănească, ar fi făcut-o, îl întrerupse Caspar.

— Poate că planul lor implică mai mult decât să ne ucidă într-un salon, spuse Jovan.

— Nu toate Sorţile sunt criminali, zise Aiko.

— Aşadar, crezi că ar trebui să avem încredere în ele? întrebă Legend.

— Da, răspunseră Caspar şi Aiko odată cu Jovan, care spuse categoric:

— Nu. Oricine foloseşte cuvântul „acel” în faţa numelui nu este niciodată de încredere. Dar de vreme ce ai ordonat restului trupei să se întoarcă pe insulă pentru siguranţă, s-ar putea să nu fie o idee rea să ne gândim la noi aliaţi.

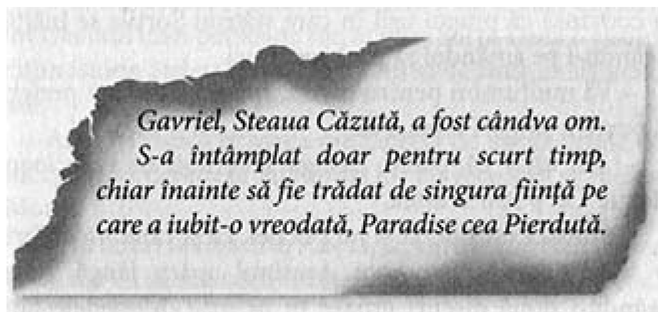
Legend se întoarse spre Julian.

— Nu pot să cred că voi spune asta, dar… Julian îşi trecu mâna peste cicatricea de pe faţă. Îmi plac puterile Asasinului. S-ar putea duce la Roşiuţă dacă am avea vreodată nevoie să o facă.

— Nu cred, interveni Tella. Am auzit că Asasinul nu era în toate minţile din cauză că a călătorit prea mult în timp. Dar poate că nu vom avea nevoie de el sau de Fecioara Morţii. Poate că avem deja soluţia pentru înfrângerea Stelei Căzute.

Ea ieşi de sub braţul lui Legend şi întinse cutia roşie de jasp, explicându-le în acelaşi timp de ce putea fi răspunsul la toate problemele lor.

Dar aproape imediat ce Tella deschise încuietoarea, îşi dădu seama că acea cutie nu avea să fie răspunsul la nicio problemă. Biletul dinăuntru era atât de subţire încât părea că s-ar fi putut destrăma la o atingere.

Gavriel, Steaua Căzută, a fost cândva om. S-a întâmplat doar pentru scurt timp, chiar înainte să fie trădat de singura fiinţă pe care a iubit-o vreodată, Paradise cea Pierdută.

Tella ignoră junghiul pe care îl simţi când văzu numele

mamei sale şi reciti biletul, sperând să apară şi mai multe cuvinte pe pagină. Dar nu apărură.

Nu asta îşi dorise.

Tella îşi dori o listă de slăbiciuni, un defect fatal sau un plan simplu care preciza cum să ucizi o Soartă sau o Stea Căzută. Dar acest secret îi spunea doar că singura persoană care putea să ucidă Steaua Căzută era deja moartă.

— Ignoraţi ideea asta. Tella puse cutia pe masă. Ea ar fi mototolit şi cuvintele inutile dinăuntru, dar biletul dispăruse imediat ce terminase de citit. „Puf!” Dispăruse.

Simţea că speranţa îi slăbea, dar Tella tot voia să găsească slăbiciunea Stelei Căzute. Iar biletul dezvăluia un lucru. În noaptea în care murise mama ei, Tella nu înţelesese de ce Paloma îl înjunghiase, dar acum înţelegea. În mod sigur, Paloma crezuse că Gavriel o mai iubea şi că reuniunea lor avea să-l facă muritor astfel încât să îl poată ucide. Doar că, în schimb, ea sfârşise prin a fi ucisă.

— Aţi luat o hotărâre?

Fecioara Morţii vorbi încet din pragul uşii, dar Tella simţi puterea pulsând în jurul ei când rochia fantomatică flutură, iar Asasinul veni lângă ea, adunând umbre.

Chipul frumos al lui Legend părea nepăsător, dar Tella fu convinsă că pragul uşii în care stăteau Sorţile se înălţă, făcându-i pe amândoi să pară mai mici.

— Vă mulţumim pentru ofertă, spuse el, dar am prefera să purtăm singuri lupta asta.

— Nu cred că puteţi câştiga fără noi, oftă Fecioara Morţii. Cel puţin ia astea.

Se auziră un şuierat şi un pocnet, ca şi când un chibrit ar fi fost aprins, iar apoi Asasinul apăru lângă Tella, lăsându-i două discuri groase în palmă. „Monedele fără noroc.”

Tella îşi aminti de momentul în care Jacks îi dăduse una şi că moneda magică i se păruse un dar foarte special. Dar era un motiv pentru care se spunea că erau „fără noroc”. Puteau fi folosite nu doar pentru a chema Sorţile, ci şi pentru a le da de urmă oamenilor.

— În caz că vă răzgândiţi, spuse răguşit Asasinul.

— Ţine-le strâns, rosteşte-ne numele şi vom veni în ajutorul tău, promise Fecioara Morţii.

Tella trebui să recunoască: erau mai politicoşi decât oricare

dintre celelalte Sorţi pe care le cunoscuse şi, cu toate acestea, tot aruncă monedele în coşul de gunoi imediat ce ei plecară.

— Aşadar, ce facem acum? întrebă Jovan.

— Am o idee nouă, propuse Tella.

O altă fată poate ar fi tăcut după ce ultimul ei plan eşuase atât de spectaculos. Dar din acel motiv simţi Tella nevoia să găsească un plan care să funcţioneze. Ideea era o sugestie de-a lui Jacks, dar pe care nu o luase în considerare. Ar fi fost mai riscant pentru sora ei, deoarece ar fi însemnat că ea trebuia să obţină sângele Stelei Căzute, dar dacă ar fi funcţionat, ar fi ajuns să o salveze pe Scarlett – şi tot imperiul.

— În Biblioteca Nemuritoare este o carte care dezvăluie tot trecutul unei persoane sau al unei Sorţi. Dacă o găsim şi citim istoria Stelei Căzute, ar trebui să ne arate ce slăbiciune are.

Aiko îşi ridică privirea din caietul de notiţe, unde deja începuse să deseneze întâlnirea lor cu Asasinul şi Fecioara Morţii.

— Te referi la Ruscica. Adevărat, cartea ar putea fi foarte utilă, dar ca să accesăm istoria Stelei Căzute, ne-ar trebui o fiolă cu sângele lui.

— Ştiu. Tella inspiră adânc, sperând că riscul avea să merite. Sora mea este cu Steaua Căzută şi, imediat ce avem cartea, îi putem trimite un mesaj prin care să îi cerem să facă rost de sânge.

— Nu! obiectă Julian. Ar pune-o într-un pericol mult prea mare.

— Suntem cu toţii în pericol, spuse Aiko.

— Iar Scarlett nu va fi singură. Legend se uită între Nigel, Aiko, Caspar şi Jovan. Cât Tella şi cu mine căutăm Ruscica, Nigel se întoarce în palat şi află ce au plănuit Sorţile. Aiko, află care Sorţi sunt în Valenda – nu vreau să fiu surprins de alte vizite. Caspar, găseşte şi tu o cale de intrare în palat şi încearcă să afli cât de loiali le sunt oamenii Sorţilor aflate la conducere. Jovan, vreau să o urmăreşti pe Scarlett. Furişează-te în ruinele Menajeriei, asigură-te că rămâne în siguranţă, iar când poţi, strecoară-i un bilet prin care să-i dai de ştire că avem nevoie de sângele Stelei Căzute.

Tella voia să protesteze – să obţină sângele Stelei Căzute avea să fie riscant pentru Scarlett. Nu-şi dorea ca sora ei să încerce să facă rost de sânge înainte să aibă cartea. Dar cu cât

mai mult aşteptau să îi ceară lui Scarlett să ia sângele, cu atât mai mult ar fi rămas în Menajerie cu el.

— Tot nu îmi place planul acesta, spuse Julian. Dacă trebuie să o supravegheze cineva pe Roşiuţă, eu ar trebui să o fac.

— Nicio şansă, răspunse Legend. Vei fi prins, iar dacă păţeşti ceva acum, nu te pot aduce înapoi.

Julian se încruntă la fratele lui.

— Nu vei fi nevoit să mă aduci înapoi. Nu voi fi prins.

— N-am de gând să mă cert pentru asta. Legend scutură din cap, tonul lui fiind hotărât.

Julian se ridică de pe scaun şi, brusc, toată lumea de la masă se uită în altă parte, dar Tella nu reuşi să îşi mute privirea. Legend era mai înalt şi mai voinic, dar Julian afişa un fel de emoţie brută pe care Legend nu o arăta niciodată.

— Nu vrei să mă contrazici pentru că ştii că am dreptate.

— Nu ai dreptate! spuse Legend. Eşti îndrăgostit şi asta te face neglijent.

Julian tresări. La fel şi Tella.

Nu că Legend păru să-i fi observat măcar reacţia.

— Ai dreptate, Legend, spuse Tella, atrăgând din nou atenţia asupra ei.

Legend zâmbi, mulţumit că era de acord cu el, până ce Tella continuă.

— Dragostea este dezordonată. Nu este uşor de controlat, dar asta o face atât de puternică. Este pasiune neînfrânată. Te face să îţi pese de viaţa altcuiva mai mult decât de a ta. Sunt de acord că Julian este probabil într-un pericol mult mai mare de a fi prins, sau mai rău, dacă se duce la ruinele Menajeriei ca să o supravegheze pe Scarlett, dar cred că este admirabil că este dispus să îşi asume riscul.

Julian se simţi mai mândru.

— Mulţumesc, Donatella!

— Dar tot sunt de acord cu Legend. Dacă eşti supus riscului, Julian, atunci sora mea este într-un pericol şi mai mare – dacă ar afla că eşti acolo şi în pericol, ar face orice să te salveze. Cred că ar fi cel mai bine pentru ea dacă nu te-ai apropia.

Julian scutură din cap, încruntându-se.

Dar după asta nu mai avură loc certuri. Era aproape ciudat cum nimeni altcineva nu îşi discuta sarcinile. La sfârşit, toată lumea căzu de acord să urmeze ordinele lui Legend. Chiar şi

Julian, care primise o sarcină care nu implica infiltrarea în ruinele Menajeriei unde era ţinută Scarlett.

Când Tella îi urmări pe toţi plecând în linişte, se întrebă dacă probabil Legend îi manipulase pe toţi. Mai avea şi un alt soi de magie de care ea nu ştia? Sau poate că totul ţinea de legătura dintre ei toţi…

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Julian. Toţi ceilalţi plecaseră, iar el aproape era la uşă, dar se întoarse şi se uită la Tella. Te întrebi dacă am căzut de acord cu toţii doar pentru că suntem legaţi de Legend prin magie. Te întrebi dacă acelaşi lucru se va întâmpla cu tine în cazul în care accepţi oferta pe care ţi-a făcut-o fratele meu şi devii nemuritoare…

— Julian! îl avertiză Legend.

— Relaxează-te, frate! Un zâmbet lacom înlocui încruntarea lui Julian. Voiam doar să îi spun adevărul. Toţi avem liber arbitru, Tella. Dacă devii nemuritoare, nu ţi-l vei pierde. Nu vei simţi că fratele meu te controlează, dar nici că te iubeşte aşa cum o iubesc eu pe Roşiuţă. Spunând asta, el ieşi din cameră, lăsându-i singuri pe Tella şi pe Legend.

Luminile calde ale biroului se micşorară când Tella îl auzi pe Legend apropiindu-se. Aerul deveni mai cald, iar inima îi bătu mai repede, dar nu îndrăzni să îşi ridice privirea la el. Era prea uşor să fie hipnotizată de toate însuşirile lui.

Mai devreme, când o sărutase în piaţă, simţise cât de mult o dorise şi crezuse că probabil putea fi suficient; să fie dorită de Legend era îmbătător şi intens. Apoi se uitase la Julian. Julian nu o atrăsese niciodată, dar pentru o clipă, urâse cât de geloasă putea fi pe relaţia dintre el şi sora lui. Tella nu s-ar fi mulţumit nicicând cu puţin. Îşi dorea o dragoste pentru care merita să lupţi, dar nemuritorii nu puteau iubi.

— Fratele meu a spus asta doar pentru că este supărat.

Vocea lui Legend se auzi chiar lângă Tella, iar când el vorbi, lumea se schimbă. Zidurile se transformară în fum, masa abandonată dispăru, la fel ca şi pragul uşii, până ce rămaseră numai ei doi, sub un cer catifelat plin de stele albe ireale – lumini pâlpâitoare, licăritoare, strălucitoare. Dar niciuna dintre ele nu străluci ca ochii negri, precum cărbunele, ai lui Legend când ea îşi ridică în cele din urmă privirea la el.

— Când eşti nemuritor, ai şi alte avantaje, spuse şi-i cuprinse gâtul cu mâna caldă înainte ca degetele să-i intre în părul ei.

Dă-mi o şansă. Te rog!

Tella îşi înclină capul pe spate, aplecându-se în palma lui la cuvintele „te rog”. Modul în care le rostise o făcu din nou să se simtă dorită şi importantă.

Gura lui zvâcni schiţând un zâmbet, iar lumea deveni puţin mai luminoasă când câteva stele căzură din cer, rostogolindu-se spre pământ în bolte orbitoare de foc.

Tellei îi plăcea când el se dădea în spectacol. Îi plăcea că era magic. Îi plăceau atât de multe lucruri la el. Îl dorea mai mult decât îşi dorise vreodată pe cineva – nu voia să îi dea drumul sau să o lase în pace nici măcar o clipă. Voia să o urmărească până la capătul pământului, să îi apară în vise în fiecare noapte şi să fie acolo şi când se trezea. Voia să o iubească.

Dar ştiind ce l-ar fi costat dragostea pe Legend, nu putea să i-o ceară din nou. Tella trebuia să pună capăt chinului, pentru amândoi.

Ştia că Legend nu o iubea; spusese că nu avea să o facă vreodată. Dar, în caz că situaţia s-ar fi schimbat, ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca iubirea lui pentru ea să fie motivul pentru care nu revenea la viaţă când murea.

Tella îi schiţă un fel de zâmbet pe care îl asocia, de obicei, cu scuzele formale.

— Nu pot face asta.

Câteva stele dispărură de pe cer.

Tella ezită, dar nu se opri.

— Credeam că este o posibilitate. Dar chiar cred că mă îndrăgostesc mai mult de imaginea ta decât de tine.

Legend îşi încleştă maxilarul.

— Nu vorbeşti serios, Tella.

— Ba da.

Ea rosti forţat cuvintele, fiecare având un gust mai rău decât ultimul. Dar ştia că dacă nu o făcea acum, i-ar fi fost imposibil să o facă altă dată.

Poate că Legend nu simţea iubirea, dar după felul în care se uita la ea – după felul în care gura i se încordă într-o linie strânsă, iar ochii îi deveniră distanţi şi rezervaţi – era clar că se simţea rănit.

Tella îşi impuse să continue, zâmbetul ei forţat estompându-se.

— Este cam ca atunci când ai vrut să vezi dacă poţi convinge

lumea că eşti moştenitorul lui Elantine. Doar că eu… Ea inspiră adânc. Am vrut să văd dacă l-aş putea face pe Marele Maestru Legend să se îndrăgostească de mine.

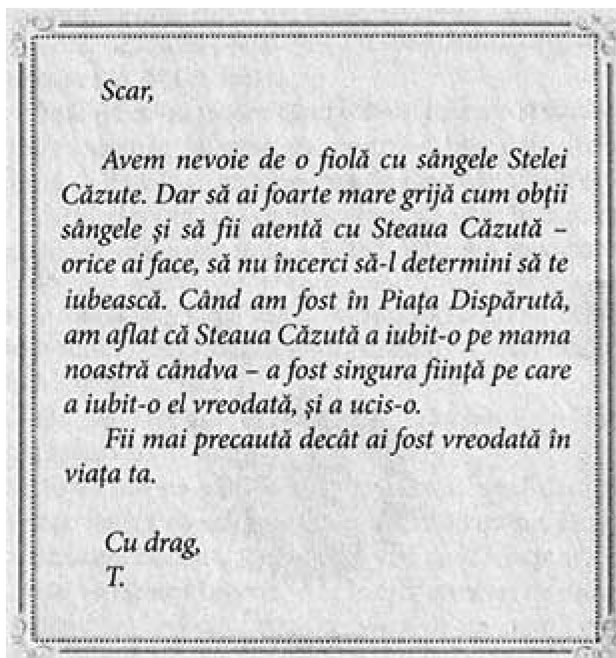
Chipul lui Legend deveni o mască de un calm perfect, dar toate stelele rămase pe cer se stinseră la unison, învăluindu-i brusc pe amândoi în întuneric.

— Dacă este adevărat, Donatella, atunci niciunul din noi n-a obţinut ce şi-a dorit.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el dispăru.

35.
Donatella

În acea seară, Tella încercă să nu se gândească la Legend. Trebuia să se concentreze. Scriindu-i surorii ei un bilet care avea fie să-i condamne pe toţi sau să îi salveze, nu se putea gândi la lucrurile supărătoare pe care i le spusese sau la felul în care o lăsase el în întunericul deplin.

Scar,

Avem nevoie de o fiolă cu sângele Stelei Căzute. Dar să ai foarte mare grijă cum obţii sângele şi să fii atentă cu Steaua Căzută – orice ai face, să nu încerci să-l determini să te iubească. Când am fost în Piaţa Dispărută, am aflat că Steaua Căzută a iubit-o pe mama noastră cândva – a fost singura fiinţă pe care a iubit-o el vreodată, şi a ucis-o.

Fii mai precaută decât ai fost vreodată în viaţa ta.

Cu drag,
T.

Tella pierdu numărul clipelor în care reciti biletul înainte să i-l dea în cele din urmă lui Jovan, care urma să i-l înmâneze lui Scarlett mai târziu în acea zi, pentru că era deja trecut de miezul nopţii. Tella era foarte obosită, dar chiar şi după ce urcă în pat, se chinui să nu adoarmă, nedorindu-şi să înfrunte ce o aştepta – sau, mai degrabă, *ce nu o* aştepta – în visele ei.

36.
Donatella

Trăsura zburătoare de basm se contură lent şi o învălui pe Tella ca o amintire ascunsă, presărată cu urme de măr şi magie. Pernele din piele de sub ea erau untoase şi dichisite cu un albastru intens regal care se asorta cu draperiile grele ce mărgineau ferestrele ovale. Era aidoma primei trăsuri zburătoare în care fusese, excepţie făcând dimensiunea. Era cam de două ori mai mică decât una obişnuită, nelăsând practic niciun spaţiu între ea şi tânărul care stătea în faţa ei, Jacks.

El zâmbi ca un ticălos când roti un măr alb şi strălucitor printre degetele lui albe. Şi pentru prima dată, Tella se bucură că îi dăduse permisiunea de a intra în visele ei.

Mărul părea să aibă coaja scufundată în sclipici şi totuşi, strălucirea lui era precum a scânteii de flacără în comparaţie cu Prinţul Inimilor. Părul îi era uşor zburlit, ca de obicei – pantalonii maro deschis erau băgaţi doar pe jumătate în cizme, fracul de catifea de un roşu rugină era şifonat, iar cravata crem era legată numai pe jumătate. Dar pielea lui strălucea ca o stea, părul auriu scânteia mai intens decât orice coroană, iar ochii nepământeni licăreau cu o nuanţă de albastru care o făcea pe Tella să se gândească la cele mai minunate greşeli.

— Ce cauţi aici? întrebă ea. Ştia că erau într-un vis şi, ca şi Legend, Jacks părea să aibă abilitatea de a-l controla.

— M-am gândit să încerc ceva nou. Vreau să o luăm de la capăt. El îşi arătă gropiţele într-un fel pe care Tella şi-l imagină ca fiind schiţarea unui zâmbet nevinovat.

Pentru o clipă, se întrebă ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi zâmbit astfel prima dată când se întâlniseră, în loc să o ameninţe că o aruncă din trăsură. Nu ar fi crezut că era mai nevinovat sau mai puţin periculos, dar ar fi fost intrigată.

— Să spunem că ai putea retrăi acea zi. Ce ai fi făcut diferit?

— Poate ţi-aş fi oferit o gură din mărul meu. El se aplecă înainte, apropiindu-se de ea aproape politicos şi-i lăsă bucata strălucitoare de fruct în palmă. Era mai rece decât pielea ei, gheaţa mărului aproape arzând-o. Haide, ia o gură, draga mea! Este doar un măr.

— Nu ştiu de ce, dar nu te cred.

Zâmbetul îi şovăi o secundă.

— S-ar putea să fie un pic vrăjit.

— Cum?
— Gustă şi află. Privirea sfidătoare a lui Jacks părea o provocare, una pe care ai fi pierdut-o de îndată ce ai fi acceptat-o.
Dacă asta s-ar fi întâmplat la prima lor întâlnire, probabil că ar fi luat o gură, pe jumătate curioasă de fructul alb şi magic, pe jumătate sperând să-l impresioneze şi mai mult pe băiatul magic din faţa ei. Şi probabil că ar fi vrăjit-o mai mult decât o făcuse sărutul lui.
— Cred că am să te refuz, zise şi îi dădu mărul înapoi.
Jacks o prinse pe ea în schimb. Într-o clipă, ea se trezi în partea cealaltă a trăsurii şi aşezată frumos în poala lui, braţele sale reci cuprinzând-o, iar buzele lui fiind destul de aproape încât să se sărute.
— Jacks! Tella îi puse o mână pe piept înainte ca el să se poată apropia mai mult. Mărul poate m-ar fi tentat, dar probabil că te-aş fi împins afară din trăsură dacă ai fi încercat asta în ziua aceea.
— Atunci împinge-mă, Donatella! Nu te voi opri dacă asta vrei. Dar în loc să îi dea drumul, braţele din jurul ei se strânseră şi mai mult. Apoi, el îşi înclină capul şi buzele lui găsiră locul sensibil unde gâtul ei întâlnea maxilarul.
— Jacks…
Vocea îi era prea slabă, părând o invitaţie şi nu un avertisment când gura lui coborî pe gâtul ei, mişcându-se încet şi blând pe pielea-i moale. Buzele lui coborâră mai mult, spre claviculă, iar inima fetei bătu mai repede. Când Jacks o săruta, mereu avea impresia că o venera oarecum. Şi, cu tot ce se întâmplase cu Legend, era atât de tentant să îi permită să o facă.
— Spune-mi ce vrei, Donatella. Spune şi îţi voi da. Gura îi zăbovi lângă clavicula ei.
— Jacks! spuse şi-i împinse pieptul cu putere.
De fapt, spaţiul insuficient din trăsură nu-i permitea să se ducă undeva, dar reuşi să îi dezlipească buzele de pe piele. În urmă cu trei luni nu l-ar fi oprit. Tella care nu credea în dragoste s-ar fi jucat cu Jacks în acelaşi fel în care lui îi plăcea în mod clar să se joace cu ea. Dar în seara asta se simţea prea vulnerabilă ca să se joace.
— Îmi pare rău, Jacks. Nu cred că poţi să-mi oferi ce îmi

doresc.

Culoarea ochilor lui se estompă într-un albastru deschis ca sticla de mare, ceva asemănător suferinţei umplându-i privirea.

— Dacă aş fi avut puteri depline, te-aş fi putut face să te răzgândeşti. Aş fi putut să te fac să simţi mai mult decât ţi-ai imaginat vreodată. Pot chiar să fac sentimentul să dureze dacă îmi spui cine este Legend.

El îi mângâie obrazul: atingerea lui era afectuoasă – dar nimic din ce-i sugerase nu era tandru sau afectuos.

Spre deosebire de celelalte Sorţi, Jacks nu fusese în cărţi când Legend le eliberase din Pachetul Destinului, deci era în continuare slăbit. Dar cu puterile lui depline Jacks putea controla emoţiile oricui. Chiar dacă fusese o uşurare că îi luase emoţiile pentru o noapte, Tella nu şi-ar fi dorit niciodată să ofere cuiva atât de multă putere asupra ei pe termen nelimitat.

— Nici asta nu mi-aş dori, spuse ea încet.

— Cel puţin am încercat, zise el şi zâmbi din nou. Presupun că va trebui să mă străduiesc mai mult.

Îşi trecu din nou degetele pe obrazul ei când visul se destrămă.

37.
Scarlett

În timp ce Tella era încă adormită, Scarlett primi un bilet împăturit în şerveţelul din pânză care îi însoţea micul dejun. Rezistă impulsului de a deschide imediat mesajul. În schimb, luă încă o sorbitură din tonicul ei de dimineaţă şi strecură pagina în buzunar.

I se părea că vede adieri provocatoare purpurii ridicându-se din locul în care era ascuns mesajul, ca şi când ar fi conţinut o parte din nerăbdarea surorii ei.

Domniţa Prizonieră era prietenoasă, deschisă cu ce ştia despre planurile Stelei Căzute şi nu îi spusese acestuia că fiica lui folosise Cheia Visului. Şi totuşi, Scarlett încă nu avea totală încredere în ea. Lăsă biletul în buzunar până mai târziu în acea după-amiază, când Domniţa Prizonieră adormi în cele din urmă, iar Scarlett văzu că, într-adevăr, culorile ei se transformară în turcoazul apelor liniştite.

Domniţa nu dormea niciodată mult timp – Scarlett îşi imagina că avea o legătură cu faptul că era forţată să doarmă pe o stinghie. Aşadar Scarlett citi repede, iar apoi scrise în grabă un bilet.

Donatella,

Voi lua sângele și voi fi prudentă, dar orice ai face – grăbește-te! Peste trei zile, Steaua Căzută plănuiește să revendice tronul. Mi s-a lăudat că Sorțile lui vor continua să chinuie orașul. Când își face prima apariție publică, vrea ca oamenii din Valenda să îl implore să revendice tronul și să le înlocuiască pe Sorțile care l-au ucis pe Legend. Nimeni nu se va gândi să se plângă de faptul că s-a autoproclamat împărat decât atunci când va fi prea târziu.

Cu toată dragostea,
S.

38.
Donatella

Tella îşi imaginase cu naivitate că Biblioteca Nemuritoare avea să fie la fel de uşor de găsit ca Piaţa Dispărută. Era un gând aproape la fel de ridicol ca ideea că mai folosea cuvântul „uşor”. Pufni delicat când îşi dădu seama cât se înşelase.

Dacă Legend o auzise, nu reacţionă. Umerii lui laţi nu se mişcară, iar capul brunet nu se întoarse de la apele fântânii crăpate la care se uita – aceeaşi fântână în faţa căreia se sărutaseră în seara în care Tella îşi dăduse seama că se îndrăgostea de el.

Măcar dacă ar fi fost la fel de uşor să nu îl mai iubească. Până atunci nu îşi mai dorise să nu îl iubească pe Legend. Dar azi, cât cercetară coloanele distruse care înconjurau ruinele soţiei blestemate, se tot gândi la ce încercase Jacks să îi ofere. Puterile lui nu erau depline, deci nu putea să ia vreuna dintre emoţiile Tellei mai mult de o zi sau să îi schimbe cu adevărat sentimentele, dar ideea de fi indiferentă, în loc să simtă totul, o tenta un pic.

Ştia că Legend îşi amintea de noaptea în care o purtase pe braţe aici, iar apoi o sărutase până ce ea uitase durerea. Dacă închidea ochii, îşi amintea totul. Îşi amintea cum o purtase spre treptele acoperite cu muşchi din faţa ruinelor, cum vorbiseră despre trecuturile lor, iar apoi cum se sărutaseră. Îşi amintea senzaţia blândă şi interesată a buzelor lui pe gura şi gâtul ei şi duritatea cu care îi apucase funia din jurul taliei, trăgând-o şi mai aproape de el când îi şoptise cât de mult o dorea.

Şi el îşi amintea, dar refuza să se uite la ea. Practic, o trata ca pe o străină. La fel se întâmplase şi în dimineaţa asta, la alte ruine pe care le vizitaseră. Când vorbea, ori îi dădea răspunsuri scurte la una dintre întrebările ei, ori ordine clare.

Era nedrept că dintre toate planurile pe care le făcuse recent Tella, singurul care funcţionase implica îndepărtarea lui. Credea că putea să suporte faptul că Legend nu o iubea, dar nu se descurca prea bine cu ideea că o dispreţuia.

Ea ocoli din nou fântâna, chiar dacă ei deja colindaseră ruinele căutând imagini care ar fi putut să reprezinte Biblioteca Nemuritoare şi să o conducă la Ruscica. Pe rând, picuraseră sânge pe orice părea simbolic. Dar intrarea în Biblioteca Nemuritoare ori nu era aici, ori aveau nevoie de ceva mai mult

decât sânge ca să o deschidă.

Legend îşi trecu o mână prin părul brunet înainte să se întoarcă în cele din urmă dinspre fântână şi să meargă tăcut spre treptele sfărâmate care conduceau înapoi spre străzi. Amândoi erau îmbrăcaţi cu haine obişnuite care îi făceau uşor de trecut cu vederea. Tella purta o rochie cu mâneci scurte de culoarea apei murdare a lacului, iar Legend purta pantaloni simpli maro şi o cămaşă ţesută manual cu mâneci zdrenţuite – totuşi, ticălosul încă reuşea să se mişte cu aroganţa cuiva care ştia că privirile s-ar fi îndreptat spre el indiferent ce ar fi purtat. Păşea cu încrederea pe care unii oameni o căutau toată viaţa lor.

— Vii? o întrebă el pe un ton morocănos când ajunse în partea de sus a scărilor.

— Depinde de destinaţie. Vocea care se auzi de la baza scărilor era frumuseţea cristalizată, clară şi delicată, şi foarte puternică.

Tella se apropie doar ca să o audă mai bine. Legend încercă să vină în faţa ei, dar Tella trebuia să vadă a cui era vocea.

Femeia care apăru în partea de sus a treptelor era aproape la fel de frumoasă ca sunetul cuvintelor ei. Rochia translucidă de culoarea piersicii se umfla deasupra pământului crăpat când ea se mişca, la fel ca rochia zdrenţuită a Fecioarei Morţii, ca şi când un vânt magic ar fi urmat-o oriunde ar fi mers. Stătea mai mândră decât Legend. Pielea îi era albă şi dură ca marmura, era tunsă scurt, iar coroniţa de aur de pe cap o făcea să semene cu o prinţesă antică.

— Nu-i aşa că eşti chipeş? îi spuse ea lui Legend cu aceeaşi voce hipnotică.

El îi răspunse cu un zâmbet irezistibil.

— Aşa cred cei mai mulţi oameni.

— Tu crezi?

Femeia fermecătoare se întoarse din nou spre Tella.

Dar imediat ce îi adresă întrebarea, Tella nu văzu decât imagini ale lui Legend. Şi-l imagină în timpul Caravalului, când o aşteptase în faţa Templului Stelelor doar cu o pânză lată acoperindu-i jumătatea inferioară a trupului, dezvăluindu-i pieptul minunat în toată splendoarea lui sculptată.

— Ar fi trebuit să îl vezi fără cămaşă. Este minunat.

De îndată ce rosti cuvintele, Tella rămase cu gura căscată.

Nici măcar nu o cunoştea pe femeie. Iar ea nu mai trebuia să fie îndrăgostită de Legend.

Dar Legend nu zâmbea sau rânjea cum ar fi făcut-o de obicei. De fapt, părea feroce.

Femeia râse, sunetul fiind la fel de fermecător ca vocea ei. Acesta o îndemnă pe Tella să râdă şi ea, dar, de data asta, Tella rezistă impulsului de a ceda când se mai uită o dată la ţinuta femeii şi la coroniţa ei. Era plină de simboluri antice pe care Tella nu le putea citi, dar îşi imagină că dacă le-ar fi putut descifra, i-ar fi spus că femeia nu era o prinţesă antică, ci Preoteasa Sortită.

Magia ei era în voce; de aceea Tella îi răspunsese atât de sincer. Ori de câte ori Preoteasa punea o întrebare, persoana fie putea să răspundă sincer, fie să se împotrivească şi să moară. Vocea nu era doar convingătoare – era mortală.

— Îmi dau deja seama că va fi amuzant să mă joc cu voi doi, spuse Soarta. V-ar plăcea să rămâneţi aici şi să vă jucaţi cu mine?

Toţi perii de pe braţele Tellei se ridicară. Cuvântul „nu” i se izbi de ţeastă, urmat de „niciodată”, iar apoi de cuvintele „aş prefera să te ucid”. Dar ştia că ar fi fost o greşeală să strige vreunul dintre acestea aşa cum voia să o facă.

Ei trebuiau să scape.

Dar cuvintele „nu” şi „niciodată” continuau să i se izbească de ţeastă. Se izbeau şi se izbeau şi…

— Mă tem că trebuie să plecăm în altă parte, răspunse lin Legend.

Tella îşi recăpătă abilitatea de a gândi, dar numai o clipă.

— Sunt dezamăgită. Soarta se bosumflă. Ce loc ar putea fi mai interesant decât să petreceţi timpul cu mine?

Imaginile Bibliotecii Nemuritoare scoase din Cărţile Destinului preluară controlul asupra gândurilor Tellei. Ea văzu rafturi magice pline cu volume interzise, iar apoi Ruscica deschisă la o pagină cu instrucţiuni detaliate privind modalitatea de a ucide Steaua Căzută.

— Ne ducem la ruinele din jurul Valendei în căutarea Bibliotecii Nemuritoare, spuse Legend, cu o voce încă perfect egală. Tella nu ştia dacă el încerca să reziste întrebării sau dacă magia îl afecta mai mult decât pe ea, făcând imposibilă refuzarea răspunsului.

Cândva între clipa de faţă şi ultima întrebare, Preoteasa venise mai aproape de el. Degetele ei lungi şi albe erau pe braţul lui, mişcându-se spre gât.

— Locul acela nu este menit oamenilor. Ce ar trebui să fac pentru ca tu să rămâi aici, cu mine?

Întrebarea nu era adresată Tellei de data asta – nu îi apăsa ţeasta. Şi totuşi, ea simţea că Soarta o încărcase cu şi mai multă magie. Tella simţi cum întrebarea umplu ruinele cu o duhoare greţoasă şi dulce când Soarta îşi băgă mâinile în părul lui Legend, la fel ca Esmeralda, iar Tella se temu că Soarta nu îşi folosea doar puterile ca să îl oblige pe Legend să răspundă la o întrebare. Voia să îl posedeze.

— Nimic nu îl va face să se răzgândească! strigă Tella, atrăgând atenţia Sorţii ticăloase spre ea.

Buzele Preotesei se subţiară.

— Simţul tău de conservare nu e puternic, nu-i aşa?

— Sunt mai puternică decât crede majoritatea, spuse Tella.

Ei i se păru că vede revenind o urmă a zâmbetului dispărut al lui Legend.

Şi înainte ca Soarta să poată pune o altă întrebare, pământul începu să se cutremure. Ruinele hârâiră, treptele se despicară, fântâna blestemată se crăpă în două, iar vinul se vărsă pe pământ când rămăşiţele casei distruse se prăbuşiră într-un nor bubuitor de praf şi resturi.

Praful era atât de dens încât Tella nu îi vedea pe Legend şi pe Preoteasă, dar, căutând un loc sigur în care să se ascundă până la încetarea cutremurului, i se păru că o auzi pe Soartă îndepărtându-se în fugă.

Nu văzu decât praf, dar nu se înecă cu el şi, chiar dacă lumea din jurul ei se prăbuşea, îşi dădu seama că nimic nu o atinsese de fapt.

— Legend? încercă ea să strige, deşi era destul de sigură că Preoteasa plecase. Spune-mi că tu faci asta.

Praful dispăru, cutremurul se opri, iar ruinele reveniră la starea iniţială. Singurele crăpături rămase erau cele iniţiale. Totul fusese o iluzie.

Legend apăru după aceea. Dar, spre deosebire de ruine, părea să se fi schimbat. Părul ud îi era lipit de frunte, iar pielea bronzată păru gri când se îndreptă clătinându-se spre Tella.

Legend nu se clătina niciodată.

Ea îl luă instinctiv în braţe, iar el ori era cu adevărat slăbit, ori ajunseseră la un armistiţiu temporar, deoarece nu o respinse. Se rezemă greoi de tânără, făcând imposibil ca ea să se mişte. Se epuizase folosind prea multă magie.

Legend era secretos cu multe lucruri, inclusiv cu tot ce implica puterile lui, dar ea ştia că magia lui era deplină în timpul Caravalului deoarece era alimentată de toate emoţiile tuturor participanţilor. La palat, fusese probabil mai puternic din motive asemănătoare.

— Nu trebuia să te deranjezi atât de mult ca să o sperii, spuse Tella.

Degetele lui Legend îi găsiră părul şi trecură prin buclele ei – era un gest inutil pe care poate nici nu-şi dădea seama că îl făcea.

— Nu am vrut să-ţi pună întrebări la care să refuzi să răspunzi.

— Nu sunt atât de încăpăţânată! pufni Tella.

— Ba da, eşti, şopti el, dar îmi place asta la tine.

Legend îşi retrase mâna din părul ei şi îi cuprinse ceafa vulnerabilă – cu siguranţă un gest intenţionat. Îi mângâie pielea cu degete care o făcură să creadă că nu era atât de slăbit pe cât părea, iar apoi îi înclină capul pe spate până ce ea îşi ridică privirea la el.

Chipul frumos îşi recăpăta deja culoarea, făcându-l să pară puţin de neatins, deşi continua să o atingă.

Ea îşi muşcă buza inferioară. Pentru o clipă de slăbiciune, speră că acesta nu era un armistiţiu temporar şi că el înţelesese, în sfârşit, discursul ei de seara trecută.

Legend îi eliberă gâtul şi se retrase.

— Ar trebui să plecăm.

— Dar abia am ajuns aici.

Prinţul Inimilor apăru în capul scărilor. Se rezema de balustrada surpată, cu hainele elegante şifonate şi mişcări lente, iar părul auriu atârna peste ochii care păreau să îi fi urmărit de ceva timp.

Tella îngheţă, dar fiorul era diferit de cel pe care îl simţea ori de câte ori o privea Jacks, deoarece căutătura lui trecu pe lângă ea şi se opri asupra lui Legend, pe care Jacks şi restul imperiului îl cunoscuseră ca Dante – un tânăr care trebuia să fie mort, un tânăr care tocmai folosise o cantitate înfricoşătoare

de putere, un tânăr care nu îl înjura pe Jacks şi nu încerca să o protejeze pe Tella, ca cum făcuse în prezenţa Preotesei.

Tânăra se întoarse repede ca să îl vadă pe Legend. Umerii lui laţi erau rigizi şi expresia îi era neschimbată. Stătea nemişcat ca o statuie lângă ea, la fel cum o făcuse în seara Balului Sorţii când Jacks îşi folosise puterile ca să oprească momentan inimile tuturor.

— Jacks! Încetează! îi ceru Tella.

Dar Prinţul Inimilor nici măcar nu o luă în seamă. În ochii lui albaştri se citea o privire lacomă, iar în clipa aceea Tella îşi dădu seama la ce se gândea el. Spre deosebire de celelalte Sorţi, Jacks avea doar jumătate din putere; voia să-şi recapete şi restul puterilor, iar Legend era cel care putea să i le redea.

— Nu te apropia de el! îl imploră Tella.

Legend era deja slăbit din cauză că folosise prea multă magie; nu voia să se gândească ce i-ar fi făcut acum o înfruntare cu Jacks.

Însă Prinţul Inimilor continuă să o ignore, privirea lui turbată rămânând asupra siluetei îngheţate a lui Legend.

— Ştii, m-am întrebat dacă erai Legend în timpul Caravalului şi din nou când te-am văzut în visul ei. Dar apoi ai murit.

— Nu este Legend! minţi Tella.

Jacks îşi înclină în cele din urmă capul spre ea, dar nimic din zburdălnicia din seara precedentă nu se zărea în ochii lui. Semăna mai mult cu băiatul dur pe care îl întâlnise prima dată în trăsură, care ameninţase să o arunce afară doar ca să vadă dacă ar fi supravieţuit.

— Dacă nu este Legend, atunci cine a creat iluzia pe care tocmai am văzut-o şi cum de este în viaţă? Relatările pe care le-am auzit spuneau că noul moştenitor a fost ucis.

— Erau zvonuri, spuse Tella. Eu le-am răspândit ca să ţin Sorţile la distanţă.

Jacks râse, dar ochii îi rămaseră reci.

— Pentru prima dată, sper că minţi, draga mea! Iar dacă nu minţi, atunci îmi pare rău.

Tella se ţinu de piept şi se aplecă, brusc ameţită, îngreţoşată şi incapabilă să respire. Ruinele, Jacks şi Legend deveniră neclare, iar stelele îi ţâşniră în faţa ochilor când durerea o orbi.

— Ce naiba… înjură Legend, în sfârşit scăpat de sub influenţa puterii lui Jacks.

— Dacă nu vrei să moară, nu mai face nicio mişcare spre ea! îl avertiză Jacks.

— Jacks… suspină Tella când căzu în genunchi, nereuşind să mai stea în picioare. De ce…

— Ce ai făcut? strigă Legend.

— Îi provoc un atac de cord, spuse calm Jacks. O voi ucide foarte curând, dacă nu-mi redai puterile depline. *Tic. Tac.* Nu mai are mult de trăit.

— Jacks… gâfâi Tella. Nu îi venea să creadă ce făcea el. Nu… face…

— O voi face, spuse Legend. Nu o mai răni şi îţi voi reda puterile, cu o parte din ale mele. Însă numai dacă juri chiar acum, cu sânge, să nu îţi nu mai foloseşti niciuna dintre abilităţi asupra mea sau asupra Tellei.

Prinţul strâmbă din buze, iar privirea i se îndreptase, probabil, din nou spre Tella.

— Bine. Ne-am înţeles! Nu o voi face decât dacă îmi cere vreunul din voi să o fac. Jacks scoase un pumnal din cizmă şi se tăie în palmă, lăsând sângele să curgă pentru a pecetlui promisiunea.

Tella începu să suspine, gâfâind.

— Eşti un demon! L-ar fi înjurat mai mult pe Jacks, dar nu voia decât să respire. Avusese încredere în el. Crezuse că îi păsa cu adevărat de ea, iar el încercase să o ucidă.

Braţele lui Legend o cuprinseră, ţinând-o în picioare cât îşi recăpătă suflarea.

— M-ai speriat, şopti el.

— Ce preţ vei plăti pentru asta? întrebă ea pe pieptul lui.

În loc să-i răspundă, Legend o conduse prudent spre marginea fântânii, părând să îşi fi recuperat o mare parte din magia folosită mai devreme, şi o ajută să se aşeze.

— Rămâi aici. Mă întorc imediat!

El se întoarse din nou spre Prinţul Inimilor.

— Nu facem asta aici. Legend intră ţanţoş în ruinele casei dărăpănate fără să aştepte ca Jacks să îl urmeze.

De îndată ce Jacks şi Legend se făcură nevăzuţi, Tella se împinse din fântână cu braţele tremurânde şi merse în direcţia în care plecaseră ei. Jacks trebuia să ia doar o parte din puterea lui Legend. Dar ea nu avea încredere în el şi văzuse schimbul de puteri dintre Legend şi vrăjitoare – văzuse când

Legend îi luase *toată* magia Esmeraldei. Nu putea permite ca Legend să se afle în aceeaşi situaţie.

Poate că Jacks o lăsase prea slăbită ca să facă multe, dar nici dacă ar fi fost într-o formă mai bună nu ar fi reuşit să despartă doi nemuritori puternici. Totuşi, asta nu ar fi împiedicat-o să încerce dacă era necesar.

Se apropie de casa distrusă în care intraseră Jacks şi Legend. Toată structura era scheletică, un cadavru din cărămizi şi pietre în loc de oase. Tella îşi lipi mâinile de zidurile murdare ca să nu se prăbuşească când se uită printr-o gaură zimţată.

Ştia din propria experienţă cu Jacks că schimburile de sânge puteau fi foarte emoţionale. Gura lui Jacks era lipită de încheietura mâinii lui Legend. Sângele îi păta buzele pe la colţuri, iar pe chipul său se citea ceva sadic şi lacom în timp ce bea.

Spre deosebire de Jacks, Legend părea să nu simtă nimic. Păru indiferent până când, brusc, îşi retrase încheietura mâinii din gura lui Jacks cu destulă forţă încât să arunce Soarta câţiva paşi în spate.

— Tella nu este a ta! Cuvintele erau tăioase ca un brici.

Jacks îi răspunse cu un zâmbet însângerat.

— Va fi.

Tella se ţinu de zid ca să rămână în picioare când îşi aminti din nou cum îşi arătase gropiţele şi spusese „Presupun că va trebui să mă străduiesc mai mult.”

Aşa se străduia?

Ea continuă să privească în timp ce Jacks îşi şterse sângele de la gură cu dosul mâinii.

— M-a mai iertat. Mă va ierta din nou. Iar acum că tranzacţia ţi-a luat posibilitatea de a o vizita în vise, nu ar trebui să-mi fie prea greu să o cuceresc.

Tella se împinse de zid, gata să intre şi să îi spună lui Jacks cât de dificilă şi neiertătoare putea fi, dar picioarele nu o ascultară, ci se prăbuşiră sub ea şi o făcură să cadă pe pământul tare.

— Ticălosule!

— Sper că nu vorbeşti despre mine.

Ea îşi ridică privirea.

Legend se înălţa deasupra ei. Dar culoarea îi dispăruse din nou – părea palid, şi nu bronzat – iar părul negru i se zburlise.

— Te-am rugat să rămâi lângă fântână.

Nu. Îi *spusese* să stea. Dar nu voia să se certe cu el din cauza asta, nu după ceea ce tocmai îl văzuse făcând.

— Îmi pare rău de vise.

— Nu-mi pasă de vise. Vocea lui deveni imediat dură. Îmi pasă că aproape ai murit.

— Nu cred că m-ar fi ucis cu adevărat.

— Ba da, ar fi făcut-o, Tella! Este o Soartă; tu eşti un om şi obiectul obsesiei lui. Povestea ta cu el poate să aibă un singur final – asta dacă nu îmi permiţi să te fac nemuritoare.

Ea nici măcar nu îl văzuse mişcându-se, dar, brusc, Legend era în genunchi în faţa sa. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi feroce, şi tandru în acelaşi timp, iar mâinile lui calde îi cuprinseră obrajii.

— Ce – ce faci? se bâlbâi ea.

— Am renunţat prea uşor. Degetul lui mare îi mângâie maxilarul. Mi-ai cerut să te las să pleci, dar nu pot.

— Deja ţi-am spus. Era doar o idee…

— Ai minţit. Mişcându-se din nou rapid, nu-i mai ţinu obrajii astfel încât unul din braţe să-i poată aluneca pe sub picioarele ei, sprijinindu-i spatele cu celălalt.

— Legend… protestă Tella. Nu trebuie să mă duci în braţe.

El tot o ridică şi o strânse la piept, atât de aproape încât îi simţea bătăile ritmice ale inimii.

— A încercat să te ucidă. Trebuie să te duc în braţe.

Tot aerul îi ieşi din plămâni când el se îndreptă hotărât spre ruine şi coborî treptele.

— Tot nu te las să mă faci nemuritoare.

— Vom vedea. Vocea i se îmblânzise, iar ei ar fi putut să i se pară dulce, dar nu era nimic dulce la felul în care zâmbea. Era un zâmbet care-i promitea că avea să-i placă noul joc, chiar dacă ar fi pierdut.

39.
Donatella

Tellei nu îi mai fusese niciodată atât de frig într-unul dintre visele ei. Suflarea ei căpăta forma unor adieri albe care zăboveau ca o ceaţă, în timp ce rătăcea printr-o casă din cărţi de joc care, de fapt, era mai mult un coşmar decât un vis. Toate cărţile erau ori regine care zâmbeau ca ea, ori regi cu faţa crudă a lui Jacks, făcându-i semn din ochi ori de câte ori îndrăznea să se uite la ei.

— Ştiu că eşti pe undeva pe aici! strigă Tella.

Nu ştia cum intrase el în visul ei. După ce încercase să o ucidă, îşi luase măsuri de precauţie ca să-l împiedice să intre, dar, în mod clar, acele măsuri eşuaseră.

Jacks ieşi ţanţoş dintre două regine roşii cu chipul ei care avuseseră îndrăzneala să îi trimită bezele.

Ea înaintă repede şi îi dădu o palmă pe obraz, destul de puternic încât să îi lase un semn roşu pe pielea albă.

— Nu te voi ierta niciodată pentru ce ai făcut azi!

Toţi regii şi toate reginele din cărţi se încruntară sau, cuprinşi de şoc, îşi acoperiră gurile. Unii părea că ar fi putut chiar să iasă din cărţi şi să atace, dar Jacks le făcu lent semn cu o mână când o emoţie asemănătoare tristeţii licări în ochii albaştri-argintii.

— Nu ai fost niciodată în pericol, Donatella. Vocea lui era mai serioasă decât de obicei. Ştiam că nu mă va lăsa să te ucid.

— Asta nu justifică ce ai făcut. Ea încercă să nu strige şi să nu arate cât de mult o rănise, cât de mult îi păsa. Nu îşi dorise niciodată să aibă încredere în el, dar tânărul o consolase când murise mama ei şi avusese grijă de ea când Legend nu o făcuse. Ştia că era o Soartă, ştia că nu prea avea conştiinţă, dar începuse să creadă că încerca să lupte împotriva firii lui pentru ea. Ce ai fi făcut dacă ar fi refuzat să îţi dea puterea lui? M-ai fi lăsat să mor?

— Ştiam că nu va refuza.

— Nu e un răspuns!

Tella îşi strânse mâinile în pumni. Voia să îl pălmuiască din nou – voia să îl doboare la pământ şi să dărâme şi toată casa din cărţi de joc în acelaşi timp şi să îl rănească la fel cum o făcuse el. Dar Legend avea dreptate – Jacks era nemuritor, iar ea era, în mod clar, obsesia lui. Povestea lor nu avea un final

fericit. Nici măcar nu era capabil să aibă aceleaşi emoţii ca ea. Dacă ar fi simţit vreo vină sau dacă ar fi avut vreun sentiment real pentru ea, nu ar fi încercat să o ucidă.

— De ce îţi pasă? întrebă Jacks. Ai spus că nu mă vei ierta niciodată.

— Tot îmi ignori întrebarea.

Jacks îşi masă obrazul pălmuit când se rezemă de unul dintre regii de hârtie.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu te-aş fi lăsat să mori – că nu te-aş lăsa niciodată să mori?

— Nu, spuse Tella. Nu am să te mai cred vreodată. Şi vreau să nu mai intri în visele mele. Ştia că el făcuse un jurământ cu sânge să nu îşi folosească puterile asupra ei, dar dacă ar fi vrut să o facă, era sigură că ar fi găsit o cale să ocolească jurământul, aşa cum făcuse cu toate celelalte lucruri. Cum de ai pătruns aici în seara asta?

Regele de hârtie de care era rezemat Jacks îi zâmbi strâmb Tellei.

— Între noi doi există o legătură. Nu am avut niciodată nevoia de permisiune ca să intru în visele tale.

Tellei îi îngheţă sângele.

— Nu, nu există nicio legătură. Şi după asta, nu vreau să te mai văd vreodată.

Zâmbetul regelui de hârtie dispăru, dar Jacks părea netulburat.

— Aşa vorbeşti acum, dar te vei întoarce la mine.

40.
Donatella

Timpul trecea mai repede decât putea curge sângele dintr-o arteră tăiată. În două zile, Steaua Căzută urma să revendice tronul – asta dacă nu cumva reuşeau să îl oprească. În ziua precedentă, Sorţile continuaseră să chinuie oraşul incendiind toate bisericile din Districtul Templului care nu venerau una dintre Sorţi. Aerul era încă maroniu din cauza fumului. Flăcările fuseseră stinse de un grup de cetăţeni curajoşi înainte ca incendiul să se poată răspândi în alte părţi din Valenda, dar distrugerile marcaseră un nou punct critic. Se întâmplase aşa cum prevăzuse Scarlett în ultimul ei bilet. Oamenii erau pregătiţi pentru un salvator. Când Steaua Căzută ar fi apărut, toată Valenda l-ar fi văzut drept salvatorul ei.

Tella se rugă la toţi sfinţii să găsească în Biblioteca Nemuritoare o cale de a-l ucide înainte ca timpul să expire. Din nefericire, părea că biblioteca Sortită încă nu voia să fie descoperită. Sau poate că nu fusese în Valenda de la bun început.

Când căutară prin districtul ars al Templului simbolurile bibliotecii, Tella văzu o statuie a Prinţului Inimilor, dar nu prea semăna cu Jacks. Chipul de piatră părea mult mai blând, obrajii erau plini, şi nu scobiţi, zâmbetul era mai degrabă neastâmpărat decât răutăcios, iar buzele nu păreau la fel de subţiri.

Legend puse o mână caldă pe spatele ei. Din ziua precedentă nu încetase să o atingă. Ar fi fost mai înţelept să se despartă, cel puţin câţiva metri, cât căutau simbolurile care să îi conducă în bibliotecă. Dar se părea că Legend adoptase o nouă strategie când era vorba de cucerirea Tellei.

— Eşti gata să mergem mai departe, scumpo?

Tella miji ochii.

Legend îi zâmbi uimit.

— Ce zici de „drăguţo” sau „îngeraş”?

— Cred că amândoi suntem de acord că sunt departe de a fi un înger. Şi nu mă vei convinge să devin nemuritoare cu un nume de alint.

Ea se retrase, dar el îi apucă repede eşarfa din talie şi şi-o înfăşură în jurul pumnului său ca să o tragă mai aproape. Era de culoarea cerului, la fel ca rochia ei dungată. Hainele

monotone din urmă cu o zi nu îi făcuseră să treacă neobservaţi, aşa că Tella alesese de această dată o ţinută mai drăguţă.

— Ai dreptate, cred că „diavoliţă” ţi se potriveşte mai mult.

Continuă să o tragă spre el, ochii lui negri fiind plini de amuzament. Nu părea îngrijorat că lumea din jurul lor practic se dărâma – se uita la ea ca şi când ar fi fost tot ce conta.

— Te rog, spune-mi că întrerup ceva, rosti tărăgănat Jacks când ieşi din spatele fântânii Tronului Însângerat din faţa lor.

Bazinul era uscat – probabil apa roşie fusese folosită la stingerea incendiilor – lăsând să se vadă picături roşii care, în mod normal, s-ar fi asortat cu ţinuta aleasă la întâmplare a lui Jacks. Dar, pentru prima dată, Prinţul Inimilor avea o ţinută imaculată. Părul auriu era strâns frumos la spate, hainele erau călcate, cizmele erau lustruite, iar costumul lui alb avea culoarea pe care, de obicei, oamenii o asociau cu îngerii.

Legend veni imediat în faţa Tellei ca un scut.

Jacks strâmbă din buzele-i palide.

— Nu am venit să fac ameninţări – îmi respect jurământul. Am doar un cadou pentru Donatella.

— Nu vreau cadouri de la tine! spuse ea cu năduf.

Jacks trase frustrat de cravată, stricându-i aspectul impecabil.

— Ştiu că mă urăşti din nou, dar sper că asta îţi va dovedi că nu sunt cu adevărat inamicul tău. El îi întinse un sul legat de hârtie. De aceea nu ai reuşit să găseşti Biblioteca Nemuritoare.

Tella ignoră intenţionat papirusul.

— Nu mai facem înţelegeri cu tine.

— Nu este nicio înţelegere. Gândeşte-te că darul este modul meu de a-mi cere scuze. Ochii lui Jacks îi întâlniră încet pe ai ei. Azi erau de un albastru strălucitor cu firicele roşii, ca şi când ar fi fost foarte epuizat pentru că nu dormise. Dar Tella ştia că era o minciună de vreme ce apăruse în visele ei. Chiar dacă nu vrei să îl accepţi, este ceea ce îţi trebuie dacă vrei să găseşti Biblioteca Nemuritoare. Poţi să găseşti biblioteca doar dacă ai mai fost acolo sau dacă foloseşti Harta Întregului.

Papirusul începu să strălucească în mâinile lui Jacks – aşa cum o făceau adesea Sorţile.

Tella încercă să nu se uite la el. Harta Întregului era un obiect al Sorţilor, asemănător cu Cheia Visului, dar, în loc să găsească oameni, găsea locuri. Se spunea că dacă o persoană

atingea harta, aceasta o conducea spre locul pe care îşi dorea cel mai mult să îl găsească – chiar dacă acel loc era într-un alt ţinut. Putea dezvălui porţi ascunse şi uşi spre alte lumi. Era nepreţuită, mitică şi făcea alte comori să pară neînsemnate.

Era greu să reziste impulsului de a o lua direct din mâinile lui Jacks.

— Nu avem nevoie de harta ta.

— Dar o vom lua, spuse Legend. Cu o singură mişcare fulgerătoare, harta rulată ajunse în mâna lui.

Tella se aşteptă la un protest din partea lui Jacks, dar el doar îşi băgă mâinile albe în buzunare.

— Sper că acum puteţi găsi ce căutaţi. El îi aruncă Tellei o ultimă privire, întâlnind-o pe a ei cu ochi trişti şi cu atât de multă sinceritate încât ar fi putut fi o imagine a unui sfânt pe zidul unei strane.

Dar, cu toate că îi venea să creadă că era supărat pentru că îl ura din nou, se îndoia că el regreta cu adevărat ce făcuse. Tella nu avea nicio îndoială că Jacks o dorea, dar a dori pe cineva nu era acelaşi lucru cu a-l iubi, iar în ziua precedentă dovedise că îşi dorea puterile chiar mai mult decât pe ea.

Jacks se îndepărtă fără să mai spună ceva.

Legend desfăcu harta. Chipul îi era rece, dar repeziciunea cu care desfăşură pergamentul trăda o urmă de nerăbdare să deţină obiectul Sortit, în ciuda faptului că provenise dintr-o sursă neplăcută.

Hârtia deschisă la culoare avea nuanţa ovăzului, dar Tella urmări cum se transformă în mâinile lui Legend. La început era goală, dar cât o ţinu, pe ea apăru o pată de un albastru închis. Aceasta se mări în rămăşiţele mocnite ale Districtului Templului, grămezi desenate de cenuşă formându-se de-a lungul statuilor Sorţilor. Tella văzu statuia Prinţului Inimilor şi fântâna Tronului Însângerat. Apoi apăru ea. Mai întâi se iviră buclele răzleţe, urmate de chipul în formă de inimă şi rochia dungată cu decolteu tot în formă de inimă şi mâneci scurte.

Aşteptă ca imaginea lui Legend să apară după aceea, dar tot ce văzu fu o mică stea la picioarele ei.

Ea era în locul în care voia Legend să fie.

— Nu te arăta atât de surprinsă!

El îi aruncă un zâmbet strâmb, iar în privire i se citi aceeaşi dorinţă de a o tachina ca mai devreme, când îi spusese

„scumpo”. Dar ea observă că el nici măcar nu îi atinse degetul când îi dădu harta magică.

Era posibil ca Legend să se îndrăgostească de ea cu adevărat?

Nu că ea ar fi vrut să se întâmple asta. Nu mai voia, indiferent în ce măsură numai gândul la posibilitatea iubirii lui îi făcea inima să bată repede. Nu-şi dorea ca el să devină om şi, astfel, supus morţii. Iar el, la rândul lui, îi zisese clar de nenumărate ori că nu voia aşa ceva.

Tella îşi coborî privirea la hartă când aceasta începu să se schimbe din nou. Nu voia să se încreadă în hartă – ar fi părut că avea încredere în Jacks – şi îşi imagina că Legend probabil simţea la fel, dar era recunoscătoare că el luase obiectul Sortit.

Senzaţia de necontrolat că timpul se scurgea prea repede, iar ei se mişcau prea încet, revenise. Ori de câte ori Tella se gândea la Scarlett, inima i se strângea de frică. Îşi amintea că sora ei mai mare era precaută, iar în scrisoarea trimisă cu o zi în urmă promitea că urma să aducă sângele Stelei Căzute în seara aceea. Dar Tella nu putea să nu se teamă că ceva ar fi putut decurge prost şi, chiar dacă Scarlett ar fi reuşit să ia sângele, nu le-ar fi folosit la nimic dacă nu găseau Ruscica. Tella şi Legend nu îşi permiteau luxul de a pierde timpul – iar harta era prea uimitoare ca să fie ignorată.

Urmărind Harta Întregului, aceasta nu le contură doar un drum, ci le dezvălui un ciudat simţ al umorului etichetând ciudat câteva locuri, plante şi animale pe lângă care treceau Tella şi Legend – şi câteva pe lângă care nu trecuseră.

CÂINE FOARTE INTELIGENT
AVEŢI GRIJĂ LA PĂDUCHI
SCHELET ADEVĂRAT ÎN DULAP
CEA MAI BUNĂ CIOCOLATĂ CU PEŞTE DIN VALENDA
TUNELURI SUBTERANE CARE CONDUC AFARĂ DIN ORAŞ
TUNELURI SUBTERANE CARE CONDUC SPRE MOARTE ŞI DEZMEMBRARE

Tella aproape încetase să se gândească spre ce se îndreptau de fapt, când poteca de pe hartă se termină în cele din urmă la sud de Districtul de Satin. Cuvintele *Intrarea în Biblioteca Nemuritoare* apărură, dar Tella nu vedea decât o staţie de

trăsuri părăsită cu un rând de scânduri putrede bătute în cuie de-a curmezişul uşii de la intrare.

Cuvintele *Pericol* şi *Nu intraţi* erau pictate peste scânduri, cu simboluri de cranii şi păianjeni care se sărutau, dedesubt.

Tella nu întâlnise niciodată arahnidele periculoase, dar auzise poveşti despre ele. Păianjenii care se sărutau atacau noaptea în timp ce oamenii dormeau, depuneau ouă în gura victimei, iar apoi îi lipeau buzele cu pânzele lor imposibil de distrus. Acestea rezistau până ce păianjenii ieşeau din ouă, dar până atunci victimele erau deja moarte.

— Toate astea sunt o vrajă, spuse Legend.

Tella îşi coborî privirea la hartă. Cuvintele „Are dreptate" pluteau deasupra imaginii staţiei de trăsuri infestate şi, totuşi, ea ezita să intre.

— Dacă este o vrajă, de ce smulgi scândurile de pe uşă?

— Este o magie mentală alături de magia vizuală, ca iluziile pe care le folosesc eu. Trebuie să ne purtăm ca şi când totul ar fi real ca să trecem mai departe.

Tella închise gura când intrară şi, în sinea ei, îşi spuse că nimic nu era real. Mirosul putred care şerpuia spre nările ei era fictiv. Orice strivea sub papuci nu erau ciuperci; păianjenii galbeni care i se căţărau pe braţe nu erau cu adevărat acolo.

— E cea mai veche magie pe care am simţit-o vreodată…

Legend se opri, iar pentru o clipă, ei i se păru că vede ceva asemănător admiraţiei în ochii lui când zidurile din jurul lor începură să se dărâme şi o cascadă de păianjeni căzură din tavan.

Tella se luptă cu impulsul de a ţipa ca nu cumva unul sau mai mulţi să-i aterizeze în gură.

Legend o luă de mână şi o împinse înainte prin avalanşa de păianjeni. Ea le simţi picioarele minuscule târâindu-se peste tot când se înmulţiră, acoperindu-i fiecare centimetru de piele.

Tella nu ştia dacă era posibil să moară din cauza unei iluzii. Apoi îşi aminti ce spusese Jacks despre faptul că sângele era necesar pentru invocarea locurilor Sortite. Rana din palma ei din clipa în care făcuse schimb de sânge cu Jacks era aproape vindecată, dar se gândi că putea să o deschidă cu unghiile.

Îşi trase mâna din a lui Legend şi zgârie rana care se vindeca, lăsând să curgă un nou şuvoi de sânge.

„Lasă-l să curgă aici", o anunţă harta, indicând o explozie de

păianjeni din colţul camerei. Erau prea mulţi încât Tella să vadă un simbol, dar ascultă harta şi, imediat, păianjenii, pământul pestilenţial şi zidurile dărâmate dispărură.

Într-o clipă lumea se destrămă, iar apoi ea şi Legend se treziră într-o curte făcută din ziduri de gresie acoperite cu iasomie care mirosea la fel de dulce pe cât arăta. Tella inspiră timid. Nu era sigură dacă era încă o iluzie a bibliotecii Sortite, dar era mult preferabilă cascadei de păianjeni ucigaşi.

Deasupra lor, o jumătate a cerului era puternic luminată de soare, iar cealaltă jumătate strălucea de stele. Într-un capăt era o boltă decorativă de gresie cu două statui mari din nisip strălucitor portocaliu. Jumătăţile inferioare ale statuilor erau feline, în timp ce toracele erau umane, unul fiind al unui mascul şi celălalt al unei femele. Capetele ar fi părut umane la rândul lor, dacă nişte coarne curbate nu ar fi ieşit din ele.

Statuia masculină deschise gura.

— Bine aţi venit, frate nemuritor şi tânără muritoare.

— Sperăm să găsiţi ce căutaţi, adăugă femela. Dar fiţi atenţi, trebuie să plătiţi un mic preţ ca să intraţi şi să ne citiţi cărţile. Gurile ambelor statui se închiseră cu un pocnet perceptibil.

Se închise şi maxilarul Tellei. Ea se luptă să depărteze buzele, să deschidă gura ca să vorbească, dar nu reuşi.

Se întoarse spre Legend. El scutură din cap, cu gura la fel de închisă ca a ei.

Probabil că tăcerea lor era preţul intrării în bibliotecă.

41.
Donatella

Liniştea din Biblioteca Nemuritoare era absolută şi vie. Tella simţea că îi înghiţea zgomotul paşilor şi absorbea sunetul întoarcerii paginilor cărţii şi al fitilelor pâlpâitoare dinăuntrul lămpilor, dar cea mai neplăcută era senzaţia liniştii cauzate de buzele lipite dureros de strâns.

Legend se întinse şi o luă din nou de mână. Ochii lui îi promiseră tăcuţi că erau împreună în situaţia asta, iar apoi îi sărută foarte uşor mâna. Ea simţi atingerea de la vârful degetelor mâinii până la cele de la picioare, amintindu-i că gurile închise le aduceau foloase, când se aventurară pe sub o boltă alcătuită din cărţi şi mai departe în locul Sortit.

Totul mirosea a praf prins în lumină, piele crăpată şi vise neaşteptate. Inspirând şi expirând pe nas, Tella îşi coborî privirea la Harta Întregului, care se transformase imediat ce intraseră în bibliotecă. Acum dezvăluia un întreg regat din cărţi care ar fi putut fi ori coşmarul unui iubitor de carte, ori o dorinţă împlinită. *Castelul cu Spinarea Ruptă, Râul Necitit, Prăpastia din Pagini Rupte* şi *Valea Poeziei* erau doar câteva dintre titluri, urmate de un rând de *Munţi de Romane* şi, în cele din urmă, de *Ruscica şi Cărţile pentru fantezii avansate.*

Cea mai directă cale spre camera asta era prin zona la care se făcea referire ca la Grădina Zoologică. Tella se întrebă dacă în cuşti avea să vadă cărţi, dar Grădina Zoologică nu avea nici măcar rafturi cu cărţi. Volumele se mişcau toate liber în cameră, lipindu-se unele de altele ca să ia formele diferitelor animale. Tella văzu rinoceri cu aspect de carte, elefanţi din hârtie şi girafe foarte înalte care mergeau ciudat de liniştite. Elefantul o adulmecă pe Tella cu trompa gri din pielea cărţilor când un iepure de hârtie din pagini desprinse ţopăi fără zgomot după Legend. Iepurele continuă să îi urmeze când părăsiră Grădina Zoologică şi ajunseră în Sala de Lectură, unde cărţile formau canapele, scaune şi un tron masiv.

Un avertisment licări pe hartă: *Nu te aşeza pe tron.*

Tella deveni imediat curioasă, dar nu suficient încât să testeze harta, mai ales când erau atât de aproape de ceea ce voiau. Conform hărţii, nu trebuiau decât să urce pe scările făcute din cărţi, care erau în spatele tronului, iar apoi aveau să găsească sala Ruscica.

Treptele erau prea înguste ca să meargă unul lângă celălalt.

Şovăind, Tella dădu drumul mâinii lui Legend când începu să urce. Scările din cărţi erau atât de abrupte încât părea periculos să te întorci. Erau instabile, mişcându-se sub papucii ei. Dar Legend îi atinse spatele sau umărul la fiecare câteva trepte, anunţând-o că era încă acolo. Era cu ea şi nu pleca, chiar dacă tânăra nu putea să-l vadă sau să-l audă.

Comportamentul lui o făcu să se gândească la toate celelalte lucruri pe care i le spusese fără cuvinte în trecut. Când ajunseră în capătul scărilor şi în sala cu Ruscica, Tella fu recunoscătoare că biblioteca înghiţea zgomotele. Nu îi ascuţea celelalte simţuri, dar o făcu mai conştientă de ele şi mai conştientă de Legend când veni lângă ea şi îi atinse în linişte degetele. Mişcarea fu rapidă şi subtilă, iar ea poate că nu ar fi observat-o dacă ar fi stat acolo, aşteptând ca el să vorbească, în loc să fie atentă la tăcerea lui.

Harta nu indica unde anume în încăpere era Ruscica, forţându-i pe ea şi Legend să se despartă în timp ce căutau. Multe dintre volume aveau cotoare acoperite cu numere, simboluri sau limbi pe care ea nu le înţelegea. Erau şi câteva cu titluri pe care i-ar fi plăcut să le citească, dacă nu ar fi fost presată de timp.

Sirene şi tritoni şi cum să devii unul dintre ei
Zece reguli esenţiale ale călătoriei în timp
Metamorfozarea pentru începători
Prăjituri, prăjituri şi iar prăjituri
Transformarea umbrei tale într-un animal de companie
Dragoste, moarte şi nemurire

Ea ar fi luat cartea despre prăjituri sau nemurire, dacă cea din urmă nu ar fi fost chiar lângă un volum gros de culoarea pielii, cu un cuvânt cusut brut pe cotor: Ruscica.

Cartea ieşi din raft într-un nor de praf roşu care îi furnică vârfurile degetelor Tellei când o luă.

Legend era în partea opusă a sălii liniştite. Când îi arătă premiul, el zâmbi. Niciunul din ei nu ştia dacă urmau să găsească informaţia de care aveau nevoie, dar Tella se simţi în cele din urmă victorioasă când Legend o luă din nou de mână.

După ce Fecioara Morţii şi Asasinul îi vizitaseră casa din Cartierul Mirodeniilor, Legend ajunsese la concluzia că trebuiau să se mute în fiecare noapte. Dar o parte din Tella credea că el doar se lăuda cu casele lui multe. Vila cu patru etaje de pe coastă părea să fi fost construită cam în acelaşi timp cu a contelui Nicolas, dar în vreme ce casa lui Nicolas păruse că avea nevoie de magie, a lui Legend era opusul. Plină de ferestre strălucitoare şi balcoane mari care dădeau spre oceanul înspumat, casa era poziţionată pe coasta stâncoasă a Valendei aşa cum Tella îşi imagina că ar fi stat Legend pe tronul lui, cerând atenţie doar pentru că era acolo.

Merseseră cam un kilometru, iar degetele lui Legend rămăseseră împletite cu ale ei tot drumul. Ea ar fi trebuit să se elibereze: mai devreme, atingerea lui o liniştise când o trăsese printre păianjeni şi o echilibrase în bibliotecă. Dar acum, el nu o ajuta, ci afirma ceva. Când îşi coborî privirea la mâinile lor strânse, Tella îşi aminti că nimic bun nu putea să se întâmple, dar nu îi dădu drumul. El avea degete lungi, palme puternice, unghii frumos tăiate – şi nicio urmă de tatuaj.

Ea le ridică mâinile, uitându-se mai cu atenţie.

— Ţi-a dispărut trandafirul negru?

— Chiar credeai că îl voi păstra? El îi ridică mâna spre gură şi o sărută pe monturi. Nu mai trebuie să fii geloasă pe tatuaj.

— Nu eram geloasă.

— Atunci poate că ar fi trebuit să îl mai las.

Trandafirul reapăru pe dosul mâinii lui.

— Eşti un ticălos! Tella ridică mâna liberă ca să îl lovească în joacă cu cartea.

El îi prinse încheietura mâinii înainte să o facă, iar apoi îi luă cealaltă mână şi i le prinse pe amândouă la spate. Ajunseră în sfârşit la veranda casei lui şi, cu o mişcare rapidă, o întoarse şi o lipi cu spatele de uşă.

— Cred că mă placi pentru că sunt îngrozitor.

— Nu. Tella se zvârcoli, dar el nu se clinti. Am decis să îmi placă băieţii cumsecade, precum Caspar.

— Din fericire pentru mine, lui nu-i plac fetele. Şi eu pot fi şi cumsecade. Dar cred că îţi place când nu sunt.

Îi eliberă încheietura mâinii şi îi cuprinse şoldurile cu braţele. Pulsul Tellei se mări când degetele lui se răsfirară, revendicând-o când o trase mai aproape.

Poate că încă un sărut nu ar fi stricat.
Valurile se izbeau de coasta din apropiere, umplând aerul cu sare şi umezeală, când Legend continuă să se încline…
Uşa din spatele lor se deschise larg.
Tella se clătină în spate şi ar fi căzut dacă Legend n-ar fi strâns-o în braţe.
— Scuze! Julian îşi trecu o mână prin păr, părând un pic jenat, deşi ea simţea că, de fapt, nu era. În privirea lui se citea o duritate care nu era în mod normal acolo. Şi era imaginaţia Tellei sau el refuza să se uite la ea?
Îi promisese lui Legend că avea să stea departe de Menajerie, unde era ţinută Scarlett, dar, cunoscându-l pe Julian, găsea căi de a se întâlni cu Jovan, care trebuia să o supravegheze pe sora ei.
— Scarlett este bine? întrebă Tella.
Julian se uită în sfârşit la ea şi chiar reuşi să zâmbească. Dar Tella nu putea scăpa de sentimentul că ceva era în neregulă.
— Trebuie doar să discut cu fratele meu.
Încet, Legend îi dădu drumul taliei.
— Te caut eu când terminăm, îi şopti el.
Tella intră în casă şi închise uşa în urma ei, dar nu reuşi să se convingă să urce pe scara spiralată din lemn spre dormitorul ei. Dacă Julian minţea şi Scarlet nu era deloc bine – dacă fusese rănită încercând să ia sângele lui Gavriel sau dacă nu reuşise deloc să îl ia – Tella nu voia să i se ascundă informaţia.
Rămase aproape de uşă, cu mâinile lipite de lemnul cald, dar, în afară de valurile oceanului, era linişte, întrebându-se dacă fraţii aşteptau ca ea să se îndepărteze înainte ca ei să înceapă să vorbească, făcu nişte paşi zgomotoşi dinspre uşă şi se întoarse repede pe furiş la timp ca să îl audă pe Julian spunând:
— Ce faci cu Tella?
Ea tresări când îşi auzi numele, neliniştea ei luând o direcţie nouă când se apropie şi se uită prin vizorul uşii.
Legend răspunse prea încet ca ea să îl audă, dar îi vedea expresia de pe chip. Era încruntat, iar privirea din ochii lui era distrusă.
— Ştiu că nu o iubeşti, spuse Julian.
Tella se retrase un pas, clătinându-se. Ştia deja că Legend nu o iubea, dar felul în care Julian rostise cuvintele făcea totul să pară şi mai rău. Nu conta că vocea lui era blândă. Cuvintele

erau ca un punct la capătul unei propoziţii – mic, dar cu putere absolută.

— Dacă îţi pasă de ea, atunci ar trebui să o laşi în pace, nu să încerci să o schimbi.

Linişte.

Tella îndrăzni să se uite din nou prin vizor. Soarele aproape apusese. Noaptea punea stăpânire pe cer când Legend îşi coborî privirea la fratele său cu o expresie acuzatoare.

— Asta e alegerea ei, nu a ta. Deşi nu ai obiectat când ţi-am spus că jurământul de sânge te-ar putea face veşnic tânăr.

— Şi mă urăsc pentru asta câteodată. Vocea lui Julian deveni dură. Nu-mi place să te văd pierzându-te bucată cu bucată ci şi să am şi nişte beneficii din asta. Apoi te-am văzut cu Tella. Credeam că poate după ce ai salvat-o de pachetul de cărţi, te vei schimba.

Tella îşi ţinu respiraţia, dar nu se schimbă nimic la Legend.

Semăna cu Lengend care o părăsise pe treptele din faţa Templului Stelelor – închis, rece şi de neatins.

— Dacă m-aş fi schimbat, aş fi murit.

— Nu ai de unde să ştii, îl contrazise Julian. Poate că doar ai fi făcut lucrurile diferit. Eşti neglijent cu viaţa ta. Îţi asumi riscuri pentru că ştii că nu poţi muri. Este în regulă dacă aşa vrei să trăieşti *tu,* dar nu fi neglijent cu viaţa ei. El îşi ridică privirea la fratele său, părul castaniu acoperindu-i ochii care păreau să poarte o luptă între abandon şi speranţă. Îţi aminteşti cum era jocul când a început?

— Încerc să nu o fac.

— Ar trebui, era amuzant.

— Abia dacă era un carnaval ambulant, mormăi Legend.

Julian zâmbi, ca şi când speranţa tocmai ar fi câştigat.

— Aşa era. Dar tot inspira oamenii să viseze şi să creadă în magie. Pe mine m-a făcut să cred în magie.

Legend îşi privi fratele ca şi când şi-ar fi pierdut minţile.

— Ştii că magia este reală.

— Doar pentru că este real nu înseamnă că tu crezi în acel lucru. Sorţile sunt reale, dar nu am încredere în ele. Cândva, aveam încredere în tine şi vreau să am din nou. Ştiu că poţi să te descurci mai bine de atât.

Legend râse, dar râsul care nu părea deloc vesel o întristă pe Tella, nu doar pentru Legend, ci pentru ei toţi.

— Când ai devenit atât de idealist?

— Când am întâlnit o fată care îşi iubeşte sora atât de mult încât a reuşit să îşi dorească revenirea ei la viaţă. Poate că ai magie, dar o asemenea dragoste este puterea adevărată.

— Şi totuşi, toată dragostea din lume nu ar fi adus-o înapoi pe Tella fără magia mea.

— Nici nu ar fi murit fără magia ta. Zâmbetul lui Julian dispăru. Tella ar fi găsit o altă cale. Nu avea şi nu are nevoie să o salvezi. Ea trebuie să te salveze *pe tine.*

42.
Scarlett

Scarlett se uită în oglinda de deasupra mesei de toaletă roz din marmură şi încercă să nu plângă ca urmare a ce vedea. Tella nu ar fi plâns. Tella şi-ar fi transformat durerea în putere şi ar fi folosit-o ca să repare totul – indiferent de preţ.

Şi Scarlett putea face asta. Putea să o facă pentru sora ei, pentru Julian, pentru toată lumea din imperiu şi pentru ea. Chiar dacă momentan părea imposibil.

Cel puţin sora ei şi Julian nu o vedeau acum.

Scarlett continuă să se uite la noua reflexie din oglindă când gândurile ei o duseră înapoi în seara trecută, după ce trimisese ultimul bilet Tellei şi lui Julian, când totul decursese atât de prost.

O dată pe zi, de când Scarlett sosise în Menajerie, ochii violeţi ai Domniţei Prizoniere se făceau albi lăptoşi, anunţând-o pe Scarlett că zărea un fragment din viitor, zicându-i: „Singura cale de a înfrânge Steaua Căzută este să devii ce îşi doreşte el cel mai mult.” Dar tot ce voia Steaua Căzută de la Scarlett era ca ea să îşi controleze puterile şi să controleze emoţiile altora. Iar planul ei iniţial fusese să facă exact asta – să îşi cultive puterile ca să îi schimbe emoţiile şi să îl facă să o iubească, astfel încât să devină muritor.

Dar, în ultimele câteva zile, Steaua Căzută spusese clar că dacă Scarlett îşi stăpânea abilităţile, ar fi fost catalizatorul care să o transforme într-o Soartă nemuritoare.

El i-o zisese ca să o încurajeze să îşi controleze puterile. Dar Scarlett ştia că odată ce ar fi devenit nemuritoare, nu ar mai fi putut să iubească. Dragostea era o parte atât de importantă din fiinţa ei, încât nu ştia nici măcar cine ar fi fost fără dragoste. Dacă o făcea să fie ca tatăl ei, care voia doar putere?

Aşadar, în ciuda avertismentului Anissei, Scarlett plănuise să ia sângele de care aveau nevoie Tella şi Julian pentru cartea lor Sortită.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă Domniţa Prizonieră. Nu pot să mint, deci dacă fac o ameninţare, trebuie să fiu dispusă să o împlinesc. Iar dacă te prinde, cheia ta magică nu te va scoate dintr-una dintre cuştile lui.

— Ştiu, spuse Scarlett. Dar dacă funcţionează, niciuna dintre

noi nu va trebui să se îngrijoreze că va fi întemniţată. Ceea ce era unul dintre motivele pentru care alesese să aibă încredere în Soartă. Scarlett nu credea că îngrijorarea Anissei pentru ea era reală, dar credea că Anissa voia să iasă din cuşca ei. Cred că va funcţiona, dar dacă ai îndoieli...

— Eu şi Gavriel ne-am certat aşa decenii la rând. Domniţa Prizonieră sări de pe stinghia ei ca să se apropie de Scarlett. Mă descurc indiferent ce vrea să îmi facă.

— Şi eu, spuse Scarlett, mimând încrederea pe care nu o simţea când scăpă paharul de vin din mână, spărgându-l de podeaua din marmură. Cioburile ascuţite de sticlă aterizară în jurul picioarelor ei când cupa de vin se împrăştie, pătând tivul rochiei roz a lui Scarlett în timp ce Domniţa Prizonieră se întinse printre gratii şi luă cel mai mare ciob de sticlă.

O clipă mai târziu, Scarlett ţipă destul de puternic încât să alerteze străjerul din faţa uşii ei, care sosi după un moment. Când se uită la Scarlett, lipită de cuşca Anissei, Soarta întinse mâinile printre gratii ca să apese un ciob de sticlă pe gâtul lui Scarlett şi un nor mucegăit şi verde de frică se formă în jurul gardianului când duse mâna spre sabie.

— Nu aş face asta, în afară de cazul în care vrei să o ucid. Domniţa Prizonieră înclină vârful ciobului spre cea mai lipsită de apărare parte a gâtului lui Scarlett. Acum, continuă ea discuţia, adu-l pe Gavriel! Spune-i ce ai văzut şi că dacă nu vine aici chiar acum, am să-i tai gâtul fiicei lui.

Străjerul se supuse imediat. Ca şi Scarlett, ştia că Domniţa Prizonieră nu putea minţi.

— Sper să funcţioneze, şopti Soarta imediat ce el plecă. Chiar nu mi-ar plăcea să te ucid.

— Nu prea vreau să mor, spuse Scarlett, sperând că nu îşi supraestima valoarea pentru Steaua Căzută. Scarlett ştia că lui nu îi păsa de ea, iar el cu siguranţă nu o iubea. Dar după cât timp îşi petrecuse zilnic lucrând cu ea ca să-şi controleze puterile, ştia că îi păsa foarte mult de abilităţile ei şi de ce putea face ea pentru el. Şi totuşi, palmele începură să i transpire când el intră.

Scarlett nu ştia şi nu voia să ştie ce făcuse Steaua Căzută, dar avea stropi de sânge pe cămaşa albă ca oasele şi furie în ochi. Camera deveni mai încinsă când se umplu cu scânteile violente şi roşii care îl înconjurau.

— Dacă foloseşti focul împotriva mea, ea va muri! strigă Domniţa Prizonieră din spatele gratiilor. Dacă o vrei, vino şi ia-o!

Scarlett nu trebuia să simuleze tremuratul de frică la auzul acelor cuvinte. Din cauza incapacităţii Domniţei Prizoniere de a minţi, dacă Steaua Căzută îşi folosea flăcările, atunci ea era obligată să-şi ducă la capăt ameninţările. Dar Scarlett şi Domniţa Prizonieră fuseseră de acord cu riscul. Dacă Steaua Căzută îşi folosea focul, atunci ar fi înfrânt-o pe Anissa înainte să *îl poată împunge cu ciobul de sticlă şi să ia sângele care îi trebuia lui Scarlett.*

Scânteile lui Gavriel dispărură când traversă camera mai repede decât reuşi Scarlett să clipească.

Ea se lăsă într-o parte când Domniţa Prizonieră o împinse şi tăie gâtul Stelei Căzute cu ciobul.

Tăietura fu sângeroasă şi perfectă.

Prea bună. Dar Scarlett nu avea să îşi dea seama de asta decât mai târziu.

Ea alergă spre Steaua Căzută când Soarta căzu în genunchi şi îşi apăsă batista pe gâtul însângerat ca să adune sângele care curgea în clipa în care el închise ochii şi muri.

Era cel mai urât lucru pe care îl făcuse Scarlett vreodată. Asta însemna să fie o Soartă? Dură mai puţin de un minut, dar păru să treacă o eternitate înainte ca ochii lui aurii să se închidă şi corpul să se moleşească. Scarlett nu îşi putea face mâinile sau picioarele să nu mai tremure. Ştia că ele două nu îl uciseseră pentru totdeauna, chiar dacă o merita. El îi ucisese pe mulţi alţii şi pe mama ei. Totuşi, părea un lucru greşit.

Iar Scarlett deja îşi imagina ce ar fi făcut Steaua Căzută în furia lui când ar fi revenit la viaţă. Trebuia să se mişte repede.

Picură sânge pe podeaua de marmură când alergă spre baie cu pânza însângerată ca să stoarcă sângele Stelei Căzute într-o fiolă. De ce nu se gândise să ascundă fiola undeva asupra propriei persoane şi să i-o pună direct la gât?

Pic. Pic.

Dura prea mult ca să umple fiola.

Pic. Pic. Pic.

— Ce faci cu aia, auhtara?

Scarlett se uită repede spre oglinda din baie, membrele ei tremurânde lichefiindu-se. Steaua Căzută stătea în spatele său

ca o statuie de bronz care fusese spintecată. Se prefăcuse? Sau îşi revenise atât de repede?

El aruncă fiola la pământ, spărgând sticla şi cuprinzându-i gâtul cu o mână, sufocând-o.

— Eşti dezamăgită că nu sunt mort?

— Te rog, spuse răguşită Scarlett. Eu... am luat sângele pentru că am crezut că dacă îl beau, poate mă va ajuta să îmi controlez în sfârşit magia.

— Atunci ar fi trebuit doar să ceri. Ţi l-aş fi dat, auhtara. Dar acum trebuie să îţi dau altceva în schimb. O strânse din nou de gât, iar lumea ei se întunecă.

Când Scarlett se trezi mai târziu, capul îi păru prea greu ca să se mişte şi ceva strâns în jurul gâtului îi zgâria pielea.

— Probabil că va dura un timp să te obişnuieşti cu cuşca.

În vocea Stelei Căzute se simţea o urmă de amuzament.

Ochii lui Scarlett se deschiseră spre o lume roşie. Rânduri verticale de mărgele roşii ca rubinul îi înconjurau capul – o întemniţase într-o colivie. Un suspin îi scutură pieptul. Ea încercă să o smulgă; degetele ei traseră de pietrele preţioase, încercară să îndoaie gratiile şi să le smulgă, dar erau ineficiente şi, curând, începu să plângă prea în hohote ca să mai facă ceva.

Steaua Căzută îşi strecură mâna printre gratiile rubinii ca să mângâie obrazul ud al lui Scarlett.

— Să nu mă mai trădezi niciodată. Pedeapsa mea nu va fi atât de blândă data viitoare.

Amintirea se estompă în timp ce Scarlett se uită în oglinda măsuţei de toaletă. Cuşca rubinie care îi înconjura capul semăna cu ruda însângerată a cuştii purtate de Fecioara Morţii. Dar în loc să pară puternică precum fusese dintotdeauna acea Soartă în Pachetul Destinului, Scarlett credea că părea complet lipsită de putere. Nu reuşise să doarmă cu ea pe cap, aşadar avea cearcăne adânci sub ochi şi, de vreme ce părul îi fusese liber când i-o pusese, şuviţele brunete i se lipeau de gât, fixate de gulerul nemişcat al cuştii.

Anissa încercase să îi spună că era drăguţă şi că se asorta cu cerceii roşii. Cândva, fuseseră un dar preţuit de la mama ei. „Tatăl tău mi i-a dăruit, spusese ea, pentru că roşul este

culoarea mea preferată.” Ei o făceau pe Scarlett să creadă că Marcello Dragna, tatăl care o crescuse, fusese cândva un bărbat mai bun. Dar, îşi dădu seama Scarlett, probabil mama ei se referise la Steaua Căzută.

Încercase să nu se gândească la mama ei, însă pentru prima dată îşi dori să se poată întoarce în timp ca să discute cu ea şi să o întrebe ce să facă.

Scarlett nu îi contactase pe Julian şi pe sora ei. Fusese prea ruşinată şi jenată ca să le furişeze un bilet prin care să îi anunţe că nu reuşise să obţină sângele şi că nu voia să o vadă astfel, nici măcar o secundă. Scarlett ştia acum că trebuia să fie şi mai precaută. Nu putea risca folosirea Cheii Visului decât dacă era o urgenţă.

Nu mai putea face o greşeală şi nu mai putea fugi. Dacă Scarlett voia să se salveze alături de toţi ceilalţi înainte ca Steaua Căzută să ia tronul peste două zile, îi mai rămăsese o singură şansă: să îşi controleze puterea şi să o folosească pentru a-l face să o iubească.

Inspiră adânc şi ieşi din dormitor ca să îl întâlnească.

În seara aceea, el era îmbrăcat cu pantaloni maro din piele, o cămaşă largă albă şi o mantie de un auriu deschis care se asorta cu strălucirea victorioasă a ochilor lui. Avusese o stare de spirit excelentă de când pusese cuşca în jurul capului lui Scarlett; îi plăcea să poată demonstra câtă putere avea asupra ei. Dar în seara aceea, entuziasmul îl făcea să pară aproape copilăros.

Când Scarlett se aşeză lângă el pe banca din marmură de lângă cuşca Anissei, Gavriel îi zâmbi şi mângâie gratiile rubinii curbate care înconjurau chipul lui Scarlett.

— Sorţile mele le-au dat de urmă membrilor consiliului regal. Acum toate capetele lor tăiate sunt trase în ţeapă la docuri. Nu mai există bariere care să mă împiedice să revendic tronul mâine seară.

— Mâine. Scarlett încercă să îşi ascundă panica din voce. Credeam că mai aştepţi o zi?

— Nu am fost niciodată răbdător, spuse şi sări din locul lui. Dar nu te îngrijora; ca să te pregăteşti pentru încoronarea de mâine, am adus un cadou care sper că te va ajuta să îţi controlezi în sfârşit abilităţile.

Steaua Căzută îi strigă străjerului personal să deschidă uşa şi

o tânără care arăta ca şi când cineva ar fi luat o cârpă ca să-i şteargă jumătate din culorile personale intră clătinându-se în cameră. Părul avea o nuanţă decolorată de roşu, iar pielea era albă-gălbuie, cu tatuaje negre şterse ieşind de sub mănuşile lungi, negre şi ele. Totuşi, culorile sentimentelor nu erau deloc şterse. Nuanţe urâte de culoarea prunelor putrede se roteau împrejurul ei ca nişte cercuri furioase sfidătoare.

Steaua Căzută se îndreptă spre prizoniera lui cum s-ar fi apropiat un vânător de prada prinsă.

— Am salvat-o ieri din Districtul Templului, când era incendiat. Din nefericire, nu este foarte recunoscătoare; am fost deja nevoit să o pedepsesc. S-ar putea să-ţi fie greu să lucrezi cu ea, dacă nu găseşti o cale de a o controla. El îşi trecu un deget peste obrazul tinerei.

Femeia strânse din dinţi peste degetul lui, muşcându-i vârfurile.

Steaua Căzută îşi smuci mâna din gura ei înainte să îl poată răni.

— Poartă-te frumos!

Vocea lui rămase blândă, dar cuvintele fură urmate de o explozie de flăcări care arseră capetele firelor ei de păr.

— Dacă reuşeşti să îi controlezi emoţiile, îţi scot cuşca de pe cap. Dar dacă nu reuşeşti, mă tem că rezultatul eşecului tău va fi neplăcut. Privirea lui contură rândurile de rubine care întemniţau capul lui Scarlett. Mă întrebam dacă nu ţi-ai stăpânit puterile din cauza lipsei unei motivaţii potrivite. Sper să o ai acum. Voi reveni dimineaţă ca să îţi văd progresul şi spre binele tău, *auhtara,* chiar sper să progresezi!

43.
Donatella

Tella nu putea să doarmă. Se zvârcoli şi se răsuci până ce împinse toate cearşafurile reci de mătase de pe pat. Dar de îndată ce adormi, se rearanjară singure, învelind-o la loc. Nu ştia ce fel de vrajă era, dar ştia că Legend o făcea cumva.

Era atât de frustrant, de derutant şi de imposibil că încă nu putea să nu se gândească la el.

Nu venise să o vadă după conversaţia cu Julian. Iar acum că Jacks îi luase abilitatea de a o întâlni în visele ei, ştia că nu avea să îl vadă nici acolo. Dar dacă o făcea, nu ştia ce mai era de spus.

„Ea trebuie să te salveze."

Însă Legend nu voia să fie salvat cum voia Julian, iar Tella nu ştia dacă putea *cu adevărat* să îl salveze sau dacă ar fi putut să devină numai motivul pentru care el murea şi nu revenea la viaţă.

Se ridică, renunţând la ideea de a dormi şi trase draperiile delicate albastre care îi înconjurau patul cu baldachin. Tot din cameră părea de vis, de la candelabrele strălucitoare la covoarele groase ca blănurile şi pernele foarte pufoase de pe scaunele ei. Îşi imagina că, la fel ca cearşafurile care se rearanjau singure, toate erau în mare parte o iluzie, dar oricum se bucură de ea.

Mergând pe podeaua moale, se îndreptă spre Ruscica, aflată pe biroul ei. Aceasta strălucea slab, plină de puterea Sortită. Dar dacă Scarlett nu apărea cu sângele Stelei Căzute, niciuna dintre puterile acelea nu putea fi deblocată, iar ei nu aveau cum să învingă Steaua Căzută. Moartea mamei ei ar fi rămas nerăzbunată, Valenda ar fi ars, iar Scarlett…

Tella îşi opri gândurile agitate înainte să meargă prea departe.

Poate că Scarlett încă nu apăruse cu sângele, dar noaptea abia începuse. Era prea curând ca să se îngrijoreze. Probabil că urma să vină mai târziu, cu sau fără sânge. Scarlett avea cheia magică, iar dacă ceva ar fi mers prost, ar fi folosit-o ca să scape.

Îşi trecu degetele peste coperta antică a cărţii Ruscica. Nu o deschisese niciodată şi totuşi, avea multă încredere în ea. Îşi dori să nu fie nevoie de sânge ca să o citească. Dar când

deschise cartea, dorinţa ei nu se adeveri. Paginile erau goale şi neatinse.

Tella se uită la instrumentele de scris de pe birou. Peniţa tocului cu vârf de sticlă era destul de ascuţită ca să o rănească. Jacks spusese că ea avea nevoie de sângele Stelei Căzute ca să îi citească povestea. Dar Jacks arareori era complet sincer.

Curioasă, Tella îşi înţepă degetul cu peniţa tocului şi lăsă sângele să picure în călimară, umplând-o de culoare roşie, până când cantitatea fu suficientă încât să scrie în cartea magică.

„Spune-mi o poveste."

Urmări cum sângele intră în hârtie şi se rearanjă lent într-un rând nou de cuvinte ondulate: „Bine ai venit în viaţa Donatellei Dragna!"

Nu era ceea ce sperase. Tella deja îşi cunoştea povestea şi totuşi era curioasă să citească ce spunea cartea despre ea.

Un cuprins apăru sub primul rând. Se aşteptase să îi marcheze viaţa în ani, dar cuprinsul favoriza evenimentele importante, care păreau să fie enumerate în ordine cronologică. Unele erau evidente, precum *Naşterea Donatellei Dragna, Mama Donatellei şi a lui Scarlett dispare* şi *Primul sărut al Donatellei.* Dar ea fu surprinsă de alte titluri:

Donatella petrece o săptămână prefăcându-se că e sirenă
Donatella fură un ţap şi îl botează Cuddles
Donatella fură toată lenjeria intimă a surorii ei
Donatella îi *scrie prima scrisoare lui Legend*
Donatella se mărită cu Prinţul Inimilor

Tellei îi îngheţă sângele. Se uită din nou la cuprins, ca să vadă dacă mai era ceva neadevărat, dar niciuna dintre celelalte afirmaţii nu era falsă.

Poate cartea avea un simţ al umorului ca Harta Întregului? Sau poate că Jacks îi dăduse o hartă falsă care conducea spre o bibliotecă falsă, de unde obţinuse o carte falsă.

Nu se căsătorise cu Jacks. Tella nu era căsătorită. Nici măcar nu era sigură că voia să se căsătorească.

Conform cuprinsului, evenimentul se petrecuse după moartea mama ei. Tella dădu în grabă paginile cărţii până ce găsi capitolul înspăimântător. Citi cu atenţie fiecare cuvânt, dar anumite pasaje ieşeau în evidenţă mai mult decât altele.

Dacă inima nu i-ar fi fost atât de îngreunată de suferință și durere, Donatella ar fi știut să nu aibă încredere în Prințul Inimilor.

Dacă nu ar fi fost disperată, și-ar fi dat seama de pericolul repetării cuvintelor magice când sângele ei s-a amestecat cu al lui.

Dacă nu și-ar fi văzut mama murind, ar fi știut că Prințul Inimilor nu îi lua suferința pentru că îi păsa. Prințul Inimilor nu știa cum să-și arate compasiunea, ci doar cum să ia ce voia, iar el o voia pe Donatella Dragna.

Dar biata Donatella era prea îndurerată ca să vadă asta. Când el îi spuse să vorbească, ea îi repetă cuvintele, creând o legătură nemuritoare care avea să le conecteze pentru totdeauna sufletele într-o căsnicie eternă.

Era imposibil. Tellei nu îi venea să creadă, dar o parte din ea simţea asta. Dacă era cu adevărat sinceră, simţise lucrul acesta din seara în care se întâmplase, când hotărâse să stea acolo cu el, să doarmă lângă el în loc să plece; îl simţise din nou când se întorsese în ziua următoare ca să ceară ajutor. Şi din nou, când se simţise atât de trădată şi rănită de el după ce aproape o ucisese, când nu ar fi trebuit să simtă decât furie.

Dacă ar fi fost o nuntă omenească, ar fi închis cartea, imaginându-şi că nu s-a întâmplat, dar nu era ceva ce putea fi ignorat.

Era o legătură nemuritoare care îi unea pentru totdeauna sufletul cu al lui Jacks.

44.
Donatella

Tellei nu îi păsa că era miezul nopţii, că îşi uitase mantia sau că străzile Valendei erau mult mai periculoase decât fuseseră vreodată, acum că Sorţile preluaseră controlul. Ea se îndreptă spre Jacks ca şi când ar fi fost mai periculoasă decât orice altceva ar fi putut ea să întâlnească.

Imediat ce ajunse la uşă, bătu cu pumnul, iar apoi dădu buzna în clipa în care se deschise. O mulţime de pocnituri şi aplauze o asaltară imediat.

Părea că în loc să se ascundă de Sorţi, jumătate de oraş tocmai venise aici. Tella se întrebă dacă Jacks le schimbase emoţiile ca să îi aducă acolo sau dacă toţi erau la fel de nesăbuiţi ca ea.

Corpuri foarte parfumate se atinseră de ea când se mişcă prin aglomeraţie. Ultima dată când fusese la Jacks, bărbaţii erau majoritari, dar în seara asta domnii erau copleşiţi numeric de doamne. Toate erau coafate şi curate. Niciuna nu era acoperită de transpiraţie ca Tella.

Un junghi oribil de gelozie o străbătu la gândul că ar fi putut să-l găsească pe Jacks ţinând în braţe o altă fată. Dar era cu adevărat geloasă sau avea brusc sentimentul acesta doar pentru că erau căsătoriţi veşnic?

Căsătoriţi!

Tellei încă nu îi venea să creadă. Încercase să aibă din nou încredere în el după ce îi dăduse harta, dar nu ar fi trebuit să o facă suficient încât să îl lase să o păcălească astfel de la bun început.

— Nu-i aşa că eşti înfocată în seara asta? Mulţimea plină de viaţă se dădu la o parte când Stăpâna Norocului se apropie de Tella, îmbrăcată complet în catifea verde mulată şi cu o privire misterioasă. Se pare că nu poţi sta departe de el.

— Unde este? întrebă cu năduf Tella.

Soarta arătă spre zidul acoperit cu inimi negre şi albe.

— Acolo este o uşă ascunsă; te va duce spre sala de jocuri unde îi place lui Jacks să joace. Dar…

Tella plecă fără să audă avertismentul femeii. Nu ar fi contat ce ar fi spus.

Tella intră pe uşă şi coborî scările care o conduseră într-o cameră ce părea să fi fost atacată de un pachet de cărţi. Totul

era alb şi negru, cu nuanţe violente de roşu. Pereţii albi erau acoperiţi cu linii strâmbe de frunze roşii strălucitoare, în timp ce podeaua arăta ca şi când cineva ar fi luat o mână de trefle, romburi şi inimi şi le-ar fi aruncat peste tot. În mijlocul camerei, masa rotundă şi grea era la fel de nebunească, plină cu jetoane, cărţi, bucăţi de bijuterii, câteva cămăşi extravagante şi sticle cu băutură pe jumătate goale. Scaunele care o încercuiau erau pline de jucători, toţi în diverse stadii de despuiere, explicând astfel prezenţa pe masă a hainelor amestecate cu jetoanele.

Singurul care rămăsese aproape îmbrăcat era Jacks. El îşi pierduse jacheta mai devreme, îşi scosese cravata aurie, iar cămaşa îi era descheiată, toţi butonii ascuţiţi cu romburi lipsind.

— Toată lumea afară! strigă Tella.

Mai multe capete se întoarseră spre ea, toate chipurile îmbătate afişând diverse grade de surpriză. În afară de Jacks. Ochii lui albaştri-argintii îi întâlniră pe ai ei aşteptând, iar apoi îi zâmbi ca un diavol ce era. Se aşteptase la clipa asta.

— Bună, nevastă!

Încă uitându-se la ea, Jacks flutură leneş din mână spre masă.

— Doamnelor şi domnilor, v-aş prezenta-o pe mireasa mea, dar cred că prefer să vă dau afară ca să putem vorbi în particular.

Tella se aşteptă la câteva şoapte de protest, dar Jacks probabil îşi folosise puterile nou refăcute ca să controleze emoţiile tuturor. Grupul nu obiectă, iar într-un minut jucătorii pe jumătate dezbrăcaţi erau pe scări.

— Asta da apariţie! Jacks se rezemă de scaunul său înaripat şi puse o cizmă zgâriată pe masă. Ai venit să ne consumăm…

Tella se aruncă spre el înainte să poată termina de vorbit. Scaunul său căzu pe spate, doborându-i pe amândoi odată cu el.

— Demon prost, fără inimă, ticălos, necinstit, manipulator, mâncător de mere!

Înjurăturile erau necizelate, nici pe departe la fel de urâte pe cât ar fi trebuit să fie, iar loviturile ei erau ineficiente. Jacks îi prinse cu uşurinţă încheieturile mâinilor cu mâinile lui reci, aşa că Tella nici măcar nu îl lovi, dar îi plăcea să i se împotrivească.

Îi plăcea să se zbată în prinsoarea lui.

— M-ai păcălit să mă căsătoresc cu tine!

— M-ai rugat să te ajut.

— Voiam să îmi iei emoţiile, nu să mă faci soţia ta.

— Dar am fost un soţ bun. Ţi-am spus cum să găseşti Piaţa Dispărută, ţi-am dat harta Sortită.

— M-ai şi ameninţat cu moartea! Şi aproape că m-ai omorât!

Tella gâfâi când îşi eliberă în cele din urmă încheieturile din mâinile lui reci ca gheaţa. Ar fi încercat să îl lovească din nou, dar nu trebuia să îl mai atingă.

Se ridică de pe el, iar apoi în picioare până ce se înălţă deasupra lui. Jacks nici măcar nu gâfâia. Pur şi simplu o privea ca şi când ar fi fost un înger poznaş cu păr auriu atârnându-i pe fruntea palidă.

— Vreau să o desfaci, ceru ea. Vreau să desfaci căsătoria, iar apoi nu vreau să te mai văd.

— De ce aş accepta? mormăi el. De fapt, nu mă aleg cu nimic.

— Vrei să fii căsătorit cu cineva care te urăşte?

— Poate că îmi place intensitatea căsătoriei.

Îi zâmbi când se ridică de pe podea, lăsând scaunul între ei.

Tella abia putea respira de furie. Ar fi ieşit afară dacă ar fi putut. Dar căsătoria asta nu era ceva ce putea ignora. Simţea asta şi acum, după felul în care îl ura. Înflăcărat şi mistuitor, mult mai puternic în acel moment, pentru că stătea în faţa ei ca personajul său negativ personal.

— Dacă nu o desfaci, jur că am să te ucid! Ea păşi peste scaun până ce ajunseră să fie atât de aproape încât fu nevoită să îşi întindă gâtul ca să se uite la chipul lui ascuţit. Dacă rămân soţia ta, promit că te voi face să te îndrăgosteşti de mine. Voi deveni tot ce ţi-ai dorit vreodată, iar în clipa în care ai să devii muritor, am să-ţi înfig cel mai ascuţit obiect în piept şi am să-ţi opresc inima pentru totdeauna!

— Nu dramatiza atâta! oftă Jacks. Dacă vrei să scapi de mariaj, există o cale mai simplă să o faci.

El băgă mâna în cizmă şi scoase pumnalul.

Tella se dădu repede înapoi, aproape împiedicându-se de scaunul căzut.

— Nu te îngrijora, draga mea, este ca să îl foloseşti împotriva mea. El întoarse pumnalul şi-l întinse cu mânerul spre ea. Căsătoria eternă nu poate fi desfăcută cu semnături şi bucăţi

de hârtie. Ca să tai legătura, trebuie să mă răneşti.

— Şi dacă fac asta, căsătoria e desfăcută?

— Desfacerea căsătoriei presupune că nu s-a petrecut niciodată. Într-o clipă, vocea tăioasă a lui Jacks deveni blândă. Ce este făcut nu mai poate fi anulat, dar poate fi tăiat. Tot ce trebuie să faci este să foloseşti cuţitul şi să spui cuvintele „Tersyd atai es detarum.” El păşi peste scaun până ce spaţiul dintre ei dispăru din nou.

Tella acceptă precaută cuţitul. Era acelaşi pumnal bătut cu pietre preţioase pe care îl folosiseră în seara în care el îi luase emoţiile, când se şi căsătorise cu ea. Îl înclină încet spre gâtul lui Jacks.

El nu tresări. Nici măcar nu păru să respire, deşi buzele îi rămaseră depărtate când se uită direct în ochii ei, cu cea mai tristă nuanţă de albastru pe care o văzuse ea vreodată. Nu credea că era adevărat. Şi totuşi, expresia de pe chipul lui era atât de convingătoare, încât o făcu să îşi pună întrebări suficient cât să ezite.

— Să-ţi uşurez munca?

El îşi descheie cămaşa, dezgolindu-şi pieptul neted şi sculptat, ca marmura cu puls. Ea auzea cum pulsul rapid bătea la unison cu al ei, mai repede cu fiecare respiraţie. Când se întâlniseră prima dată, inima lui nu bătea deloc. Apoi pornise din nou – datorită ei.

Ea apucă pumnalul mai strâns, dar nu făcu o altă mişcare.

— De ce eziţi, draga mea?

— De ce faci să pară că e atât de uşor?

— Crezi că mie îmi este uşor? Jacks se aplecă înainte până ce pielea i se lipi de lamă. Pentru prima dată, nu mirosea a mere. Mirosea a băutură şi suferinţă, iar când vorbea, cuvintele lui erau aproape prea blânde ca să fie auzite. Crezi că îmi stă în fire să fiu cumsecade?

— Nimic din ce mi-ai făcut nu e cumsecade.

— Ai dreptate, şopti el. Am făcut totul din egoism. Aşadar, înjunghie-mă înainte să hotărăsc să fiu din nou egoist. Cu cât mai mult timp suntem legaţi, cu atât mai greu îţi va fi să te opui. Poate că mă urăşti, dar te vei trezi că vei vrea şi vei avea nevoie să fii lângă mine. Deci, dacă vrei cu adevărat să pui capăt lucrurilor, fă-o acum! Taie-mă şi rupe tot ce ne leagă.

Transpiraţia udă mânerul încrustat din mâinile Tellei. Voia să

o facă. Voia să îl taie şi să se termine odată. Dar ceva din cuvintele „rupe tot ce ne leagă” o făcu să se oprească.

Poate că el ştiuse de la bun început că imediat ce afla că erau căsătoriţi avea să vină aici şi să-i ceară să anuleze căsătoria. Poate că de aceea ceda atât de uşor, deoarece asta voia de fapt – să rupă orice legătură dintre ei. Ea trebuia să fie adevărata lui dragoste. Ea era cea care îi făcuse inima să bată din nou – ceea ce însemna că era şi cea mai mare slăbiciune a lui.

— Dacă fac asta, dacă tai legătura noastră, voi mai putea fi adevărata ta dragoste?

— De ce ţi-ar păsa? Buzele lui Jacks se subţiară ca şi când abia ar fi aşteptat să scape de ea, dar expresia din ochii lui spunea că îşi dorea să o devoreze. Îmi imaginez că după ziua de azi nu mă vei mai săruta.

— Răspunde-mi la întrebare, Jacks!

Într-o clipă, cu mâna lui rece îi cuprinse mâna tremurândă şi trase pumnalul mai jos, făcând o linie de piele roz când îl mişcă spre mijlocul pieptului.

— Nu ştiu dacă eşti dragostea mea adevărată, Donatella. Tot ce ştiu este că vreau să fii.

El lăsă pumnalul şi-i cuprinse talia. Pentru o clipă, ea nu se putu mişca. Degetele lui erau mai reci ca niciodată, dându-i fiori care-i intrau adânc sub piele.

— Ştiu că am greşit cu ce am făcut. Dar dacă aştepţi o poveste tristă prin care să-ţi justific ce am făcut, nu o vei afla. Sunt personajul negativ, chiar şi în propria poveste. Dar tu trebuia să ai un rol diferit. Nefericirea îi umplea ochii. Trebuia să fii dragostea mea adevărată. Trebuia să mă doreşti pe mine, nu pe el. Trebuia să fii la fel de obsedată de mine cât sunt eu de tine. El o strânse şi mai mult, pumnalul ameninţând să îi străpungă pielea când îşi rezemă fruntea rece de a ei. Dacă eziţi să pui capăt lucrurilor deoarece crezi că te voi ucide sau te voi răni imediat ce legătura va fi tăiată, gândul acesta nu poate fi mai departe de adevăr. Când i-am spus lui Legend că te voi ucide dacă nu îmi dă puterea de care am nevoie, nu am vorbit serios – nu aş fi făcut-o. O parte din mine spera chiar ca el să spună nu, astfel încât să te îndepărtezi de el şi să mă alegi pe mine. Sunt egoist şi te doresc, dar nu te-aş răni vreodată.

— Deja o faci, spuse Tella şi apoi îi tăie pieptul cu pumnalul.

45.
Donatella

Trebuia doar să îl rănească numai pe el, dar Tella se aplecă agonizând când cuţitul străpunse pielea lui Jacks şi rosti cuvintele ca să se elibereze. Coastele şi inima ei se aprinseră brusc. Nu putea să respire. Era ca şi când cineva i-ar fi spintecat pieptul şi ar fi scos ceva vital.

Vederea i se înceţoşă, iar când îi reveni în cele din urmă, toată sala cărţilor era în ceaţă, în afară de Jacks. Pentru restul vieţii ei, ori de câte ori s-ar fi gândit la suferinţă, ar fi văzut cum o privea. Braţele lui se îndepărtară de ea. Chipul lui era răsucit de durere. Lacrimi roşii ca sângele îi curgeau din ochi. Dar el nu se ţinea de rana deschisă şi nu făcea nimic să oprească sângele care curgea pe piept şi băltea pe podea.

Tella ştia că făcuse alegerea corectă, dar nu se simţea deloc aşa cum se aşteptase.

— De ce mai eşti aici?

El căzu din nou pe scaun, lăsând în continuare sângele din piept să curgă peste tot. Nu era o rană mortală, dar era mai adâncă decât intenţionase ea. Tellei nu îi plăcea ideea de a-l ucide, deşi ar fi fost ceva temporar.

— Ar trebui să faci ceva în privinţa asta. Ea păşi spre el, pregătindu-se să oprească sângerarea.

— Nu o face! Jacks întinse o mână tremurândă, expresia din ochii lui fiind acum rece ca gheaţa şi blestemele. Ar trebui să pleci. Ai primit ce voiai.

Dar Tella nu mai era sigură ce primise.

Ar fi trebuit să se simtă triumfătoare. Nu îşi dorise niciodată să fie legată de Jacks. Şi totuşi, picioarele îi tremurară la fiecare pas pe care îl făcu îndepărtându-se de Jacks şi de casa lui.

Pentru o fracţiune de secundă, fu tentată să se întoarcă şi să-şi îndrepte fapta. Fără să îşi dea seama, ea se simţise mai puţin singură când fuseseră legaţi. Dar el nu era persoana de care voia să fie legată.

Un fior îi străbătu corpul şi ceva ca o crampă îi sfâşie stomacul. Goliciunea lăuntrică era una pe care nu o mai simţise niciodată.

Trecând pe lângă case, Tella îşi imagină oamenii care dormeau înăuntru. Îşi imagină soţii şi soţiile ţinându-se în

braţe. Văzu surori care împărţeau camerele şi băieţi cu câini la picioarele paturilor.

Dar Tella nu avea un câine.

Tella avea o soră, dar sora ei avea acum pe altcineva.

Iar Legend nu avea să fie niciodată soţul Tellei. De fapt, Tella nu era nici măcar sigură că *voia* un soţ – pur şi simplu şi-l dorea pe el. Îşi dorea tot ce însemna el. Întotdeauna îşi dorise tot ce însemna el. Chiar înainte să îl cunoască, se îndrăgostise de băiatul care avusese pasiunea de a-şi împlini singura dorinţă şi curajul de a-şi spune Legend.

Apoi, se îndrăgostise din nou de el când îl întâlnise. Ea îl iubise ca Dante, dar îl iubise şi mai mult ca Legend. Dante o ajutase să uite, dar Legend o învăţase cum să viseze din nou, iar ei îi plăceau toate visele orbitoare pe care le împărţeau şi minciunile superbe pe care le spunea cu iluziile lui. Dar îi iubea adevărul imperfect la fel de mult. Îi plăcea cât de protector era şi cât de glumeţ putea fi. Îi plăcea băiatul care i se adresase folosind cuvintele „înger” şi „demon” în aceeaşi conversaţie.

Îi plăcea cum o tachina şi nu voia ca el să înceteze. Voia să audă restul poveştilor lui şi să facă parte din ele. Dar mai mult decât oricare dintre lucrurile acestea, voia să fie mereu lângă el, fie că îi era alături în timp ce ea se lupta cu un coşmar sau urmărea un vis, fie că invers, ea îl ajuta să-şi împlinească unul nou. *Chiar dacă asta însemna să sacrifice unul dintre visele ei.*

Poate că *asta* era dragostea. În tot acest timp, îşi dorise să o iubească şi suferise ştiind că el nu o iubea, dar poate că nu îl iubea cu adevărat. Îl alesese, luptase pentru el, îl compătimise, dar nu fusese dispusă să sacrifice ce voia pentru el.

Tella începu să alerge spre coastă, înapoi spre casa lui Legend, inima bătându-i mai repede când în cele din urmă ajunse destul de aproape încât să audă vuietul valurilor oceanului. Era trecut de miezul nopţii, aproape de răsărit, dar înainte de acesta. Era acea perioadă deosebită când nu era nici noapte, nici dimineaţă, ci ceva între ele.

Dacă Scarlett ar fi fost acolo, ar fi îndemnat-o pe Tella să se gândească mai mult la asta. Dar dacă Tella nu avea timp de pierdut? Doar în săptămâna asta fusese martoră la moartea ei, îl văzuse pe Legend minţind, îşi văzuse sora răpită şi tot imperiul invadat de Sorţi. Nici măcar nu îşi putea imagina ce avea să se întâmple în zilele următoare dacă Steaua Căzută

urca pe tron. Dar prefera să trăiască ştiind că, indiferent de situaţie, avea un prezent şi un viitor – o veşnicie – cu Legend.

Se furişă în casă şi ţâşni în baie ca să spele sângele de pe mâini. Se gândi să îmbrace şi o rochie nouă. Oglinda reflecta o fată cu bucle rebele şi o rochie de un albastru safir îmbrăcată în grabă, dar Tella era prea nerăbdătoare ca să se schimbe.

Urcă repede pe scări. Înainte să ajungă la al patrulea etaj, deja gâfâia. Holul care ducea spre camera lui Legend era slab luminat, dar vedea razele delicate de lumină care ieşeau şerpuind din crăpăturile de sub uşa lui.

Bătu uşor. Apoi un pic mai tare.

Undeva la distanţă, valurile încă se spărgeau, dar nu se auzea niciun sunet din camera lui Legend.

Încercă mânerul, fără să se aştepte ca un ins retras şi secretos ca Legend să ţină uşa neîncuiată. Dar mânerul de sticlă se răsuci cu uşurinţă.

Tella simţi un fior străbătându-i umerii. Nu mai fusese în niciuna dintre camerele lui private. Nu în timpul Caravalului, nu la palat, nu de când o adusese într-una dintre casele lui. Era aproape sigură că el aruncase o iluzie peste dormitorul ei ca să-i fie pe plac. Dar când intră în camera lui, singura vrajă pe care o văzu fu lumina.

Nu se vedea nicio lumânare aprinsă, totuşi sfere de lumină blândă galbenă şi albă dansau împrejur, făcând totul să strălucească.

Din locul în care stătea, Tella vedea dormitorul lui luminat şi salonul. Apartamentul său era bine mobilat, dar mai simplu decât s-ar fi aşteptat. Înainte să îl cunoască, şi-ar fi imaginat că salonul lui Legend era căptuşit cu draperii fastuoase din catifea roşie şi plin cu perne joase şi pufoase pentru întâlniri încântătoare. Dar nu se vedea nici urmă de catifea, cum nu se vedeau nici perne joase sau draperii. Ferestrele impecabile până la tavan ofereau o privelişte fermecătoare a oceanului în timp ce lăsau lumina ceroasă a lunii să alunece pe podeaua de abanos, biroul ordonat, rafturile pline de cărţi şi canapelele negre încăpătoare.

Totul părea atât de ordonat, încât Tella îşi imagină că ar fi putut să lase urme dacă ar fi pătruns în cameră. Merse tiptil pe lângă ceea ce era în mod clar dormitorul lui Legend.

Patul lui ocupa aproape jumătate din spaţiu, iar cu cadrul

greu din fier şi cearşafurile negre din mătase era exact la ce se aştepta. Legend era întins în mijlocul patului; nu mai avea cămaşă şi era pe burtă, cu cearşafurile destul de coborâte încât să dezvăluie aripile superbe tatuate pe spatele lui frumos.

Tella nu reuşi să îşi ascundă zâmbetul. Ştia că multe dintre celelalte tatuaje dispăruseră, dar îşi dorea mult ca acesta să fie adevărat.

Aripile erau la fel de fermecătoare pe cât şi le amintea. Negre, cu firişoare de un albastru închis ca al dorinţelor pierdute şi al prafului de stele căzut. Aripile erau unul dintre lucrurile preferate la el. Voia să se aplece şi să le contureze, să îşi treacă degetele pe spatele lui şi să îl trezească. Dar, cu toate că îşi petrecuse nenumărate vise cu Legend, nu îl văzuse niciodată dormind şi era curioasă.

Nemaiuitându-se la aripi, îşi îndreptă privirea spre chipul lui. Părea să fi adormit citind. O mână bronzată ţinea o carte aproape de capul adormit, în timp ce părul negru ca penele corbului îi cădea pe frunte. Era o postură foarte umană şi totuşi, pielea îi strălucea slab cu o lumină inumană. Părea perfect şi ademenitor şi, în acel moment, Tella se simţi ca o fată dintr-un basm care dăduse peste un zeu adormit care i-ar fi dat un premiu dacă l-ar fi trezit cu un sărut.

Şi era tentată să facă exact asta – să dea la o parte părul brunet şi să îl sărute pe frunte, când ceva în spatele ei îi captă atenţia. Fusese atât de atrasă să îl vadă pe Legend dormind în propriul pat încât nici măcar nu observase pictura murală de pe zidul din spatele lui.

Tella făcu doi paşi înapoi ca să studieze totul. Obsedantă, clară şi tristă în acelaşi timp, opera de artă acoperea aproape întregul perete.

De la distanţă, părea o pictură copleşitoare a cerului aprins al nopţii. Dar Tella se apropie. Tella văzu că nu era o reprezentare a cerului sau a focului, ci o serie de imagini mai mici; un caleidoscop de stele, noapte şi clepsidre, baloane cu aer cald şi jobene, cranii şi trandafiri, moarte şi canale, cascade de lacrimi şi sânge, şi ruine, şi bogăţii. Era frumuseţe şi groază, durere şi năzuinţă.

Sufletul lui Legend era pictat pe acest perete.

Nu-şi imagina că el ar fi vrut ca acel perete să fie văzut de cineva şi, totuşi, nu îşi putu muta privirea. Putea să jure că

pictura murală se mişcă atunci când se apropie şi mai mult şi se uită până ce nu mai fu deloc un tablou, ci o poveste.

Tella văzu imaginile de la Caravalele trecute, cât şi unele care păreau a fi din viaţa lui Legend din afara jocului.

În timpul ultimului Caraval îi spusese că tatuajele îl ajutau să-şi aducă aminte ce era real. Întrucât o parte din tatuaje dispărea după ce jocul se termina, ea îşi imaginase că era o minciună. Dar acum se întreba dacă rostise şi vreun adevăr printre lucrurile pe care i le spusese, pentru că în mod clar îşi pictase trecutul pe pereţi.

Privirea i se îndreptă spre partea din dreapta jos a zidului, unde pictura murală se oprea brusc. Presupunea că imaginile de dinaintea peticului gol ori reprezentau ultimul Caraval, ori ultimele două luni din viaţa lui Legend.

Pulsul i se mări când găsi ultima imagine. Era din timpul Caravalului, cu ea şi Legend. Erau în faţa Templului Stelelor, iar el o ţinea strâns. Probabil era momentul ce urmase eliberării ei din cărţi. O ţinea ca şi când nu ar fi avut nicio intenţie să îi dea drumul, chiar dacă o făcuse.

Dacă imaginile erau amintiri, în mod clar nu vedea lucrurile ca ea.

Tella ştia că era drăguţă, iar când zâmbea, putea convinge oamenii că era mai mult decât drăguţă; era frumoasă. Dar în imaginea asta, ar fi putut fi o zeiţă după felul în care o pictase pe acele trepte îngrozitoare, în timp ce el părea mai mult o umbră macabră.

„Aşa s-a văzut?”

— Ce părere ai?

Vocea lui Legend era răguşită din cauza somnului.

Tella se întoarse spre pat ca să îl descopere stând la marginea lui, cu picioarele goale pe podea, pantalonii negri acoperindu-i picioarele şi fără vreo haină pe pieptul perfect. Pielea bronzată strălucea un pic mai mult, iar pantalonii îi erau atât de coborâţi încât ea vedea conturul clar al…

— Donatella.

Vocea lui era un mormăit încet. Ea se uită la chipul lui. Barba îi acoperea maxilarul, părul negru îi atârna peste frunte şi, chiar dacă îşi ţinea ochii întredeschişi, privirea lui era departe de a fi obosită. Ar fi putut incendia camera cu intensitatea privirii lui.

— Nu trebuie să te mai uiţi aşa la mine.
— Cum mă uit la tine, mai exact? îl provocă ea.
El zâmbi uşor ca şi când ar fi urmat să o provoace la rândul lui.
— Sunt pe jumătate dezbrăcat, în patul meu, iar tu te uiţi la mine ca şi când ai vrea să mi te alături.
— Poate că vreau.
Ochii lui licăriră cu o nuanţă albă-aurie şi brusc se ridică în picioare, înălţându-se deasupra ei.
— Tella, nu am chef de jocuri acum.
Ea inspiră tremurând. Nu se răzgândise, dar pentru o clipă se temuse că îl făcuse pe el să se răzgândească.
— Nu joc niciun joc.
Ea se apropie de pat şi inspiră din nou neregulat. Nu se mai simţise niciodată atât de vulnerabilă, dar dacă şi-ar fi ridicat iar garda, el nu şi-ar fi coborât-o pe a lui.
— Vreau să mă faci nemuritoare.
Legend se încruntă circumspect. Nu era reacţia la care sperase ea.
— De ce te-ai răzgândit? Din cauză că nu am venit în camera ta în seara asta?
— Nu. Ea i-ar fi spus să îşi revină, dar era pe cale să se arunce spre el mai puternic şi să îşi deschidă inima şi mai larg. O mare parte din viaţă am idealizat moartea. Îmi plăcea ideea că ceva este atât de fantastic încât să merite să mori, dar m-am înşelat. Cred că pentru cele mai fantastice lucruri trebuie să trăieşti.
Ea mai făcu un pas, până ce ajunse chiar în faţa lui. Se întinse şi puse o mână pe pieptul lui gol, chiar în dreptul inimii.
El inspiră adânc, dar nu se îndepărtă, nu o respinse, iar ea îşi mişcă mai sus mâna pe gâtul lui. Îşi răsfiră degetele, simţindu-i mărul lui Adam înălţându-se şi coborând când Legend înghiţi.
— Tella…
Cuvântul era o rugăminte, iar ea nu îşi putea da seama dacă el voia să se oprească sau să continue. Dar avea impresia că tot nu o credea.
Pulsul i se mări când îşi mişcă încet degetele spre maxilarul său. De obicei, pielea lui era netedă, dar în seara asta o simţi aspră când îi cuprinse faţa şi o înclină astfel încât el să se poată uita doar la ea.

— Cred că eşti spectaculos, Legend, şi vreau să petrec o veşnicie cu tine. Ea se ridică şi îşi apropie încet gura spre a lui.

Legend era nemişcat, dar îşi lăsă buzele să se atingă o dată de ale ei.

— Vorbeşti serios?

— Mai mult decât oricând.

El închise ochii şi apoi o îmbrăţişă. Ridicând-o grăbit, o întinse pe patul mare şi o sărută din nou. Salteaua de sub ei era moale, dar tot ce avea legătură cu Legend era dur. Când limba îi alunecă în gura ei deschisă, ea simţi că el avea gustul boarei oceanice care se furişa printr-o fereastră întredeschisă a dormitorului – sărat, ispititor şi de nestăpânit.

Mâinile îi explorară spatele lui mare şi neted, în timp ce gura lui o părăsi pe a ei ca să îi găsească gâtul. O sărută mai delicat la baza acestuia, făcând-o să tremure înainte ca buzele lui să coboare. Scoţând limba, îi linse languros pielea, gustând-o când o sărută pe gât de nenumărate ori.

Era cel mai blând mod în care o sărutase vreodată şi totuşi, sărutul avea ceva şi mai intens. Ca şi când, în ciuda celor spuse de ea, nu o credea – ca şi când tot nu credea că aveau un viitor, dar era hotărât să reziste cât de mult timp posibil.

— Nu te merit. Mâinile îi coborâră spre gambele ei, ridicând materialul rochiei spre coapse.

— Ba da, şopti ea.

Abia îşi aminti să respire. Mişcările lui erau încrezătoare şi conştiente de ce făceau. Ştia unde să o atingă şi ce să facă.

Dar când aruncă o privire în ochii ei, păru îngrozit.

— Tella, nu vreau să faci asta pentru că te simţi obligată.

— Nu ştiu ce înţelegi prin *asta.* Dar eu am venit la tine. Nu simt decât că vreau să fiu cu tine. Ţi-am dăruit inima când m-ai sărutat la fântână şi nu am mai luat-o înapoi. Te iubesc, Legend.

Corpul lui îngheţă deasupra ei.

„Pe toţi sfinţii!” Se înjură pentru că lăsase cuvintele să îi scape.

Înainte să-i poată răspunde, el se ridicase din pat şi era la jumătatea camerei.

— Trebuie să ne oprim, spuse Legend. Nu putem face asta şi nu te pot schimba.

— De ce nu? Pentru ce am spus? Voiam să ştii cât de mult îmi

doresc să mă transformi.

— Nu e doar asta. Pieptul i se ridică şi coborî când respiră adânc. Meriţi ceva mai bun, Tella.

Nu. Nu putea să o părăsească din nou. Nu putea să plece din nou, dar ea îşi dădea seama că deja se pregătea să o facă. Luminile albe din cameră slăbiră, pregătindu-se să dispară, la fel ca stelele de ultima dată când terminase discuţia plecând.

— Să nu îndrăzneşti să faci asta! Ştiu ce vreau şi te vreau pe tine.

— S-ar putea să nu mă mai vrei, dacă mă laşi să te transform.

Vocea lui era aproape o şoaptă. El închise ochii, iar când îi deschise, semăna mai mult cu umbra pictată pe zidul lui decât Legend pe care îl iubea.

— Ar trebui să pleci. Nu sunt altruist. Întotdeauna caut o cale să obţin ce vreau. Acum pot să o fac pentru că nimeni nu m-a văzut vreodată la fel ca tine când ai spus cuvintele acelea şi… meriţi să ai pe cineva care să te privească în acel fel. Meriţi pe cineva care te poate iubi, cineva pentru care merită cu adevărat să trăieşti, nu un nemuritor care vrea doar să te aibă.

46.
Scarlett

Luna dispăruse, iar stelele fugiseră ca să supravegheze o altă parte a lumii, lăsând cerul nocturn al Valendei monoton şi negru. Singurele pete de strălucire veneau de la câteva ferestre luminate de lămpi şi lumânări ca acelea care străluceau în apartamentul lui Scarlett din Menajerie, unde ea gâfâia în faţa cuştii poleite a Domniţei Prizoniere.

Fruntea lui Scarlett era udă de transpiraţie pe care nu o putea şterge complet din cauza gratiilor rubinii care îi cuprindeau capul. Sfera de pietre preţioase devenise şi mai grea în ultimele câteva ore, când încercase şi eşuase de nenumărate ori să schimbe emoţiile furioase ale tinerei pe care i-o adusese Gavriel.

Scarlett trebuia să facă asta. Dacă putea să controleze emoţiile acestei femei, atunci putea să le controleze şi pe ale Stelei Căzute şi să-l oprească înainte să ia tronul în mai puţin de o zi.

Dar în ciuda eforturilor ei, Scarlett nu putea face nimic în afară de a ghici sentimentele tinerei. Scarlett îi vedea furia şi supărarea coborând pe spatele ei drept ca o mantie de foc. Îşi imagina că ar fi ars-o dacă ar fi îndrăznit să se apropie mai mult. Femeia stătea pe banca din marmură de lângă cuşca Domniţei Prizoniere şi nu se mişcase de acolo de când plecase Steaua Căzută.

La început, Scarlett se simţise uşurată. După cum îi muşcase degetele lui Gavriel, se aşteptase ca tânăra să o atace. În schimb, ea alesese să se aşeze ca un model pentru un portret, până ce se mişcă să îşi scoată mănuşile lungi şi negre cu dinţii.

Braţele îi erau acoperite cu trandafiri negri tatuaţi şi lujeri decoloraţi care se terminau în două mâini distruse, pline de copci proaspete. Degetele femeii fuseseră tăiate şi, după aspectul copcilor, părea că se întâmplase recent.

Scarlett se retrase. Aşa trebuie să o fi disciplinat mai devreme Steaua Căzută pe femeie pentru neascultare. Tot aşa plănuia să o pedepsească şi pe ea de data asta, dacă eşua?

Încercă să vorbească cu tânăra femeie, dar ea nu rosti niciun cuvânt. După câteva ore, femeia îşi sprijini obrazul pe o palmă cioturoasă, simulând plictiseala. Poate că ar fi fost credibilă, dacă nu ar fi fost emoţiile aprinse pe care încă le purta ca pe o

mantie distructivă.

Scarlett încercă să o calmeze trimiţându-i gânduri liniştitoare. Când asta nu funcţionă, încercă să proiecteze imagini şi emoţii care ar fi putut să o facă pe tânără să se simtă adormită, entuziasmată sau fericită.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

— Nu pot face asta, spuse Scarlett în cele din urmă.

Încercase să alunge toate emoţiile acestei femei, dar în loc să o facă să simtă, Scarlett doar se epuizase. Abia îşi ţinea ridicat capul închis în cuşcă şi nici măcar nu se putea gândi la ce s-ar fi întâmplat când s-ar fi întors Steaua Căzută: nu voia să afle cum i-ar fi pedepsit eşecul.

Era timpul să plece. Scarlett simţea epuizarea profundă care îi spunea că i se apropia sfârşitul. Steaua Căzută putea să revină în orice clipă şi să descopere că ea nu reuşise. Scarlett trebuia să utilizeze Cheia Visului şi să iasă de acolo. Se supraapreciase imaginându-şi că dacă rămânea aici suficient de mult timp, putea să îl înfrângă, în loc să fie invers. Ura ideea ca Tella şi Julian să o vadă întemniţată, dar trebuia să se întoarcă la el ca să poată născoci un alt plan.

— Dacă pleci acum, nu îl vei învinge niciodată, spuse Domniţa Prizonieră, oprind-o pe Scarlett când se apropie de uşa de la intrare. Până în acel moment, Anissa fusese tăcută, mulţumindu-se să se legene pe stinghia ei şi să vadă eşecurile repetate ale lui Scarlett cu tânăra femeie. Dar acum Soarta era în picioare, apucând gratiile aurii ale cuştii când ochii îi deveniră ciudat de albi. Nu renunţa. Nu trebuie să fie adevăratul tău sfârşit, dar va fi începutul lui dacă pleci acum.

— Aş rămâne dacă aş şti ce să fac, dar… Scarlett se opri când mânerul uşii se roti. „La naiba!”

Ezitase prea mult timp. El revenise.

Doar că atunci când uşa se deschise, nu văzu Steaua Căzută. Lumina dimineţii pătrunse prin uşă când un băiat împinse înăuntru un cărucior plin cu mâncare, pe care o aşeză repede pe masă.

Scarlett nu-şi dăduse seama cât de foame îi era sau cât de stătut devenise aerul până când acesta nu se umplu brusc de mirosurile prăjiturilor de la micul dejun, ale plăcintelor cu

căpşuni, ale fagurilor spiralaţi, ale cârnaţilor cu zahăr brun, ale ouălor condimentate şi ale ceaiului fierbinte.

Tânăra se mişcă în cele din urmă de pe scaunul ei. Se ridică, merse spre tava de pe masă, ridică stângace ceainicul cu palmele şi îl răsturnă peste toată mâncarea înainte ca Scarlett să o poată opri.

Mantia ei de furie licări momentan cu urme strălucitoare care semănau a victorie. Dar, ca majoritatea sentimentelor reuşitei, licăritul nu dură mult. După o clipă, urmele se transformară în sentimente de ură, furie şi amărăciune de un roşu închis.

Un nou plan luă naştere când Scarlett urmări emoţiile necontrolate ale tinerei. Ea era nefericită, dar nu fără motiv. Steaua Căzută îi tăiase degetele, iar apoi i-o dăduse fiicei lui ca unealtă de antrenament. Şi Scarlett ar fi fost furioasă.

Gândul îi dădu un licăr de speranţă. Poate că, la urma urmei, avea cum să schimbe emoţiile femeii.

— Sunt dezamăgită, spuse Scarlett. Aş fi crezut că ştii că nu trebuie să nu îmi sfidezi tatăl. Poate că nu reuşesc să îţi controlez emoţiile, dar le văd. El este cel care ţi-a tăiat degetele?

Femeia stătea nemişcată ca o păpuşă, dar Scarlett vedea culorile vii ale emoţiilor ei pârâind ca un foc alimentat cu un buştean.

— Steaua Căzută este cel pe care îl urăşti şi crezi că dacă te porţi ca un copil răsfăţat cu mine îl vei răni, dar te înşeli. Dacă vrei cu adevărat să îl răneşti, ajută-mă!

Scarlett luă plăcinta udă cu căpşuni şi muşcă din ea ca şi când nu ar fi urmat să-i facă o propunere riscantă. Poate că femeia îl ura pe Gavriel, dar asta nu era o garanţie că ar fi ajutat-o pe Scarlett. Sila ei era atât de oribilă, de aprigă şi de puternică, încât Scarlett nu era sigură că femeia era capabilă să simtă şi altceva.

Dar Scarlett trebuia să încerce. Anissa avea dreptate; dacă pleca acum, ar fi fost începutul sfârşitului. Scarlett putea folosi Cheia Visului ca să scape, dar ea, sora ei şi Julian nu ar fi fost în siguranţă mult timp, iar întregul Imperiu Meridian probabil că niciodată.

— Nici mie nu îmi place Steaua Căzută, mărturisi Scarlett. Poate că sunt fiica lui, dar a ucis-o pe mama şi mi-a închis capul

în cuşca asta. Dacă vrei să îl răneşti, ajută-mă să îl păcălesc – găseşte o întrebuinţare mai eficientă pentru ura ta. Văd că te aprinde, dar o poţi folosi să îl arzi, în schimb, pe el. Sau poţi să te mulţumeşti să răstorni ceainice.

Scarlett termină plăcinta udă cu căpşuni cât încercă să citească răspunsul femeii. Dar furia şi ura erau atât de puternice încât, dacă ea simţea altceva, Scarlett nu îşi dădea seama.

Ea aruncă o privire spre Domniţa Prizonieră, care stătea din nou pe leagănul ei aurit.

— Ar trebui să fie foarte interesant.

Iar apoi mânerul uşii se roti.

De data asta, intră Steaua Căzută. O mantie aurie cu broderii roşii elegante şi blană groasă şi albă îi atârna pe umeri. Era prea mult pentru Sezonul Cald, dar ea se îndoia că lui îi păsa. Părea puternic, ceea ce era foarte important pentru el.

Zâmbetul mulţumit afişat în timpul ultimei vizite dispăruse; acea victorie devenise deja istorie, iar acum voia ceva mai mult.

— Ţi-am mai adus un dar.

El pocni din degete. Ieşiră scântei şi doi servitori care cărau o cutie aproape la fel de mare ca Scarlett intrară în cameră.

— Cred că îţi va plăcea cadoul. Dar mai întâi să văd cum ai progresat, sau nu acesta va fi cadoul tău. Ochii lui aurii se îndreptară spre micul dejun ud de ceai al lui Scarlett.

— Cred că vei fi mulţumit. Scarlett se forţă să zâmbească. Poate că îţi vei da seama după masa de dimineaţă că frustrarea este una dintre emoţiile pe care le-am proiectat eficient. Am şi…

— Nu îmi trebuie un rezumat. Vreau o demonstraţie şi aş prefera să văd o emoţie care se abate de la starea ei naturală de furie şi nemulţumire. Vreau să mă adore.

Steaua Căzută se aşeză pe banca de marmură.

— Fă-o să mă venereze. Vreau să simtă că sunt zeul ei.

Scarlett se îngreţoşă. Chiar dacă femeia ar fi vrut să intre în jocul lui Scarlett, nu şi-o putea imagina făcând-o. Simulând încrederea, Scarlett se uită la ea printre gratiile rubinii ale cuştii, dar se îndoia că avea să o ajute.

Scarlett va trebui să încerce din nou.

„Te rog. Te rog. Te rog să faci asta”, spuse ea în gând. Inima îi bătea cu putere, iar îşi strânse degetele când şi-o imagină pe

femeie ridicându-se de pe bancă şi căzând în genunchi în semn de veneraţie.

În faţa ei nu se schimbă nimic: emoţiile femeii erau o furtună de culori vii. Intensitatea era atât de mare încât lui Scarlett îi luă o clipă să îşi dea seama că ochii tinerei se domoliseră. Apoi buzele începură să i se mişte. Până în acest moment, gura ei palidă fusese o linie subţire, dar acum se depărtă ca şi când ar fi scăpat un suspin tăcut la vederea Stelei Căzute.

Era un lucru extraordinar de urmărit.

Femeia căzu în genunchi, lacrimile strălucind în ochii ei ca şi când Steaua Căzută chiar ar fi fost obiectul adoraţiei sale.

Era dincolo de ceea ce îşi imaginase Scarlett. Ar fi crezut că reuşise, dacă nu ar fi fost culorile urâte care continuau să coboare de pe umerii femeii spre braţele tatuate. Din fericire, Steaua Căzută nu le vedea. Dacă ar fi văzut, ochii nu i-ar fi strălucit în timp ce o privea pe femeia îngenuncheată în faţa lui.

— Este remarcabil! Nu am crezut niciodată că mă va mai privi vreodată astfel. Ridică-ţi privirea! îi ordonă el.

Femeia se supuse.

Steaua Căzută întinse mâna şi îi mângâie gâtul, făcând femeia să tremure de ceea ce el probabil interpretase ca fiind plăcere.

Buzele lui schiţară un rânjet dispreţuitor.

— Chiar este păcat că ţi-a dispărut magia, iar acum eşti complet inutilă. Chiar şi să te ating mă dezgustă. Îşi retrase mâna. Ar trebui să pleci înainte să hotărăsc să îţi tai mai mult decât degetele.

Femeia izbucni în lacrimi.

Steaua Căzută râse, urât şi aprins. Scarlett nu era sigură la ce se uita, dar îşi imagina că reacţia lui nu era cauzată numai din ceea ce i se păruseră a fi acţiunile lui Scarlett. Cumva, el avea un trecut cu femeia asta, iar Scarlett simţea că nu era vorba doar de tăiatul degetelor.

— Este minunat! Răspunde ca şi când chiar mă venerează, iar eu am distrus-o. E foarte bine, *auhtara.* Nu ai făcut-o doar să simtă, i-ai dat emoţii adevărate. Dar – un rid îi strică fruntea perfectă – nu cred că ţi-ai folosit încă toată magia. Să vedem ce se întâmplă când le iei. Vreau ca orice urmă de dragoste şi adoraţie să dispară. Vreau să nu simtă nimic. Transform-o într-

o pleavă lipsită de emoţii.

Vocea lui era plină de cruzime.

Scarlett se luptă să nu îşi arate dezgustul, concentrându-şi din nou toată atenţia asupra femeii, ca şi când Scarlett ar fi fost cea care o controla.

Dar nu se întâmplă nimic.

La drept vorbind, tânăra plângea mai tare. Ea vărsa lacrimi siropoase, ca şi când emoţiile ar fi fost necontrolate.

Scarlett nu ştia ce făcea femeia. Adevăratele ei emoţii nu se schimbaseră. Lacrimile nu erau adevărate, dar îl înfuriau eficient pe Gavriel.

Aerul din cameră se încălzi; zidurile începură să transpire.

El se încruntă la Scarlett.

— Fă-o să înceteze!

— Nu pot, recunoscu Scarlett. Eu…

— Oblig-o sau o fac eu să înceteze! ameninţă el.

Femeia căzu pe podea cu faţa în jos, isterică precum un copil. Plânsul ei se auzea tot mai tare.

Domniţa Prizonieră îşi acoperi urechile.

Scarlett încercă frenetic să proiecteze gânduri şi imagini liniştite. Nu trebuia să citească emoţiile Stelei Căzute ca să ştie cât de distrugător era. El se ridică de pe scaun. Flăcările îi atingeau cizmele.

— Acordă-mi doar un minut, se rugă Scarlett. Pot să îndrept lucrurile. Învăţ.

— Nu va fi nevoie. Steaua Căzută ridică femeia de pe jos ţinând-o de gâtul pe care apoi i-l frânse.

APROAPE FINALUL

47.
Donatella

Visele Tellei aveau gust de cerneală, sânge şi dragoste neîmpărtăşită. Ea era în pictura murală a lui Legend. Noaptea mirosea a vopsea, iar stelele care se uitau pe furiş păreau nişte pete de culoare albă-aurie, în loc de sfere strălucitoare. Când îşi coborî privirea, vopseaua de pe treptele de piatra lunii i se lipi de degetele de la picioare, făcându-le să strălucească alb.

Ea era în ultima scenă a picturii murale, stând pe treptele din faţa Templului Soarelui. Dar, spre deosebire de tablou, Legend nu îi era alături.

Tella era singură cu treptele şi statuile zeilor, care se încruntară la ea când Fecioara Morţii se apropie.

— Pleacă!

Tella nu avea nevoie acum să i se spună că urma să mai piardă o persoană dragă.

— Funcţionează vreodată? întrebă Fecioara.

— De obicei nu, dar întotdeauna este plăcut să o spui.

— Ai nevoie în viaţa ta de mai multe sentimente plăcute.

— Prin urmare îţi spun, aducătoare a morţii, să pleci.

Fecioara Morţii oftă.

— Refuzi să mă înţelegi. Încerc să previn moartea, nu să o vestesc. Dar, după seara asta, nu voi mai veni nechemată la tine. Pentru că dacă nu ne chemi pe mine şi pe Asasin când te trezeşti, va fi prea târziu să o salvezi pe sora ta sau imperiul.

Fecioara Morţii sări înainte, apucând mâinile Tellei şi…

Tella se ridică din pat, udă de transpiraţie din cap până în spatele genunchilor. Mâinile îi erau uscate, dar imediat ce-şi răsfiră degetele, se umeziră.

Două monede fără noroc erau în palmele ei: una pentru Asasin şi cealaltă pentru Fecioara Morţii.

Tella sări din pat şi îmbrăcă un halat. Nu voia să o creadă pe Fecioara Morţii şi chiar nu voia să o cheme în ajutor. Dar chiar dacă Fecioara Morţii nu ar fi venit la ea într-un vis, Tella ar fi ştiut că era ceva în neregulă – ar fi trebuit să se trezească mai devreme.

În seara precedentă, urcase în pat cu ferestrele deschise, sperând că sunetul valurilor oceanului avea să acopere ecourile respingerii lui Legend.

„Meriţi pe cineva care te poate iubi… nu un nemuritor care

vrea doar să te aibă.”

Nu ştia dacă o spusese doar ca să o îndepărteze – dacă urmase sfatul fratelui său de a o lăsa în pace – sau dacă aşa simţea cu adevărat. Dar la jumătatea nopţii îşi dăduse seama că nu conta. Legend avea dreptate. Tella chiar merita mai mult decât pe cineva care voia doar să o aibă. Problema era că îşi dorea ca Legend să fie acela.

Putea să se mintă şi să-şi spună că nu voia ca Legend să îşi piardă nemurirea pentru ea. Dar ştia că dacă i-ar fi oferit vreodată dragostea, ar fi acceptat-o şi ar fi păstrat-o pentru totdeauna.

Chinuită de toate aceste gânduri, nu se aşteptase să adoarmă. Şi dacă adormise, Julian trebuia să o trezească pe Tella imediat ce Scarlett aducea sângele Stelei Căzute. Dar ori Julian nu o trezise, ori Scarlett nu venise seara trecută.

Tella bătu la uşa lui Julian şi o deschise aproape în acelaşi timp.

— Jul… Tella ezită când îi văzu patul gol.

Plecă de acolo şi coborî scările, dar Julian nu era la etajele inferioare. Nu era nicăieri.

Tot ce găsi fu un bilet prins pe dosul uşii de la intrare.

Nu mai pot aştepta aici. Roşiuţa nu a venit aseară – nici nu a adus sângele. Mă îngrijorez că i s-a întâmplat ceva. O voi găsi şi o voi aduce înapoi.

J

48.
Scarlett

Steaua Căzută aruncă trupul distrus al femeii, lăsându-l să cadă pe podea cu un zgomot surd.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

El păşi peste cadavru ca să ajungă la Scarlett şi doar atunci strâmbă din buze. Se pare că încă nu ai reuşit, dar mă bucur că faci în sfârşit progrese. Degetele i se aprinseră şi apropie unul spre gratiile rubinii care îi întemniţau capul: brusc, toată cuşca scânteie şi dispăru, eliberând capul şi gâtul lui Scarlett.

Umerii i se plecară, scăpaţi în sfârşit de greutatea cuştii. Capul nu-i păruse niciodată atât de uşor, dar nu era în stare să îi mulţumească. După ce uşurarea iniţială trecu, nu reuşi decât să se uite la femeia moartă de pe podea.

— Chiar era necesar să o faci?

— Să nu te simţi prost pentru moartea ei. M-a trădat cu mult timp în urmă. Întotdeauna am vrut să o ucid. Aproape am ucis-o când am găsit-o întemniţată lângă Templul Stelelor, dar m-am gândit că mai întâi ar putea fi de folos.

El întinse mâna ca să netezească o buclă udă de pe obrazul lui Scarlett cu o atingere surprinzător de uşoară.

Scarlett tot voia să se retragă; voia să folosească Cheia Visului şi să fugă în sfârşit. Nu reuşise să obţină sângele; nu reuşise să îşi controleze puterile. Dar cât Steaua Căzută continuă să îi îndepărteze părul lipit de faţă cu ceva asemănător duioşiei, Scarlett îşi aminti de prima dată când se întâlniseră şi cum menţionase asemănarea izbitoare cu mama ei – femeia cu care făcuse un copil, femeia pe care o ucisese şi, conform unui bilet pe care îl trimisese Tella, singura femeie pe care o iubise Steaua Căzută.

Poate că Scarlett procedase complet greşit. Poate că nu trebuia să înveţe să îşi controleze puterile ca să îl facă să o iubească. Poate că Scarlett ar fi putut să reînvie sentimentele de iubire pe care le avea Gavriel pentru mama ei şi să îl facă suficient de mult timp uman încât să îl ucidă.

Gândul o făcu să respire cutremurat. Nu voia să folosească dragostea adevărată ca pe o armă sau ca să ucidă, dar era singura armă pe care o avea Scarlett. Şi nu era vorba doar de ea, ci şi de femeia care zăcea moartă pe podea şi oamenii din Valenda şi din tot Imperiul Meridian care aveau să sufere dacă

nu îl oprea pe Gavriel.

— Cum ai cunoscut-o pe mama? întrebă încet Scarlett.

Mâna lui se opri pe părul ei.

Întrebarea i se păru imediat o greşeală, dar Scarlett insistă.

— Celălalt tată al meu…

El îşi scoase de tot mâna din părul ei, iar culoarea piersicii care îl înconjurase momentan se întunecă spre un portocaliu pe cale să se aprindă.

Dar cel puţin îl făcea să simtă. Apatia era opusul iubirii, aşadar, chiar dacă îi conducea emoţiile în direcţia greşită, măcar le conducea undeva. Trebuia doar să se descurce mai bine ghidându-i sentimentele astfel încât să simtă ce voia ea.

— Mă refer la bărbatul care m-a crescut, se corectă Scarlett. Deşi nu a vrut să aibă de-a face cu mine până nu am crescut suficient încât să mă mărite. Îl urăsc.

Ochii Stelei Căzute străluciră puţin mai interesaţi. Ura era o emoţie pe care o înţelegea, dar Scarlett trebuia să fie precaută – altfel el ar fi rămas blocat asupra urii, şi nu a iubirii.

— Nu vreau să te urăsc şi pe tine, dar mă tot înspăimânţi, spuse ea. Şi nu cred că asta mă face slabă; cred că mă face isteaţă. Sunt recunoscătoare că mi-ai scos cuşca, dar dacă vrei să lucrez în continuare la descătuşarea puterilor mele, trebuie să îmi dai un motiv ca să am încredere în tine. În mod clar, mama a avut o relaţie cu tine. Sau s-a culcat cu tine cel puţin o dată.

Nările lui se umflară. Scarlett dansa pe muchia unui cuţit.

— Relaţia noastră a fost mai mult de atât.

— Atunci povesteşte-mi, spuse Scarlett.

— Cred că aş vrea şi eu să aud povestea asta, zise Anissa.

Flăcările atinseră gratiile cuştii ei când Gavriel îi aruncă o privire încruntată.

— Iar eşti înspăimântător, spuse Scarlett.

— Sunt înspăimântător, dar nu vreau să te sperii.

Cadavrul de pe podea îi dădea lui Scarlett altă impresie, dar nu voia să îl contrazică. Nu când îi făcea semn să îl urmeze afară din cameră şi pe hol.

El arareori o lăsa să părăsească încăperea.

Totul era imens şi atins de magie, făcând-o pe Scarlett şi mai conştientă de umanitatea ei fragilă când trecură pe lângă stâlpii antici la fel de groşi ca nişte case mici şi acoperiţi cu

fresce reprezentând fantome şi hibrizi om-animal. Fiind unul dintre locurile Sortite, aspectul Menajeriei fusese refăcut imediat ce Sorţile închise în cărţi se treziseră. Dar locurile Sortite necesitau sânge şi sacrificii ca să devină complet animate, aşadar, din fericire, creaturile din picturi nu erau reale. Chiar şi aşa, Scarlett era convinsă că ochii lor priveau şi urechile lor ascultau când Steaua Căzută vorbi în cele din urmă.

— Paradise era cea mai curajoasă hoaţă pe care am întâlnit-o vreodată. Nu se temea să fure nimic. Îi plăceau fiorul, pericolul şi riscurile. Cred că de aceea a fost atrasă de mine.

— De ce te-a atras? întrebă Scarlett.

— Totul a început când m-a ameninţat cu moartea.

Scarlett voia să creadă că glumea, dar el părea pe deplin serios.

— Înainte să ne cunoaştem, Paradise a fost angajată de Biserica Stelei Căzute. Vocea lui puternică se umplu de mândrie, iar Scarlett – de groază.

Auzise de Templul Stelelor, dar nu ştiuse că exista o biserică dedicată Stelei Căzute. Deşi nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Districtul Templului avea de toate, inclusiv o Biserică a lui Legend, care nu mai părea ciudată având în vedere modul în care îşi descria Gavriel locul de închinăciune.

— Biserica Stelei Căzute a vrut ca ea să fure un Pachet de Cărţi ale Destinului de la Împărăteasa Elantine. Au mai încercat şi alţii, dar toţi au fost prinşi şi ucişi pentru eşecul lor – biserica mea nu voia să ştie cineva că îşi doreşte Pachetul Destinului, pentru că era pachetul care ne întemniţa pe mine şi pe toate celelalte Sorţi. În cele din urmă, ei au recrutat-o pe Paradise. Între timp, vestea reputaţiei mortale a sarcinii s-a răspândit, dar Paradise nu s-a temut să o accepte. Şi, spre deosebire de toţi cei care s-au dus înaintea ei, a reuşit să fure cărţile.

Gura i se curbă într-un zâmbet atât de puţin vizibil încât Scarlett se îndoi că el era conştient că îşi dezvăluie astfel sentimentele. Chiar o admirase pe mama ei.

— Paradise nu era convinsă că biserica mea nu o va trăda. Aşadar, a adus numai o carte – cea care, din întâmplare, mă întemniţa pe mine. A spus că restul pachetului este ascuns în siguranţă undeva şi că va dezvălui locul după ce va fi plătită. Avea de gând să fugă din oraş, dar lucrurile nu au decurs

conform planului. Biserica Stelei Căzute luase naştere ca să dea de urma acestui Pachet al Destinului şi să ne elibereze pe mine şi pe celelalte Sorţi. Înainte să o plătească pe Paradise, cei din biserică au fost nevoiţi să se asigure că sunt autentice cărţile, deci un membru al congregaţiei s-a sacrificat ca să mă elibereze.

Doar cuvântul „sacrificiu” o făcea pe Scarlett să se crispeze, dar Steaua Căzută zâmbi mai larg, ca o persoană care îşi amintea ceva plăcut. Dacă el chiar încerca să nu o sperie cu povestea asta, nu prea îi ieşea.

— Imediat ce am fost eliberat, am plecat după Paradise ca să găsesc Pachetul Destinului şi să-mi eliberez toate Sorţile, dar ea nu mai avea pachetul. Chiar dacă biserica mea m-a eliberat, Paradise şi iubitul ei au folosit cărţile ca să-şi afle viitorul şi au văzut magia din ele. Paradise tot nu ştia exact ce sunt cărţile, dar a fost suficient de isteaţă să îşi dea seama că merita mai mult decât oferea biserica. Intenţiona să ceară o sumă mai mare. Numai că atunci când s-a trezit în dimineaţa următoare, a aflat că iubitul ei a luat cărţile şi a plecat. Am găsit-o legată de pat. Nu ştia cine sau ce sunt când am sosit. A ameninţat să mă ucidă dacă nu o dezleg, iar eu am fost intrigat imediat.

Vocea lui deveni melancolică de parcă ar fi ajuns la partea romantică a poveştii şi totuşi, culorile aprinse din jurul lui se înteţeau, atingând treptele, apucându-i mantia şi neliniştind-o pe Scarlett pentru că simţea că planul ei nu avea să funcţioneze aşa cum voia.

— La început am fost precauţi unul faţă de celălalt ca aliaţi. Lumea se schimbase atât de mult de când am fost prins, încât aveam nevoie de ajutor ca să găsesc Pachetul Destinului, iar ea avea nevoie de cineva care să o protejeze de biserica mea. Niciunul din noi nu voia să ştie celălalt cât de suspicios era în această relaţie. Nu am recunoscut în sinea mea ce simt cu adevărat pentru ea până în ziua în care mi-a spus că este însărcinată cu tine.

Asta era partea în care Scarlett s-ar fi aşteptat să se uite la ea. Iar el o făcu, însă ar fi fost mai bine dacă nu ar fi făcut-o. Era ceva aproape sălbatic în ochii lui aurii – în ei se citea toată violenţa urii amestecate cu pasiunea iubirii, ca şi când toate astea s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, şi nu cu optsprezece ani.

— Urma să o fac pe Paradise nemuritoare după ce năştea.

Dar înainte să îi pot spune cine sunt, a aflat singură şi a ales să se întoarcă împotriva mea. A găsit tot Pachetul Destinului şi, în loc să îmi spună şi mie, m-a închis iar într-una dintre cărţi. Voiam să-mi petrec veşnicia cu ea, iar mama ta m-a trădat.

Steaua Căzută se opri brusc, rămânând pe un palier a cărui privelişte era un canion strălucitor şi alb. Nu o mai dusese niciodată pe Scarlett acolo, dar ea recunoscu roţile crăpate ale morţii împrăştiate pe margine şi râul roşu care îl străbătea. Acesta era locul pe care i-l descrisese Tella când îi povestise lui Scarlett cum o ucisese pe mama lor.

Scarlett făcu un pas înapoi.

El o prinse imediat de braţ.

— Nu te voi răni – am nevoie de tine şi acesta e motivul pentru care nu îţi voi face rău. O strânse până când o duru. Paradise a folosit cele mai puternice sentimente pe care le-am avut vreodată împotriva mea. Dacă aş fi iubit-o, ar fi putut să mă omoare. Iubirea este singura slăbiciune pe care nu am reuşit niciodată să o înving. Oamenii încearcă să o facă să pară un dar. Însă imediat ce găsesc dragostea, ea nu durează, ci doar distruge, iar nouă ne aduce moartea eternă. Dar cred că după ce vei reuşi să îţi controlezi puterile, vei putea să elimini definitiv acest defect care îmi permite să simt dragostea umană.

49.
Donatella

— Când am să-mi mai văd fratele, am să-i pun o lesă.

Vocea lui Legend era slabă, dar Tella avea senzaţia că zdruncină tablourile care flancau holul.

După ce găsise biletului lui Julian, plecase să îl trezească pe Legend. Părea că nu dormise mult după ce ea îl părăsise în seara precedentă. Stătea în pragul uşii deschise într-o cămaşă neagră şifonată pe care probabil tocmai o îmbrăcase. Părul brunet era încâlcit, pe sub ochi avea umbre, iar mişcările nu erau la fel de precise ca de obicei.

— Ştiam că fata aia îi va aduce moartea, mormăi Legend.

— Nu este o fată oarecare! Este sora mea şi îşi riscă viaţa ca să repare greşeala pe care am făcut-o amândoi.

Legend îşi trecu o mână peste faţă.

— Îmi pare rău, Tella!

El se uită din nou la ea, iar umbrele de sub ochii lui dispărură. Dar Tella ştia că erau încă acolo, ascunse sub una dintre iluziile sale. Lui îi păsa de fratele său. Julian poate că nu simţise asta, dar Tella o văzu şi o auzi în vocea lui când Legend spuse:

— Plec să îi găsesc.

— *Plecăm* să îi găsim, îl corectă Tella.

Era sora ei. O lăsase pe Scarlett să se întoarcă la Steaua Căzută şi îi ceruse să fure sângele pentru Ruscica – lucru care, în mod clar, fusese inutil.

— Înainte să îmi spui că este prea periculos, să ştii că am să plec după sora mea şi după Julian indiferent ce mi-ai spune. Dacă nu vrei să mă iei cu tine, ştiu pe cineva care o va face. Ea întinse monedele fără noroc pe care le găsise la trezire.

Legend se încruntă la monede, iar ele dispărură.

— Adu-le înapoi! spuse Tella. Ştiu că mai sunt acolo, chiar dacă nu le simt.

— Ce ai de gând să faci cu obiectele alea? mormăi Legend.

— Am să-l contactez pe Asasin şi am să-i cer să mă ajute să îmi salvez sora. Ar putea să o scoată din ruinele alea într-o clipă.

— Tu eşti cea care a spus că Asasinul este nebun.

— Steaua Căzută este mult mai periculos, iar eu nu intenţionez să rămân aici în timp ce sora mea este în pericol.

Nu îmi place ideea asta, dar cred că Fecioara Morţii şi Asasinul ar putea fi cea mai bună cale prin care să ne scăpăm fraţii de Steaua Căzută.

Legend îşi masă maxilarul, iar Tella se pregăti pentru încă un argument.

— Dacă facem asta, intri cu Asasinul, îţi găseşti sora şi ieşi imediat de acolo.

— Chiar eşti de acord cu mine?

Monedele reapărură în mâna ei, dar Legend deja părea să îşi regrete decizia. Muşchii gâtului său erau încordaţi.

— Tot nu-mi place planul, dar Aiko şi Nigel nu i-au văzut pe Fecioara Morţii şi pe Asasin în palat, Jovan nu i-a văzut la ruine, iar Caspar nu a auzit nicio discuţie conform căreia ei ar lucra pentru Steaua Căzută. Nu vreau să am încredere în ei. Dar, deşi pot să te duc la ruinele unde este ţinută sora ta cu vrăji şi iluzii, dacă Julian şi Scarlett sunt acolo, va fi o provocare să ieşim toţi patru nedetectaţi. Tella, promite-mi că dacă facem asta, nu îţi vei asuma niciun risc inutil.

Legend îi întâlni privirea, semilunile negre de sub ochii lui apărând din nou. Dură doar o secundă, dar în acea clipă el păru mai uman.

50.
Scarlett

Ajungând la uşa camerei ei, Steaua Căzută îi zâmbi larg lui Scarlett, ca şi când ar fi avut prima lor discuţie dintre tată şi fiică. Probabil că era o actriţă mai bună decât credea. Dacă ar fi ştiut că Scarlett nu avea să fie niciodată motivul pentru care el ar fi devenit invincibil – că nu şi-ar fi stăpânit nicicând puterile ca să îl facă imun la dragoste – ar fi pus-o într-o altă cuşcă.

Scarlett fu gata să întindă mâna după Cheia Visului imediat ce Steaua Căzută o aduse înapoi în camera ei şi plecă. Dar imediat ce intrară în camera ei, el invită alte Sorţi să li se alăture: Slujitoarele, Sorţi de rang inferior, recunoscute după firul roşu care le cosea gurile albe.

— O, ce bine! spuse Anissa din cuşca ei din mijlocul salonului, deşi nu părea nici pe departe bucuroasă de sosirea lor.

— Ce caută ele aici? întrebă Scarlett.

Steaua Căzută flutură o mână spre cutia pe care o adusese mai devreme.

— Au venit ca să te ajute să te pregăteşti de încoronare.

— Se vor asigura şi că stăpâna lor ştie totul despre tine, şopti Anissa imediat ce Steaua Căzută plecă. Regina Nemuritoare spionează prin Slujitoarele Ei. Regina şi Gavriel au avut o aventură cu mult timp în urmă. Chiar dacă noi, Sorţile, nu putem să iubim, suntem foarte pasionale şi geloase. Nu s-a bucurat să audă că a făcut un copil cu o muritoare şi presupun că este curioasă în privinţa ta.

Scarlett nu ştia dacă acesta era felul în care Domniţa Prizonieră încerca să o determine să nu evadeze chiar acum, dar nu conta. Slujitoarele erau deja lângă Scarlett. Ele îi îndepărtară rochia cu o viteză nefirească, aruncând-o pe covor, împreună cu preţioasa Cheie a Visului care era încă în buzunar.

În tot acest proces, Scarlett se imagină sărind după rochie şi cheie. Dar dacă ar fi plecat acum, Steaua Căzută ar fi aflat imediat că ea dispăruse şi i-ar fi dat de urmă şi mai repede.

Cea mai bună opţiune a lui Scarlett era să suporte până ce Slujitoarele Ei ar fi plecat. Îşi reprimă jena când mâinile lor grăbite insistară să o spele şi să o ajute cu lenjeria intimă. Îi făcură bucle cu cleşti fierbinţi, iar apoi îi adunară părul deasupra capului, înainte să îi contureze ochii cu fard,

vopsindu-i buzele cu lac rubiniu şi presărându-i praf auriu pe toată pielea până ce ajunse să strălucească precum una dintre Sorţi. Deşi, când se uită în oglindă, semăna izbitor de mult cu mama ei.

Scarlett tremură când Slujitoarele Ei deschiseră cutia pe care o adusese Gavriel mai devreme.

Dacă ar fi venit de la altcineva, rochia dinăuntru ar fi fost un cadou minunat. Corsajul era auriu, cu bretele joase din stele cu diamante minuscule galbene care străluceau în lumină şi reflectau raze mici de curcubeu în cameră. Fusta era largă şi roşie ca o inimă frântă, mai puţin atunci când se mişca. O răsucire sau o înclinare a şoldurilor făcea ca o explozie aurie să cadă de la talie în jos spre tiv, unde auriul licărea, strălucea şi sclipea ca nişte mici comete.

Scarlett nu urâse niciodată ceva atât de frumos. Nu se împotrivi când Slujitoarele o ajutară să o îmbrace, sperând că acum treaba lor era terminată şi că, în sfârşit, aveau să plece. Dar de îndată ce Scarlett fu îmbrăcată, apăru un nou însoţitor.

Chipul lui era prea frumos ca să fie uman. Avea pielea măslinie, ochii mărginiţi de gene groase şi lungi şi buze cu un contur care îl făcea să pară că zâmbea mereu. Mantia lui verde era de culoarea frunzelor iederei otrăvitoare în Sezonul Cald. Aceasta îi căzu în jurul gleznelor când făcu o plecăciune atât de reuşită în faţa lui Scarlett, încât din pocalul plin din mâna lui nu se vărsă nici măcar o picătură.

„Cu siguranţă este tot o Soartă.”

Fire dulci de magie se amestecau cu pocnetele entuziasmate aurii care se roteau în jurul lui.

Domniţa Prizonieră nu se mai legăna, ci era atentă la noua şi tânăra Soartă cu o combinaţie nehotărâtă de fascinaţie de un roşu aprins şi dezgust galben când el întinse mâna liberă ca să o strângă pe a lui Scarlett.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc, Înălţimea Ta! Inelele de pe degetele lui străluciră când îi aduse mâna la buze şi i-o sărută curtenitor. Ne vom petrece mult timp împreună. Sunt Otrăvitorul.

Scarlett îşi retrase imediat mâna, amintindu-şi de familia nemişcată pe care o găsise în timpul Festivalului Soarelui.

— Se pare că deja ţi-a auzit numele şi nu prea îi place, spuse Domniţa Prizonieră din cuşca ei.

— O voi face să se răzgândească. Otrăvitorul zâmbi, dezgolindu-şi dinţii perfect aliniaţi. Voi deveni cel mai bun prieten al ei.

— Mă îndoiesc, zise printre dinţi Scarlett.

El îşi puse mâna pe piept, în dreptul inimii, pietrele preţioase strălucind pe degetele lui.

— Credeam că eşti mai amabilă decât tatăl tău. Orice am făcut ca să te ofensez te rog să mă ierţi. Altfel, va fi o seară foarte plictisitoare. El întinse un braţ spre Scarlett. Sunt aici să te însoţesc la încoronare.

— Atenţie! o avertiză Domniţa Prizonieră.

— Calmează-te, spuse Otrăvitorul. Chiar crezi că aş răni-o pe fiica lui Gavriel?

— Nu o avertizam doar pe ea. Vocea Anissei se domoli puţin, iar ochii ei căpătară o nuanţă albă descurajantă. Tortura şi moartea sunt pe drum.

Scarlett tremură.

Otrăvitorul o trase puţin mai aproape de el.

— Nu te agita, mică stea. Cred că tot ce spune este că va fi o petrecere dramatică.

Fără alte solemnităţi, Otrăvitorul o scoase pe Scarlett din cameră şi o conduse pe holurile mari înainte să coboare printr-o serie de culoare subterane care duceau din Menajerie în Turnul Auriu al palatului regal.

Soarta vorbi încontinuu cât tot urcară spre vârful turnului. Lui Scarlett îi era cald cu rochia grea şi machiajul strălucitor. Dar Otrăvitorul devenea tot mai vioi cu fiecare şir de trepte, ca şi când avertismentul Domniţei Prizoniere l-ar fi emoţionat cu adevărat.

El nu se opri până nu ajunseră în faţa camerei unde trebuiau să-i întâlnească tatăl.

— Am vorbit serios când am spus că vreau să ne împrietenim. Poate că nu mă placi, mică stea, dar dacă ai nevoie de mine, te voi ajuta.

Zâmbetul lui fermecător deveni din ce în ce mai toxic în clipa în care uşile din faţa lor se deschiseră, lăsându-i să intre în camera în care îi aştepta Steaua Căzută.

Tapiseriile care înfăţişau războaiele violente atârnau pe pereţi, iar foamea de bogăţie era evidentă la Steaua Căzută. El se afla în mijlocul grupului de străjeri, tineri musculoşi, femei şi

bărbaţi, care trebuie să fi fost cei mai buni din Valenda, dar care, pe lângă Gavriel, păreau nişte copii care încercau să se îmbrace frumos. Aerul din jurul lui era încărcat de scântei; ochii îi erau plini de flăcări; mantia pe care o purta îi cobora de pe umeri ca aurul lichid.

Când ea intră, el căscă ochii. Licărul roz al surprinderii, culoarea inimilor fragile, se zări şi, pentru o clipă atât de scurtă încât poate nervii lui Scarlett o păcăliră, îşi imagină că el o vedea pe mama ei.

Gavriel o luă de braţ de la Otrăvitorul şi o conduse spre balcon. După atenţia cu care o trata, nimeni nu ar fi presupus că, în urmă cu câteva ore, ucisese pe cineva în faţa ei.

Aplauzele şi strigătele de bucurie izbucniră când ieşiră afară. Curtea de sticlă de dedesubt era plină de oameni. Copiii stăteau pe umerii părinţilor, iar ceilalţi se îngrămădeau în fântâni şi se urcau în copaci, niciunul dintre ei neştiind de ce aclamau cu adevărat.

Privirea i se opri asupra unui băieţel care purta o coroană din hârtie şi care se holba la Steaua Căzută ca şi când ar fi vrut ca Soarta să îl observe. Alţi copii şi adulţi se uitau la Scarlett în acelaşi fel, admirând-o doar pentru că era într-o rochie uimitoare şi stătea pe un balcon lângă bărbatul care deţinea toată puterea.

Scarlett voia să vomite. Nu era prinţesa ori salvatoarea lor; era eşecul lor. Nici măcar nu ascultă ce spunea Steaua Căzută până ce nu auzi cuvintele „Paradise cea Pierdută”.

Scarlett se concentră mai mult.

— În istorie, Paradise este cunoscută ca o hoaţă şi o criminală, dar eu am cunoscut-o ca soţie. Gavriel închise ochii şi se încruntă, mimând tristeţea. Ea este motivul pentru care am revenit în Valenda. Aş vrea să pot spune că am venit ca să vă salvez pe toţi de răufăcătorii care l-au ucis pe ultimul vostru pretendent la împărăţie, dar eram pe drum înainte să se întâmple asta. Am venit aici din partea cealaltă a lumii imediat ce am aflat că un tâlhar pe nume Dante Thiago Alejandro Marrero Santos urmează să fie încoronat împărat. Ştiam că trebuie să îl opresc. Nu el era copilul pierdut al lui Elantine, ci soţia mea, Paradise cea Pierdută.

Toţi cei din curte rămaseră cu gura căscată şi oftară. Toată lumea era dispusă să îl creadă, deşi nu avea nicio dovadă

concretă.

Ovaţiile spectatorilor încetară respectuos când Gavriel le promise că avea să domnească aşa cum şi-ar fi dorit soţia lui moartă. Vocea chiar i se sparse, iar lui Scarlett i se păru că vede câteva doamne leşinând. Faptul că ar fi trebuit să pară mai în vârstă dacă fusese căsătorit cu Paradise nu părea să alarmeze pe nimeni.

— Iar acum, spuse Steaua Căzută, aş vrea să vă prezint o persoană deosebită. Eu şi Paradise am avut un copil, pe noua voastră prinţesă, Scarlett. El îi puse diadema cu rubine pe cap. Ea este singura mea moştenitoare, dar nu vă îngrijoraţi, intenţionez să rămân la conducere foarte mult timp.

Curtea izbucni în aplauze. Probabil câţiva indivizi cu intuiţie îi percepură ultimele cuvinte mai mult ca pe o ameninţare decât ca pe promisiune a prosperităţii, dar Scarlett nu le văzu chipurile când Steaua Căzută flutură o mână şi Otrăvitorul înaintă, ţinând o coroană de aur atât de mare încât majoritatea muritorilor s-ar fi aplecat sub greutatea ei. Părea un simbol, pentru că în curând toţi oamenii din imperiu urmau să fie striviţi de pumnii Sorţii care o purta.

Scarlett încercă să se îndepărteze de el când părăsiră balconul, dar Steaua Căzută o luă de braţ.

— Vreau să-mi fii alături în seara asta.

Împreună coborâră toate treptele Turnului Auriu spre sala tronului şi intrară într-un coşmar care părea a fi o petrecere.

51.
Scarlett

O astfel de festivitate ar fi intrat în cărţile de istorie şi, în cele din urmă, s-ar fi transformat în basme romanţate care ar fi făcut chiar şi părţile îngrozitoare să pară interesante. După o sută de ani, era posibil ca oamenii care auziseră de celebrarea încoronării Stelei Căzute să-şi dorească să fi participat la ea, deşi, de fapt, mulţi dintre cei prezenţi îşi doreau să nu fi făcut parte din mulţimea norocoasă căreia i se permisese accesul înăuntru.

Scarlett nu ştia cum hotărâseră străjerii pe cine din curte să lase înăuntru, dar se întrebă dacă li se spusese că aveau să fie răsplătiţi dacă ar fi supravieţuit nopţii pentru că, în ciuda tuturor felurilor de abuzuri, nimeni nu părea să riposteze.

Aproape de scările pe care tocmai coborâse, Slujitoarele coseau buzele invitaţilor cu fir gros şi roşu. Apoi, Mireasa Necăsătorită cu vălul ei de lacrimi săruta toţi bărbaţii însuraţi până ce soţiile lor începeau să plângă. Prinţul Inimilor părea să se destrăbăleze, dar Scarlett nu se uită la el suficient de mult timp încât să vadă ce făcea. Sau poate că el era cel care controla emoţiile astfel încât toţi oamenii să se poarte frumos.

Preoteasa emana suferinţă când ocolea invitaţii într-o rochie din straturi de material subţire ca un văl care se umfla atunci când ea se mişca. Scarlett nu-i vorbise niciodată, dar Anissa îi spusese că darul Preotesei era vocea sa. Soarta putea face o persoană să îşi trădeze mama, jumătatea sau cele mai îngrozitoare secrete.

Scarlett încercă să se îndepărteze mai mult de Preoteasă – nu că ar fi fost multe locuri sigure. Tronul pe care Gavriel s-ar fi aşezat de obicei sângera acum, ca şi când ar fi fost chiar Tronul Însângerat din Pachetul Destinului, deşi Scarlett nu ştia dacă era acel tron sau doar o reproducere. În faţa acestuia se afla o scenă veselă din lemn lustruit care duhnea a putreziciune şi tortură. Era exact ca scena din spatele casei lui Nicolas. Scarlett urmări cum Nebunul îi mişca pe oameni în jurul acesteia ca şi când ar fi fost nişte paiaţe. Braţele şi picioarele le erau legate cu aţe pe care Nebunul le controla cu ajutorul magiei pentru ca mişcările lor să fie smucite ca ale unor marionete.

Scarlett voia să îi elibereze pe toţi, dar nu păreau să se afle

într-un pericol la fel de mare ca oamenii din jurul Otrăvitorului care ţineau neliniştiţi cupe cu lichid purpuriu efervescent. Nu ştia ce fel de joc juca el, dar îşi aminti de avertismentele Anissei despre tortură şi moarte când observă câteva dintre cele mai noi decoraţiuni din cameră: statui din piatră în mărime naturală şi sculpturi de gheaţă care se topea ale oamenilor care ţineau cupele.

Scarlett se înfurie şi plecă să îşi caute tatăl.

— Cred că Sorţile tale exagerează. Credeam că vrei ca oamenii tăi să te adore.

— Nu fac decât să se distreze.

— Eu nu mă distrez. Îşi smuci braţul din prinsoarea lui Gavriel. Vreau să anunţi sfârşitul petrecerii. Scarlett ştia că era posibil ca vorbele ei să aibă urmări, dar merita să se opună situaţiei.

Asta nu mă face să vreau să îmi controlez pe deplin puterile şi să devin una dintre Sorţile tale.

Chipul lui Gavriel se ridă de supărare.

— Otravă, transformă-i din nou în oameni; fiicei mele nu îi place jocul acesta.

După câteva minute, majoritatea statuilor şi sculpturilor se transformară din nou în oameni. Dar ororile serii nu se terminară.

Tocmai când Otravă îşi readucea la viaţă ultima statuie, Scarlett zări un chip frumos printre străjerii de lângă uşi. Pielea aurie, gura jucăuşă şi ochii căprui blânzi se fixară asupra ei. *Julian.*

Scarlett ar fi trebuit să îşi mute privirea. Ar fi trebuit să facă ceva pentru a cauza o distracţie astfel încât Julian să poată fugi de la petrecerea asta nenorocită. Deocamdată, deghizarea lui ţinea la distanţă Sorţile, dar nu prea însemna că era în siguranţă.

— Străjerul acela tânăr, spuse Steaua Căzută, urmărindu-i privirea. Îl cunoşti? Să îl aduc aici? Poate ne-ar fi de folos ca să îţi încerci noile puteri.

— Nu, spuse Scarlett.

Dar, pe de altă parte, ar fi trebuit să facă lucrurile diferit. Ar fi trebuit să spună orice în afară de acel singur cuvânt. De îndată ce îl rosti, Steaua Căzută se întoarse spre cea mai apropiată Soartă – Preoteasa, cea a cărei voce hipnotiza

oamenii.
— Adu-l aici pe străjerul cu cicatrice pe faţă, îi ordonă Steaua Căzută.
— Nu o face, te rog! spuse Scarlett. Dar *rugămintea* ei păru la fel de eficientă ca şi *refuzul,* făcând-o pe Steaua Căzută doar să rânjească atunci când Preoteasa îşi strecură un braţ în jurul lui Julian şi îl convinse să înainteze.
— Nu cred că ar trebui să îmi încerc puterile aici, spuse Scarlett. Dacă eşuez ca înainte? Nu vreau să te fac de râs.
— Nu cred că se va întâmpla de data asta. Gavriel îi aruncă un zâmbet neliniştitor când Preoteasa apăru ţinându-l de braţ pe Julian.
O buclă de păr castaniu îi cădea pe frunte. Părea mult mai tânăr decât afurisitul pe care îl întâlnise prima dată în Trisda şi mult prea muritor când Preoteasa îşi înfipse degetele în braţul lui.
Pielea ei strălucea ca marmura, iar rochia lungă o făcea pe Scarlett să se gândească la sacrificarea fecioarelor – deşi avea sentimentul că Julian urma să fie sacrificat în scenariul acesta.
Dar Julian nu se înjosi, ci rămase demn, înconjurat de explozii curajoase galbene şi vârtejuri nesăbuite maronii.
— Mulţumesc pentru că m-ai adus aici, spuse el. Speram să o invit pe noua prinţesă la dans.
Amuzamentul făcu ochii Stelei Căzute să se lumineze.
— Mai întâi trebuie să îmi răspunzi la o întrebare. Scântei vesele umplură aerul când el se întoarse spre Preoteasă. Întreabă-l cum de o cunoaşte pe fiica mea.
Soarta repetă întrebarea, iar când vorbi, vocea ei fu singurul lucru pe care îl auzi Scarlett. Era sunetul luminilor strălucitoare, al lunilor pline, al dorinţelor pe cale să fie împlinite.
Julian răspunse fără ezitare.
— Este iubirea vieţii mele.
Inima lui Scarlett se frânse şi explodă în acelaşi timp.
Scânteile din jurul Stelei Căzute se transformară în flăcări neîmblânzite.
— Poate că de aceea nu ai reuşit să îţi controlezi puterile. Îl iubeşti şi tu?
Preoteasa repetă întrebarea Stelei Căzute, adresându-i-se lui Scarlett. Brusc, nu se putea gândi decât la Julian. Ei erau din

nou la Caraval, încolăciţi pe un pat în timp ce el îi oferea o picătură de sânge ca să îi salveze viaţa. Îl iubise atunci şi îl iubea şi acum, dar nu putea să recunoască aşa ceva de faţă cu Gavriel.

— Nu te opune întrebării, *auhtara;* altfel, te va ucide.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Scarlett.

— Da, îl iubesc cu disperare!

— Ce dezamăgitor! Gavriel îi făcu semn Preotesei, care începu să îl târâie pe Julian.

— Opreşte-te! Scarlett încercă să îi urmeze.

Steaua Căzută îi cuprinse braţul cu o mână de un roşu intens, pe cale să ia foc, şi o trase către tronul însângerat.

Durerea atroce îi străbătu umerii. Scarlett strigă, atrăgând asupra ei priviri din toată sala de bal.

— N-am de gând să-i fac rău şi aş prefera să nu te rănesc din nou, dar o voi face dacă nu te porţi frumos. Mâna Stelei Căzute se răci, dar continuă să o ţină pe Scarlett de braţul băşicat, conducând-o înapoi spre tronul însângerat când Preoteasa îl duse pe Julian lângă scena revoltătoare a Nebunului.

— Nu vreau să ne audă şi să dea un spectacol ca acela pe care l-ai aţâţat cu *darul* meu.

— La ce te referi? întrebă Scarlett.

— Nu cred că trebuie să ne mai prefacem. Steaua Căzută îşi plecă buzele spre urechea lui Scarlett. Nimic din ce ai făcut în ultima săptămână nu a fost un secret. Chiar credeai că Anissa nu mi-ar fi spus ce pui la cale?

Da.

— Va trebui să te pedepsesc din nou pentru asta mai târziu, dacă nu cumva te dovedeşti utilă acum. Gavriel se aşeză pe tronul însângerat şi o forţă pe Scarlett să ia loc pe cotieră ca un obiect de decor. Mai devreme spusese că era o prinţesă, însă era doar un pion. Sângele îi pătă spatele rochiei frumoase când se întrebă cum o mai trădase Anissa. Dar nu era vremea să îşi facă griji.

Toţi cei aflaţi la petrecere urmăriră cum Julian fu adus pe scenă din partea cealaltă a camerei. Scarlett îl îndemnă să fugă, dar el probabil se temea pentru ea, pentru că nu se opuse când Nebunul şi Preoteasa îi legară funii în jurul braţelor şi picioarelor.

— Acum, şopti Gavriel. Vreau să îţi foloseşti puterile asupra

lui ca să-i iei dragostea pentru tine şi să o înlocuieşti cu ură. Imediat ce îi citesc în privire că te dispreţuieşte sincer, îi permit să plece viu.

— Nu pot s-o fac. Vocea lui Scarlett tremură cu fiecare cuvânt, şi nu doar pentru că întregul ei trup respingea ideea de a-l face pe Julian să o dispreţuiască. Nu pot să controlez emoţiile.

— Atunci va muri, spuse chibzuit Gavriel. Şi dacă simt că încerci să îmi schimbi în vreun fel sentimentele, voi incendia toată sala şi-i voi ucide pe toţi oamenii dinăuntru.

Scarlett inspiră delicat când se uită rapid la toţi oamenii neajutoraţi din sală. Jumătate o priveau acum pe ea, restul petrecăreţilor fiind întorşi spre Julian, care era legat ca o marionetă pe scenă. Iar culorile din jurul lui erau tot intense, strălucitoare şi pline de o profundă şi nesfârşită dragoste de un roşu închis. Scarlett nu mai simţise niciodată atât de multă dragoste. Era pură, altruistă, lipsită de temeri sau regrete. În clipa aceea, Julian nu-şi dorea decât ca *ea* să fie în siguranţă.

Iar tânăra trebuia să-l lipsească de toate acele sentimente ca el să trăiască.

Scarlett ar fi putut să plângă. Se uită la el şi şopti cuvintele „te iubesc”, ştiind că probabil nu ar mai fi putut să le rostească vreodată. Dacă ar fi reuşit să îşi controleze puterile, ar fi făcut mai mult decât să-l lipsească pe Julian de capacitatea de a o iubi – ar fi devenit în sfârşit una dintre Sorţile tatălui ei şi n-ar mai fi fost în stare să iubească.

Aşadar, înainte să încerce să şteargă dragostea lui Julian, îşi permise să o mai simtă o ultimă dată. Îşi lăsă dragostea să o atingă pe a lui, aşa cum două instrumente separate ar fi putut cânta împreună ca să dea naştere unui cântec mai frumos şi, brusc, Scarlett îşi dădu seama cum să schimbe ce simţea Julian – cum să-i schimbe cântecul astfel încât să nu îl mai acompanieze pe al ei.

Înainte, încercase mereu să proiecteze un sentiment sau o imagine asupra unei alte persoane, dar ce trebuia să facă era să îi forţeze emoţiile. Trebuia să-şi proiecteze magia şi să le sucească până când culorile ar fi început să se schimbe la nesfârşit…

— Nu! Julian se zbătu în sforile care îl ţineau pe scenă. Poate că nu auzise instrucţiunile Stelei Căzute, dar ştia care era

scopul final al Sorţii pentru Scarlett. Julian ştia că atacul asupra emoţiilor lui era cauzat de magia ei – de magia în privinţa căreia o avertizase. Nu face asta, Roşiuţo!

Steaua Căzută bătu din palme, iar scânteile îi ţâşniră din vârfurile degetelor.

Pe scenă, lui Julian i se prelingeau lacrimile pe obraji. I se împotrivea, luptându-se din răsputeri cu puterile ei, dar chiar şi lupta lui îi ajuta magia lui Scarlett să câştige. Ea vedea cum dragostea lui se transforma în ură.

Scarlett începu să tremure.

Steaua Căzută o apucă din nou, ca să nu cadă de pe cotiera tronului. Nu ştia dacă din cauza luptei cu Julian sau din cauză că în sfârşit îşi accesase pe deplin puterile, dar avea impresia că nu-şi mai controla trupul.

Simţea magia folosită umplând-o şi înconjurând-o la fel cum, în urmă cu doar câteva clipe, o făcuse dragostea ei pentru Julian. Era năvalnică şi puternică. Fără măcar să încerce, vedea mai mult decât emoţiile lui Julian. Scarlett vedea culorile din partea cealaltă a sălii. Verdele nerăbdător al câtorva Sorţi dansa împrejurul unui curcubeu de culori umane îngrozite şi morbid de curioase, iar ea ştiu că dacă ar fi vrut, le-ar fi putut schimba pe toate cu un gând. Era minunat în toate sensurile greşite. Fiecare centimetru al pielii ei o furnica. Când se uită în jos, pielea îi strălucea cu praf auriu şi magia Sorţilor.

— În sfârşit! Steaua Căzută îi strânse braţul mai puternic. Aproape ai reuşit, *auhtara!*

Julian strigă din nou.

— Nu o face, Scarlett!

Părea ciudat să-şi audă numele. Până acum, nu-i mai zisese „Scarlett”. Dar numele nu durea la fel de mult pe cât ar fi trebuit.

— Eşti aproape, spuse Steaua Căzută. Renunţă la ce simţi pentru el şi stăpâneşte-ţi restul puterii!

Scarlett insistă mai mult, iar Julian se încruntă. Ea vedea marginile emoţiilor lui devenind maronii, aşa cum se întâmpla cu capetele unui lucru care ardea.

Julian se agită în sfori.

— Ai minţit, Scarlett! Ai spus că mă vei alege întotdeauna! Ochii lui emoţionaţi îi întâlniră pe ai ei, dar, pentru prima dată, fură lipsiţi de căldură.

Ea nu îl salva – îl distrugea.

Magia ei şovăi.

Nu putea să o facă.

Anissa spusese de nenumărate ori că Scarlett trebuia să devină ce îşi dorea Steaua Căzută ca să îl înfrângă, dar Soarta o trădase. Iar Scarlett ştia că, deşi era singura cale să îşi învingă tatăl, presupunea trădarea lucrurilor în care credea. Dacă îi permitea lui Gavriel să o oblige să facă asta, cât mai putea să insiste imediat ce dragostea ei dispărea şi devenea o Soartă? Ar fi ameninţat din nou Gavriel să îl ucidă pe Julian dacă ar fi refuzat să îl lipsească pe bărbat de capacitatea de a iubi? Şi ar fi putut oare să i se împotrivească – şi-ar mai fi dorit măcar?

Scarlett îşi accesă din nou magia şi descâlci emoţiile lui Julian, eliberându-le până ce nu mai fură încâlcite, înnodate şi urâcioase.

El încetă să se mai zbată, plecându-şi capul, dar tot reuşi să se uite la ea cu cei mai frumoşi ochi căprui pe care îi văzuse tânăra vreodată. Erau sticloşi şi roşii – încă suferea, dar tot era îndrăgostit de ea.

Steaua Căzută o strânse pe Scarlett de braţ, făcând băşicile să se spargă pe pielea deja arsă, dar gestul nu fu suficient să o facă să se răzgândească. Putea să o ardă, să o tortureze şi să o pună din nou într-o cuşcă, dar nu mai putea să o oblige să îl rănească pe Julian.

— Ce faci? întrebă el.

Scarlett zâmbi mulţimii, ca şi când asta ar fi fost o parte din spectacolul pe care el o forţase să îl dea, dar ea vorbi în şoaptă, ştiind că sfidarea lui publică l-ar fi putut determina să îl ucidă foarte repede pe Julian.

— Fac un nou târg. Dacă îmi vrei puterile, ţi le voi da, dar nu aşa. Dacă nu pleacă în clipa asta, nu obţii nimic de la mine.

Sângele tronului ţâşni mai repede, acoperind braţele Stelei Căzute.

— L-aş putea ucide pentru neascultarea ta.

— Dar apoi nu îmi vei obţine niciodată puterile. Scarlett continuă să zâmbească în timp ce alte capete se întoarseră spre ei, probabil curioase de ce spectacolul se oprise brusc. Eliberează-l acum sau nu am să mai fac niciodată nimic pentru tine.

— Foarte bine. Îţi voi oferi ce vrei. Steaua Căzută le făcu semn Nebunului şi Preotesei să îl dezlege pe Julian. Vezi cât de generos pot fi? întrebă Gavriel. Iubitul tău preţios va fi curând liber, dar când ne vom revedea, mă aştept să îţi respecţi promisiunea. Îţi vei accepta puterea, vei deveni o adevărată nemuritoare şi mă vei scăpa de slăbiciunea care poate să mă facă să iubesc. Dacă dai greş, îi voi tortura pe toţi cei la care ţii până când mă vei implora să îi salvez de suferinţă şi, în cele din urmă, să-i ucid.

52.
Scarlett

Scarlett nu ştia cât ar fi durat ca Steaua Căzută să vină după ea în acea seară, dar nu avea nicio intenţie să fie acolo când ar fi sosit. Imediat ce i se dădu permisiunea să plece de la această petrecere oribilă, se grăbi prin tuneluri până ce ajunse în camera ei din Menajerie.

Domniţa Prizonieră sări de pe stinghia aurită într-o agitaţie de material violet în clipa în care Scarlett intră în cameră.

— Ce…

— Nu-mi mai vorbi, prefăcuto! M-ai dezamăgit!

Anissa se încruntă simpatic.

— Am încercat să te avertizez; ţi-am spus că nu pot să mint.

— Ţi-am zis să nu mi te adresezi!

Scarlett îşi scoase rochia însângerată imediat ce ajunse în dormitor şi se grăbi să îşi îmbrace rochia vrăjită care se încălzi pe pielea ei ca şi când tânăra i-ar fi lipsit. Apoi deveni mai groasă şi mai puternică în momentul în care satinul moale se transformă într-o piele roşie care îi strângea pieptul şi se lărgea din talie.

— Scarlett, ascultă-mă! spuse Domniţa Prizonieră. Orice ai plănui…

— Nu mai vorbi! Scarlett scoase Cheia Visului şi se îndreptă spre uşă. Dacă nu eşti o trădătoare, atunci păstrează-ţi cuvintele ca să îl distragi sau să îl amăgeşti pe Gavriel când va veni după mine.

— Dar tortura…

Scarlett ignoră orice spunea Anissa. Introduse Cheia Visului în încuietoarea uşii gândindu-se doar la Julian şi sperând că se îndepărtase deja de palat când răsuci obiectul magic şi o deschise.

La început, crezu că nu funcţionase. Se afla pe holul unei temniţe mult mai murdare decât cea în care o închiseseră pe Tella străjerii lui Legend. Aerul mirosea a apă stătută şi a lucruri lăsate să moară. În spatele gratiilor de fier, Scarlett văzu diverse obiecte de tortură, rafturi, lanţuri şi sfori, iar apoi pe Julian, atârnând de tavan.

Picioarele îi cedară. Îl văzuse rănit, îl văzuse mort şi, totuşi, acum nu îi era mai uşor să-l privească.

Mâinile îi erau înlănţuite deasupra capului şi prinse de un

cârlig din tavan care îl făcea să atârne deasupra unei scurgeri pătate de sânge. Cămaşa îi era sfâşiată, pieptul roşu şi transpirat, iar chipul frumos era pe jumătate acoperit de o mască de metal pe care Scarlett o vedea doar parţial din cauză că îşi ţinea capul plecat ca şi când nu ar mai fi putut să-l ridice.

Probabil că tatăl ei le ordonase Sorţilor să pună mâna pe el de îndată ce scăpase de la petrecere sau se întorsese, ca un nesăbuit, după ea.

— Roşiuţă… Vorbea răguşit şi înăbuşit.

— Totul va fi bine! Ea încercă să pară încrezătoare, dar cuvintele i se sparseră când inima i se rupse în două. Am… Am să te eliberez.

— Nu, mormăi Julian. Tu… trebuie să pleci de aici.

— Nu fără tine. Scarlett se ridică pe vârfuri ca să îl coboare de pe cârligul din tavan, dar era prea sus ca să ajungă la el. Avea nevoie de o scară sau de un taburet.

Înnebunită, se întoarse alergând pe hol. Alţi câţiva prizonieri strigară după ea, dar îi ignoră cât căută şi găsi un mic taburet care, probabil, era al unui străjer absent. Ea îl târî înapoi şi urcă repede pe el.

Emoţiile lui Julian erau nişte umbre slabe şi gri. El se legănă cât ea căută încuietoarea cătuşelor de la mâini – doar că nu era nicio încuietoare, ci un lanţ nesfârşit. Trebuia să îl ridice ca să îi elibereze mâinile din cârligul de pe tavan, dar încheieturile i-ar fi rămas încătuşate.

El deschise şi închise ochii.

— Te iubesc, gemu Julian. Dacă mor… a fost… Culorile din jurul lui pâlpâiră şi dispărură complet.

— Nu! spuse Scarlett. Nu ai să mori! Vom depăşi momentul împreună sau niciunul. Nu renunţa, Julian! Te salvez, te salvez, te salvez, te salvez.

Scarlett repetă mantra în timp ce îşi folosi toată forţa ca să îi ridice trupul moale din cârligul de pe tavan. Pielea lui era rece şi lipicioasă din cauza transpiraţiei. El se lăsă pe ea, aproape doborându-i pe amândoi pe podea cu greutatea lui.

— Julian. Ea îi rosti numele ca pe o cerere când îi cuprinse cu braţele spatele febril şi îl ajută să se ridice. Trebuie să ajungem la uşa celulei, iar apoi pot folosi Cheia Visului ca să ieşim de aici.

— Mă tem că, de data asta, cheia nu-ţi va fi de folos. Toate

gratiile din închisoare se aprinseră, umplând temniţa cu flăcări violente roşii şi portocalii când Steaua Căzută apăru în partea cealaltă a celulei lui Julian. Otrăvitorul, care ţinea mereu o cupă cu toxine, stătea lângă el, cu un zâmbet entuziasmat care se lărgi în lumina focului.

Scarlett încercă să fugă cu Julian spre uşă, fără să îi pese că aceasta ardea, dar Steaua Căzută ajunse primul. El o deschise larg şi în afara razei ei de acţiune când intră în celulă.

Îşi scosese coroana, dar hainele regale erau încă ude de sânge. Picăturile roşii stropiră pietrele de pe pământ când se apropie.

Rochia lui Scarlett se transformă imediat. Cu o rafală de pocnete metalice, pielea roşie se preschimbă într-o rochie feroce cu armură de oţel.

Gavriel râse puternic şi urât.

— Rochia Înălţimii Sale… Rochia ta nu m-a plăcut niciodată.

— Nu cu asta s-a îmbrăcat Regina Azane când a murit? întrebă Otrăvitorul. Credeam că este mai mult o îndrăgostită, nu o luptătoare.

— Poate că nu îi place de niciunul din voi, spuse Scarlett.

— Cu siguranţă nu m-a plăcut niciodată. Este şi păcat. Azane ar fi putut fi minunată. Degetele Stelei Căzute se aprinseră. Nu vreau să te rănesc.

— Atunci nu o face! Scarlett îl strânse mai bine pe Julian şi căută cu privirea o altă ieşire, dar în faţa lor erau doar trei ziduri impenetrabile şi gratii aprinse. Lasă-ne să plecăm!

— Încerc să te ajut, *auhtara!*

Bărbatul mai făcu un pas şi, înainte ca Scarlett să se poată feri de el, îi atinse umeri placaţi cu oţel cu o mână fierbinte.

Scarlett ţipă şi îi dădu drumul lui Julian. Armura rochiei se îngroşă, dar nu suficient încât să oprească durerea, iar ea nu era îndeajuns de puternică să se elibereze. Arsura lui de mai devreme nu era nimic în comparaţie cu ce simţea acum.

— Nu mi te mai împotrivi; te salvez, *auhtara!* Ochii aurii îi întâlniră pe ai ei. Dacă pleci cu băiatul acela de sub braţul tău, vei avea aceeaşi soartă ca Regina Azane, care s-a transformat în acea rochie şi Reverie, care a devenit cheia din mâna ta. Au fost Sorţi care s-au îndrăgostit de oameni şi care şi-au permis să devină muritoare şi să piară. Dar magia nu poate muri. Aşadar, când trupurile lor au murit, magia le-a fost transferată

în obiecte. Asta îţi doreşti?

— Dacă înseamnă să nu devin niciodată ca tine, atunci da, spuse Scarlett gâfâind; aerul era aproape prea fierbinte ca să respire. Ea tot încerca să se elibereze, dar prinsoarea lui era prea puternică. Nu reuşi decât să întindă mâna în spate şi să lase Cheia Visului în palma lui Julian. Pleacă…

— Nu poţi să-mi ceri să te părăsesc! Julian scrâşni din dinţi, o luă de mână şi o trase cu mai multă putere decât ar fi făcut-o un băiat care tocmai fusese torturat. Tot nu ar fi trebuit să fie suficient ca să o elibereze – Steaua Căzută o apucă mai strâns, arzându-i rochia de metal şi pielea până ce ea ţipă din nou – dar, în acelaşi moment dureros, rochia lui Scarlett se transformă.

În timpul unei respiraţii sacadate, rochia magică o lăsă pe Scarlett doar în cămaşă când se transformă în două mănuşi metalice care se prinseră de mâinile Stelei Căzute.

Peste tot în jurul lor, flăcările de pe gratii se transformară în fum.

Gavriel înjură.

Scarlett tuşi, dar era scăpată din mâinile lui. Rochia ei înăbuşise flăcările. Îl văzu luptându-se cu aceasta, topind mănuşile armate de pe mâinile lui, distrugând rochia care se sacrificase astfel încât Scarlett şi Julian să poată fugi.

— Opreşte-i! strigă Gavriel la Otrăvitorul.

Acesta păşi în faţa încuietorii întinzându-şi cupa mortală, pe cale să-i arunce conţinutul şi să îi transforme în piatră sau mai rău.

— Se pare că, până la urmă, nu vom fi buni prieteni.

Scarlett şi Julian se opriră brusc.

Gavriel era furios în spatele lor, încă luptându-se cu mănuşile. Otrăvitorul era în faţa lor, gata să îi transforme în piatră. Ei erau captivi. Scarlett îl apucă mai strâns pe Julian când, brusc, toate gratiile temniţei începură să se sfărâme şi să se regrupeze în jurul lui Otravă. Stâlpii groşi din metal îl conduseră departe de uşă în timp ce formară o nouă cuşcă, prinzându-l înăuntrul ei.

Aerul viciat, plin de fum deveni magic şi dulce.

— Legend este aici, spuse Julian gâfâind. El face asta.

— Foloseşte cheia acum! strigă Legend.

Scarlett nu îl vedea, dar nu ezită să îl asculte şi, împreună cu

Julian, se grăbi spre uşă.

Dar Otrăvitorul încă era prea aproape. Era întemniţat, dar asta nu îl opri să arunce conţinutul cupei.

Julian o împinse pe Scarlett în spatele lui, ferind-o de toxinele care acoperiră pieptul şi braţele lui.

— Nu! Scarlett ţipă, îl apucă pe Julian şi introduse Cheia Visului în broască, gândindu-se la sora ei şi la siguranţă, dar numai una din cele două dorinţe i se împlini.

53.
Scarlett

Scarlett intră pe uşă într-o ceaţă colorată şi agonizantă de portocaliu băşicat, galben arzător şi roşu violent. Umerii o usturau. Mai simţise durere, dar acum era singurul lucru pe care îl simţea.

— Adu-i prosoape ude şi apă rece! Două mâini puternice o ridicară şi o purtară spre un pat ca un nor.

— Nu, spuse gâtuită Scarlett. Îngrijeşte-te mai întâi de Julian.

— Sunt bine, Roşiuţo, zise el şi apoi veni ea, ţinându-i o cârpă rece pe umăr şi alinându-i un pic arsura când capul îi căzu pe pernele pufoase, iar lumea îşi pierdu claritatea.

Nu ştia cât timp îşi pierduse cunoştinţa, dar când îşi reveni, se trezi pe un nor roz şi auriu, din nou în dormitorul ei din Menajerie, înconjurată de coloane de marmură, fresce tulburătoare şi chipuri cunoscute, însă numai pe al lui Julian îl văzu cu adevărat.

Masca oribilă încă îi acoperea faţa pe jumătate, însă lanţurile din jurul încheieturilor dispăruseră. Stătea în picioare fără ajutor. Pieptul îi era neted şi bronzat, nu roşu şi transpirat, iar el respiră normal când desfăcu o cârpă udă ca să-i acopere gâtul şi pieptul.

— E adevărat? întrebă ea.

— Tu să-mi spui. El o sărută afectuos pe frunte, cu marginea gurii.

— Dar… cum de eşti teafăr? întrebă Scarlett.

— Mi-ai spus că depăşim momentul împreună sau deloc. Şi – Julian se încruntă cumva nedumerit – orice ar fi fost în cupa Otrăvitorului m-a vindecat.

— Era bine ca o parte să se fi vărsat şi pe Scarlett, spuse Tella.

Scarlett se întoarse ca să-şi vadă sora. Ea era cocoţată în cealaltă parte a patului, mâinile ei delicate apăsând o altă cârpă udă pe celălalt umăr al lui Scarlett. La prima vedere, arăta uimitor într-o rochie acoperită cu panglici de un albastru închis şi dantelă bleu. Dar când Scarlett se uită mai bine, văzu că ochii surorii ei erau umflaţi, iar obrajii îi erau pătaţi ca şi când toată ziua s-ar fi străduit să nu plângă.

— Tella? Cum ai ajuns aici?

— Am fost ajutată. Ea dădu din cap spre coloanele care

flancau ferestrele şi ceilalţi invitaţi din cameră. Sorţile.

Scarlett tresări.

Tella înnebunise. Le adusese pe Fecioara Morţii şi pe o altă Soartă cu mantie care păru foarte nelalocul său când perdelele străvezii îi fluturară pe la spate. El purta o mantie de lână peste umerii aplecaţi şi o glugă care îi ascundea toată faţa. Scarlett fu nevoită să se gândească la toate Sorţile până îşi aminti de Asasin, Soarta nebună care putea călători prin timp şi spaţiu.

— Este în regulă, spuse Tella, deşi Scarlett putea să jure că vocea surorii ei era mai subţire decât de obicei, ca şi când încă ar fi încercat să se convingă de asta. Îşi doresc acelaşi lucru ca şi noi.

Scarlett nu voia să aibă încredere în niciunul din cei doi şi ştia că sora ei ura Sorţile la fel de mult ca ea. Tella nu ar fi avut încredere în acestea două fără un motiv întemeiat, iar Otrăvitorul probabil că îi salvase viaţa lui Julian cu ce aruncase pe el.

— Otrăvitorul lucrează cu voi? întrebă Scarlett.

— Nu suntem aliaţi cu Otrăvitorul, răspunse Fecioara Morţii în timp ce Asasinul scutură din cap.

— Otravă lucrează singur! strigă Domniţa Prizonieră.

Scarlett se ridică în pat. Uitase complet de cealaltă Soartă trădătoare din partea opusă a uşii deschise.

— Trebuie să ieşim de aici! strigă Scarlett. Este o spioană!

— Bineînţeles că sunt o spioană, spuse Domniţa Prizonieră. De aceea m-a pus el aici, dar sunt şi de partea ta. Ea sări de pe stinghie într-un vârtej teatral de fuste mov şi apucă gratiile din faţa ei. Vreau să ies din cuşca asta. De ce crezi că i-am tăiat gâtul atunci?

— Poate că te plictiseai.

Scarlett ştia că Domniţa Prizonieră nu putea minţi, dar nu prea voia să o asculte.

Voia să urască toate Sorţile. Nu voia să se uite în ochii Fecioarei Morţii şi să îşi aducă aminte de cât de îngrozitor se simţise într-o cuşcă asemănătoare.

Scarlett nu ştia de ce îi ajuta Asasinul – era mai puternic decât oricine altcineva şi totuşi, emoţiile negre care îl înconjurau îţi dădeau senzaţia de zdrobire şi nefericire.

— Tella, de ce i-ai adus aici? întrebă Scarlett.

— De fapt, ei m-au adus. Fecioara Morţii este cea care mi-a

spus că eşti în pericol, iar Asasinul ne-a adus înăuntru. M-a adus aici ca să te caut, iar Legend a plecat să îl caute pe Julian. Voi doi l-aţi văzut?

— Ne-a ajutat să fugim, spuse Julian. Şi-a folosit iluziile ca să se împotrivească Stelei Căzute şi să îl ţină ocupat cât am plecat.

Chipul Tellei se albi ca hârtia.

— Nu ar fi trebuit să îl lăsaţi acolo.

— Se poate descurca singur, spuse Julian.

— Dar dacă a fost prins şi şi-au dat seama cine este? Îi vor lua toată magia. Trebuie să îl recuperăm. Se întoarse spre Asasin. Tu…

— Dacă ai să cobori ca să salvezi pe cineva, nu îl vei înfrânge niciodată pe Gavriel, interveni Anissa. Ai să tot repeţi aceleaşi greşeli – ai să sacrifici pe unul dintre voi ca să salvaţi pe altul.

— Dar nu putem să-l părăsim pur şi simplu!

Chipul palid al Tellei se înroşi ca şi când se temea că Legend şi-ar fi pierdut mai mult decât puterile. Părea gata să se lupte personal cu Steaua Căzută.

Pe Scarlett o dureau coastele. Se uită spre spaţiul gol de pe podea din faţa cuştii Domniţei Prizoniere, unde se aflase corpul mai devreme în acea zi. Steaua Căzută îşi rezolva problemele ucigând.

— Nu îl vom părăsi.

— Singura cale de a câştiga lupta este să devii ce îşi doreşte cel mai mult Steaua Căzută. Privirea violetă a Anissei o întâlni pe a lui Scarlett.

— Nu pot să fac aşa ceva, spuse Scarlett. Am încercat. Dacă îmi folosesc pe deplin puterile, devin altcineva…

Acela fu momentul în care Scarlett îşi dădu seama. Poate că *asta* trebuia să facă. Tatăl ei voia ca ea să se transforme, dar mai voia *pe cineva.* Scarlett vedea asta ori de câte ori el o privea cu un strop de tandreţe. Tot şi-o mai dorea pe Paradise, singura femeie pe care o iubise vreodată. O ucisese, dar îşi regretase fapta întrucât, ca toţi nemuritorii, era obsedat şi posesiv. Ea îi lipsea. Mama lui Scarlett era ce îşi dorea mai mult decât orice altceva.

În fundal, Scarlett îşi auzi sora opunându-se, dar toate cuvintele se transformară într-un zgomot alb când îşi dădu seama în sfârşit cum ar fi putut să-l înfrângă. Ideea era extremă

şi probabil ridicolă, dar dacă dragostea era singura slăbiciune a lui Gavriel, atunci trebuia să devină singura persoană pe care el o iubea.

— Asasinule? Poţi să iei alţi oameni cu tine când călătoreşti în timp?

— De ce trebuie să călătoreşti în timp? întrebă Julian când Tella rosti odată cu el „Pierdem vremea”.

Scarlett abia auzi cum Asasinul îi confirmă încet.

— Dar dacă te întorci în timp şi faci chiar şi cea mai mică schimbare, s-ar putea să nu mai reuşeşti să te întorci în prezent, iar cei pe care îi iubeşti aici nu te vor mai vedea niciodată.

— Dar dacă mă întorc în timp ca să fur o rochie şi să fiu atentă la o persoană, ca să pot să o imit?

— S-ar putea să nu schimbi nimic, spuse Asasinul. Dar călătoria în timp arareori decurge conform planului – ai putea ajunge să faci mai mult decât să furi o rochie şi să observi.

— Pe cine vrei să observi? întrebă Tella.

Dar după tremurul vocii ei, Scarlett îşi dădu seama că sora sa deja ştia ce descoperise ea.

— Vreau să mă întorc în timp ca să o văd pe mama noastră. Cuvintele lui Scarlett ar fi trebuit să pară imposibile, dar se afla într-o cameră cu oameni imposibili – trei Sorţi, un băiat care nu îmbătrânea şi o soră care murise şi revenise la viaţă.

Ideea lui Scarlett putea fi pusă în aplicare, dar era foarte periculoasă. Dacă eşua, Steaua Căzută putea să o ucidă la fel ca pe mama ei, să o pună într-o altă cuşcă sau să-şi respecte promisiunea făcută mai devreme şi să-i tortureze pe toţi cei pe care îi iubea ea. Dar dacă funcţiona, putea să-i salveze pe toţi – putea să salveze imperiul.

— Ştiu cum par toate astea, dar chiar cred că mama noastră este elementul principal în uciderea Stelei Căzute, îţi aminteşti secretul pe care l-ai împărtăşit în scrisoarea ta? Secretul care ne-a dezvăluit faptul că el a iubit-o? Am văzut-o în felul în care se uită la mine câteodată. O vede pe ea în mine, iar asta îl schimbă. Dacă pot să mă întorc, să fur o parte din hainele ei şi să o observ, atunci probabil că aş putea să conving Steaua Căzută că sunt ea. Dacă o fac, cred că va deveni destul de uman încât să fie ucis.

Tella scutură din cap. Scarlett nu se gândise niciodată că

acele bucle blonde ar fi putut vreodată să pară supărate, dar Tella păru furioasă când ele îi săltară în jurul feţei.

— Este moartă, Scarlett. Steaua Căzută a ucis-o.

— De aceea am nevoie de ajutorul Asasinului. Poate să mă ducă la Steaua Căzută şi să-i spună că a luat-o pe Paradise din trecut.

Tella se încruntă, strângând în pumni cârpa pe care o ţinea ca şi când ar fi putut să o transforme într-o armă.

— Chiar dacă îl convingi că eşti Paradise, ce se întâmplă dacă te va ucide pur şi simplu?

— Nu o va face. Cel puţin aşa spera Scarlett. Nu dacă îl conving că sunt Paradise când era însărcinată cu mine.

— Roşiuţo, trebuie să fie o altă cale.

— Are dreptate, insistă Tella. Nu cred că auzi ce spui – e o idee îngrozitoare.

— Nu, nu este, spuse Asasinul. Am mai văzut cum metoda a dat rezultate.

Toate capetele din cameră se întoarseră spre el. Asasinul nu se mişcase din poziţia lui de lângă stâlp, unde stătea adunând umbre – sau poate că le crea. Scarlett trăise cu o Soartă, dar puterea Asasinului era mult mai mare decât a Domniţei Prizoniere. Când vorbea, camera tremura la sunetul grav al vocii lui.

Totuşi, Tella avu curajul să se încrunte la el.

— Dacă ai văzut toate astea, de ce nu ne-ai spus că aşa trebuie să acţionăm?

— Din experienţa mea, ştiu că oamenilor nu le place când le spun că le-am vizitat viitorul şi ştiu că vor avea morţi dureroase dacă nu mă ascultă. Funcţionează doar dacă îi las să îşi dea singuri seama de asta.

— În vremuri grele, oamenii au nevoie de îndrumare, adăugă Fecioara Morţii.

— Au dreptate, se auzi vocea Anissei din cealaltă cameră.

Încruntarea frustrată a Tellei se adânci.

— Scar, nu e singura noastră opţiune. Am Ruscica din Biblioteca Nemuritoare. Dacă putem obţine o parte din sângele Stelei Căzute, atunci…

— Am încercat să îi iau sângele, spuse Scarlett. Planul acela nu a funcţionat.

— A sfârşit într-o cuşcă asemănătoare cu a ei. Domniţa

Prizonieră dădu din cap spre Fecioara Morţii.

Toată lumea tăcu.

Momentan, Tella părea să fi uitat cum să contrazică, iar Julian că voia să o ridice pe Scarlett de pe pat şi să o îmbrăţişeze pentru totdeauna, dar trebuia să aştepte.

— Este cea mai bună şansă a noastră, spuse Scarlett.

— Treci cu vederea doar un lucru. Fecioara Morţii îşi înclină capul spre Julian, iar apoi spre Tella. Dacă planul funcţionează, iar Gavriel simte o clipă de iubire, unul din voi trebuie să îl ucidă. Dacă Scarlett încearcă să îl ucidă pe Gavriel, s-ar putea să nu o mai iubească, iar apoi nu va fi uman.

— De ce nu poţi să o faci tu sau Asasinul? întrebă Tella.

— Steaua Căzută a vrut să se asigure că niciunul dintre noi nu îl va putea ucide vreodată, deci vrăjitoarea care l-a ajutat să ne creeze a făcut o vrajă. Dacă una dintre Sorţile lui încearcă să îl ucidă, moare ea în schimb.

— Atunci, o fac eu! Zâmbetul diabolic al Tellei ar fi putut rivaliza cu al unei Sorţi. L-aş ucide cu bucurie pe monstrul acela. Dacă mai este în sala tronului, pot să mă furişez înăuntru şi să o fac.

— Nu va funcţiona, spuse tărăgănat Jacks când intră în dormitor. Nu te vei putea apropia de el. Dar eu te pot duce suficient de aproape încât să îl ucizi.

54.
Donatella

— Ce cauţi aici? întrebă Tella.

— Şi eu mă bucur să te văd, dragă!

Jacks se uită doar la Tella cât aruncă şi prinse cu degetele-i lungi un măr negru ca şi când nu ar fi avut nicio grijă. Leneş, se uită la rochia ei elegantă; ea nu fusese la încoronare, dar voia să fie pregătită în caz că trebuia să se piardă în mulţime. Rochia era din panglici de un albastru închis combinate cu dantelă bleu care o făcea să pară un pachet ce putea fi uşor desfăcut, dacă ştiai de ce să tragi.

El, pe de altă parte, nu se schimbase din îngrozitoarea seară trecută. Cămaşa pătată de sânge părea să fi fost trasă peste rană după plecarea ei, ca şi când nu l-ar fi înjunghiat în piept şi nu ar fi curmat o legătură nemuritoare. Ea crezuse că o lăsa prea uşor să plece, dar, în mod clar, nu renunţase.

— Cum ne-ai găsit? întrebă Tella.

— Steaua Căzută a ţinut-o aici pe sora ta o săptămână. Nu este chiar o ascunzătoare genială, iar eu voi putea întotdeauna să te găsesc, Donatella. El muşcă din măr înainte să îl arunce pe podea. Fructul căzu cu un zgomot surd pe marmură şi se rostogoli afară din cameră pe uşa deschisă până ce dispăru sub cuşca poleită a Domniţei Prizoniere. Poate că între noi *nu* mai există o legătură, dar ce ne-a apropiat nu va dispărea niciodată întru totul.

— De aceea vreau să pleci! Tella încercă să nu ţipe; Jacks părea mereu să se simtă bine când el era cel care o supăra. Dar controlul precar pe care îl avusese asupra emoţiilor dispăruse în clipa în care apăruse tânărul. Nu voi mai avea niciodată încredere în tine.

— Vei avea, dacă vrei să îl salvezi pe Legend. Jacks se rezemă de cea mai apropiată coloană şi îşi încrucişă gleznele. Gavriel îl aduce chiar acum pe Legend în sala tronului. Îi plac animalele de companie magice. Gavriel are de gând să îl pună pe Apothic să îl bage într-o cuşcă, iar apoi să o închidă ca pe a Anissei, ca Legend să nu-şi poată folosi toate puterile ca să scape – în afară de cazul în care Gavriel este mort.

Tella scutură din cap. Nu voia să îl creadă, dar se temea că se întâmplase într-adevăr ceva în clipa în care Julian le spuse cum îi ajutase Legend să evadeze. Legend insistase ca Tella să

rămână cu Asasinul cât o căuta pe Scarlett, în timp ce Legend plecase în căutarea lui Julian. Trebuia să îl găsească şi să plece. Nu trebuia să fie o distracţie sau un martir.

Julian înjură, rostind câteva lucruri pe care le gândea Tella.

Jacks râse când studie masca neobişnuită care acoperea chipul lui Julian pe jumătate.

— Se pare că şi tu i-ai vizitat pe Apothic şi pe Gavriel.

Julian se încruntă la el.

— Pot să supravieţuiesc şi aşa.

— Asta e ideea, spuse Jacks. Cuşca asta îl va ţine pe Legend ca animal de companie şi prizonier. Chiar dacă moare şi revine la viaţă, va reveni în cuşcă şi doar moartea definitivă a lui Gavriel îl va elibera.

Se auzi un scârţâit, ca aprinderea unui chibrit, când Asasinul dispăru şi reapăru în aceeaşi clipă. El fusese lângă fereastră, iar acum stătea mai aproape de Scarlett, ţinând în mână o grămadă de haine deschise la culoare.

— Spune adevărul. Apothic aproape că a terminat de construit cuşca în jurul lui Legend.

— Atunci, scoate-l de acolo înainte să o termine, spuse Tella.

Asasinul nu se clinti, cu excepţia umbrelor care se ţineau de el şi care păreau să devină şi mai întunecate.

— Dacă fac ce îmi ceri, Gavriel va şti că eu am făcut asta şi îţi va distruge şansele de a-l ucide.

— Vezi? Jacks bătu din palme. Ţi-am spus că ai nevoie de mine!

— Nu, nu avem, zise Tella.

— Ba da, aveţi. Jacks zâmbi îngăduitor, ca şi când ar fi ştiut că avea dreptate. Ţi-am auzit planul. Nu vei reuşi să te furişezi acolo. Nimeni altcineva nu te poate ajuta. Asasinul va fi cu sora ta. Gavriel ştie că Fecioara Morţii îl urăşte. Singurul mod în care te poţi apropia suficient ca să îl ucizi este să intri în sala tronului cu mine. Gavriel se aşteaptă deja la asta. M-a trimis să te caut ca să te folosească drept avantaj împotriva surorii tale. El mă va lăsa să te aduc înăuntru.

Tella scutură furioasă din cap. Trebuia să fie o altă cale. Jacks avea să o trădeze din nou. Întotdeauna o ajutase şi întotdeauna plătise un preţ neaşteptat. *Dar o ajutase întotdeauna.*

— Tu ce câştigi din asta? întrebă Tella. De ce să trădezi

Steaua Căzută pentru noi?

Jacks îi zâmbi tăios.

— Nu o fac pentru voi. Doar pentru tine. Şi nu am să vă ajut degeaba. Gavriel se va aştepta să îţi controlez puterile când te voi preda şi nu putem să ne prefacem pentru că îşi va da seama. Dacă vrei să te apropii suficient ca să îl ucizi, va trebui să mă laşi să îţi controlez emoţiile astfel încât să mă adori.

Tella pufni.

— Ar trebui să cred că după ce se va termina totul, mă vei lăsa să te urăsc din nou?

— Nu, imediat ce se va termina, emoţiile tale îmi vor aparţine pentru totdeauna. În vocea lui Jacks nu se simţea nicio urmă de regret. Acesta e preţul ajutorului meu. Vei putea să îl salvezi pe Legend şi să îl ucizi pe monstru, iar eu te voi avea.

— Fabulezi! spuse Tella. N-am de gând să-mi trăiesc restul vieţii sub vraja ta.

— Atunci Legend îşi va trăi restul vieţii nemuritoare într-o cuşcă. Vrei să îl salvezi pe Legend şi, totodată, imperiul sau să te salvezi pe tine? Jacks îşi arătă gropiţele, zâmbindu-i jucăuş Tellei.

— Eşti nebun! spuse Julian.

— Nu o face! zise Scarlett.

Dar ambele lor obiecţii păreau slabe şi anoste în comparaţie cu ţiuitul din urechile Tellei. Pentru că Jacks nu era nebun; în ciuda cuvintelor ei, ştia că el nu fabula. Era hotărât şi dispus să facă orice era necesar ca să obţină ceea ce voia şi, din nefericire, ea era ce îşi dorea el.

— Dacă o faci, spuse încet Tella, te voi urî pentru totdeauna.

— Nu, dragostea mea. Dacă o fac, vei înceta în sfârşit să mă urăşti. Zâmbetul lui Jacks dispăru şi, pentru o clipă, păru foarte mâhnit, o umbră a persoanei cu gropiţe în obraji, cu ochi frânţi şi pete de sânge pe piept. Era un nemuritor care nu murea, dar care nu putea să trăiască vreodată pe deplin, pentru că lucrurile pe care voia să le mistuie îl devorau. Tella îşi imagină că a-ţi dori o persoană fără să o iubeşti era ca o foame nesfârşită – chiar dacă reuşeai să controlezi persoana dorită, sentimentul nu avea să fie niciodată suficient, iar să o eliberezi ar fi fost şi mai rău.

Ar fi trebuit să îşi dea seama că relaţia lor nu putea fi ruptă tăind-o cu un cuţit. Sau poate că acea tăietură condusese la

asta. Poate că Jacks o lăsase să pună capăt căsniciei pentru că legătura lor îl făcuse să ţină la ea cu adevărat, fapt care îi depăşea obsesiile nemuritoare, fixaţiile, dorinţa şi nevoia ca ea să îi aparţină. Dar acum că legătura lor era tăiată, nu-i mai rămăseseră decât impulsurile egoiste.

Stăpâna Norocului o avertizase că dacă Jacks nu o iubea, obsesia lui pentru ea avea să o distrugă. Dacă Tella accepta, exact asta urma să se întâmple. Dacă Jacks i-ar fi controlat emoţiile, ar fi simţit doar lucrurile care îi făceau lui plăcere sau care îi potoleau setea nestinsă pentru ea.

Tella voia cu disperare să creadă că mai exista o altă cale, dar nu se putea gândi la una. Iar când se uită prin cameră, nu văzu decât răul făcut de Gavriel: o mască de metal îi acoperea chipul lui Julian pe jumătate; Fecioara Morţii era în cuşca ei de perle; Domniţa Prizonieră era ţinută ca animal de companie. Apoi şi-l imagină pe Legend prins într-o cuşcă mult mai puţin frumoasă decât a Domniţei Prizoniere, purtând o mască asemănătoare cu a lui Julian, în timp ce Steaua Căzută îl etala prietenilor lui, pentru totdeauna.

Tella respiră sacadat. Legend trebuia să-şi petreacă eternitatea cu ea, nu prins într-o cuşcă şi, chiar dacă asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, tot nu putea lăsa lucrurile aşa. Nu putea permite ca Legend să fie prizonier pentru totdeauna şi nu putea fi motivul pentru care nu reuşise să ucidă Steaua Căzută. Poate că la început îşi dorise să îl distrugă din cauza mamei ei, dar, acum, totul era mai complicat.

Ura ideea, dar Jacks avea dreptate – fără ajutorul lui nu se putea apropia ca să ucidă Steaua Căzută.

— Tella, spuse Scarlett, nu trebuie să o faci.

— Ba da… cred că da.

— Fratele meu nu şi-ar dori asta, spuse Julian. Vom găsi o altă cale.

— Am încercat şi nu a funcţionat. Steaua Căzută este împăratul, tu porţi o mască, iar Legend este într-o cuşcă. Cu siguranţă nu ar vrea să fac asta, spuse Tella. De fapt, probabil că s-ar fi înfuriat pe ea. Dar ştiu că dacă aş fi în locul lui, ar face-o pentru mine.

El o salvase din cărţi, o salvase de Jacks, iar acum era în sfârşit rândul Tellei să îl salveze. Ea se întoarse din nou spre Jacks.

— Ce trebuie să fac?

— Stai… protestă Scarlett.

— Nu încerca să îi opreşti, spuse Asasinul. Nu ţi-ar plăcea rezultatul.

Se auzi încă un scârţâit uşor, iar apoi Asasinul cu glugă o luă pe Scarlett de mână. După o clipă, dispărură amândoi.

Jacks tremură.

— Am uitat cât de înfiorător este lucrul acesta.

— Nu eşti în măsură să spui ce este înfiorător, zise Tella.

— Te vei răzgândi curând în privinţa asta. Acum, dacă nu vă deranjează, vă rog să ne acordaţi puţină intimitate, spuse şi îşi îndreptă privirea spre Julian şi Fecioara Morţii.

Julian părea că voia să se certe, dar Fecioara Morţii îl conduse afară din cameră, lăsându-i pe Jacks şi pe Tella în mare parte singuri.

Jacks se apropiase ca să se rezeme de coloana de marmură din faţa Tellei.

Ea se ridică de pe pat, dar nu mai făcu niciun pas ştiind că ar fi putut fi ultima clipă în care alegea conştient să stea departe de el. Tella era atât de condusă de sentimente încât nu ştia cât de reale ar fi fost alegerile următoare imediat ce Jacks i-ar fi manipulat emoţiile.

— Trebuie să ne tăiem din nou în palmă?

Ideea păru să-l intrige, dar apoi scutură din cap.

— Aveam doar jumătate din putere când ţi-am schimbat emoţiile mai înainte. Aveam nevoie de o legătură fizică puternică pentru ca schimbul să funcţioneze. Acum nu am nevoie, având în vedere că Legend mi-a redat puterile depline. Dar din cauza jurământului pe care i l-am făcut, am nevoie de permisiunea ta.

— O ai. Dar… dar… dar… Mai voi să spună ceva doar că, brusc, Tella nu îşi aminti exact despre ce vorbiseră. Se simţea ameţită de parcă tocmai ar fi băut o jumătate de sticlă de vin.

Când începu să se clatine, braţele reci o cuprinseră – braţele lui Jacks. Degetele îi erau reci, poate puţin prea reci şi, totuşi, fiorul pe care o făcu să-l simtă nu-i păruse niciodată atât de plăcut.

O voce slabă îi spuse că nu ar fi trebuit să simtă astfel, că uita ceva ce trebuia să îşi amintească, dar apoi Jacks îi şoptea la ureche: „Este în regulă, am grijă de tine.”

O întoarse cu faţa la el. Gura i se strâmbă schiţând un zâmbet, ca şi când ar fi fost un pic prea agitat ca să îi zâmbească larg. Nu că ar fi avut vreun motiv să fie neliniştit. Zâmbetul lui era feroce şi orbitor şi, brusc, Tella simţi dorinţa copleşitoare de a deveni motivul tuturor zâmbetelor lui.

De ce îl respingea întotdeauna?

Ştia că Jacks o minţise şi o manipulase, dar la fel făcuse şi Legend. Legend o respinsese de nenumărate ori. Doar gândul la asta o făcea să se simtă descurajată, ca şi când ar fi respins-o din nou. El nu o dorea. Îi spusese să-şi găsească pe altcineva – pe cineva care să se uite la ea aşa cum o făcea Jacks acum.

Ochii lui licăriră argintiu şi albastru. Dintotdeauna i se păruseră nepământeni, dar, pe de altă parte, păreau înşelător de dulci, ca şi când el n-ar fi vrut decât ca ea să fie fericită.

— Cum te simţi acum, iubito?

„Iubito.” Îi plăcea când îi spunea aşa. Ştia că el nu putea să simtă cu adevărat dragostea, dar ar fi fost în regulă pentru că Tella avea suficiente sentimente pentru amândoi. Poate că la început fusese obsesia lui, dar acum Jacks era al ei.

Ea îi oferi cel mai frumos zâmbet.

— Simt că vreau să îmi petrec tot restul vieţii cu tine.

Gropiţele din obrajii lui Jacks îşi făcură din nou apariţia, şi erau minunate.

— Cred că e posibil să reuşim.

55.
Scarlett

Scarlett se întrebă dacă Asasinul îşi ascundea mereu chipul în gluga din lână. Era descurajant să nu vadă persoana care o dusese înapoi în timp. Dar era prea târziu să-şi facă griji în privinţa asta sau a oricărei alte decizii personale care o condusese pe aleea acoperită de gheaţă din anii trecuţi, cu o Soartă cunoscută pentru nebunia sa.

— Îmbracă-te! El îi înmână o rochie şi apoi o haină groasă şi roşie căptuşită cu blană groasă aurie care îi cobora până la genunchi, lăsând să se zărească rochia impresionantă cu romburi albe şi negre.

— Nu ar trebui să încerc să mă pierd în mulţime? întrebă Scarlett.

— O vei face.

Asasinul îşi înclină capul spre un capăt al aleii care părea să conducă spre Districtul de Satin. Era la fel de extravagant ca în prezent şi la fel de plin de oameni. Toată lumea care trecea pe alee purta haine colorate căptuşite cu blană vopsită. Unii aveau chiar şi umbrele care păreau făcute din blană de leopard.

— Va începe să ningă, mormăi Asasinul. Odată ce va începe să ningă, mama ta va merge pe trotuarul acela. Urmeaz-o şi fură-i hainele, dar orice ai face, nu schimba trecutul. Azi ea a aflat că este însărcinată cu tine. Nu o poţi împiedica din greşeală să te nască, dar dacă schimbi trecutul, alte momente din lumea ta ar putea fi anulate.

— Cum ar fi naşterea surorii mele?

— Da. Fii prudentă, prinţesă! Urmăreşte-ţi mama şi observ-o până când vei putea să furi rochia care îţi trebuie ca să îl păcăleşti pe Gavriel. Apoi pleacă de acolo cât de repede posibil. Te voi aştepta sub felinarul stradal defect.

Se auzi un mic scârţâit, iar apoi Asasinul dispăru.

Scarlett se grăbi să îmbrace hainele pe care i le dăduse. Umerii arşi o usturau indiferent ce material îi atingea, dar aerul rece şi viteza călătoriei în timp atenuaseră o mare parte din durere.

Primul fulg de nea căzu o clipă mai târziu, iar Scarlett se îndreptă spre capătul aleii, unde cărămizile reci se transformară în culoare ordonate acoperite de fulgi albi care licăreau ca un nou început pe care şi-l dorea a fi rapid şi

simplu.

Când venise cu ideea, îşi imaginase că întoarcerea în timp ca să-şi spioneze mama şi să-i fure rochia ar fi fost ca momentele din copilărie, când se furişa în dulapul ei ca să-i probeze papucii extravaganţi cu dantelă – o acţiune riscantă, dar nu una care să producă pagube. Scarlett nu intenţiona să schimbe trecutul, ci doar să-şi observe mama, să-i ia una dintre rochii şi poate un strop din parfumul ei, dar nimic mai mult.

Partea mai dificilă era să-şi convingă tatăl că ea era Paradise din trecut imediat ce Scarlett s-ar fi întors. Faptul de a-şi vedea mama mergând pe străzile acoperite de zăpadă nu trebuia să-i zguduie lumea lui Scarlett sau să o facă să uite cum să respire. La drept vorbind, să-şi vadă mama ca pe Paradise infractoarea ar fi trebuit să o mai scape de vinovăţia pe care ar fi putut să o simtă.

Dar urmărindu-şi mama pe stradă, Scarlett o văzu pentru prima dată nu ca în amintirile sau imaginaţia ei, ci ca pe femeia pe care o crezuse dintotdeauna Tella a fi.

Paradise mergea pe stradă într-o fustă atât de albă încât făcea zăpada proaspăt căzută să pară gri. Zâmbea tuturor persoanelor pe lângă care trecea, înclinându-şi capul şi făcând pălăria cu pene roşii să se înalţe. Oamenii probabil nu ştiau că era o infractoare sau toţi o plăceau atât de mult încât cei care ştiau păstrau secretul. Arăta aşa cum ar fi arătat Dragostea dacă s-ar fi privit în oglindă: foarte fericită şi frumoasă.

Ea intră într-o prăvălie cu rochii cu o marchiză frumoasă şi purpurie, iar Scarlett nici măcar nu se gândi înainte să o urmeze. Într-un colţ erau expuse nişte pălării de import, iar Scarlett ţâşni direct spre ele, sperând să treacă neobservată. Nu că ar fi trebuit să se îngrijoreze. Ochii femeii din magazin se îndreptară direct spre Paradise. Erau doar ele trei, dar Paradise le atrăgea atenţia ca o regină care îşi guverna supuşii.

Doamna care aranja o vitrină cu panglici scăpă o bobină. O femeie durdulie care era pe cale să intre din spate se întoarse şi tânăra care se rotise în faţa oglinzii înţepeni.

— Bună, Minerva! strigă Paradise celei durdulii care voia să plece. Este gata comanda mea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, dragă.

— Ba ştii. Gavriel a comandat o rochie pentru mine. Trebuia să fie o surpriză, dar am aflat de ea, deci am de gând să îi fac

eu o surpriză. Paradise îşi atinse teatral pieptul, amintindu-i lui Scarlett puţin de Tella. O voi purta în seara asta şi îi voi cere lui Gavriel să ne căsătorim.

— Ceri un bărbat în căsătorie? strigă fata care se rotise. Câtă îndrăzneală!

— Prefer să fiu îndrăzneaţă, nu înapoiată. Paradise vorbea mult mai repede decât Scarlett, ca şi când ar fi vrut să înghesuie cât de mult posibil în fiecare clipă a vieţii, o observaţie pe care Scarlett o păstră pentru spectacolul ei. În profesia mea, viaţa este deseori foarte scurtă, deci nu vreau să pierd nicio clipă aşteptând o întrebare pe care aş putea să o pun eu cu uşurinţă. Sunt şi destul de sigură că va accepta, zise şi făcu semn din ochi.

Chiar şi din poziţia ei din spatele pălăriilor, Scarlett vedea capul tinerei care se rotise explodând de idei. Scurta ei conversaţie cu Paradise tocmai despicase felul în care ea vedea lumea, deschizând o uşă de care fata nici măcar nu ştia că exista.

— Dar, adăugă Paradise, dacă se teme de căsătorie sau de mine, voi şti că este momentul să merg mai departe.

— La Marcello Dragna? spuse doamna cu panglici. Este foarte frumos şi bogat.

— Atunci ar trebui să te căsătoreşti cu el! Paradise râse. Probabil ar fi mult mai fericit cu tine decât cu mine. Marcello doar *crede* că mă poate controla. Cred că vrea să mă îmblânzească, ca pe un tigru închis la circ, astfel încât să se poată lăuda prietenilor.

— Pare că asta vrei să faci tu cu Gavriel, spuse gânditoare Minerva.

— Nu, pe Gavriel îl plac în afara cuştii lui şi nu am prieteni cărora să mă laud, în afară de tine, Minerva.

Minerva mormăi ceva prea încet ca Scarlett să audă înainte să se furişeze pe uşa pe care voia să iasă când intrase Paradise. O clipă mai târziu, apăru ţinând creaţia care era mult prea extravagantă încât să fie considerată o rochie. Era o abundenţă de crem, negru, roşu şi roz cu stropi înfloraţi, dantelă şi foiţe răzleţe de aur. Mânecile lungi erau prinse de un corsaj decorat mulat până la şolduri, unde fusta se înfoia în straturi zburlite care se terminau într-o trenă de flori aurii şi roşii cu frunze de dantelă neagră.

Nu semăna cu ideea lui Scarlett despre dragoste, dar înţelegea cum ar fi putut să o perceapă mama ei şi Gavriel.

Paradise suspină.

— Este sublimă!

— Fiecare dintre straturi poate fi dat jos uşor dacă trebuie să fugi.

— Sau dacă vreau să mă distrez cu Gavriel, spuse Paradise.

Fata care se rotea roşi ca zmeura, doamna cu panglici izbucni în râs, dar Minerva nu zâmbi. Ea părea la fel de circumspectă cum se simţea Scarlett.

Scarlett ştia că mama ei se căsătorise cu Marcello Dragna, nu cu Gavriel. Dar toată discuţia o lăsase pe Scarlett cu un sentiment profund şi apăsător de groază. Sentimentul negativ o însoţi pe Scarlett când o urmă pe Paradise afară din magazinul de rochii şi pe o altă alee îngheţată.

Scarlett nu îl iubise pe Marcello, dar oricât îl ura Scarlett, dacă Paradise nu s-ar fi căsătorit cu el, atunci Tella nu s-ar fi născut. Scarlett mări pasul când mama ei dispăru după colţ.

Scarlett ştia că nu trebuia să intervină. Asasinul o avertizase să nu schimbe...

Spatele i se izbi de zidul din cărămidă al unei clădiri în clipa în care Paradise îi puse un cuţit la gât.

Ea se chinui să respire sacadat. Să o vadă astfel pe Paradise era ca şi când s-ar fi uitat într-o oglindă ameninţătoare. Aceasta era mama pe care se aşteptase Scarlett să o întâlnească prima dată. Dar nu se putea simţi triumfătoare în privinţa asta; dacă întâlnirea decurgea prost, putea distruge tot viitorul pe care îl cunoştea Scarlett sau să îi curme viaţa.

— De ce o fetiţă drăguţă ca tine merge pe... Paradise se opri brusc. Probabil şi ea îşi dădu seama de asemănare, deşi singura reacţie fu să ţină cuţitul mai aproape de gâtul lui Scarlett. Cine eşti? De ce încerci să-mi semeni? Ea vorbi şi mai repede decât în magazin. Spune-mi în următoarele zece secunde sau îţi tai gâtul şi plec înainte să îţi cadă corpul în zăpadă. Unu. Doi. Trei.

— Nu am venit să te rănesc, spuse Scarlett.

— Nu este răspunsul corect. Paradise zâmbi feroce. Patru. Cinci.

— Am venit pentru că familia ta este în pericol.

— Nu am o familie, spuse ea. Şapte. Opt.

— Ba ai, în viitor.

Paradise nici măcar nu se deranjă să-i dea vreo replică.

— Nouă.

— Ai o fiică, spuse Scarlett. Eşti însărcinată cu ea chiar acum!

Paradise se opri din numărat.

— De unde ştii? I-am spus doar unei persoane, iar el nu ar rosti un cuvânt. Ea miji ochii la Scarlett, apoi o fixă cu privirea. De unde ai cerceii? Lăsă cutia pe care o ţinea şi îşi atinse urechile împodobite cu o pereche asemănătoare.

— Sunt de la tine, spuse Scarlett. Mi-ai spus că tatăl meu ţi i-a dat pentru că stacojiu este culoarea ta preferată. Este şi numele pe care mi l-ai dat.

Paradise se retrase clătinându-se, dar continuă să ţină cuţitul înainte. Ceaţa gri o învălui; era confuză, dar nu mai era ostilă, deşi continuă să se arate serioasă.

— Şi ţi-ai schimbat numele în Paloma, spuse Scarlett. Ai renunţat la identitatea asta şi aproape ai devenit o legendă.

Vorbele ei o făcură să schiţeze din nou un zâmbet, dar acesta nu i se citi în privire, aşa cum se întâmpla mereu în cazul lui Scarlett.

— Bine, să spunem că te cred; de ce ai venit aici?

„Ca să salvez lumea. Ca să opresc un monstru. Ca să te văd."

— Ca să fur o rochie.

Paradise râse, domolindu-se şi mai mult.

— Atunci eşti o hoaţă groaznică. Probabil că nu te-am crescut prea bine.

Scarlett fu tentată să îi spună adevărul, să îi spună lui Paradise că fusese o mamă îngrozitoare, că plecase când fiicele ei aveau cea mai mare nevoie de ea şi nu se întorsese. Dar Paradise încă nu era acea femeie, iar Scarlett se întrebă dacă fusese vreodată acea femeie.

Cu timpul, Scarlett ajunsese să creadă că mama ei nu o iubise sau că nu iubise cu adevărat pe cineva. Dacă şi-ar fi iubit fiicele, nu le-ar fi părăsit sau rănit – oamenii nu îi răneau pe cei dragi lor. Dar înainte ca Scarlett să apară, mama ei emanase dragoste. Fusese atât de plină de dragoste încât urma să ceară în căsătorie un bărbat. Dar nu o făcuse. În lumea lui Scarlett, ea îl trădase în schimb, iar Scarlett se întrebă dacă Paradise făcuse toate astea pentru că o iubea.

Chiar şi acum, Scarlett vedea cum dragostea prelua controlul

asupra emoţiilor lui Paradise când ea se tot uită de la cercei la chipul lui Scarlett. În perioada aceasta, ele abia se întâlniseră, dar Paradise deja alegea să o iubească pe Scarlett.

Lui Scarlett îi venea cam greu să înţeleagă. Ori de câte ori iubea, o făcea aprig, dar niciodată atât de uşor şi nu s-ar fi aşteptat să nu fie un efort pentru Paradise.

În mod clar, Scarlett nu îşi cunoscuse mama cu adevărat, dar erau câteva lucruri pe care le ştia despre ea.

— Ai fost cea mai bună mamă, spuse Scarlett. Ai sacrificat totul pentru mine şi sora mea.

— Ai o soră? Chipul lui Paradise se lumină, făcând-o să pară şi mai atrăgătoare, iar Scarlett îşi dori ca Tella să fi putut vedea cât de fericită era mama lor să afle că mai avea o fiică. Abia aştept să îi spun tatălui tău despre asta.

— Nu! Nu îi poţi spune. Orice ai face, să nu îi spui!

Scarlett se trezi din nou tăcând. Asasinul o avertizase să nu intervină în trecut, dar poate că Scarlett făcuse parte din trecut în tot acest timp. Poate că nu era aici doar ca să fure o rochie sau să vadă o mamă pe care nu o înţelesese niciodată. Poate că Scarlett era aici ca să se asigure că mama ei făcea o parte din alegerile pe care Scarlett nu le înţelesese niciodată. Pentru că acum le înţelegea.

Dacă Paradise s-ar fi căsătorit cu Gavriel şi ar fi crescut-o pe Scarlett cu el, viitorul s-ar fi schimbat – Tella nu s-ar mai fi născut şi Sorţile ar fi avut o foarte mare şansă să fie eliberate din cărţi curând.

— Gavriel nu este ce crezi tu că este, spuse Scarlett.

Paradise făcu un pas înapoi, o parte din duritatea ei citindu-i-se din nou pe chip.

Dar Scarlett nu se opri; ori se înşela şi deja schimbase iremediabil viitorul, ori avea dreptate şi trebuia să insiste, să-şi împiedice mama să facă o greşeală iremediabilă.

— Nu ştiu cât de multe am voie să îţi spun sau dacă trebuie să îţi spun ceva din toate astea, dar nu te căsători cu Gavriel. Nu este tatăl celui de-al doilea copil. Gavriel este o Soartă. Este Steaua Căzută şi a fost închis în Pachetul Destinului pe care l-ai furat de la Împărăteasa Elantine. Vrea să găsească din nou pachetul ca să poată elibera toate Sorţile şi să preia imperiul. Tu îl împiedici să o facă – îl prinzi din nou în carte. Dar apoi, tot trebuie să te ascunzi, întrucât biserica lui – Biserica Stelei

Căzute – vine după tine pentru că ai fugit cu cărţile. Aşadar, te căsătoreşti cu Marcello Dragna şi pleci cu el.

Paradise râse, dar nu amuzată ca mai devreme.

— Nu, nu m-aş căsători niciodată cu Marcello!

— Dar o faci, spuse Scarlett. Şi o miră că, dintre toate lucrurile imposibile pe care tocmai le spusese, acesta era cel pe care îl remarcase Paradise, iar asta o făcu pe Scarlett să se întrebe dacă, în sinea sa, mama ei era deja conştientă de adevăratele ţeluri ale lui Gavriel şi de identitatea lui.

Scarlett încercă să vadă culorile mamei ei. Erau emoţii puternice care se luptau între ele, dar Scarlett vedea că Paradise era îndrăgostită şi nesigură şi că, în ciuda calmului ei aparent, era îngrozită de ce îi spusese Scarlett.

— Îmi pare rău! zise Scarlett.

— De ce te scuzi?

— Pentru că ştiu că îl iubeşti.

— Infractorii nu iubesc.

— Dacă ar fi adevărat, nu cred că aş fi aici. Dar sunt. Sunt pentru că ai făcut tot ce trebuia ca să ai grijă de mine – fiica cu care eşti însărcinată acum. Asta e o parte din ce te face atât de remarcabilă. Ai părăsit Valenda, dar oamenii tot mai spun poveşti despre tine. Chiar şi Împărăteasa Elantine a vorbit despre tine înainte de a muri. I-a spus surorii mele că atunci când iubeai, o făceai la fel de aprig precum trăiai. Erai dispusă să faci orice era necesar ca să îi protejezi pe cei pe care îi iubeai, chiar dacă aşa ajungeai să te răneşti sau să-i răneşti pe ei.

Şi, atunci, Scarlett îşi dădu seama că proceda la fel. Tot ce spusese avea să le facă să sufere pe ea, Paradise şi Tella. Dar dacă Paradise ar fi ales altă cale, viitorul s-ar fi schimbat; toate lucrurile la care ţinea Scarlett ar fi putut să dispară, iar Steaua Căzută ar fi putut să fie de neînfrânt.

Paradise scutură din cap ca şi când ar fi putut să-şi alunge emoţiile tulburate.

— Şi eu care credeam că ai venit doar ca să furi o rochie.

— Aşa cum ai spus, nu sunt o hoaţă foarte pricepută.

— Poate că m-am înşelat. Paradise se aplecă, luă cutia de la prăvălia de rochii şi i-o întinse lui Scarlett. Ia-o; ai câştigat-o cu povestea ta.

— Asta înseamnă că mă crezi?

— Nu ştiu, dar nu cred că mă logodesc în seara asta, spuse Paradise indolentă şi frivolă. Parcă era Tella atunci când se prefăcea că nu simţea nimic.

— Îmi pare rău! spuse Scarlett.

— Nu trebuie să te tot scuzi. Dar ai putea să faci ceva pentru mine. Paradise îi zâmbi şovăitor lui Scarlett. Îmbracă rochia! Nu am avut ocazia să o probez azi şi vreau să ştiu dacă ar fi arătat la fel de fabulos pe cât îmi imaginez. Voi supraveghea cealaltă alee ca să mă asigur că nu apare nimeni.

Paradise dispăru repede după colţ.

Scarlett voia să protesteze; nu avea chef să se dezbrace din nou pe o alee îngheţată. Dar după tot ce îi spusese lui Paradise, măcar atât putea face pentru ea. Era ultimul lucru pe care i l-ar fi cerut vreodată. Şi se dovedi a fi şi ultimul pe care avea să i-l spună.

După ce Scarlett se îmbrăcă şi ieşi de după colţ, văzu că Paradise dispăruse.

Scarlett apucă partea de jos a noii ei rochii şi alergă spre capătul aleii, sperând să-şi ajungă mama din urmă. Pe stradă, se uită la toţi oamenii îmbrăcaţi cu hainele lor strălucitoare care mergeau prin ninsoare. Dacă Paradise era printre ei, Scarlett nu o vedea. Nu găsi decât un felinar stradal defect şi un cuţit aruncat.

Mama ei plecase din nou. Scarlett nu putea fi surprinsă şi nu se simţi rănită – nu de data asta. Poate că Paradise era mama ei, dar era şi o fată care tocmai rămăsese însărcinată şi căreia abia i se spusese că trebuia să facă o alegere îngrozitoare. Scarlett nu putea să o condamne pentru că fugise şi poate că nu ar fi trebuit să o condamne atât de mult înainte. Scarlett îi iubea pe Tella şi pe Julian în ciuda imperfecţiunilor lor; era timpul să înceapă să îşi iubească la fel şi mama.

Iar când Asasinul apăru o clipă mai târziu, Scarlett îşi imagină că aşa era menit să fie de la început şi că mama ei chiar se străduise din răsputeri. Poate că abia fugise de Scarlett, dar tânăra credea că atunci când s-ar fi întors în viitor, ar fi găsit lucrurile neschimbate.

— Ai făcut ce trebuia? întrebă el.

— Aproape. Scarlett luă cuţitul aruncat de mama ei. Era un pumnal alb cu o piatră în formă de stea pe mâner. Scarlett se întrebă dacă fusese un dar de la Gavriel când îl folosi ca să taie

o şuviţă de păr argintiu. În urmă cu câteva luni, şuviţa i se păruse un preţ atât de mare lui Scarlett, dar nu se compara cu ce sacrificase mama ei. Acum sunt pregătită.

De îndată ce auzi cuvintele, Asasinul o luă de mână şi amândoi se treziră în curtea luminată de lumânări a Stelei Căzute.

56.
Scarlett

Tella fusese dintotdeauna mai dramatică decât Scarlett. Când era mică, se juca de-a sirena, piratul şi asasinul, iar Scarlett încercase numai să se asigure că Tella era teafără. Scarlett nu era actriţă, dar era timpul să joace rolul vieţii ei. Trebuia să devină Paradise cea Pierdută; altfel, era posibil să nu supravieţuiască nopţii.

Scarlett îşi impuse expresia pe care o avusese mama ei când îi pusese cuţitul la gât. Apoi, se zbătu în prinsoarea Asasinului când o târî cu brutalitate pe lângă scena părăsită a Nebunului, mesele pe jumătate goale şi cupele abandonate pe podea. Petrecerea se terminase, dar poate că Otrăvitorul transformase toate servitoarele în piatră, pentru că dezordinea rămăsese.

Steaua Căzută se rezema pe tronul său însângerat, jucându-se cu flăcările din vârfurile degetelor în timp ce picături roşii i se prelingeau pe umeri ca şi când s-ar fi plictisit deja de regatul său.

Oamenii dispăruseră, dar câteva Sorţi mai erau prezente.

Scarlett îl văzu pe Jacks zăbovind aproape de baza tronului şi discutând cu Otrăvitorul ca şi când ar fi fost vechi prieteni, dar se forţă să nu fie atentă la el sau la sora ei. Scarlett se prefăcea că e Paradise, iar tânăra Paradise nu ar fi ştiut cine era Tella şi nu şi-ar fi făcut griji în privinţa adoraţiei cu care îl privea ea pe Jacks. La prima vedere, emoţiile ei păreau să fie de un roz minunat, dar la fiecare câteva secunde pâlpâiau cu nuanţe urâte maro-gălbui, ca şi când ar fi fost infectate; sacrificase prea mult. Tella nici măcar nu părea să observe intrarea lui Scarlett sau pe Legend care era închis într-o cuşcă de fier din stânga tronului.

Cuşca macabră a lui Legend era mult mai mică şi mai dură decât cea a Anissei, cu o parodie de leagăn acoperit cu ţepi. Părea nefericit şi slăbit şi nu îşi putea lua privirea de la chipul visător al Tellei. Părea să strige la ea, dar probabil că vraja închisorii lui, ca şi a cuştii Anissei, îi slăbea puterile pentru că Scarlett nu vedea nicio iluzie, iar vocea lui nu se auzea.

— Ar fi bine să te împotriveşti şi mai mult, îi şopti Asasinul.

Erau aproape lângă tron.

Scarlett se eliberă din prinsoarea Asasinului.

— Dă-mi drumul! Ea agită pumnalul alb pe care îl scăpase

Paloma.

Steaua Căzută o văzu în sfârşit. Privirea i se mişcă de la Asasinul cu glugă la Scarlett, ochii aurii mărindu-se când îi văzu rochia – rochia pe care o cumpărase pentru Paradise – cu stropi crem, negri, roşii şi roz şi flori, şi dantelă, şi foiţe rătăcite aurii. Flăcările din vârfurile degetelor lui dispărură. Sângele din tron încetă să curgă şi, pentru o clipă, în sală fu linişte deplină.

— Ce ai făcut? şopti el.

Fără să se mai uite la Scarlett, miji ochii la Asasin. Dar tânăra nu putea fi sigură dacă era supărat deoarece credea că era de fapt Paradise sau Scarlett.

— Am adus-o din trecut pentru tine. Cu palma, Asasinul o împinse pe Scarlett înainte.

Paradise nu s-ar fi împiedicat, aşadar nu o făcu nici Scarlett. Ea păşi ferm, apoi se crispă şi se strâmbă dezgustată. Paradise făcea cumpărături în Districtul de Satin; îi plăceau lucrurile frumoase. Poate că era o infractoare, dar tronul însângerat pe care stătea Gavriel ar fi revoltat-o.

— De ce stai pe chestia aia? Cine sunt oamenii aceştia? Ea vorbi la fel de rapid ca mama ei şi strâmbă din nas când se dădu în spectacol uitându-se împrejur, dar nu îşi permise să pară prea tulburată. Paradise îşi ascundea adevăratele emoţii. Ce se întâmplă aici, Gavriel?

Steaua Căzută o ţintui cu privirea, ochii aurii licărind ca nişte flăcări de chibrit pe cale să pornească un incendiu – ca şi când ar fi văzut o fantomă. Minciuna funcţiona; credea că ea era Paradise, dar nu părea îndrăgostit.

El se adresă Asasinului printre dinţi când emoţiile agitate se zvârcoliră în jurul lui.

— Explică-mi, te rog, de ce ai adus-o pe *ea* aici! Monturile care apucau tronul se albiră când rosti cuvântul „ea”. Din câte ştiam, nu voiai să ai de-a face cu mine.

— M-am răzgândit, dar mă îndoiam că ai fi mulţumit, răspunse răguşit asasinul. Aşadar, ţi-am adus-o în dar.

— Nu sunt un cadou!

Asasinul o ignoră, apucând-o din nou de braţ şi împingând-o mai aproape de tron.

— Dă-i drumul! strigă Gavriel.

Asasinul îi eliberă braţul.

— Este însărcinată cu fiica ta. Ştiu că ai avut probleme cu copilul. Credeam că ai putea să îndrepţi lucrurile, dacă ai creşte-o tu.

— Ce… se bâlbâi Scarlett. De unde ştie? În afară de tine, nu am spus nimănui că sunt însărcinată. Scarlett se uită din nou în ochii Stelei Căzute, încercând să îşi aducă aminte cum arătase mama ei când vorbise despre el în prăvălia de rochii. Dar să imite o expresie iubitoare nu ar fi fost suficient ca să îl facă să o iubească. Iar în acea clipă, iubirea lui o îngrijoră mai puţin şi îşi făcu mai multe griji că ar fi putut să acţioneze la mânie şi să ucidă pe toată lumea din sala tronului. Focul încă nu dispăruse din ochii lui.

— Afară cu voi! ordonă el şi toate Sorţile îl ascultară.

Otrăvitorul se apropie de cea mai apropiată uşă. Asasinul făcu o plecăciune şi se întoarse. Slujitoarele, despre care Scarlett nici măcar nu ştia că mai erau acolo, se evaporară ca fumul. Jacks, care era cel mai aproape de tron, începu să o îndrume pe Tella ţinând-o de cot, dar ea se opri când se apropiară de Scarlett. Se întoarse cu faţa spre sora ei, iar ochii săi căprui îşi recăpătară concentrarea, ca şi când s-ar fi trezit brusc dintr-un vis.

— Stai… Tella îl trase de braţ pe Jacks. E mama! Trăieşte…

— Scoate-o de aici! strigă Steaua Căzută. Tronul lui izbucni în flăcări, umplând camera de căldură.

Jacks o trase pe Tella cu o mână în jurul taliei, dar ea continuă să i se opună.

— Nu… Mamă!

— Gavriel, ce se întâmplă? întrebă Scarlett, încercând să îi smulgă atenţia de la sora ei, care părea să nu respecte scenariul. Despre ce vorbeşte fata aceea?

— Nu o asculta.

Steaua Căzută coborî de pe tronul arzând lăsând o dâră de sânge în urma lui, dar păru aproape liniştit în comparaţie cu emoţiile care îl atacau. De obicei emoţiile lui furioase se răspândeau ca scânteile când voia să incendieze ceva din apropiere, dar aceste emoţii păreau să îl ardă pe el, intrându-i în umeri şi braţe ca ţepii de la capătul unui bici.

Nu era furios pe ea, pe Asasin, şi nici măcar pe Tella; era furios pe el însuşi. Emoţiile lui izbucniseră când apăruse ea, dar pâlpâiseră când Tella rostise cuvântul „trăieşte”. Chiar

regreta că o ucisese pe Paradise.

Dar gestul din trecut tot nu era suficient să îl facă să o iubească acum.

Când o iubise pe Paradise în trecut, şi ea îl iubise. Iar Scarlett nu îl iubea deloc. Poate că de asta avea nevoie de fapt.

Ea credea că putea să reuşească. Îşi readusese sora la viaţă cu iubire. Scarlett era iubitoare. Cunoştea culorile iubirii şi formele pe care le lua. Ştia cum era să lupte pentru iubire, să o piardă şi să o ofere fără a aştepta ceva în schimb. Şi poate că de aceea nu funcţiona acum. Nu voia să îi ofere iubire.

Îl văzuse făcând prea multe lucruri oribile. Şi, cu toate că acum era furios pe sine în mare parte, emoţiile lui erau atât de puternice încât o îmboldeau să creadă că ar fi putut să facă ceva hidos foarte curând – ori ei, ori surorii sale, care încă era periculos de aproape.

Scarlett trebuia să găsească o cale să îi schimbe emoţiile, încercă să caute din nou o scânteie de dragoste pentru el. Ea nu îşi dorise să-şi iubească nici mama, dar Paradise merita mai mult. Sau poate că nimeni nu merita iubirea. Poate că iubirea era întotdeauna un dar, însă îi era mult mai greu să i-l ofere Stelei Căzute pentru că îşi petrecuse toată existenţa luptând împotriva sa. Pentru el era o boală, nu un remediu.

— Va fi bine. Voi avea grijă de tine şi mă voi asigura că odrasla noastră va fi extraordinară.

Dezgolindu-şi dinţii şi afişând o lăcomie nepământeană, lipsită de orice urmă de iubire, el îi oferi un zâmbet.

Planul ei nu funcţiona aşa cum ar fi trebuit.

57.
Donatella

Tella ar fi trebuit să se străduiască mai mult ca să-şi oprească sora din a pune în aplicare planul acesta.

Gavriel părea aproape plictisit când Tella intrase în sala tronului cu Jacks, dar, acum, parcă un singur cuvânt greşit l-ar fi putut face să incendieze toată încăperea. Ochii îi licăreau ca flăcările, însă felul în care se uita la Scarlett, cu un înfiorător aer protector, îi spuse Tellei că putea să-i închidă sora în turnul acesta la fel de uşor cum putea să-i dea foc dacă spunea ceva greşit.

Panica o făcu pe Tella să tremure. Jacks o strânse şi mai bine în braţe, trăgând-o mai aproape de el, dar nici măcar atingerea lui liniştitoare nu reuşi să o calmeze complet. Dacă nu făcea ceva curând, Tella se temea că urma să vadă istoria repetându-se cu Steaua Căzută şi sora ei.

— Tella, şopti Jacks, nu o poţi salva. Planul surorii tale va funcţiona. Trebuie să ieşim de aici înainte să îşi verse furia asupra ta.

Frica o cuprinse pe Tella – Jacks avea dreptate. Ar fi fost în mai multă siguranţă dacă ar fi plecat cu el. Jacks nu ar fi permis să i se întâmple ceva – ar fi protejat-o pe Tella până la sfârşitul timpului.

Dar Tella nu o putea lăsa pe sora ei să lupte singură cu Steaua Căzută. Scarlett nu ar fi câştigat niciodată. Chiar dacă Steaua Căzută o ţinea în viaţă, nu părea că avea să o iubească vreodată. Dacă Tella nu-l putea ucide pe Gavriel, trebuia cel puţin să îşi ajute sora să iasă de aici.

— Crede-mă, Jacks, am o idee!

Era una îngrozitoare, dar aşa erau multe dintre cele mai reuşite idei ale ei.

— Mamă! strigă Tella. El nu va avea grijă de tine!

Se desprinse de Jacks şi sări între Scarlett şi Steaua Căzută.

Ochii Sorţii se înroşiră, iar flăcările izbucniră din nou.

58.
Scarlett

În clipa în care Tella sări între Scarlett şi Gavriel, mâinile lui izbucniră în flăcări, creând o boltă de scântei şi fum negru când le întinse spre umerii delicaţi ai Tellei.

Scarlett nici măcar nu gândi, ci pur şi simplu îşi dădu sora la o parte şi se aruncă în calea Stelei Căzute. Scânteile zburară.

Tella ţipă.

Poate că şi Scarlett ar fi ţipat. Steaua Căzută se izbi cu ea, mâinile lui pârjolind aceiaşi umeri pe care îi arsese mai devreme în acea seară. Tot ce simţea Scarlett era durere. Apoi, braţele lui o ridicară în loc să o ardă.

— Paradise! Flăcările din degetele lui se stinseră şi, pentru prima dată de când îl cunoscuse, el păru speriat. Sprâncenele îi erau strâns împreunate deasupra ochilor roşii. Nu am vrut să te rănesc.

— Nici nu ai vrut să o ucizi? îl acuză Tella.

Gavriel o eliberă pe Scarlett, iar mâinile i se aprinseră din nou, sfere incandescente de foc formându-i-se în palme.

— Încetează! strigă Scarlett. Paradise nu ar fi vrut să îi răneşti fiica… sau să-ţi răneşti odrasla.

Gavriel îşi îndreptă din nou privirea spre ea. Flăcările din vârfurile degetelor lui se înnegriră ca trădarea.

Îi surprinsese greşeala – ştia că nu era Paradise a lui – dar Scarlett nu era sigură că era o greşeală. Spectacolul ei nu reuşise să-i provoace vreun sentiment de iubire, deci poate că era timpul să nu mai joace teatru.

Ea făcu un pas spre el, uitându-se în ochii lui răniţi în loc să îi privească mâinile care o arseseră de multe ori. Nu se putea gândi la autoconservare – starea ei era prea apropiată de frică, iar tânăra îşi aminti ce scrisese mama ei, şi anume că frica le dădea putere Sorţilor.

Scarlett refuza să îi fie frică. Frica era otravă pentru iubire, iar iubirea era otravă pentru frică. Tot nu se putea convinge să-l iubească. Dar era în stare să devină vulnerabilă şi poate că asta l-ar fi convins.

— Ştiu că ţi-e frică de iubire. Ştiu că te-a rănit în trecut şi că o vezi ca pe o armă. Crezi că iubirea este o boală, dar tu ai devenit boala. Frica ta de iubire te distruge şi îi nimiceşte şi pe toţi cei pe care îi atingi. Iar asta nu te face mai puternic; face

lumea din jurul tău să fie mai tragică. Scarlett flutură o mână în jurul sălii tronului său catastrofal, cu scena urâtă, cuşca îngrozitoare şi tronul care încă ardea cu flăcări mari. Mi-ai spus că nu ai iubit-o pe Paradise, dar ştiu că ai iubit-o.

El nu tresări, dar nici nu se manifestă violent.

— Ai iubit-o pe mama şi ştiu că ea te-a iubit. Asasinul chiar s-a întors în timp. M-a dus ca să o văd pe Paradise, iar ea era foarte îndrăgostită de tine. Nu şi-ar fi dorit nimic din toate astea pentru tine şi nu ar fi vrut să faci lucrurile pe care le-ai făcut.

În cele din urmă, el se uită la gaura din mâneca lui Scarlett şi la pielea distrusă de dedesubt, care se umpluse de băşici şi o ustura unde o atinsese.

Scarlett respiră sacadat şi se forţă să facă un pas înainte.

— Te iert.

Pentru cea mai lungă clipă din viaţa lui Scarlett, expresia lui rămase indescifrabilă, dar flăcările care îi luminau mâinile se transformară din negru în gri, culoarea regretului. Ele pârâiră când îi atinseră vârfurile degetelor, fiind singurul sunet din sala tronului până când, în cele din urmă, mai încet decât orice auzise Scarlett vreodată, el spuse:

— Chiar am iubit-o. Am iubit-o atât de mult încât m-am speriat, iar apoi nu mi-am mai permis să iubesc. O lacrimă aurie i se prelinse pe chip. Aş vrea să nu fi făcut ce i-am făcut.

Alte lacrimi o urmară pe prima.

Scarlett nu ştia dacă erau toate pentru mama ei. Ochii lui erau plini de suferinţă nesfârşită, ca şi când tatăl ei ar fi simţit în sfârşit gravitatea tuturor lucrurilor de nedescris pe care le făcuse.

Flăcările care îi luminau degetele se stinseră.

Când mai vărsă o lacrimă, aceasta fu limpede, nu aurie; era umană, frumoasă şi ultima pe care o vărsă înainte ca Tella să îl înjunghie în inimă.

— Nu! Scarlett căzu cu Gavriel la podea. Cuţitul Tellei îi ajunsese la inimă, iar el murea repede. Era ce îşi dorise Scarlett, dar voia să nu îşi fi dorit niciodată asta.

Buzele îi zvâcniră cumva prea jalnic încât să descrie un zâmbet.

— Amândoi ştim că nu merit tristeţea ta…

Cu ultimele puteri, Gavriel luă pumnalul alb pe care ea îl

scăpase. Scânteile abia mai ieşeau din vârfurile degetelor, dar cumva reuşi să topească repede lama pumnalului până ce aceasta formă o flacără brută. Lama în formă de flacără strălucea cu o culoare pe care ea nu o mai văzuse. Dacă ar fi trebuit să o descrie, ar fi spus că părea magică, amintindu-i de ceea ce îi spusese Gavriel în temniţă despre Sorţile care îşi transferau puterea în obiecte.

El îi înmână cuţitul lui Scarlett.

— Când voi muri… acesta îi va elibera pe cei pe care îi ţin prizonieri… Foloseşte-l aşa cum nu aş fi făcut-o…

Apoi Steaua Căzută muri.

Iar Scarlett plânse. Plânse pentru cât de îngrozitor fusese el şi pentru minunea care ar fi putut să fie.

59.
Donatella

Tella se simţea de parcă întreaga lume ar fi trebuit să se oprească sau să o aplaude. Tocmai ucisese Steaua Căzută. Ucisese monstrul care îi omorâse mama.

De asemenea, aproape murise ea însăşi. Încă simţea mirosul de fum şi de carbon al flăcărilor care ar fi ars-o. Mâinile îi tremurau, iar inima îi bătea cu putere. Dar Jacks îşi făcu apoi apariţia, cuprinzând-o cu un braţ rece şi liniştitor şi trăgând-o aproape.

— Este în regulă, draga mea.

„Dar nu este în regulă”, spuse o voce plăpândă din mintea ei. Aceeaşi voce enervantă o îndemnă să se îndepărteze de Jacks – era un adevăr despre el pe care alesese să îl uite. Dar Tella nu voia să şi-l amintească. Îi plăcea minciuna seducătoare care era Jacks. Îi plăceau jocurile lui crude, zâmbetele cu care o tachina şi felul în care o muşca ori de câte ori se sărutau. Poate că sala tronului arăta ca o pagină ruptă dintr-o carte cu poveşti de groază, dar Jacks era Prinţul Inimilor şi transformase totul într-un sfârşit de basm. Ea se aplecă spre el, iar lumea deveni confuză.

— Am făcut-o, spuse Tella cu o urmă de neîncredere în voce.

— Bineînţeles că ai făcut-o, draga mea. Dar acum trebuie să plecăm de aici. Jacks o strânse mai mult când o trase de lângă Scarlett. Tella o văzuse căzând pe podea împreună cu Steaua Căzută, dar sora ei nu se ridicase, rămânând prăbuşită pe corpul lipsit de viaţă.

— Stai, sora mea…

— Uită-te la mine, Donatella! Jacks o întoarse până când ajunse cu faţa la el. Mai vrei să îţi petreci restul vieţii cu mine?

El îi adresă întrebarea ca şi când ar fi fost singurul lucru din lume care conta. Tella nu simţise niciodată o întrebare cu atât de multă putere, deşi Jacks păruse aproape lipsit de putere când o pusese. Părul auriu era zburlit, ochii erau albaştri ca marea, iar buzele muşcate – era frumos cum doar lucrurile stricate puteau fi, iar Tella şi-l dorea exact aşa cum era. Şi-l dorea distrus, haotic şi total neîmblânzit. Sentimentul era la fel de mistuitor ca tot ceea ce simţea din partea lui ori de câte ori o săruta – ca şi când nu ar fi fost niciodată suficient, chiar dacă ea îi oferea totul.

— Eşti singurul lucru pe care mi-l doresc acum.

Jacks zâmbi uşor şi totuşi, mult mai real decât oricând. Părea fericit. În ciuda morţii, a distrugerilor şi a fumului din aer, el strălucea aşa cum ea nu îl mai văzuse.

— Şi tu eşti tot ce îmi doresc. Dar trebuie să plecăm chiar acum sau cineva ar putea încerca să ne oprească să fim împreună. El îi eliberă umărul ca să o ia de mână.

O trase brutal prin sala distrusă a tronului ca şi când vieţile lor ar fi depins de plecare. Jacks trecu repede pe lângă scena abandonată a Nebunului, presărată cu bălţi de vin şi o oglindă care părea să ţină captivă înăuntru o persoană. Abia se opri ca să deschidă uşile mari care conduceau spre curtea strălucitoare de sticlă.

Noaptea se lăsase, iar stelele pâlpâiau pe cer, reflectându-se pe solul sticlos ca…

— Tella! Vocea lui Legend spintecă noaptea, destul de puternic încât să sperie cerul şi să o facă să simtă un nod în stomac.

Tella închise ochii, ca şi când ar fi putut anula efectul pe care îl avea Legend asupra ei. Ea nu îl mai dorea. Nici măcar nu reuşise să îl privească în timpul în care fusese prizonier în cuşcă; o singură privire aruncată în direcţia lui şi sentimentele pe care nici măcar nu ştia că le avea izbucniseră. Îl ura pe Legend. Ura tot ce avea legătură cu el, dar, cumva, sunetul slab al vocii lui încă o tulbura.

— Nu te opri!

Jacks îi smuci mâna, iar ea îi fu din nou alături. Îşi forţă picioarele să alerge cu el, să se îndrepte oriunde s-ar fi dus Jacks. El era băiatul pe care voia să îl urmeze până la capătul pământului. Dar corpul o trăda din nou pentru Legend. Picioarele nu i se mişcau, iar degetele i se opinteau în papuci, ca şi când ar fi vrut să se oprească.

Jacks îi smuci mai tare mâna, prinsoarea lui de gheaţă cuprinzându-i degetele, dar Tella nici măcar nu putu să îşi mute privirea când Legend se apropie.

El semăna cu sfârşitul unei poveşti de dragoste osândite. Hainele lui negre erau sfâşiate, avea arsuri noi pe piept, iar ochii cândva plini de stele erau pustii, negri cu dungi gri şi linii roşii şerpuind prin albul lor.

Gâtul i se strânse. Nu ar fi trebuit să o rănească. Ea îl ura – îl

ura pentru toate lunile în care se jucase cu inima ei. Chiar şi acum, tot controla o parte din ea. „Mereu va controla o parte din tine”, spuse o mică voce în mintea ei, dar Tella o ignoră. Voia să îşi ia inima înapoi şi să i-o ofere pe deplin lui Jacks.

— De ce nu poţi să ne laşi în pace? strigă ea. Nu m-ai chinuit destul?

Ochii lui Legend îi întâlniră pe ai ei, mari şi rugători.

Dar Tella nu îi mai ceda.

— Anulează ce i-ai făcut! strigă Legend la Jacks.

— Nu mi-a făcut nimic, spuse Tella. Tu eşti cel care mă tot răneşte!

— Cred că aşa îţi cere ea să pleci. Jacks rânji şi strânse uşor mâna Tellei. Nu o mai ţinea la fel de strâns – ştia că ea îi aparţinea.

— Tella, ascultă-mă! o imploră Legend. Poţi să lupţi cu ce ţi-a făcut el.

— Singurul cu care vreau să lupt eşti tu! Ea se eliberă de Jacks, pregătită să îl alunge în sfârşit pe Legend pentru totdeauna. Dar imediat ce îi dădu drumul, Jacks dispăru, iar lumea se mişcă. Magia umplu aerul, densă şi dulce. Curtea de sticlă de sub picioarele Tellei se transformă în trepte netede din piatra lunii în timp ce turnul auriu din spatele lui Legend dispăru şi o nouă iluzie îl înlocui. Un templu alb strălucitor cu un acoperiş boltit din aripi întinse – Templul Stelelor. Deasupra lui, artificii roşii se amestecau cu mai multe stele decât văzuse Tella vreodată, refăcând momentul în care Legend o părăsise imediat după ce o salvase.

Inima Tellei se opri. Încă îşi mai aducea aminte de felul în care o privise Legend în acea seară şi de răceala vocii lui când îi spusese că nu el era eroul din povestea ei. Dar acum, ochii lui erau din nou strălucitori ca stelele, plini de stropi aurii care străluceau în noapte. O privea ca în tabloul de pe zidul lui, ca şi când nu ar fi vrut ca ea să plece, ca şi când ar fi adorat-o şi ar fi vrut, până la urmă, să fie eroul ei.

— Spulberă iluzia asta! spuse Tella, incapabilă să suporte să o privească sau să se uite la el. Legend nu era un erou, iar ea nu îşi dorise niciodată unul. Ea era eroina poveştii sale şi era timpul să se salveze de el. Fă ca Jacks şi curtea să apară din nou!

Legend se încruntă, emoţia din ochii lui intensificându-se.

Cândva, strălucirea lor ar fi putut să o convingă că el avea capacitatea să îi ofere lumea. Dar acum Jacks era lumea ei, în care Legend nu avea loc. Dacă era sinceră, nu avusese niciodată suficient loc pentru el; era prea mistuitor.

— Ştiu că tu crezi că îl doreşti, dar îţi controlează emoţiile, spuse Legend, vocea lui devenind mai serioasă şi mai profundă cu fiecare cuvânt. Trebuie să te opui.

— Eşti gelos! Nu mă doreşti, dar nu vrei să mă aibă altcineva. Ea încercă să se împingă în pieptul lui, să îl respingă în sfârşit. Te rog, nu mă mai chinui! Lasă-mă să plec!

Un colţ al gurii lui Legend se ridică lent.

— Tu eşti cea care se ţine de mine, Tella!

— Nu… eu… Ea îşi coborî privirea ca să îşi vadă degetele apucându-i cămaşa zdrenţuită.

Două mâini calde îi cuprinseră umerii când Legend o opri pe loc.

Inima ei bătu mai repede. Chiar trebuia să se retragă, dar nu se putea mişca. Corpul ei îşi amintea de vremea în care el nu se apropia atât de mult de ea, când nu îşi punea mâinile pe ea. Tot ce îşi dorise era atingerea lui, iar acum el o ţinea ca şi când ar fi plănuit să nu-i dea drumul pentru foarte mult timp.

El zâmbi mai larg.

— Nu sunt gelos pe Jacks. Ştiu că sentimentele tale pentru el nu sunt reale. Şi te înşeli dacă tu crezi că nu te doresc. Te doresc demult şi nu voi înceta să o fac.

Prinsoarea lui deveni mai fermă când o trase şi mai aproape, până ce se lipi de pieptul lui.

Tânăra respira sacadat şi suspina furioasă. Dar indiferent cât de mult încerca să îl respingă, tot nu reuşea să o facă. Când se gândi la Jacks, inima i se linişti, dar apoi tânji după felul în care Legend o făcea să bată. Pentru că din inima ei nu-i aparţinea doar o bucată – îi aparţinea complet.

„Nu!” Tella încercă să alunge gândul din minte, încercă să îşi amintească de Jacks şi de cum o făcea el să se simtă, dar nu-l simţi decât pe Legend când una din mâinile lui calde coborî pe spatele ei.

— Mai vrei să afli de ce am plecat în seara aceea de pe trepte?

Vru să spună că nu, dar îi spuse că vrea.

Palmele lui se încălziră, iar mâna de pe umărul ei coborî spre

gât şi în păr, înclinându-i faţa în sus, forţând-o să se uite în ochii lui. Erau încă sticloşi şi întunecaţi cu pete aurii care semănau cu nişte stele sparte, iar ea îşi spuse în sinea ei că îi ura.

Ochii lui Jacks erau frumoşi; ochii lui Jacks erau cei pe care îi adora. Dar ochii lui Legend îi luaseră prizonieri pe ai ei, iar ea nu se putea abţine să nu îi privească. Îşi spuse că ochii lui erau doar încă o iluzie, la fel ca toate sentimentele care ameninţau să o copleşească. Ea închise ochii, dar degeaba. Gestul o făcu doar mai conştientă de vocea profundă a lui Legend când spuse:

— Îmi pare rău că te-am părăsit în seara aceea. Nu ar fi trebuit să plec; nu ar fi trebuit să te rănesc. Şi nu ar fi trebuit să te sperii şi să fug când mi-am dat seama că mă îndrăgostesc de tine.

Tella deschise ochii, toate cuvintele rostogolindu-i-se de pe limbă înainte să le poată opri.

— Mi-ai spus că nu poţi iubi.

— Nu credeam că pot.

Legend îşi mişcă mâna din părul ei ca să îi cuprindă obrazul, ţinându-i faţa ca şi când nu ar mai fi atins niciodată ceva atât de preţios.

— Nu pot spune că înţeleg dragostea sau că mă pricep la asta, pentru că nu am mai iubit pe nimeni. Dar îmi place totul la tine, Donatella Dragna. Totul. Mâna lui coborî mai mult ca să îi mângâie obrazul. Îmi plac secretele pe care nu mi le-ai spus şi minciunile de care ai încercat să scapi. Îmi plac încăpăţânarea şi stăruinţa ta. Îmi place cum te prefaci întotdeauna că nu îţi pasă când te vizitez în vis. Îmi place că nu ai încetat să lupţi pentru ce ai vrut sau pentru cei pe care îi iubeşti, chiar dacă nu meritau. Te iubesc şi nu intenţionez să încetez să o fac şi sper că, undeva în sinea ta, încă mă iubeşti.

El îşi plecă buzele spre ale ei, tot mai aproape, avertizând-o că dacă nu voia să îl sărute, trebuia să se retragă.

Dar ea nu mai voia să se retragă şi nu era nici măcar sigură că putea să o facă. Dragostea chiar era un alt soi de magie. Tella tremură din tot corpul, alungând restul vrăjii pe care Legend o distrusese când îi spusese că o iubea. *O iubea!* Gândul îi făcu membrele să tremure de mirare.

Nu fu în stare să vorbească, deci încercă să îi spună că îl

iubea cu un sărut când buzele lui calde le găsiră, în sfârşit, pe ale ei. Erau atât de perfecte, de moi, de dulci şi de blânde! Chiar dacă ea trebuia să îi spună lui Legend că îl iubea, i se părea că el era cel care repeta cuvintele cu fiecare atingere languroasă a buzelor, ca şi când ar fi avut tot timpul din…

Brusc, Tella îl împinse. Era ultimul lucru pe care voia să îl facă. Ea îl împinsese, ştia că o făcuse. Îşi dorea să-i simtă buzele până ar fi uitat cum să respire. Voia să îl îmbrăţişeze la nesfârşit, dar el *nu ar fi avut* o eternitate dacă nu l-ar fi lăsat să plece chiar acum.

Maxilarul lui se încordă, iar expresia îndurerată îi reveni pe chip.

— Ce este în neregulă?

— Trebuie să pleci. Tella nu îşi recunoscu propria voce, ca şi când s-ar fi luptat cu ea însăşi pentru fiecare cuvânt. Voia să fie egoistă, voia să îl păstreze. Îl iubea – motiv pentru care se forţă să îl împingă. Trebuie să mă părăseşti înainte să rămâi aşa.

— Este prea târziu.

— Nu, nu este.

Tella îl împinse din nou.

El nici măcar nu se clătină înapoi pe treptele din piatra lunii.

Se întoarse ca să fugă. Dacă el nu intenţiona să plece, pleca ea. Dar înainte să se mişte un centimetru, o prinse de încheietură şi o trase înapoi, îmbrăţişând-o.

— Tella.

— Dă-mi drumul! Ea vedea cum se schimba. Văzu schimbarea în zâmbetul său, felul în care se umplu de iubire când întregul chip i se lumină. Încercă să scape din braţele lui, dar o făcu fără tragere de inimă. Dintotdeauna i se păruse chipeş, dar când se uită la ea ca acum, era superb. Dacă nu-mi dai drumul, nu mă voi mai putea împotrivi!

— Asta e bine, pentru că nu vreau să ne certăm. Vreau doar să te iubesc. O ridică uşor şi o sărută din nou pe buze. Asta e alegerea mea şi te aleg pe tine, Donatella. Nu am nevoie de nemurire. Tu eşti eternitatea mea.

ADEVĂRATUL SFÂRŞIT

Bine ați venit...

Ați fost invitat la încoronarea oficială
a lui Scarlett Marie Dragna,
care va avea loc în prima
zi a Sezonului Recoltei.

Festivitatea va începe la asfințit
și sperăm să nu se termine niciodată.

Scarlett

Oricine altcineva ar fi crezut că era rochia perfectă. Dar niciodată nu avea să mai existe o altă rochie perfectă pentru Scarlett. Nu îşi putea înlocui rochia Sortită. Însă opera de artă pe care o purta azi era minunată – complet mulată, mai puţin la spate, unde o trenă cădea în urma ei, mai albă decât zăpada neatinsă şi decorată cu trandafiri roşii de mătase. Se asorta cu mantia trimisă de Otrăvitorul în dar pentru încoronare, acoperită complet cu petale de flori. Era minunată şi extravagantă şi, chiar dacă Scarlett ar fi arătat ca o adevărată împărătească în ea, nu o putea purta.

Otrăvitorul îi transformase la loc în oameni pe toţi cei pe care îi împietrise şi făcuse un armistiţiu cu Scarlett. Dar după o noapte cu Steaua Căzută drept împărat, Valenda încă avea îndoieli în privinţa tuturor lucrurilor Sortite şi, fiind fiica unei Sorţi, oraşul era curios şi în privinţa ei; nu conta că nu îşi folosise complet puterile.

— Arăţi minunat!

Tella zâmbi mai larg decât o pisică atunci când prinde o pasăre, când veni în spatele surorii ei care se uita în oglinda poleită ce se asorta cu tot ce era în apartamentul imperial – până şi aplicaţiile transparente ale draperiilor erau cusute cu foiţe de aur. Şi totul era al lui Scarlett. O parte din ea era constant tentată să folosească Cheia Visului şi să scape de o responsabilitate atât de mare. Dar nu credea că ajunsese să aibă cheia pentru asta.

— Tot imperiul se va îndrăgosti atât de mult de tine încât Julian s-ar putea să fie gelos, spuse Tella.

Scarlett râse încet.

— Julian este deja gelos – crede că Otrăvitorul este îndrăgostit de mine.

— Otrăvitorul chiar este îndrăgostit de tine. De ce crezi că a acceptat un armistiţiu atât de repede?

— Poate din cauză că porecla surorii mele este Ucigaşa Sorţilor.

Tella roşi de mândrie.

— Crezi că aş putea avea un afiş cu imaginea mea şi denumirea aceea dedesubt?

— Nu eşti o infractoare, spuse Scarlett. Eşti o eroină!

— Da, dar mereu am vrut să am afişul meu.

Tella râse, dar nostalgia pe care o afişă îi spuse lui Scarlett că se gândea din nou la mama lor.

— Crezi că mama noastră chiar era fiica Împărătesei Elantine? întrebă Scarlett.

— Nu cred că vom şti vreodată cu siguranţă, dar îmi place să cred că era. Când Împărăteasa Elantine vorbea despre Paradise, părea tandră şi plină de regrete. Tella se îndreptă spre zidul cu ferestre şi trase două draperii ca să se uite la mulţimea care deja se aduna în curtea de sticlă pentru ceremonia serii. Putem să-i cerem oricând Asasinului să ne ducă înapoi în timp ca să o vedem din nou şi să aflăm cu siguranţă.

— Probabil, spuse Scarlett.

Dar se îndoia de asta. După moartea Stelei Căzute, Asasinul dispăruse împreună cu majoritatea celorlalte Sorţi. Otrăvitorul era singurul care rămăsese, iar Scarlett chiar spera că nu era îndrăgostit de ea. Sentimentele Sorţilor tindeau să se transforme într-o obsesie mortală, la fel ca aceea dintre Jacks şi Tella. Din fericire, nimeni nu îl mai văzuse pe Jacks de când dragostea lui Legend rupsese vraja aruncată asupra Tellei.

Scarlett nu ştia dacă Jacks fugise cu celelalte Sorţi în regatele nordice, aşa cum se spunea. Acum că Gavriel era mort, Sorţile pe care le crease nu mai erau nemuritoare, ci veşnic tinere. Puteau să trăiască vieţi foarte lungi, dar puteau şi să moară dacă le dădeau oamenilor motive să se răzbune.

Odată încoronată oficial drept împărătească, Scarlett intenţiona să aibă spioni care să cerceteze chestiunea. Tot mai voia să dea de urma Sorţilor mai crude, ca Nebunul, Regele Ucis şi Regina Nemuritoare şi să le judece. De dragul surorii ei, voia să se asigure că nici Jacks nu se întorcea.

— Scuză-mă, Înălţimea Ta! Vocea servitoarei fu urmată de o bătaie uşoară în uşă. Domnul Julian a venit să te vadă.

— Condu-l înăuntru.

Scarlett traversă camera cu o viteză probabil nepotrivită pentru o împărăteasă. Dar nu se putea abţine, la fel cum nu îşi putu ascunde zâmbetul când Julian intră în cameră. Pumnalul mamei ei, acum plin cu magia Stelei Căzute, îndepărtase masca de fier Sortită de pe faţa lui cu o singură atingere. Scarlett nici măcar nu îşi dădea seama că Julian o purtase vreodată. El părea dichisit şi dezinvolt în costumul pe care îl comandase

pentru încoronarea din seara aceea. Lui Scarlett îi plăceau în special vesta lui gri şi dungile subţiri şi roşii care se asortau cu florile din rochia ei.

Tella trase draperiile cu o mişcare teatrală.

— Cred că este timpul să plec.

— Nu trebuie să pleci, spuse Scarlett.

— Este în regulă. Sunt sigură că aţi prefera să staţi în intimitate, iar eu trebuie să îi scriu o scrisoare lui Legend.

Julian îi zâmbi Tellei.

— Cred că fratele meu este în palat acum.

— Ştiu. Dar aş prefera să îi scriu o scrisoare.

Tella se îndreptă spre uşă cu o expresie neastâmpărată care probabil ar fi trebuit să o îngrijoreze pe Scarlett. Dar era prea distrasă de Julian ca să-şi mai facă şi alte griji.

Imediat ce Tella plecă, Julian intră mai mult în cameră. Fără să se grăbească, se uită la liniile mulate ale rochiei albe a lui Scarlett, de la şolduri până la diadema de aur pe care avea să o poarte până ar fi fost încoronată oficial.

— Nu eram sigur că vei avea timp să mă vezi azi.

— Sunt foarte importantă.

— Ştiu, spuse el solemn.

— Julian, glumesc! Ea îi lovi în joacă braţul, iar el profită de ocazie ca de o scuză să o prindă de mână.

— Eşti fermecătoare! zise el, trăgând-o mai aproape. Dar cred că rochiei tale îi lipseşte ceva.

El ridică haina împăturită pe braţ ca să dezvăluie cadoul din mâna lui. Cutia era mică, îngustă şi legată cu o panglică simplă roşie care o făcu să creadă că o împachetase personal.

— Ţi-am spus că nu am nevoie de daruri azi.

Dar ea zâmbi mai larg când deschise cutia.

Înăuntru se afla o pereche de mănuşi doar până la încheietură, cusute simplu. Pentru o clipă, se întrebă dacă acesta era felul său de a o cere în căsătorie. Mănuşile erau un dar simbolic pe care domnii îl ofereau doamnelor pe care doreau să le ceară de neveste. Dar obiceiul era demodat, iar acestea nu păreau nişte mănuşi obişnuite. Când Scarlett le atinse, ele începură să se transforme. Se mişcau aşa cum o făcea rochia ei Sortită, transformându-se din mănuşi simple şi albe cu cusături simple în manşoane lungi şi elegante din dantelă de un rubiniu intens.

— De unde le ai? şopti Scarlett.

— M-am întors în temniţă şi am găsit câteva resturi de material de la rochia ta, pe care le-am cusut.

— Tu le-ai cusut?

El zâmbi sfios.

— Nu am avut încredere să las pe altcineva să le atingă.

Scarlett strânse manşoanele la piept. Dacă nu l-ar fi iubit deja, s-ar fi îndrăgostit atunci de el. Julian încerca să se comporte ca un derbedeu, dar era cea mai drăguţă persoană pe care o cunoscuse vreodată.

— Ştii, rochia te-a plăcut mai mult decât pe oricine altcineva.

— Bineînţeles. El zâmbi. Întotdeauna îţi reflecta emoţiile.

În trecut poate că ar fi protestat, dar Scarlett nici măcar nu voia să nege faptul acesta.

— Mulţumesc, este darul perfect!

— Mă bucur că îţi place. El zâmbi din nou, însă parcă un pic mai timid când îşi atinse ceafa cu mâna. Mănuşile erau cândva un dar simbolic.

— Da, spuse ea fără să gândească.

Tânărul ridică din sprâncene.

— Nu ţi-am adresat nicio întrebare.

— Orice m-ai întreba, răspunsul este „da”, zise ea şi-i cuprinse gâtul cu braţele.

Drept răspuns, el o prinse de mijloc.

— Dar dacă ţi-aş fi cerut o jumătate din regat?

— Atunci, ţi-aş fi spus că poţi să-l ai pe tot. Tot ce am este şi al tău, Julian.

— Şi cum rămâne cu astea? El îi atinse buzele.

— Mai ales astea! Ca să i-o dovedească, Scarlett îşi lipi buzele de ale lui. Acum, şi tu eşti al meu!

El se retrase doar cât să îi zâmbească şiret.

— Dintotdeauna am fost al tău, Roşiuţo!

ENCORE

Legend

Legend nu credea în finaluri.

O mare parte din viaţa lui de nemuritor crezuse că lumea s-ar fi dărâmat dacă s-ar fi îndrăgostit şi ar fi devenit om. În schimb, lumea lui devenise mai preţioasă, în special părţile care o implicau pe ea.

Îşi înăbuşi un râs când îi reciti scrisoarea. Tellei nu i-ar fi plăcut să afle că râdea, dar ea era unul dintre puţinele lucruri pe care le considera amuzante.

Era unul dintre multele motive pentru care o iubea.

Anul 1, Dinastia Scarlett

Dragă Stăpâne al Caravalului,

Nu mai cred că ești un mincinos, un escroc sau un ticălos, dar mă întreb dacă ți-ar plăcea să devii așa din nou, pentru că aș avea mare nevoie de ajutorul tău.

Sora mea este pe cale să devină împărăteasă, ceea ce înseamnă că eu voi fi prințesă. Știu că probabil nu ți s-ar părea o problemă, dar te asigur că este. Nu am fost menită să rătăcesc printr-un palat sau să fiu urmată de străjeri, dar nu vreau să-i stric imaginea surorii mele comportându-mă necorespunzător; i-am promis că nu voi cauza niciun scandal. Așadar, trebuie să faci tu un scandal în locul meu, Legend. Răpește-mă și du-mă într-o nouă aventură!

Știu că nu e chiar o răpire dacă îți cer să mă răpești, dar cred că ar fi amuzant să ne imaginăm că este. Cred și că s-ar putea să fie un joc interesant, iar eu știu cât de mult îți place să te joci.

A ta pentru totdeauna,
Donatella Dragna

Glosar de sorţi şi termeni

CĂRŢILE DESTINULUI: o metodă de ghicit viitorul. Cărţile Destinului conţin treizeci şi două de cărţi care înfăţişează o curte cu şaisprezece nemuritori, opt palate şi opt obiecte.

SORŢILE: conform legendelor, Sorţile înfăţişate în Cărţile Destinului au fost cândva fiinţe magice, fizice. Se presupune că au domnit peste un sfert de lume în urmă cu câteva secole, când au dispărut misterios.

SORŢILE IMPORTANTE
Regele Ucis
Regina Nemuritoare
Prinţul Inimilor
Fecioara Morţii
Steaua Căzută
Stăpâna Norocului
Asasinul Otrăvitorul

SORŢILE DE RANG INFERIOR
Nebunul
Domniţa Prizonieră
Preoteasa, preoteasa
Slujitoarele ei
Mireasa Necăsătorită
Haosul
Fecioara Însărcinată
Apothic

OBIECTELE SORTITE
Coroana Spartă
Rochia Maiestăţii Sale
Cartea Goală
Tronul Însângerat
Aracle
Harta Întregului
Fructul Nemuşcat
Cheia Visului

LOCURI SORTITE
Turnul Pierdut
Livada Fanteziei

Menajeria
Biblioteca Nemuritoare
Castelul Miezului Nopţii
Imaginarium
Piaţa Dispărută
Focul Nemuritor

MONEDELE FĂRĂ NOROC: Monede cu abilitatea magică de a urmări locul în care se află o persoană. Când Sorţile domneau încă pe pământ, în cazul în care una dintre ele făcea o fixaţie pentru un om, îi strecura o monedă fără noroc în pungă sau în buzunar astfel încât să îl poată urmări oriunde s-ar fi dus. Monedele erau considerate de rău augur.

ALCARA: oraşul antic de unde domneau Sorţile, cunoscut acum ca oraşul capitală din Imperiul Meridian, Valenda.

RUSCICA: o carte găsită în Biblioteca Nemuritoare care va dezvălui Soarta unei persoane sau întregul trecut al acesteia, dacă sângele acelei persoane sau al acelei Sorţi este oferit drept hrană cărţii.

MULŢUMIRI

În seria *Caraval,* scriu mult despre visele care devin realitate. Cred că, parţial, motivul este că scrierea acestei serii a fost cu adevărat împlinirea unuia dintre visele mele. Încă mi se pare un miracol că pot să scriu cărţi şi îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru acest miracol.

Mi-a plăcut să scriu seria şi să o pot împărtăşi celorlalţi, dar niciodată nu aş fi reuşit să o scriu singură. Există un grup fundamental de oameni cărora trebuie să le mulţumesc. Aceste mulţumiri s-ar putea să fie mai simple decât cele pe care le-am scris în trecut – scriindu-le acum, mi se pare că mi-am folosit deja toate cuvintele în cartea de faţă – dar le sunt profund recunoscătoare tuturor celor menţionaţi mai jos.

Cei cărora le mulţumesc din toată inima sunt: Sarah Dotts Barley, Jenny Bent, mama, tata, Allison, Matt Garber, Matt Moores, Ida Olson, Stacey Lee, Kristin Dwyer, Adrienne Young, Kerri Maniscalco, Katie Nelson, Julie Dao, Liz Briggs, Amanda Roelofs, Patricia Cave, Bob Miller, Amy Einhorn, Rebecca Soler, Liz Catalano, Nancy Trypuc, Donna Noetzel, Cristina Gilbert, Katherine Turro, Jordan Forney, Vincent Stanley şi Emily Walters. De asemenea, le mulţumesc şi tuturor celorlalţi de la Flatiron Books, Macmillan Audio, Macmillan Library şi Macmillan Sales – Molly Ker Hawn, Kate Howard, Lily Cooper, Melissa Cox, Thorne Ryan, şi celor de la Hodder şi Stoughton, Erin Fitzsimmons, Anissa de Gomery, Kristen Williams, Lauren (FictionTea), Fairyloot şi Owlerate.

Dacă citeşti aceste mulţumiri, vreau să îţi mulţumesc şi ţie – pentru că ai luat cartea, pentru că ai intrat în lumea aceasta şi pentru că mi-ai rămas alături în toată seria. Sunt foarte recunoscătoare pentru fiecare cititor, blogger, bookstagrammer, vânzător de carte, bibliotecar şi profesor care a citit cartea aceasta sau care m-a sprijinit în orice fel. Să vă ofer aceste personaje şi poveştile lor a fost una dintre cele mai mari bucurii ale mele.

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

O IUBIRE PENTRU CARE MERITĂ SĂ LUPȚI.
UN VIS PENTRU CARE MERITĂ SĂ MORI.
UN FINAL PE CARE MERITĂ SĂ ÎL AȘTEPȚI.

„Trilogia *Caraval* a lui Garber, extrem de apreciată de cititori și de critici deopotrivă, ajunge la un sfârșit captivant cu *Finalul*. Dacă nu ați citit volumele anterioare, aceasta e o serie de romane din genul fantasy pe care merită să le parcurgeți."

Entertainment Weekly, Best Book of the Month

„Garber creează trilogia *Caraval* folosind aceeași combinație de povești de dragoste, jocuri de cărți magice, jocuri de putere politică și intrigă captivantă care a făcut ca titlurile ei precedente să fie atât de populare. Fanii seriei vor avea parte de multe surprize citind partea finală a poveștii celor două surori care au, în politică și în dragoste, aceiași curaj de invidiat."

ALA *Booklist*

